P. .4 • Î ' '
dreapta / Wo

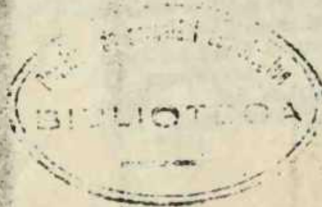
MAX WEBER

ECONOMIE ȘI SOCIETATE

TRADUS DIN GERMANĂ DE
JULIEN FREUND, PIERRE KAMNITZER,
PIERRE BERTRAND, ÉRIC DE DAM P 1ER RE,
JEAN MAILLARD HT JACQUES CMAVT
SUB DIRECȚIA LUI JACQUES CHAVT
ȘI ÉRIC DE DAM PIERRE

VOLUMUL UNU

PARIS

Librairie Plon

Această lucrare este o traducere a
Max Weber, *und GMaft** fTübingen, Mohr, t 9 0)
ct
i î\
tocină _' " '
Max Weber, Rrr^V^*
pentru capitolele I și VII ale celei de-a doua părți.

Figura, extrasă din cartea lui César RIPA, a fost desenată și ilustrată de Jacques de Bex ȘI ilustrată de LBA. Designul copertei a fost conceput de René JoüTKT.

o „,i Lz UkrtiHe Wo”. s. pentru
O„;» a.

VOLUMUL UNU

Partea întâi

CATEGORIILE SOCIOLOGIEI

Partea a doua:

ORGANIZAREA ȘI PUTERILE SOCIETĂȚII

în relația lor cu economia

VOLUMUL AL DOILEA

PREFAȚĂ

din ediția franceză

Traducerea celebrei opere a lui Max Weber pe care o oferim aici publicului a fost realizată după a patra ediție germană, EDIȚIA FIIND MENȚIONATĂ MAI JOS ÎNTRE PARANTEZE [ ]. Facem excepție pentru capitolele I și II (sociologia dreptului), al căror manuscris a fost găsit și publicat în 1960 , un text mai fiabil. Prin urmare, am ținut cont în cea mai mare măsură de revizuirile și clarificările suplimentare sugerate de A'XXrt. Johannes Winckelmann, care nu ne-a cruțat de... în așteptarea publicării celei de-a cincea ediții în pregătire! ediția m.

Totuși, nu a fost nevoie să reproducem în acest text francez ultima secțiune a ultimului capitol din h.1 -'M titlul • Sociologia statului». Această secțiune, în cl și. pe care Max Weber nu o scrisese înainte de moartea sa, constă acum din • n și a. ■ • o serie de produse de texte împrumutate din alte scrieri ale autorului; unele sunt deja traduse în franceză, altele vor fi în contextul lor P™P^' !olop!c

De asemenea, nu am reprodus anexa „¿.? c j“X 8 ^ S despre muzica pe care Marianne Weber o încorporase în al doilea c C spus despre germană 'în i'a 5 și care apare în edițiile u '“'a muri^ examinează condițiile în care apar (.1 , cn tn și ne . rațional ». fusese publicat sub forma " uv " de Webr. nu pare să se încadreze în planul lucrării așa cum a fost etc. an. é pa. ■

În final, este potrivit să spunem că această traducere, la *care* au fost deja adăugate unele, va fi reluată și îmbunătățită cu 1 al . cine va dori să-l primească. Este necesar să fii puternic, dar compulsiv, dornic de calificare”, nu se acomodează, are jan de regulile obișnuite ale discursului bine temperat.

Bangassou, 14 octombrie 1969

ÉRIC DE DAMFIER®*

Extras din

PREFATA

la a patra ediție germană

[xi] Opera majoră a lui Max Weber - o lucrare postumă - este publicată aici într-o formă modificată, în afara cadrului lucrării „ *Grundriß der Sozial Ökonomik”* din care urma să constituie a treia secțiune. Editorul a realizat această ediție pe baza principiilor pe care le- a stabilit în *Zeitschrift für die gesamte Slaatswissenschafl* [a] . Ideea călăuzitoare este simplă. Prima parte a marii „Sociologie” a lui Max Weber, cea care expune conceptele fundamentale , a fost publicată după Primul Război Mondial, între 1918 și 1920. Pe de altă parte, a doua parte, în afară de câteva adăugiri ulterioare , a fost compusă în esență înainte de război , în anii 1911-1933. Autorul a dezvăluit pentru prima dată existența acestui prim manuscris în nota introductivă la *Eseul său despre unele categorii de sociologie cuprinzătoare ,* care datează din 1913. [1.] O [contribuție] pe care Max Weber a destinat-o pentru Grundriß *der Sozialökor.omik. Secțiunea* a III-a: „ Economie și societate” a fost publicată de el - manuscrisul, relativ vechi, exista [deja] - în tabelul sinoptic intitulat „ Cuprinsul întregii opere ” care însoțea volumele separate ale acestei lucrări colective ; Aceste volume au început să apară din 1914 încoace. Întrucât manuscrisul celei mai vechi părți nu a suferit revizuiri semnificative , nu vom fi surprinși să vedem că elementele sale sunt în concordanță cu planul original. Ideea care a prezidat la alcătuirea prezentei lucrări este, prin urmare, evidentă. Cel mai recent manuscris dezvoltă chiar prima secțiune a planului într-o vastă expunere neterminată,

Eu

_o._ « Max Wd<n Opus Posthumum», _Jurnal pentru Arhivele Statului,_ CV (349)1 TP- 363 M|q. . . , ,

_b._ " Uber einige Kategorien der verstehenden Soziologie ", _Logos,_ I» (1913). PP« un cartuș de 53 Cft-t reprodus în _Gesammelte Auftdtxe pe WùxeoschaftsLhre_ [Traducere franceză de Julien Ftund, _ap._ Max Weber, -Errat/ _despre teoria științei,_ Paris 1965, în Colecția rnJmc] .

_c._ O relatare foarte detaliată a diferitelor părți ale lucrării, inclusiv numele contribuțiilor și autorii acestora, este reprodusă în raportul de ediție realizat de JCB Mohr (Paul Sicbeck) pentru 1944 (publicat în 1955, pp. 9-3). Contribuția lui Max Weber indicată în acest raport corespunde cuvânt cu cuvânt rezumatului care apare în volumele lucrării _Grundriß der Soxialôkonomik;_ prin urmare, acest rezumat poate fi considerat planul original.

, concepte fundamentale ale sociologiei. Acest plan stabilit de Max Wcher - ^m^nour schița sa de sociologie cuprinzătoare servește drept bază pentru prima ediție a lucrării sale; îl reproducem mai jos pentru a ne permite să ^^'sunt esențiale pentru a ne justifica ., - 'a menținut titlul: *Economie și societate.* În „Rezumatul ..e 1 sau.
Știri din [1] ^

0,0 ar trebui intitulată contribuția lui Max Weber *nu Gnnulnli* Ar *So.ml* -í ¡Xo'reH«, a

doua contribuție la secțiunea a III-a, m.tulce des alors ?H „secțiunea *Economie și*

societate, de Max Weber En

În 1910, în 1022; prima contribuție a lui Max Weber ocupă întreaga secțiune despre titlul : *Economie și societate.* Două motive decisive

df- lucrarea. Întreaga a doua parte poartă titlul. „ Puterile societății în relația lor cu statul” 'j,°” cpls fondator al acestei a doua părți a unei prime lucrări dedicate sociologiei , scrise ulterior de Max Weber , căreia nu i - a dat un titlu; titlul „Economie și societate...” se dovedește a fi cel mai potrivit pentru a reuni aceste două părți, de la început, acest titlu a fost folosit pentru awaolo^deWUXI s - y ber, sub această formă și nu sub alta *este* obișnuit să ne referim la ea. Reproducem mai jos, supranume e . <
Weber
o fracțiune din planul inițial care privește contribuția lui Max Weber.

a. Corespunzător, de exemplu, PĂRȚII : „Economie și științe economice” . economie și natură, * Economie și tehnologie . Piețe »: Eugen von
b. • Die Wirtschaft und die gesellschaftlichen Ordnun gen u - ¿¿ ta H s in our Phihppovich urma să fie autorul celorlalte părți ale acestei secțiuni.
Studiu citat mai sus, nota *a,* p. XIVlt. ...rtieulier, p. 37-37G
e. Pentru detalii, ne referim la studiul nostru citat mai sus (ei -

373. 37Ô-377)-

PRÉFACE

ECONOMIE ȘI

SOCIETATE Organizarea și puterile societății
_ în relația lor cu economia

1. Categorii de organizare socială
* Economie și drept în principalele lor relații
Relațiile economice ale grupurilor în general
2. Comunitate domesticită , *oikos* și afaceri
3. Grup de vecinătate , trib și comună
4. Relațiile comunității etnice
Comunități religioase _ . c * *
Condiția de clasă a religiilor; religiile majore și mentalitatea economică
6. Comunalizarea pieței .
7. Gruparea politică ? . .
Condițiile dezvoltării dreptului. Ordine, clase, discurs . Națiunea •
8. Dominare
are) Cele trei tipuri de dominație legitimă 6) Dominația politică și hierocratică
c) Dominație ilegitimă
Televiziunea orașelor
d) Dezvoltarea statului modern
e) Partide politice moderne

În multe privințe, structura prezentei ediții pare să se îndepărteze de planul inițial al lui Max Weber . Cele două seturi de manuscrise ridică fiecare o problemă diferită . Manuscrisele mai recente dezvoltă o tropologie a conceptelor, în timp ce manuscrisele mai vechi expun relații și evoluții sociologice . Primul număr al volumului Xenonomie *și societate,* Singura ediție publicată chiar de Max Weber a dat începutul neterminat al expunerii conceptuale; aceasta a fost definită ca constituind o primă parte, subliniată atât prin frecvente referințe la „ expuneri particulare ” ulterioare , cât și prin observațiile din a doua parte despre o „ sociologie generală diferită de expunerile particulare” . În consecință, noua ediție a fost împărțită în două părți : „Conceptele fundamentale ale sociologiei ” și expunerile descriptive care poartă titlul general: „ Organizarea și puterile societății în relația lor cu economia ”.

Prima parte reproduce fără modificări textul primului număr furnizat de Max Weber. Subtitlurile axei 1, care reprezintă articulațiile textului, au fost folosite și ca rezumate ale secțiunilor , iar schițele unei tipologii de comenzi, regăsite în lucrările autorului, au fost adăugate în anexă, pag . 3 * •

a . ***Economie et toci/lé,*** **p. 373.** . • . , _ _
б. Cf. Marianne WEBRR, ***MaxWeber — Ein LebeiubilW**** **¿d. X926, pp. 42S, < .5, &, »**

709). •

A doua parte reproduce textul celor mai vechi manuscrise în ordinea corespunzătoare planului original al lui Max Weber; cu toate acestea , diferă în patru puncte. În conformitate cu edițiile anterioare , cele două subsecțiuni ale numărului i au devenit fiecare un capitol independent, numerele 2 și 3 au fost combinate într-un singur capitol, la fel cum sociologia dreptului , care exista într-o formă completă și independentă , a fost plasată înaintea restului capitolului corespunzător numărului 7 al planului. Edițiile noastre anterioare au reflectat doar starea manuscrisului. O ultimă abatere de la planul original al lui Max Weber : secțiunile *d* și *c* ale numărului 8 prevedeau inițial un studiu separat al dezvoltării statului și a partidelor moderne. Pe de altă parte, însă, în secțiunea despre „Concepte fundamentale”, pe care a publicat-o în 1920, Max Weber relegă la sociologia statului descrierea structurii și funcțiilor partidelor . Mai mult, întrucât parlamentele caracterizează tipul de „stat juridic” modern „cu o constituție reprezentativă ” - și, prin urmare, Max Weber le tratează ca organe ale statului - și întrucât, totuși, parlamentele nu pot fi explicate fără a implica partidele6 ' pare imposibil să studiem separat structurile moderne ale statului, partidelor și parlamentelor. Prin urmare, relatările despre statul rațional, parlament și partide au fost reunite într-o secțiune a capitolului dedicată sociologiei dominației . Având în vedere propriile explicații ale autorului, se poate considera că, în aceste patru puncte, Max Weber și - a abandonat planul .

Distribuția celei de-a doua părți a fost reelaborată conform sugestiilor atente ale editorului . Titlurile anterioare și rezumatele : • capitolelor și secțiunilor au suferit un anumit număr de modificări, în măsura în care a fost necesară o nouă aranjare, în conformitate cu planul inițial , și de fiecare dată a fost evident oportun să fie adaptate la rezumatul conținutului; pe de altă parte, formularea lor s-a abătut uneori de cea a planului pentru a le aduce mai aproape de acord cu textul . În plus, anumite titluri au fost scrise într-un mod mai precis decât propusese anterior autorul acestor rânduri. Acest lucru este valabil și pentru secțiunea din capitolul IX , *al* cărei titlu, în concizia sa binecunoscută, a fost restaurat în conformitate cu planul inițial, cu atât mai mult cu cât, în urma inscripțiilor autentice ale lui Max Weber incluse în secțiunea IX, nu poate rămâne nicio îndoială cu privire la sensul pe care îl dă categoriei de „ dominație ilegitimă ”; Aceasta a apărut pentru prima dată în civilizația occidentală a Evului Mediu, odată cu înființarea politică a orașelor ca un organism public „ liber ” , nu „liber” în sensul eliberării de negarea violentă , ci în sensul absenței unei puteri princiare derivate dintr-o tradiție legitimă (cel mai adesea consacrată religios) ca sursă exclusivă de autoritate .

În ceea ce privește stabilirea textului, am luat în considerare 1 din

a. ***Economie și societate,*** **p. 295.**
b. ***Lake. cit. p. 301.*** *e*

edițiile anterioare, în afară de modificările pe care le- am menționat mai sus, privind articularea, titlurile și conținutul*. Cu toate acestea, a fost supusă unei revizuiri meticuloase. Toate greșelile evidente de tipar [xiv] și uneori erorile accidentale din manuscris au fost eliminate, uneori cu recurgerea la surse. Corecțiile propuse de Otto Hintze ° au fost preluate, cu excepția câtorva. În afară de corecțiile necesare, textul nu a fost modificat. În secțiunea a 6-a (neterminată) a capitolului IX al celei de-a doua părți, am făcut trei inversiuni ale textului pentru a asigura o articulare mai concludentă. [...] .

Numeroșii termeni străini împrumutați de Max Weber din indianism, orientalism și etnologie au fost verificați și le mulțumim celor care au întreprins cu amabilitate această sarcină fără a-și precupeți eforturile: Pastorul Ernst L. Dictrich (Wiesbaden), Profesorul D. Otto Eibfeld (Halle), Profesorul Dr. Helmuth von Glascnapp (Tübingen), Profesorul Helmuth Ritter (Frankfurt am Main) și Profesorul Dr. Franz Ier (Hamburg). De asemenea, le mulțumim Profesorului Dr. Carl Schmi (Plettenberg), Profesorului Dr. Rolf Stödter (Hamburg) și regretatului Profesor Dr. Carl Brinkmann (Tübingen) pentru clarificările aduse anumitor termeni. [...] Numai ajutorul altruist al tuturor celor pe care tocmai i-am numit a făcut posibilă stabilirea unui text fiabil al operei postume a lui Max. Weber. Recunoștința mea se îndreaptă, de asemenea, și nu în ultimul rând , către editorul Hans G. Siebeck, care a acceptat modificările fundamentale pe care le-am propus și mi-a încredințat realizarea lucrării , precum și către generoasa colaborare a editurii sale în timpul *executării* sarcinii noastre comune .

„Economie și societate” nu a putut fi folosit ; lipsește și ar trebui considerat pierdut. Dacă va fi găsit din nou, o nouă revizuire a textului va arăta dacă variantele, diversele conjecturi propuse, precum și titlurile capitolelor și secțiunilor din partea a doua ar trebui păstrate sau nu. 11, este posibil, de asemenea, să fi fost observate lacune în textul tipărit până acum. (...)

Toate eforturile pe care le-am depus pentru stabilirea textului *lucrării Economie și societate* nu pot ascunde faptul că Max Weber a murit fără să-și fi terminat marea „ Sociologie ”. Acest lucru este valabil atât pentru planul general, cât și pentru părțile neexecutate ale primei și celei de-a doua părți - ca să nu mai vorbim, în special, pentru această a doua parte, de sociologia istoriei și de expunerea teoriei revoluțiilor . Dar acest lucru a fost la fel de adevărat dacă luăm în considerare faptul că Max Weber nu a putut introduce conceptele fundamentale ale primei părți, la care ajunsese în 1918, în restul manuscrisului, care reflectă încă stadiul gândirii sale așa cum este exprimat în „Eseu despre unele categorii de sociologie”, compilat de

a. În recenzia celei de-a doua ediții a lucrării „WirUcWt und Ge*ell*cWt”, • ■ *JeArb^*, L, (rço6), pp. t>7

5. *Economie și societate,* p. açj.

hcnsivc », datând din 1913. Afirmațiile acestui ultim eseu sunt, așadar, întotdeauna subînțelese pe parcursul celei de-a doua părți în locul și locul tipologiei de concepte din prima parte. Doar cadrul concepției generale poate fi dat aici, în măsura în care a fost îndeplinit. În limitele astfel definite, sperăm, însă, că am reușit să oferim un text bine articulat care să lumineze ca un întreg semnificativ structura internă a operei și ordinea sa conceptuală. Ne vom fi atins atunci scopul, care a fost de a oferi o nouă ediție, mai ușor de citit, deschizând un acces mai facil la procesul de gândire al autorului, permițând în același timp o înțelegere sporită în beneficiul mai mare al cercetării, predării și culturii.

Oberursel, vara anului 1955

JOHANNES WINCKELMANN

are. *Euaû tur la Ihi^rit dt la icitnet,* p. 325.

PREFAȚĂ

la prima ediție germană

[ÎKYIII] Ediția acestei opere postume majore a autoarei nu a fost lipsită de dificultăți. Nu a existat un plan general. Planul original schițat la paginile 10 și 11 ale primului volum al *lucrării „Grundriß der Sozialökonomik”* oferea cu siguranță unele îndrumări, dar nu menționa puncte esențiale . Prin urmare, succesiunea capitolelor a trebuit să fie decisă de către editor și colaboratorii săi. Unele paragrafe erau neterminate și trebuiau să rămână așa. Rezumatul capitolelor a fost stabilit doar pentru „ Sociologia dreptului”. Anumite exemple menite să lumineze procese tipice importante , precum și unele subiecte deosebit de semnificative , sunt repetate de mai multe ori, dar, bineînțeles, de fiecare dată într- o lumină diferită. Este posibil ca autoarea să fi înțeles ceva. 1 ' •“ unele dacă i s-ar fi dat ocazia să-și revizuiască întreaga operă. Ediția se credea autorizată să facă acest lucru doar în locuri rare... tipografii au marele merit de a descifra manuscrisul; în special, lectura numeroșilor termeni tehnici străini referitori la instituții și la alții, din afara Europei , a făcut obiectul multor îndoieli și al multor investigații și este foarte posibil ca, în ciuda ajutorului prietenos al unor cercetători aparținând diverselor discipline, anumite nepotriviri să ne fi scăpat ...

Heidelberg, octombrie 1921.

MARIANNBWEDER

ABREVIERI

li'G [4] *Economie și societate,* Quatrième édition (1956).
WL [3] *Eseuri complete despre siguranța științifică,* ediția a doua (1951).
RS Collected Essays on the Sociology of Religion, I, quatrième édition (1947); Il et III, ediţia a doua (1923).
S WG Cules de eseuri de istorie socială și economică (1924). *SSP Cules de eseuri de sociologie și politică socială* (1924).
PS [1] *Gesammelte politische Schriften,* ediția a doua (1958).

A. aceste lucrări de Max Weber, publicate în 1 übingen la JCB Mohr (Paul Siebeck), este necesar să adăugăm

W [3] *Wirtschaftsgeschichte,* ediția a doua (Berlin, Duncker & Hum blot, 1924).
MS Die rationalen und soziologischen Grundlagen der Musik (Berlin, Drei Masken Verlag, 1921; ediția a doua, 1924).

Primele părți

CATEGORIILE SOCIOLOGIEI

CAPITOLUL UNU

Conceptele fundamentale ale sociologiei

[i] OBSERVAȚIE PRELIMINARĂ. Metoda acestei inducții, dedicată definirii conceptelor greu de înțeles , deși este inevitabil abstractă și pare străină realității, nu pretinde a fi nouă în niciun fel . Nu are altă ambiție , sperăm, decât să formuleze într-un limbaj mai rafinat și ceva mai corect (din acest motiv va fi poate numită pedantică) ceea ce înseamnă de fapt întreaga sociologie empirică atunci când vorbește despre aceleași lucruri. Acesta este și cazul în care folosim expresii aparent neobișnuite sau noi. Comparativ cu studiul publicat în Loger (IV, 1913. P -2 53 [H'L* 4-'7 sffff-D], termenul a fost simplificat pe cât posibil și modificat din acest motiv în numeroase ocazii, pentru a fi înțeles cât mai ușor. Necesitatea popularizării cu orice preț nu poate fi , desigur , întotdeauna conciliată cu cerința celei mai mari rigurozități conceptuale și trebuie , dacă este necesar , să se scape de ea .

Pentru noțiunea de „înțelegere”, vezi *V Allgemeine Psychopathe ogien* K. Jaspers (câteva observații ale lui Rickert în a doua ediție >n I *Grenzen der natävdssenchaftlichen Begriffsbildung* [*9 Z 3 » 5*4-5 2 3Îct r tot Simmel în *Problemen der Gescldchtsphilosophie* (își au locul aici). În ceea ce privește metoda, mă refer aici, așa cum am făcut adesea , și la modul în care Gottl procedează în *Die Herrschaft* , o carte scrisă uneori într-un mod greu de înțeles și ale cărei idei probabil nu sunt întotdeauna complet elaborate. Pentru sfaturi practice , mă refer mai ales la frumoasa carte a lui F. Tönnies, *Gemeinte und Gesellschaft.* În plus , lucrării lui R. Stammler, „ *Istoria materialismului* ” *,* care riscă să inducă în eroare cititorul considerabil, și criticii pe care am făcut -o în *Archiv fur Sozia ft*

schäft XXIV (1907) [117? 291 și următoarele], care conține deja în multe privințe fundamentele dezvoltărilor care urmează. Mă îndepărtez de metoda lui Simmel (expusă în _StoxtoZo^> și _Featured G_) prin separarea clară a „ sensului ” intenționat *și a* obiectiv *valid* , ceea ce înseamnă că birk nu numai că nu distinge întotdeauna, dar adesea confundă inter.
nellmcnt. ,u

§ i. *Conceptul de sociologie și „sensul” activității sociale.*

Numim sociologie (în sensul în care înțelegem acest termen folosit aici cu multă ambiguitate) o știință care își propune să înțeleagă interpretarea [*deutend verstehen]* a activității sociale și prin aceasta să explice cursul și efectele acesteia . Prin „activitate” [//Wiùi] înțelegem un *comportament uman* (indiferent dacă este un act extern sau intim, o omisiune sau o toleranță°), atunci când și în măsura în care agentul sau agenții *îi comunică* un sens . subiectiv. Și prin activitate „socială”, o activitate care, în sensul intenționat *[gemeinten Sinn]* de către agent sau agenți, se referă la comportamentul *altora,* în raport cu care este orientată dezvoltarea sa.

A. *Fundamente metodologice.*

1. Noțiunea de < sens înseamnă aici fie (a) sensul *intenționat* subiectiv în realitate, a) de către un agent într-un caz istoric latent, P) în medie sau aproximativ de către agenți într-o masă dată de cazuri, sau (M) același sens subiectiv intenționat într-un tip construit *pur* ; "^ efectiv de către agentul sau agenții *concepuți* ca tipuri. Acesta nu este un sens obiectiv „corect” și nici un sens metafizic „adevărat” . În asta constă diferența . - empiric [2] al activității , cum ar fi sociologia și istoria, și: toate - științe dogmatice , cum ar fi juristica, logica , 1 < <n, ■
ticuri care urmăresc să exploreze sensul „corect” și „valid” al operelor lor.

2. Granița dintre activitatea semnificativă *[srnnhaftes*
Un comportament (pe care îl voi numi aici) pur și simplu reactiv!, deoarece nu este asociat cu un sens subiectiv intenționat, este absolut contraproductiv. O parte foarte considerabilă a ansamblului comportamentelor importante din punct de vedere sociologic , în special activitatea pur tradițională (vezi mai jos), se află la limita celor două. În multe cazuri de procese fizice, nu se găsește niciodată nicio activitate semnificativă , ceea ce este de înțeles; în altele, ea apare doar în anumite etape .
nomena mistice, care prin urmare nu sunt adecvate 1 n , 1 * L
cablurile prin cuvinte nu sunt pe deplin inteligibile pentru cineva care este rezistent la acest tip de experiență. Pe de altă parte, capacitatea de a înțelege pe sine o activitate analogă a altora nu constituie o condiție de comprehensibilitate [I *erstehbarkctt]: «* n CS •
» mtiè-
„să fii Cezar pentru a- l înțelege pe Cezar.” Posibilitatea este cu siguranță importantă pentru dovezile specifice relatării ~
nu este o condiție absolută a 1 interpretării semn 1 < „ * -ssuav
tung. Elementele inteligibile și inteligibile P* *• sunt adesea încâlcite și legate. . x
v /.vi-

3. Orice interpretare, ca în general orice știință, în t X re
dcncc. Dovezile proprii înțelegerii pot avea fie un aspect rațional (și în acest caz pot fi logice sau matematice)

caracterul a ceea ce poate fi retrăit prin empatie, adică să fie de natură emoțională sau estetic-receptivă . Evident rațional în sfera activității este, mai presus de toate, ceea ce este înțeles (d./j *Versiandene]* > *într-o* manieră pe deplin și clar *intelectuală* în ceea ce privește relațiile semnificative intenționate . Evident empatic într-o activitate este ceea ce este retrăit, *[das Nachcrlebtc]* „pe deplin în ceea ce privește *relațiile sale afective trăite* . Mai presus de toate, relațiile semnificative legate între ele , cum ar fi propozițiile matematice sau logice , sunt cele care sunt în cel mai înalt grad rațional comprehensibile, ceea ce aici înseamnă imediat și neechivoc aprehensibile în semnificația lor intelectuală. Înțelegem într- un mod absolut neechivoc ce se înțelege în mod semnificativ prin actul cuiva care , în gândire sau în cursul unei demonstrații, folosește propoziția 2X2 = 4 sau teorema lui Pitagora, sau care efectuează raționament logic <corect> - conform obiceiurilor noastre de gândire . La fel este și atunci când, în cursul activității sale, extrage - din „ fapte de experiență” care ne par „cunoscute” și din scopuri date - consecințele care, având în vedere natura mijloacelor folosite, rezultă neechivoc (conform experienței noastre) din acestea . O interpretare a unei activități într- o finalitate *[Zwcckhandeln],* care este orientată rațional în acest sens, posedă - în ceea ce privește înțelegerea mijloacelor folosite - cel *mai înalt* grad de evidență .” De asemenea, înțelegem , nu cu aceleași dovezi, ci cu dovezi suficiente pentru nevoia noastră de explicație , aceste tipuri de „erori” (inclusiv „ confuzia problemelor”) pe care noi înșine suntem înclinați să le comitem sau erorile a căror geneză poate veni prin empatie până la conștiința noastră curată. Pe de altă parte, de foarte multe ori nu suntem capabili să înțelegem cu * dovadă completă multe „scopuri” și „valori” ultime conform cărora activitatea unui individ poate fi orientată empiric, dar, dacă este necesar, le putem înțelege intelectual, deși atunci vom avea cu atât mai multe dificultăți în a le face inteligibile prin renaștere, grație imaginației empatice , cu cât acestea se vor abate mai radical de la propriile noastre evaluări ultime . Suntem atunci obligați, după caz, să ne mulțumim să le interpretăm *iritual* sau, dacă este cazul, dacă această interpretare este și demontabilă, să le acceptăm pur și simplu ca date și apoi să căutăm să le facem inteligibile - « - pe, pe pe baza indiciilor pe care cineva le-a interpretat pe cât posibil intelectual sau a încercat pe cât posibil să retrăiască cu apreciere sau prin empatie cursul activității care i-a motivat. Multe manifestări religioase sau caritabile, de exemplu ale virtuozilor, aparțin acestei categorii pentru cei care sunt inaccesibili acestor experiențe . Același lucru este valabil și pentru fanaticii raționalismului extrem (cum ar fi cel al „Drepturilor Omului”) pentru cei care au o oroare completă față de această tendință. — Suntem cu atât mai capabili să retrăim cu dovezi emoționale afectele actuale *[Zffekte]* (cum ar fi frica, furia, mândria, invidia, gelozia, dragostea, entuziasmul, mândria, dorința de răzbunare, evlavia, devotamentul, dorințele de tot felul) , precum și reacțiile iraționale (considerate evident din punctul de vedere al activității în cele din urmă raționale) care rezultă din ele, cu cât noi înșine suntem mai accesibili lor. Cu toate acestea, este cel puțin posibil pentru noi să le înțelegem în mod semnificativ prin empatie și să le cântărim inteligent.

influența lor asupra tendinței și mijloacelor de activitate, chiar dacă prin intensitatea lor depășesc absolut propriile noastre posibilități. Întregul studiu științific care construiește *tipuri [typenbildende],* cea mai relevantă modalitate de a analiza și expune toate relațiile iraționale semnificative ale comportamentului, condiționate de afectivitate și care exercită o influență asupra activității , constă în a le considera drept „abateri ” *[Ablenkungen].* a unui curs al activității în cauză, construit în cele din urmă pe baza raționalității pure. Pentru a explica o „panică bursieră*, de exemplu, vom stabili mai întâi în mod corespunzător cum s- *ar* fi desfășurat o activitate desfășurată SUB influența unor afecțiuni iraționale și 1 aceste elemente iraționale vor fi apoi înregistrate ca „ tulburări” [St< *f ^ ,ny T* t7i]. În mod similar , în raport cu o întreprindere militară sau politică, se va stabili mai întâi într-un mod adecvat cum s- *ar fi* desfășurat activitatea desfășurat dacă actorii ar fi fost conștienți de toate circumstanțele și de toate intențiile participanților [3] și dacă ar fi ales mijloacele conform raționalității stricte a scopurilor , orientându -se după regulile experienței (care ni se par valide). Numai în acest fel *este* posibil să atribuim cauzal abaterile elementelor raționale care le - au condiționat . Datorită comprehensibilității sale evidente și univocității sale [Eitideutigkeil *]* - un corolar al raționalității sale , construirea unei activități strict intenționale în final servește, în aceste cazuri, drept „ *t'.pe^»* > *\Idealtypus}* către Sociologie, pentru a înțelege activitatea reală, influențată de iraționalități de tot felul (afecțiuni, erori), ca o „abatere ” de la cursul evenimentelor care ar fi fost de așteptat în ipoteza unui comportament pur rațional ...

În *această măsură* și numai din aceste motive de comoditate metodologică metoda sociologiei comprehensive este „ ativnalistă ” . Prin urmare , această procedură nu trebuie înțeleasă ca o prejudecată raționalistă pe care ar implica-o sociologia, ci doar ca un mijloc metodologic și, în consecință , nu trebuie interpretată în mod inexact în sensul unei credințe în predominanța efectivă a naționalului în viața umană . Într-adevăr , nu poate spune cel puțin în ce măsură, în realitate , evaluările raționale în scop determină sau nu determină *activitatea* efectivă (nu vom nega, totuși, că pericolul interpretărilor raționaliste ilegitime continuă să existe , așa cum , din păcate, toată experiența continuă să confirme). ...

ARE. Pentru toate științele activității, proceselor și obiectelor ctrrn..cr3

à une signification [*sinnfremd*] entrent en ligne de compte comme occasion, résultat, élément qui favorise ou entrave l'activité humaine. Mais « étranger à une signification » n'est pas identique à « inanimé » ou « non humain ». Tout objet artificiel, une « machine » par exemple, est susceptible d'être interprété et compris à partir du sens que l'activité humaine (dont il se peut que les directions soient très diverses) a attribué (ou a voulu attribuer) à la fabrication et à l'utilisation de cet objet; si l'on ne se reporte pas à ce sens, la machine reste totalement incompréhensible. Ce qui y est par conséquent compréhensible, c'est le fait d'y rapporter l'*activité* humaine, soit comme « moyen », soit comme « fin » que l'agent ou les agents se sont représentés et d'après lesquels ils ont orienté leur activité. C'est *uniquement* dans ces catégories qu'une compréhension de cette sorte d'objets a lieu. Par contre, restent étrangers à une signification tous les processus ou états — qu'ils

a fi neînsuflețit, animat, uman '* 1 că acestea nu mai au legătură cu conținutul semnificativ *destinat* altora . rolul ocaziei,
activitate ca „mijloc” eu i fi J dvity . Prăbușirea dolarului ! element care favorizează sau împiedică acest lucru. # rcc asta da declanșatori
în 1277 un (poate!) unc ' bl \^ de transplantare a populației,
al/a/ale procesul ciclului de viață organic
țiuni. Ritmul lui 1- - . (» e copilul și impotența bătrânului ;
umană, inclusă între 1 incapacitate de importanță primară , datorată
sau; în mod natural, un domeniu de aplicare : oXnted și Orientat
în diverse moduri, inclusiv o altă categorie de anvelope-
conform acestei stări de lucruri ^' . „ ^^ țiuni experimentale de neînțeles-
nomen de acest fel, este vorba de fenomene psihice sau psihogene
posibil în ceea ce privește închiderea ^tv ¿ , î f ^ OUC ncoreleseupho-
fizice (cum ar fi oboseala, umilințele exercițiilor fizice sau, în final ,
L -. tipic care știa .... ■«*
variații tipice ale anumitor J \ o n dintre aceste faîu ca alții
precizia lor etc.) La sfârșitul „ individul care acționează practic-
Vedeți pXnsiv .' reS, considerați - o simplă. < date • cu

"căutare descoperire a re^t* fe i fj , ;ra j. O condamnare ••"
semnificativ diferit de concludentul statistic și atâta timp cât este important din punct de vedere sociologic
influența lor asupra modului
de comportament social |1
în special asupra naturii legii «PP> conrkk . raportulI1 fapte precum
sociologia va fi atunci nbhg ^ bîolop î qU c (de exemplu , „rasă” *
că diferitele provenind din herența anumitor feroviari
ca date, toată „informația” și influența
conduite fiziologice , cum ar fi: acela de MV.s;fl de primă importanță
senescență transpirație. 1 activitate. L< de j a sociologie (nici în guvernare)
evident că nu s-ar schimba la nicio ființă umană), și
anume să înțeleagă
cea a științelor care se ocupă de Jac s;rn . ric;, nvcmcnt . E1 I C intercalează prin interpretare
acțiunea sau colectează motivele pe care 1 un pc
numai că mă tem de o serie de fapte înțelese greșit^
interpretează^def^on inteligibil, nec ^t ; m ibile P (De exemplu , se
^rodmra^iU^sem^ sau la d 6 dc se reduce la frecvența elementelor ctr ca indicele cefalic,
raționalitate tipică pentru celu ^^' sorl(Î s of caracteristici fiziologice culoarea pielii sau
rnmmc am văzut-o mai sus. sunt ereditară). Ea deja o face , o parte înțelegere
acută ,

Înțelegerea poate lua o expresie
Veritehen] din sensul care vizează * £ poziția 2X 2 - 4 Q
Înțelegem „ de exemplu, ACȚIUNEA rațională 4] a
îl auzim sau îl citim printr- o mimică, interjecții sau o izbucnire de furie , care este
nuni P .; îl acționăm irațional , iritativ și irațional. ® d C A bû (^ erpn sau U al unei persoane care
profită de țiuni) sau comportamentul unei persoane care pune o anim-- '
zăvor pentru a închide o ușă sau o ușă
piese de teatru (înțelegerea rațională reală a actelor^

„Înțelegem ” pentru că sesizăm *motivația [motivațiile - de asemenea -* sensul pe care o persoană l-a asociat cu propoziția 2X2 - 4 pe care o rostește sau pe care a scris-o, în acest moment precis: și în acest context, dacă suntem cufundați în contabilitatea comercială , într - o demonstrație științifică , într - un calcul tehnic sau alt act de acest fel , sensul în care , conform sensului său care ne este inteligibil , „intră” propoziția în cauză, adică dobândește o relație semnificativă care ne este inteligibilă (înțelegere rațională prin motivație) . Înțelegem mișcarea tăietorului de lemne sau actul de a-și pune pușca pe umăr nu numai în momentul prezent , ci și în motivația sa, dacă știm că tăietorul de lemne își îndeplinește actul fie pentru a - și câștiga existența, fie pentru nevoile sale personale , fie din motive de sănătate (formă rațională sau, de exemplu , pentru că , atunci când este furios, „abrcagită ” (formă irațională), în același mod înțelegem gestul persoanei care își pune pușca pe umăr dacă știm că îndeplinește acest act fie pentru a împușca pe cineva la comandă, fie pentru a-l împușca pe celălalt.” dușmani (formă rațională) sau din răzbunare (formă și, prin urmare, irațională în acest sens). În cele din urmă , înțelegem furia în motivație dacă știm că aceasta provine din gelozie , o ură bolnavă, o onoare rănită (prin urmare, dacă este condiționată afectiv : formă irațională prin motivație). În toate aceste cazuri, avem de-a face cu *seturi semnificative [Sinnzusammenhange]* inteligibile și considerăm înțelegerea lor ca o „p/xcahort *[Erklären}”* a cursului real al activității. Pentru o știință care se ocupă de sensul activității, „a explica” înseamnă prin „a explica” în același mod ca și a înțelege *întregul* semnificativ la care apare '■ n>' , jr mai mult^ subiectiv vizată, o activitate care în prezent coincide cu ... De către tine , jr

informații despre sensul cauzal al acestui termen „ de exemplu, *p. 1.* ” *infra* 6). În toate aceste cazuri, chiar și atunci când este vorba despre procesul de și dacă, desemnăm prin sensul de „ țintit” sensul subiectiv al datoriei *[Geschel* ^], > ,«™P ™ întregul semnificativ (ne îndepărtăm, prin urmare, de utilizarea obișnuită a noțiunii de . scop . în sensul că în *K* caz a unei activități raționale și orientate intențional, către c i).

6. În toate aceste cazuri, „a înțelege” înseamnă a surprinde sensul sau întregul semnificativ intenționat (a) efectiv în noroximiti- (de exemplu, într-un studiu istoric), (5) în n " ayeni ?^ ° \ ? P n ^ruire vement (în studiul sociologic al maselor de către "^P^^^Xk^) științific (adică "idealtipic") pentru a scoate la iveală [1] concepte *yp* a unui fenomen care se manifestă cu o anumită rațiune • constituie sau „legile” care stabilesc teoria pură a economiei politice, de exemplu construcții ideal-tipice ale acestei gene. *¿ar dezvălui* modul în care o activitate umană, de natură aemiliacă, în afara ei, a fost orientată într-un mod riguros rațional în ' (clicul oricărei perturbații provenite din erori sau <1.« acestea, H'économie) ' a fost orientată într-un mod complet univoc conform unui singur. Este vorba doar în cazuri foarte rare (cel al Bursei de Valori), și totuși . ideal- mativul, că activitatea propriu-zisă are loc așa cum este de tipul c3 *co* ™ *u'.-,.* c *i* *S3Cnc } U] ft* . Despre utilitatea unor astfel de construcții, vezi 1U»« *wf* * ■ » XIX, p. 64 și urm. [117? 190] şi *infra* 11. într.mrétaïon

Orice interpretare tinde, desigur, spre evident.

semnificativ, oricât de evident ar fi, nu poate totuși ca atare și în virtutea acestui caracter evident pretinde a fi o interpretare *validă* din punct de vedere cauzal . Nu este niciodată în sine altceva decât o *ipoteză* cauzală deosebit de evidentă , a) Motivele invocate și „represiunile" (ceea ce înseamnă în primul rând motive nerecunoscute) ascund prea adesea de individ întregul real în care se desfășoară activitatea sa , într-o asemenea măsură încât mărturiile , chiar și cele mai subiectiv sincere, au doar o valoare relativă . Sarcina care îi revine așadar sociologiei este de a descoperi acest întreg și de a-l determina prin interpretare, *chiar dacă* nu a devenit conștient de el *,* sau, cel mai adesea , insuficient, a sensului intenționat *in concreto:* Acesta este un caz la limita interpretării semnificative . *b)* Anumite procese externe de activitate care ne apar ca fiind „similare " sau „analoage " pot avea ca bază, din partea agentului sau agenților , seturi semnificative extrem de diverse; și, de asemenea, „înțelegem " o activitate care deviază foarte puternic și care merge adesea semnificativ în direcția opusă situațiilor pe care le considerăm „ similare " (Biencl oferă exemple în acest sens în „ *Problemele filozofiei geometrice "). c)* În situații date, agenții sunt foarte adesea conduși de tendințe opuse , care se luptă între ele , pe care cu toții le „ înțelegem ". Știm din experiență că, în foarte multe cazuri , nu suntem în măsură să evaluăm, nici măcar aproximativ, cu o regularitate completă , dar fără certitudine, *forța* relativă cu care diversele relații semnificative care se confruntă în „conflictul motivelor " sunt de obicei exprimate în activitate , deși ambele ne sunt la fel de inteligibile . Doar turnura luată de conflictul în sine ne oferă clarificări asupra acestui subiect . La fel ca în cazul oricărei alte ipoteze, este esențial să verificăm interpretarea semnificativă inteligibilă prin rezultat , adică: turnura luată de cursul propriu-zis al activității. Acest lucru poate fi realizat doar cu o precizie relativă în cazuri , din păcate foarte limitate, [5] < 1 ■ y precis n datorită naturii lor particulare, în experimentarea psihologică . Se poate realiza, de asemenea , cu o aproximare extrem de variabilă, datorită statisticilor , în cazurile (de asemenea, limitate) ale fenomenelor colective care pot fi numărate și lipsite de echivoc din punctul de vedere al imputării lor. Pentru restul nu există altă posibilitate decât compararea a cât mai multor procese posibil ale vieții istorice și cotidiene care sunt similare în toate privințele, dar diferă într -un *singur aspect* . punct, cel al „ motivului" sau „factorului " a cărui importanță practică face de fiecare dată obiectul acestei recenzii. Aceasta este o sarcină importantă a sociologiei comparate . Atunci când vrem să facem o imputare cauzală , din păcate, adesea nu ne rămân decât mijloacele incerte ale „ experimentului mental" , adică să ne imaginăm secvența posibilă a elementelor singulare ale lanțului de motive și să construim cursul probabil al lucrurilor în acest caz .

Lege a lui Gr.'sham ", de exemplu, este o interpretare rațională , evidentă , a activității umane în condiții date și sub presupoziția ideal-tipică a activității pur raționale . În ce măsură cineva acționează efectiv în conformitate cu această lege, numai experiența (care, în cele din urmă, trebuie, în principiu, exprimată într -un fel sau altul, sub formă „statistică") ne poate informa despre dispariția reală a circulației speciei monetare a cărei

Evaluarea este întotdeauna prea inferioară în comparație *cu* sistemul mental : de fapt, subminează validitatea considerabilă a acestei legi . De fapt, calea cunoașterii a fost următoarea : observațiile experimentale au precedat interpretarea care a permis formularea ei. Fără această interpretare reușită, nevoia noastră cauzală ar fi ... complet nemulțumit. Mai mult, fără confirmarea prin dovezi că dezvoltarea acestui comportament dedus - să recunoaștem - în gândire a avut loc efectiv , într-o oarecare măsură, o astfel de lege, oricât de evidentă ar fi în sine, ar constitui pentru cunoașterea activității reale doar o construcție lipsită de valoare. În acest exemplu, acordul dintre adecvarea semnificativă și verificarea prin experiență este absolut concludent , iar cazurile sunt suficient de numeroase pentru a admite că dovada este suficient stabilită. Ipoteza ingenioasă a lui Eduard Meyer, semnificativ argumentată și susținută de evenimente simptomatice (comportamentul oracolelor și profețiilor elenice față de perși), pentru a explica cauzal importanța pe care bătăliile de la Maraton, Salamina și Plateea au avut- o pentru dezvoltarea singulară a civilizației grecești (și, prin urmare, a civilizației occidentale), nu poate fi coroborată decât de dovezile care pot fi trase din exemplul comportamentului perșilor în cazul victoriei (asupra Ierusalimului , în Egipt și în Asia Mică) ; prin urmare , ea nu poate rămâne în mod necesar decât imperfectă în multe privințe. Dovezile raționale considerabile ale ipotezei trebuie neapărat să vină în sprijinul ei aici. În foarte multe cazuri în care imputația cauzală istorică pare foarte evidentă, lipsește orice posibilitate de a oferi o dovadă precum cea care a fost posibilă în cazul precedent ; prin urmare, imputația păstrează definitiv caracterul unei „ ipoteze”.

7. Numim „motiv” un întreg semnificativ care pare să constituie, în ochii agentului sau observatorului, „motivul” semnificativ al unui comportament . Vom numi „semnificativ adecvat” un comportament care se dezvoltă cu o asemenea coerență încât relația dintre elementele sale este recunoscută de noi ca constituind un întreg semnificativ tipic (vom spune în mod obișnuit „corect”), conform obiceiurilor noastre medii de a gândi și simți. Pe de altă parte, vom numi „cauzual adecvat” o succesiune de procese în măsura în care , conform regulilor experienței , există un motiv semnificativ . Șansa mea este ca acesta să aibă loc constant în același mod. Este , de exemplu , semnificativ adecvată, conform terminologiei noastre, soluția unei operații aritmetice care este *corectă* conform standardelor actuale de calcul și raționament . Este cauzal adecvată ■ - în limitele . Probabilitatea evenimentului statistic este probabilitatea ca, conform regulilor „ demonstrate” ale experienței, o soluție să fie considerată „corectă” sau „ greșită ” pe baza standardelor familiare nouă astăzi; prin urmare, poate fi și o „ eroare de calcul” tipică și o „soluție de problemă ” tipică . Explicația cauzală înseamnă, prin urmare, că se stabilește că, conform unei reguli de probabilitate care poate fi evaluată într-un fel sau altul sau , în cazul ideal , ceea ce este destul de rar, poate fi exprimată numeric, un eveniment specific (intern sau extern) care a fost observat va fi urmat de un alt eveniment specific (sau că acesta va apărea în același timp cu acesta) .

O interpretare Interpretarea cauzală a unei activități concrete înseamnă că desfășurarea externă și motivul sunt recunoscute ca fiind legate *unul de celălalt* și *inteligibile în* mod semnificativ ca un întreg. O interpretare a

:1 1

cauzal doar al unei activități *tipice* (tip de act inteligibil) înseamnă că desfășurarea activității tipice recunoscute , cunoscute, poate fi stabilită ca fiind atât adecvată din punct de vedere semnificativ (în orice grad) , cât și adecvată din punct de vedere cauzal (în orice grad). Dacă lipsește adecvarea semnificativă , rămânem cu o probabilitate simplă de neînțeles (sau doar imperfect inteligibilă) , chiar dacă *regularitatea desfășurării* (atât externă , cât și psihică) poate fi exprimată cu precizie cu cea mai mare probabilitate numerică . Pe de altă parte, adecvarea semnificativă, chiar și cea mai evidentă, nu constituie o afirmație cauzal corectă pentru domeniul de aplicare al cercetării sociologice, cu excepția cazului în care se poate dovedi că există o oarecare șansă (6) (mai mult sau mai puțin determinabilă) care să indice că activitatea adoptă *în mod obișnuit* (în medie sau în cazul „ pur ”), cu o frecvență *sau* aproximare determinabilă , direcția de dezvoltare care este semnificativ adecvată . Doar regularitățile statistice care corespund *unui* sens intenționat inteligibil ale unei activități sociale constituie tipuri de acte comprehensibile (în sensul terminologiei noastre), adică „ reguli sociologice ”. Doar construcțiile raționale ale unei activități semnificative comprehensibile constituie tipuri sociologice de devenire actuală care pot fi observate în realitate cel puțin cu o anumită aproximare. Acest lucru este departe de a se datora faptului că șansa reală a frecvenței cursului corespunzător al evenimentelor ar crește *întotdeauna* în paralel cu adecvarea semnificativă care poate fi dedusă . Doar experiența externă poate arăta în fiecare caz dacă este așa . - I! extstç rtntut^« ■ fenomenelor străine unui sens (de *exemplu* , cele legate de mortalitate, oboseală, eficiența unei mașini sau de ploi), exact în același sens în care există și în cazul fenomenelor semnificative . Statisticile sociologice , *însă* , sunt disponibile doar în cazul criminalității , ocupației și fermelor . Este de la sine înțeles că sunt comune cazurile care implică atât cifre semnificative , cât și nesemnificative *, de* exemplu , cel privind culturile .

ü. Procesele și regularitățile cărora nu le acordăm aici calitatea de „ fapte sau reguli sociologice ”, deoarece nu sunt " Pr ^ nc ^ " (în sensul terminologiei noastre), nu sunt evident de o *importanță mai mică din acest motiv.* Nu și - au amintit de asta pentru sot °R 1® ■
o înțelegem aici (care se limitează la „ sociologia *cuprinzătoare* ”, care nu poate și nu trebuie impusă nimănui). Din motive metodologice și schimbări inevitabile , intrăm într - o altă problemă care
activitatea inteligibilă: cea a „condițiilor”, „ ocaziilor ”, intrărilor și „factorilor care favorizează” această activitate.

9. În opinia noastră , nu poate exista nicio activitate în sensul unei orientări semnificativ *inteligibile a unui* comportament specific sub forma comportamentului uneia sau mai multor persoane .

Poate fi util, chiar necesar, pentru alți DUtx e.a. să considere individul singular ca o societate [I *orges,.< a* . -, J]
„celule”, ca un complex de reacții biologice, <•--• •
a-ți concepe propria viziune „psihică” ca pe o organizație de demenți. iw (indiferent cum le califică cineva). Prin aceasta s von . < •» , ,
evident, la cunoașterea unui preț foarte mare (ges)• *

• nu putem *înțelege* comportamentul acestor elemente exprimat în evenimente psihice, deoarece noi
în rt - • * sunt mai exact prin procese
I e3 C o? - natural - acesta nu este niciodată modul de interpretare a unui comportament științific ' ' • é \ dimpotrivă, pentru sociologie (în sensul că kmCnt Xons id Sri qu= pentru istorie). Tocmai întregul nnU -r C mT al activității constituie obiectul aprehensiunii. Noi lac -v - M clicrchcr la a observa sau a deduce următorul comportament al unităților fiziologice (de exemplu
- T sau cel al n'hnporte ce alte elemente psihologice, eliberează celule) sau „c.lm dn unp M . Acestea încearcă să „ explique ”
(atunci regulile >u :în S fT1 ,i; ers C e ceea ce înseamnă să le subsumăm
Termenele de plată pe care activitatea nu le ia
în considerare -

eXlX' d - în măsura și în sensul că ia în considerare orice altă foame
(de exemplu, un fapt?

buTpmtFquede" S» U'«
pe acțiuni private sau -
a treia cale prin care indivizii singulari (prin ei i cn ?J. . important}. Prin'''' I de îndatoriri sau ca autori ai 5 actele *indicate*^ P < uc j a
Pe de altă parte, pentru interpretarea cuprinzătoare a sociologiei , aceste structuri sunt doar dezvoltări ale unei activități specifice a oamenilor din Anglia . Pd isc l . . semnificație-
Încetiniți doar agenții și activitatea inteligibile ^ dintre « XX, ment . În ciuda a tot, sociologia nu poate, cu atât mai mult >u procese *
\ni:norcr forme colective de gândire care pun în valoare conceptele
de cercetare. Într-adevăr, interpretarea unei activități în cadrul mentenanței* .
¿'oper-
trei tipuri colective de rapoarte : *a)* Este adesea e c-me * adesea
^rer cu concepte colective complet analoge (sau înțelegeți-mă-
>
desemnat în același mod) pentru a ajunge în gener: 1 are un t< rrr în ¿¿ s igne i 1 hcnsibil. Ix? limbajul juriștilor, precum și laigage ▶ nb enomèhe
; de exemplu prin < £t,t » ¡au^ ei bine, conceptul juridic care c^nomenește ; concret al activității sociale pentru care regulile c ' 'J- un i_ sunt valabile
sociologie, fenomenul numit „Stat” nu constă în 51 _ , ^ JC uf ^
„numai sau exact în elementele importante pe care le exerciți ”
\diquc. În orice caz, nu există personalitate pentru ea.
„... desfășurarea unei activități”. Când vorbește despre „stat”, „național”, „ capital”, „ acțiuni ”, „ familie”, „ corp de armată” sau „ natură determinată ”, dimpotrivă, ea vizează *pur și simplu* o deciclopedie ” . A, ... 7] prin eliminarea unei activități sociale efective sau construite datorită
caracterului său
Prin urmare, aceasta intră sub incidența conceptului juridic conform căruia „ inter-”
precizie și utilizarea sa actuală, o semnificație fundamentală:
pretația acuității pentru a lua în considerare un fapt de importanță ddiană sau dc
aceste structuri colective care fac parte din , Per ! s · 1 *dc3 rc* ^ *ie n-* gândire juridică (sau altă

gândire specifică • ¿mp al nostru
sentiment pentru ceva care este, în parte , oc * «■ '
o altă parte, a viitorului [GeZtenroZZenifw], care plutește în mintea oamenilor reali (nu doar a judecătorilor și funcționarilor, ci și a „ publicului”), în funcție de care își *orientează* activitatea; iar aceste structuri ca atare au o importanță cauzală foarte considerabilă, adesea chiar dominantă, pentru natura cursului activității oamenilor reali. Această importanță o au mai presus de toate ca reprezentări ale a ceva ce trebuie să fie (sau dimpotrivă *nu trebuie să fie*). „Statul” modern constă într -o măsură nu nesemnificativă dintr-o structură de acest fel - în măsura în care este un complex de activități ale unor ființe interdependente - *deoarece* anumite persoane își orientează activitatea în funcție de *reprezentarea* că aceasta există și trebuie să existe în această formă, prin urmare, reglementările orientate juridic în acest sens *sunt autoritare.* Vom vorbi despre asta mai târziu. Oricât de posibil ar fi, deși pedant și verbos, ca terminologia proprie sociologiei (vezi ce s-a spus la punctul a), să excludă complet conceptele limbajului cotidian, care sunt folosite nu numai pentru a desemna „ trebuitul legal”, ci și devenirea însăși, și să le înlocuiască cu termeni complet noi, este evident că acest lucru nu ar trebui făcut cel puțin în cazul problemei importante pe care tocmai am pus-o. — c) Metoda sociologiei „organiciste” (a cărei tipologie clasică este ingenioasa lucrare a lui Schälflic, *„Bau uni I^ben des sozialen Körpers”)* caută să explice cooperarea socială din noțiunea de „întreg ” (de exemplu, cea a economiei), în cadrul căreia interpretează individul singular și comportamentul său într-un mod similar , cam în același mod în care fiziologul tratează funcția unui „organ ” corporal în „ economia generală ” a organismului (adică din punctul de vedere al „ conservării ” sale). (Comparați cu celebra afirmație pe care un fiziolog a făcut- o odată într-una din prelegerile sale: „§ x: Splina. Domnilor, nu știm nimic despre splină. Asta e tot pentru splină!” De fapt, profesorul în cauză „ știa” multe despre splină: poziția, dimensiunea , forma ei etc., el ignora doar funcția ei, iar acest eșec îl numea „ *necunoaștere* ”.) Să lăsăm deoparte problema măsurii în care acest tip de studiu *funcțional* al părților din întreg trebuie să aibă un caracter (neapărat) definitiv în alte discipline; toată lumea știe că cercetarea în biochimie și biomecanică nu se poate mulțumi, în principiu, cu aceasta. Pentru o sociologie interpretativă, acest limbaj poate fi util din două motive: r° în scopul ilustrării practice și orientării provizorii a cercetării (în acest caz poate fi extrem de util și necesar, dar și foarte periculos, dacă supraestimăm valoarea sa pentru cunoaștere și falsul său realism conceptual); numai el poate, dacă este necesar, să ne ajute să detectăm activitatea socială, a cărei înțelegere prin interpretare este *importantă.* pentru explicarea unui întreg. În realitate, abia în acest moment *începe* munca sociologiei (așa cum o înțelegem noi) . Într-adevăr , în cazul „structurilor sociale” (spre deosebire de „organisme ”), suntem capabili să aducem, dincolo de observarea relațiilor și regulilor („legile” funcționale), *ceva mai mult* care rămâne veșnic inaccesibil „științei naturii” (în sensul că aceasta stabilește regulile cauzale ale proceselor și structurilor și „explică” din ele fenomenele singulare): este vorba de *înțelegerea* comportamentului indivizilor *singulari* care participă la ele, în timp ce nu putem înțelege comportamentul celulelor, de exemplu, ci îl putem sesiza.

doar funcțional și apoi să o determinăm conform regulilor dezvoltării sale . Această achiziție suplimentară este însă plătită scump , deoarece se obține cu prețul caracterului esențial ipotetic și fragmentar al rezultatelor la care s-a ajuns prin interpretare. Cu toate acestea , tocmai acest lucru face ca cunoașterea sociologică să fie specifică .

Voi lăsa complet deoparte aici chestiunea măsurii în care comportamentul animalelor este „înțeles ” în mod semnificativ pentru noi și , invers, al nostru pentru animale - în ambele cazuri, sensul rămâne foarte incert, iar domeniul de aplicare extrem de problematic - și , de asemenea, în ce măsură ar putea exista teoretic o sociologie a relațiilor dintre om și animale (animale domestice sau de vânătoare). (Acest lucru se datorează faptului că multe animale „înțeleg o ordine, furie , iubire, intenție agresivă și, evident, reacționează la acestea nu doar mecanic și instinctiv, ci și cu o conștientizare și o orientare mai mult sau mai puțin semnificative, în funcție de experiență.) Gradul capacității noastre de empatie în cazul comportamentului „ oamenilor naturii ” este în sine cu puțin mai mare . Cât despre mijloacele Jun de determinare a comportamentului subiectiv al animalului, acestea sunt parțial greșite, parțial foarte insuficiente : toată lumea știe că problemele psihologiei animale sunt la fel de interesante pe cât sunt de spinoase, iar primul este , de asemenea, conștient de faptul că întâlnim cele mai diverse forme de societate animală : „familii” monogame și poligame , turme, cete și, în final, „ state” care implică o diviziune a muncii. (Gradul de diferențiere a funcțiilor în aceste forme de societate animală nu este în niciun fel paralel cu gradul de diferențiere a dezvoltării organelor [8j] sau a dezvoltării morfologice a speciei animale în cauză. Acesta este și cazul diferențierii funcțiilor la termite, ale căror lucrări sunt, în consecință, mai diferențiate decât cele ale furnicilor și albinelor.) Este evident că, în aceste cazuri, studiul pur funcțional pentru a înțelege Determinarea funcțiilor îndeplinite de diferitele tipuri de indivizi („regi”, „ regine ”, „muncitori”, „soldați”, „trântori”, „standarde de reducere ” , „ regine de rezervă ”) pentru a asigura conservarea speciei , adică pentru hrană , apărare , propagare sau reproducere a societăților în cauză, constituie foarte adesea, cel puțin pentru moment , etapa definitivă , cercetarea trebuind să se mulțumească cu această observație. Multă vreme, cercetările care au depășit aceste limite au fost pure și simple speculații sau studii asupra gradului de posibilă contribuție fie a eredității, fie a mediului înconjurător la dezvoltarea acestor aptitudini „ sociale” . (Vezi în special pe această temă controalele lui Weismann - a cărui teorie despre „ omnipotența selecției naturale ” se baza în mare măsură pe deducții total extraempirice - și Gotte). Cercetările serioase sunt evident de acord în a considera această limitare a studiilor funcționale ca o *presupunere* forțată și, speră, pur provizorie . (Cu privire la stadiul actual al acestor cercetări asupra termitelor , de exemplu, vezi lucrările lui Eschrich, 1909.)

este vorba doar de a recunoaște importanța pentru ... conservarea speciei, destul de ușor de înțeles, a funcțiilor acestor animale foarte diferențiate , nici de a admite ca clarificat modul în care această diferențiere este explicabilă în funcție de faptul dacă nu se acceptă toate acestea

caractères acquis ou, inversement, suivant qu’on l’accepte (auquel cas il faut (să specificăm cum interpretăm teoria), dar vrem să știm și : i° care este factorul care *decide* a apariției „diferențierii în individualitatea originară, primitiv neutră și nediferențiată; 2° „ care> *incită* individul diferențiat să se comporte (în medie) într-un mod care este de fapt util intereselor de conservare a grupului diferențiat . Ori de câte ori s-a progresat în acest domeniu, s-a făcut întotdeauna pe cale experimentală, grație observațiilor (sau presupunerilor) stimulenților chimici sau faptelor fiziologice (procese de nutriție, castrare parazitară etc.) observate la *indivizi singulari.* Cât despre speranța problematică a probabilității ca într-o zi să explicăm prin mijloace experimentale existența „psihologică ” și interacțiunea intergenerațională „ semnificativă ” , specialistul însuși ar avea dificultăți în a ne oferi indicații în prezent . Imaginea controlabilă a psihicului acestor indivizi animali care trăiesc în societate, bazată pe o „înțelegere” semnificativă, pare a fi un obiectiv ideal care probabil nu poate fi atins decât în limite înguste. În orice caz, cu siguranță nu prin acest mijloc se poate spera la o „înțelegere” a activității sociale umane , căci se procedează mai degrabă invers, deoarece se lucrează în acest domeniu și se este obligați să se lucreze cu analogii umane. Ceea ce se poate spera, poate, este ca aceste analogii să... ar putea fi într-o zi utilă în rezolvarea următoarei probleme: cum se poate evalua, în timpul etapelor primitive ale diferențierii sociale umane, sfera diferențierii pur mecanice și *instinctive* în raport cu ceea ce este inteligibil în mod semnificativ în individ și, ulterior, cu ceea ce este creat rațional de o *conștiință?* Este evident necesar ca sociologia cuprinzătoare să știe clar că în epoca primitivă a umanității diferențierea instinctivă a fost în cele din urmă predominantă, așa cum trebuie să rămână conștientă de faptul că în etapele ulterioare de dezvoltare aceasta nu a încetat niciodată să intervină (această intervenție fiind uneori de o importanță decisivă). Toată activitatea tradițională (vezi § 2) și stratificările importante [ScAicAfen] ale „harismei * (vezi cap. m), ca „germeni” ai unei „contagiuni” psihologice și, prin urmare, ca agenți ai unei * excitații sociologice la dezvoltare • sunt foarte apropiate, prin tranziții imperceptibile, de procese de acest fel care pot fi înțelese doar sociologic și care nu vor * * fi * * (sau doar parțial) interpretate cuprinzător și explicate * printr-o motivație. Dar toate acestea nu scutesc sociologia cuprinzătoare de obligația de a respecta, clar conștientizarea limitelor înguste în care este închisă, cu ceea ce numai ea *este cu adevărat capabilă* să respecte.

Diversele lucrări ale lui Ofimar Spann, adesea bogate în idei bune, 1 este adevărat alături de neînțelegeri nefericite și, mai ales, argumente bazate pe judecăți pure de valoare care nu au nicio legătură cu cercetarea empirică, au, fără îndoială, dreptate de subliniat pentru toată sociologia, asupra importanței, pe care nimeni nu a contestat-o vreodată serios, a întrebării *preliminare* a noțiunii de funcție (pe care a botezat-o „metodă universalistă”). Cu siguranță, trebuie să știm mai întâi care actrviD este *importantă* din punct de vedere funcțional din punctul de vedere al „conservării” (dar în plus și chiar odată cu aceasta totul din punctul de vedere al singularității culturale).

t a direcției determinate a dezvoltării ulterioare a tipului de activitate *socială* , pentru a putea apoi să punem întrebările: cum se desfășoară acest tip de activitate ? care sunt motivele care o condiționează? Prin urmare, este necesar să știm mai întâi *ce temeiuri o fac* un „rege ", un „ funcționar", un „antreprenor ", un „proxenet " sau un „magician " - de unde și ce activitate tipică este *importantă* pentru analiză și intră în joc (dat fiind că numai acest lucru permite clasificarea ei într-una dintre aceste categorii), înainte de a aborda analiza în sine (este vorba despre „relația cu valorile" în sensul lui Rickcrt), * Totuși , numai această analiză realizează cu adevărat ceea ce o înțelegere sociologică a activității datoriilor umane, [9] diferențe tipice (și *numai* ființelor umane), poate și, prin urmare, trebuie să realizeze. În orice caz, trebuie să interzicem monstruoasa neînțelegere conform căreia metoda * „individualizare" (indiferent de sensul posibil pe care i-l dă cineva) ar însemna același lucru cu o *evaluare individualistă* , la fel cum trebuie respinsă opinia conform căreia caracterul inevitabil (dar relativ) raționalist al formării *conceptelor* ar însemna o „credință în *predominanța"* motive raționale sau chiar o *evaluare* pozitivă a „raționalismului ". Din punct de vedere sociologic, o economie socialistă *ar trebui* înțeleasă și prin interpretare într-un mod la fel de „ individualist ", adică din activitatea *unor indivizi particulari* — tipurile de „ funcționari" pe care îi produce - decât, de exemplu, procesele de schimb din teoria marginalismului (sau orice altă metodă „ mai bună " care poate fi dezvoltată, dar care ar fi analoagă în ceea ce privește acest *punct*). Într-adevăr, și în acest caz, munca empiro-sociologică determinantă începe invariabil cu următoarea întrebare : care sunt motivele care *i-au determinat* și care *îi determină* pe diverși funcționari sau membri ai „comunității" să adopte un comportament capabil *să dea naștere și să dureze 1* Orice construcție conceptuală funcțională | (care pornește de la „întreg ") este doar o lucrare preliminară *, a cărei* utilitate și necesitate este determinată. > site-ul sunt evident incontestabile — dacă au fost făcute corect.

10. „Legile", termen prin care sunt *denumite* de obicei multe propoziții generale ale sociologiei cuprinzătoare , de exemplu „legea " lui Gresham , constau în întâmplări tipice , confirmate prin observație , ale unui curs al activității sociale , la care se poate face referire în cazul în care sunt date anumite fapte și care sunt *inteligibile.* din motive tipice și un sens tipic intenționat al agenților. Acestea sunt inteligibile și lipsite de ambiguitate în cel mai înalt grad, în măsura în care motivele pur raționale în scop stau la baza desfășurării tipice (sau constituie, respectiv, baza tipului construit metodic din motive adecvate) și în măsura în care, în același timp, relația dintre mijloace și scop este lipsită de ambiguitate conform lecțiilor experienței (în cazul ÎN CARE MIJLOACELE sunt „ inevitabile"). În acest caz, este permis să spunem că 5: dacă cineva *ar acționa* într- un mod strict rațional în scop, *ar fi necesar* acționează în *acest fel **și** nu în altul* (deoarece, din motive „tehnice", participanții ar avea la dispoziție doar acest mijloc și niciun altul pentru a-și servi scopurile neechivoc determinabile). Acest caz arată în același timp cât de greșit este să considerăm o psihologie, oricare ar fi ea, drept „ fundamentul " ultim al sociologiei cuprinzătoare. În zilele noastre , de fapt, toată lumea înțelege altceva prin „psihologie". (. anumite motive metodologice foarte precise justifică, din punctul de vedere al studiului

naturalist al anumitor fenomene, o distincție între „fizic ” și „ psihic ”, care, *astfel înțeleasă,* este totuși străină disciplinelor care au ca obiect activitatea. Rezultatele unei științe psihologice, indiferent de structura sa metodologică, care studiază „ psihicul ” doar în sensul metodei naturaliste cu mijloacele științelor naturii și care, în consecință - ceea ce înseamnă cu totul altceva - nu ar interpreta, la rândul ei, scopul urmărit al comportamentului uman , pot fi evident la fel de importante pentru investigația sociologică , și adesea sunt considerabil de importante, ca și cele ale oricărei alte științe. Cu toate acestea, sociologia *nu menține* o relație generală mai strânsă cu psihologia decât cu orice altă disciplină. Eroarea își are sursa în conceptul de „ psihic ” : ceea ce nu este „fizic” (sic) ar fi „ psihic ”. X-ul unei operații aritmetice nu este, însă , „psihic ”. Reflecția rațională a unui om care se întreabă 1 dacă o anumită activitate este, conform unor interese precis date, profitabilă sau nu în ceea ce privește consecințele pe care le așteaptă de la ea și decizia pe care o ia ulterior x în funcție de rezultat nu devin în niciun fel mai ușor de înțeles pentru noi prin intermediul considerațiilor „ psihologice ” . Acum , pe acest tip de presupuneri raționale își construiește sociologia (inclusiv *economia* politică) majoritatea „ legilor”. Pe de altă parte, când vine vorba de explicarea iraționalităților activității, este incontestabil că psihologia cuprinzătoare poate într-adevăr oferi servicii *cu siguranță* importante . Dar acest lucru nu schimbă în niciun fel problema fundamentală a metodologiei .

n. Sociologia - așa cum am presupus în repetate rânduri că este evidentă - dezvoltă concepte de *tipuri* și este în căutarea unor reguli *generale .* devenirii. Se opune istoriei, care are ca obiect analiza și imputarea cauzală a actelor, structurilor și personalităților individuale *,* * *din punct* de *vedere cultural* important. Dezvoltarea conceptelor specifice sociologiei își ia *materialele,* sub formă de paradigme, din realitățile activității , care sunt importante și din punctul de vedere al istoriei . Ea își dezvoltă conceptele și le caută regulile mai ales și din punctul de vedere al posibilității de a servi imputării cauzale istorice a unor aspecte plenare importante pentru cultură. Ca în cazul oricărei științe generale , abstracțiunile specifice acesteia înseamnă că conceptele sale nu pot fi decât relativ *goale* de conținut în comparație cu realitatea concretă a ordinii istorice. În compensație, acest lucru oferă o *univocitate.* univocitate sporită a conceptelor. Această univocitate sporită se obține printr-un optim de adecvare semnificativă cât mai ridicat posibil , așa cum propune elaborarea sociologică a conceptelor . Această adecvare - și aceasta este ceea ce a fost luat în considerare în mod predominant până acum - poate fi obținută într-un mod deosebit de complet în ceea ce privește conceptele și regulile raționale (raționale în scop sau raționale în valoare). Dar sociologia caută, de asemenea, să surprindă prin intermediul conceptelor teoretice și tocmai adecvarea *semnificativă* fenomene iraționale (mistice, profetice, pneumologice sau iraționale). Indiferent dacă obiectul studiului său este rațional sau irațional , sociologia *se îndepărtează* de realitate și servește cunoașterii în sensul că, indicând gradul de *aproximare* al unui eveniment istoric în raport cu unul sau mai multe concepte, permite integrarea acestui eveniment . Același eveniment istoric poate , de exemplu, să aibă

unul dintre aspectele sale o structură „feudală", altul „ patrimonială" , altele „birocratică " și altele încă „carismatică ". Dacă cineva vrea să gândească ceva *univoc* în acești termeni, sociologia este obligată să dezvolte pe de o parte tipuri („ *idealuri")* „) „ pur" al fiecăruia dintre aceste tipuri de structuri care apoi fiecare dezvăluie pentru sine unitatea coerentă a unei adecvări *semnificative* cât mai complete posibil, dar care, din acest motiv, poate că nu se prezintă în realitate în această formă *pură, absolut ideală* , la fel ca o reacție fizică pe care o considerăm sub ipoteza unui spațiu absolut gol. Numai pe baza acestui tip *pur* („ideal") este posibilă o cazuistică sociologică. Este de la sine înțeles că sociologia folosește, în funcție de circumstanțe, și conceptul de tip mediu *,* de același fel ca tipurile empirico-statistice,7 dar acestea sunt formațiuni conceptuale care nu necesită niciun comentariu metodologic special . Ori de câte ori, însă, vorbește despre cazuri „tipice ", desemnează întotdeauna prin acest termen, în caz de îndoială, n/ni.'/vpr' care poate avea, la rândul său, un caracter rațional sau irațional. Cel mai adesea este rațional (și în teoria economică este întotdeauna , de exemplu), dar inevitabil este construit într-un mod *semnificativ ,* adecvat.

Este necesar să se înțeleagă clar că în domeniul sociologiei conceptele de „mediu" sau „tip mediu" pot fi dezvoltate într-un mod relativ lipsit de ambiguitate doar *acolo unde* este vorba de diferențe de *grad* în comportamente semnificative specifice de aceeași *natură calitativă.* Le întâlnim. În majoritatea cazurilor, însă, activitatea importantă din punct de vedere sociologic sau istoric este influențată de motive calitativ *eterogene ,* între care nu este posibil să se stabilească o „medie" în sensul propriu al termenului. Construcțiile ideal- tipice ale activității sociale, pe care teoria economică , de exemplu, le elaborează, sunt „străine de realitate" *[tbirklichkcitsfremd].* în sensul că se întreabă întotdeauna - cel puțin în cazul de față - cum *s-ar acționa* în cazul unei raționalități ideal finale și, în același timp, orientate într- un sens pur economic , pentru a putea înțelege activitatea pură în măsura în care a fost *coconditionată [mitbestimmt]* cel puțin de obstacole cu caracter tradițional , afecțiuni, erori, de intervenția unor scopuri non-economice și a altor precauții și astfel 1° să o înțeleagă *în măsura în care* a fost efectiv *coconditionată* într-un mod rațional economic de finalitate în cazul concret sau așa cum *este în* mod obișnuit în cazul unui studiu referitor la medie, 2° să discernă mai ușor, datorită decalajului dintre dezvoltarea propriu-zisă și dezvoltarea icală tipică , care au fost motivele *reale* . O construcție ideal-tipică a unei atitudini acosmice coerente, condiționate mistic, față de viață (de exemplu, față de politică sau economie) ar proceda într- un mod complet analog . Cu cât construcția tipurilor ideale este mai elegantă , adică cu cât este mai *străină* de realitate în acest sens, cu atât își îndeplinește mai bine rolul din punctul de vedere al terminologiei și criticii , precum și al cercetării. Imputarea „concretului" evenimentelor istorice pe care istoria o elaborează nu procedează în esență diferit. De exemplu, atunci când își propun să explice cursul campaniei din 1866, ele caută mai întâi să elaboreze („în gândire") atât pentru Moltke, cât și pentru Benedek (și în final *pentru*

nu poate face altfel) cum *ar fi* acționat fiecare dintre ei în cazul unei raționalități ideale în finalitate, dacă ar fi avut o înțelegere completă și completă a situațiilor respective din propria țară și din cea a adversarului pentru a compara apoi cu această construcție modul în care au acționat în realitate și, în consecință, *a explica cauzal* abaterea observată (datorată fie unor informații greșite , fie unor erori de fapt sau de prognoză , fie unor acțiuni personale , fie unor considerații străine strategiei). Aici folosim (într-un mod latent) o construcție rațională ideal-tipică a finalității.

Din punctul de vedere ideal-tipic , construcțiile conceptuale sunt destinate nu doar utilizării externe, ci și utilizării interne . *În marea majoritate* a cazurilor , activitatea *propriu-zisă* are loc într- o semi-conștiință obscură sau în inconștiența „ sensului intenționat ” . Agentul îl „simte” mai degrabă decât îl cunoaște sau îl „ gândește clar ”; el acționează în majoritatea cazurilor ascultând de un impuls sau de obicei . Doar ocazional devine cineva conștient de sensul (fie el rațional, fie imaginativ) al activității , iar în cazurile de activitate similară a unei mase, aceasta este adesea opera doar a câtorva indivizi. O activitate care este cu adevărat semnificativă, adică pe deplin conștientă și clară, nu este niciodată în realitate altceva decât un caz limită. Orice cercetare istorică sau sociologică trebuie să țină cont în mod constant de acest lucru atunci când analizează realitatea . [r r] Însă acest lucru nu ar trebui să împiedice sociologia să-și dezvolte *conceptele* printr - o clasificare a „ sensului posibil”, adică , ca și cum activitatea ar avea loc efectiv, conștientă de orientarea sa semnificativă. Atunci când vine vorba de studierea acestor concepte în elementele lor concrete, trebuie să se ia în considerare în orice moment abaterea lor de la realitate și să se determine gradul și natura acestora .

Metodologic, foarte adesea avem de ales doar între termeni confuzi și termeni clari , aceștia din urmă fiind atunci ireali și „ ideal-tipici ” . În acest caz, din punctul de vedere al științei, trebuie să se acorde preferință celor din urmă . (Pentru toate aceste întrebări, vezi articolul meu deja citat din *Archivj Sosïalwissenschaft,* XIX, *loc. cit.)*

B. *Conceptul de activitate socială,*

i. Activitatea socială (inclusiv omisiunea sau toleranța) poate fi orientată I în funcție de comportamentul trecut, prezent sau posibil așteptat al celorlalți; I (răzbunare pentru a repara o agresiune trecută , apărare împotriva unui atac; I (prezent) , măsuri defensive care trebuie luate împotriva unei posibile agresiuni). I Prin „ceilalți ” trebuie să înțelegem fie persoane singulare și cunoscute , fie o multitudine nedeterminată și total necunoscută (i * bani • î 1 exemplu înseamnă un bun de schimb pe care agentul îl acceptă în timpul unui schimb , deoarece își orientează activitatea în funcție de așteptarea *[Inset ung]* la care multe alte persoane necunoscute și nedeterminate sunt gata de partea sa să facă un posibil schimb).

B

z. Orice fel de activitate — inclusiv activitatea externă — nu este o activitate socială în sensul termenului la care ne referim aici. O activitate socială nu este una dacă este pur și simplu orientată spre exportul comportamentului obiectelor materiale.

... este o activitate socială doar cu condiția să fie orientată în funcție de comportamentul celorlalți . Comportamentul religios , de exemplu, nu este așa dacă este doar contemplare, rugăciune solitară etc. Activitatea economică (a unui individ izolat) este așa doar în cazul și în măsura în care implică comportamentul unor terți. Este așa într-un mod complet general și formal de îndată ce speculează asupra faptului că terții vor respecta puterea personală de a dispune de bunuri economice . Este așa în aspect material atunci când, de exemplu , ia în considerare pentru consum posibila dorință a terților și orientează parțial forma propriilor „economii” către aceasta. Sau din nou atunci când, în producție, face din posibila dorință a terților baza orientării sale etc.

3. Nu orice contact dintre oameni este social, ci doar comportamentul în sine, care este orientat semnificativ de comportamentul celorlalți. O coliziune între doi bicicliști, de exemplu, este un eveniment simplu , la fel ca un fenomen natural. Încercarea de a evita cealaltă persoană și insultele, luptele sau înțelegerile amiabile care urmează coliziunii ar fi considerate o „activitate socială ” .

* 4. Nici activitatea socială nu este identică (a) cu activitatea *uniformă [gleich mäßiges Handeln]* a mai multor persoane și nici (b) cu vreo *activitate influențată [beeinflußt]* prin comportamentul celorlalți.

are) Când mai mulți trecători își deschid umbrelele în același timp pe stradă, în momentul în care ploaia începe să cadă, activitatea unuia nu este orientată (în mod normal) în funcție de cea a celorlalți, ci este orientată uniform în funcție de nevoia de a se proteja de averse, *b)* Se știe că activitatea individului izolat este influențată considerabil de simplul fapt că se află, într-un loc dat , înecat în mijlocul unei „mase” (acesta este obiectul cercetărilor privind „ psihologia mulțimilor”, de exemplu lucrările lui Le Bon): este vorba despre activitatea condiționată de masă *[mafsenbedingtes Handeln]*. Aceleași mase dispersate pot face, datorită comportamentului numărului mare care exercită un efect simultan sau succesiv asupra unui individ izolat (prin presă , de exemplu) și care îl simte ca atare, ca comportamentul individului să fie condiționat de masă. Anumite tipuri de reacții devin posibile, altele sunt îngreunate, pur și simplu pentru că individul izolat se simte parte a „masei”. Prin urmare, o anumită circumstanță sau un comportament uman poate stârni cele mai diverse sentimente , cum ar fi veselia, furia, entuziasmul , disperarea sau pasiuni de tot felul, care nu ar apărea (sau nu atât de ușor) în singurătate - fără să existe (cel puțin în multe cazuri) vreo relație *semnificativă* între comportamentul individului și condiția sa de membru al unei „mase ”. O activitate care ar fi pur reactivă în cursul său, deoarece provocată sau co-condiționată de efectul simplei situații de fapt, conform căreia există o „ masă ” pur ca atare și care nu s-ar *raporta la aceasta în* niciun mod semnificativ, nu ar fi conceptual o „ activitate socială” în sensul pe care îl înțelegem aici. Diferența este evident foarte fluidă. Într-adevăr, se poate găsi, de exemplu, nu numai la demagog, ci adesea și în masa publicului însăși, un grad de relație semnificativă mai mult sau mai puțin ridicat și mai mult sau mai puțin ușor de interpretat, datorită însuși faptului existenței unei „mase ”.

O simplă „imitație” a activității altora (asupra importanței căreia se pune problema)

(așa cum a subliniat pe bună dreptate G. Tarde) nu ar fi conceptual o „activitate socială ” într-un sens *specific* dacă s-ar produce printr-o simplă reacție, fără o orientare semnificativă a propriei activități în funcție de cea a celorlalți. Granița este atât de neclară încât abia se poate face o distincție . Simplul fapt că un individ adoptă o dispoziție pe care a observat-o la alții și care i se pare utilă nu constituie încă o activitate socială în sensul nostru. Într-adevăr, această activitate nu este orientată în funcție de comportamentul celorlalți , ci, după ce a învățat să știe *prin* observarea comportamentului altora că există anumite șanse obiective, agentul se orientează în funcție de *acestea.* Activitatea sa este, prin urmare, determinată *cautalic* și nu - semnificativ de comportamentul străin. Dimpotrivă, dacă cineva imită activitatea altora pentru că este „la modă”, pentru că este valabilă prin tradiție, pentru că este exemplară, pentru că este considerată „distinsă” în anumite cercuri sau din alte motive similare , ne aflăm în prezența unei relații semnificative, fie în raport cu comportamentul imitatului, fie cu cel al unor terți, fie cu ambele în același timp. Există evident tranziții între toate acestea. Ambele cazuri, cel al activității condiționate de masă și cel al imitației, sunt fluctuante și constituie cazuri limită ale activității sociale, așa cum se observă încă, de exemplu, foarte des în activitatea tradițională (vezi § z). Motivul acestei indeterminare constă în acest caz, ca și în multe altele , în faptul că nu este întotdeauna posibil să se stabilească în mod neechivoc sau chiar să se fie *conștient,* chiar mai rar complet conștient, de orientarea în funcție de comportamentul celorlalți și de sensul propriei activități. Acesta este motivul pentru care nu se poate distinge întotdeauna în mod fiabil între simpla „influență” și „ orientarea ” semnificativă . Din punct de vedere conceptual, însă, ele trebuie separate, deși este de la sine înțeles că imitația, care este doar „reacție”, are *cel puțin* aceeași *semnificație sociologică* ca cea care produce „activitate socială” în adevăratul sens al termenului. Sociologia nu se preocupă *doar* de „activitatea socială”, căci aceasta constituie (într-o sociologie precum cea pe care o practicăm aici) doar problema centrală, cea care este, ca să spunem așa, *constitutivă* a științei care este. Spunând acestea, nu pretindem că afirmăm nimic despre *importanța* acestei probleme în raport cu altele.

§ 2. *Factorii determinanți ai activității sociale.*

Ca orice altă activitate, activitatea socială poate fi determinată: [a] *) într-un* mod *rațional din punct de vedere al scopului ,* prin așteptările privind comportamentul obiectelor din lumea exterioară sau al altor persoane, prin utilizarea acestor așteptări drept „condiții" sau drept „mijloace" pentru a atinge rațional *scopurile* adecvate, atent gândite, pe care cineva dorește să le atingă; b) într- *un mod rațional din punct de vedere al valorii,* prin credința în valoarea *intrinsecă* necondiționată - de natură etică, estetică, religioasă sau de altă natură - a unui anumit comportament, valabil în sine și independent de rezultatul său; *c) într- un* mod *afectiv și* în special emoțional *, prin* pasiuni și sentimente curente ; *d)* într-un mod tradițional *,* prin obiceiuri înrădăcinate .

1. Comportamentul strict tradițional - la fel ca imitația prin simplă reacție (vezi paragraful anterior) - se află absolut la limita și adesea dincolo de ceea ce poate fi numit în general o activitate orientată „ semnificativ" . De fapt, este foarte adesea doar o modalitate plictisitoare de a reacționa la stimuli obișnuiți , care persistă în direcția unei atitudini dobândite în trecut. Masa tuturor activităților zilnice familiare se apropie de acest tip , care intră în sistematică nu doar ca un caz limită , ci și pentru că (așa cum vom vedea mai târziu) atașamentul față de obiceiuri poate fi menținut conștient în proporții variabile și într-o direcție variabilă : în acest caz, acest tip se apropie deja de tipul discutat la punctul 2.
2. Comportamentul strict emoțional se află, de asemenea, la limita și adesea dincolo de ceea ce este direcționat *conștient în mod semnificativ;* poate fi nimic mai mult decât *o* reacție nestăvilită la o excitație neobișnuită. Avem de-a face cu *sublimarea* atunci când activitatea condiționată de afecte apare ca un efort conștient de a ameliora un sentiment; în acest caz, se apropie de obicei (dar nu întotdeauna) de o „ raționalizare valorică " sau de o activitate cu scop , sau de ambele .
3. Orientare afectivă și orientare rațională în valoarea unei singure activități

Ele diferă una de cealaltă prin faptul că aceasta din urmă elaborează în mod conștient punctele de direcție ultime ale activității și se orientează în funcție de acestea într-un mod metodic și consecvent . În rest , au în comun faptul că pentru ambele sensul activității nu se află în res 1- , concepută ca fiind dincolo de ea însăși, ci în activitatea având o natură determinată . Cel care caută să satisfacă nevoia unei răzbunări prezente, a unei bucurii prezente , a unei devoțiuni prezente , a unei fericiri contemplative prezente sau chiar a ceea ce caută să scape de o excitație prezentă (nu contează dacă o face într -un mod nedemn sau sublim) acționează afectiv .

Acționează într-o manieră *pur valorică-rațională* atunci când cineva acționează fără a lua în considerare consecințele previzibile ale acțiunilor sale, în slujba propriului său scop.

convingerea sa se bazează pe ceea ce i se pare a fi poruncit de datorie , demnitate, frumusețe, directive religioase , evlavie sau măreția unei „cauze", indiferent de natura acesteia . Activitatea rațională în valoare constă întotdeauna (în sensul terminologiei noastre) într- o activitate conformă cu / ° 1 U a ^ CS „ cerințe 5 S ''' d ? nt ra R cnt consideră că acestea îi sunt impuse . Numai în măsura în care activitatea umană este orientată (ml) conform acestui tip G" cerințele pe care le vom avea în vedere pentru a vorbi despre o raționalitate în valoare - aceasta se întâmplă întotdeauna doar într- o proporție mai mult sau mai puțin mare și de cele mai multe ori destul de redusă. După cum vom vedea, este totuși suficient de importantă pentru a o evidenția ca un tip special, deși nu încercăm în niciun fel să dezvoltăm o clasificare completă a tipurilor de activități.

4. Acționează rațional în sens acela care își orientează activitatea în funcție de scopuri, mijloace și consecințe subsidiare *[Ncbenfolgé]* și care , în același timp, contează rațional asupra mijloacelor și scopului, a scopului și a consecințelor subsidiare și, în final, asupra diferitelor scopuri posibile dintre ele. În orice caz, el nu operează *prin* exprimarea afectelor (și mai ales nu emoțional) ; prin tradiție. Decizia dintre scopuri și consecințe concurente sau antagonice poate, la rândul ei, să fie orientată rațional în *valoare;* în acest caz, activitatea este rațională în sens doar la nivelul mijloacelor. Se poate întâmpla, de asemenea, ca agentul, fără a se orienta rațional; valoare în funcție de „ imperative " sau „ cerințe " concurente , adică antagonice , să le accepte pur și simplu ca stimuli pentru nevoi subiective date , pe care le aranjează într-o ordine ierarhică conform unui criteriu de urgență *conștient considerat* și apoi își direcționează activitatea către acestea în așa fel încât să le poată satisface pe cât posibil, respectând în același timp această ordine (acesta este principiul „ marginalismului "). Orientarea rațională în valoare poate, prin urmare, avea relații foarte diferite cu orientarea rațională în scop . Din punctul de vedere al raționalității în scop, însă, raționalitatea în valoare rămâne întotdeauna afectată de o *iraționalitate* Și acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât se dă un sens mai absolut valorii după care este orientată activitatea. Aceasta provine din faptul că raționalitatea în valoare generează mai puțini bani din consecințele activității , deoarece ia în considerare *mai* necondiționat valoarea intrinsecă a actului (convingerea pură , frumusețea, binele absolut sau datoria absolută). Raționalitatea absolută în finalitate este, de asemenea, în esență, doar un caz limită teoretic.

5. Se întâmplă foarte rar ca activitatea, în special activitatea socială , să fie orientată *exclusiv* în funcție de unul sau altul dintre aceste tipuri de activitate. În mod similar, aceste diferite tipuri de orientare nu constituie, evident, în niciun fel o clasificare completă a posibilelor orientări ale activității, ci sunt doar tipuri pure , construite pentru a servi scopurilor cercetării sociologice, de care activitatea reală se apropie mai mult sau mai puțin și - chiar mai des - le combină. Rotunjitatea lor este cea care, *în timpul nostru,* impune necesitatea construirii lor.

§ 3. *Relații sociale.*

Desemnăm prin „relație ” socială comportamentul mai multor indivizi ca fiind , prin conținutul său semnificativ, acela al

Unele se bazează pe cea a altora *[aufeinander gegenseitig eingestellt]* și sunt orientate în cursul conduitei. Relația socială *constă,* așadar , în esență și exclusiv, în șansa ca cineva *să* acționeze social într-un mod (semnificativ) exprimabil , fără a fi necesar să se precizeze mai întâi pe ce se bazează această șansă.

1 Un minim de relație în *acțiunea reciprocă a unuia asupra celuilalt* constituie, așadar, caracteristica sa conceptuală. Conținutul poate fi extrem de divers: luptă, ostilitate, iubire sexuală, prietenie, evlavie, schimb comercial, „execuție”, „evaziune” sau „încălcare” a unui acord, „concurență”. | economică, erotică sau de altă natură, comunitate feudală, națională sau de clasă (sau *cazuri în care* acestea din urmă generează o „activitate socială” dincolo de simplul fapt de a conviețui *[Gemeinsamkeit]* - vom vorbi despre asta mai târziu). Conceptul nu *se pronunță* asupra existenței unei „sondaje” între agenți sau a contrariului. . . . ! .

2. Este întotdeauna vorba despre „conținutul semnificativ” empiric intenționat de participanți , fie în cazul particular, fie în medie, fie într- un tip „pur ” construit și niciodată într-un sens normativ „just” sau metafizic „ adevărat”. Chiar și atunci când vine vorba de așa-numitele „ structuri sociale ”, cum ar fi „ statul”, „biserica”, „frăția”, „căsătoria”, relația socială *constă* exclusiv și pur și simplu în faptul *că ,* conform conținutului său semnificativ, a existat , există sau va exista un-

Activitate reproductibilă a unora asupra altora, exprimabilă într-un anumit fel. Este întotdeauna necesar să ne ținem de ea pentru a evita o concepție „substanțială ” a acestor concepte. Din punct de vedere sociologic, un „ Stat” încetează, de exemplu, să „existe” imediat ce șansa *a dispărut.* că acolo au loc anumite tipuri de activități sociale, orientate semnificativ. Această șansă poate fi foarte considerabilă, deoarece *poate* fi minimă, aproape neglijabilă, doar în sensul și măsura acolo unde există sau există efectiv în e

....*

estimarea) că relația a

existat sau există și ea

țiune. nu este într-adevăr posibil să se dea un alt sens *precis* prezumpției : un astfel *de* „Stat” determinat, de exemplu, încă există sau nu există P* u ;- ' 3. Cria nu înseamnă în niciun fel că indivizii care participă la o activitate în care unii sunt reglementați de alții* la ni ...

conținut semnificativ specific, *identic* la rclatic n soc -. nici qi'. - .

partenerii adoptă intern o atitudine care corespunde

ment față de cel al celuilalt, că, în consecință, există un „ rcc iprc * ,

scitigkrt} în *acest* sens. „Prietenie”, „ dragoste” și „evlavie ” * J?" .» contract *,

„simțul comunității naționale” 1 1 4 . t 1 uc „ . o” ' p

coasta se poate ciocni de atitudini

absolut imposibile .

În acest caz, participanții dau un sens diferit activității lor .

social este în această măsură obiectiv „unilateral ” pentru ei . x.

relația dintre ei restul 'tic-î »»›
poate total sau parțial' \ ' J T preIt, ^ O3e < de *»Çon (
are toată discreția în ceea ce te privește pe tine și pe partenerul tău
care poate avea, și chiar are ni ,• • 1V -sau | CONSCqu , cnce 83 P rn Pre activitate, elementul activității și aspectul relației Hl^Xt"? 51 ' P o UF J< * dér o U ' proque »que în măsura în care evident da . . obiectiv « reci-X răspunde » unul la celălalt -- urmate de conținuturile semnificative « corespun-
participant.,, - adică ri ¿é ' al fiecăruia dintre,
>
e lle al tatălui corespunde cuvântului „Xta” * " ÎTOd d <= ' (într-un caz particular, în movenneTu .vu. , Í ce q “ e lv ""Sfârșit ,
s-ar baza în întregime pe sana ré • P '1“*""™.,. relația socială care este congruentă din partea celuilalt- n .?' “" C ! """" dc ^fcativ
Lipsa *reciprocității* nu este doar atât .
Tența unei „relații sociale ” cm*< -'i < !. tennino, ogi<X exclude Dispariția unei *re* < iproaue d n !' ""Í COT "" C consecință , lista-
xis.tcnce de .....-
bletce care V Ûrdir^'utirp^uX? Tu? érc ,fP h¿ "'-' ■- bine ftré dura- .lune ¡U. -fc există șansa
corespunzător (adică valabil pentru că și tuauel n „""..""""ment corespunde - s de așteptat). *Doar* faptul că acest cântec există — ' 2. " C c o"cq u ence,, mai puțin mare *Probabilitate* nn'im» . .» • - r ' * ,nsi M U{ 'tit cel mai mult sau
ae dezvoltă, fără *nimic* mai mult, H’" 1 .'*" a . Dacă ' nlPlcatlvc ment corespunzător unei clase sociale " _ ce n.^1 faut' ' d '- ....P'^i,tanță. *[Bestaud]*
vrea să evite greșeala. Sunt P Xnt. To'm ? V o' r Pr¿ ^' À ' '«P™ d „ *Există* sau a existat sirn legat. Eu *„1 J V* 1 unc *. 3m,tïé nu un „ É ^t ”, *observatori)* judecător <iu'*i ■ - ■ m ' tnen 5 un Ñuement pe care *noi* (la pe baza unui auit^è dT'ntum “ ' CX - ,Sté , Un ' ! '“' m ,suivan ' laqu c"c; minat, pe < w ,r d ut^ccrt-h^t^P fc“" " ncs Persoanele determin-
m.,_v, „,,r _ ct că nc vcut r¡en spune despre alte 0 (cf. d 2 fi "à ! Eu "
profitabil într-o căutare de ordinul 1 * 2 ' L •'■•f rn «' › - 1»'- c me-
d'un sens determinat vaut-elle ou r • ru^ ** U / U ^ n 'P OSItlon *juridiqut apport juridiiue exitu-t-il ou n'exitu tiîtidT* "" sln ' 1 j"“d'<|ue)r un che sociologique. P 1 cm Io " val ' ur Po ur b> rccher-
Un conflict de interese. Atunci, conflictul de interese poate fi transformat într- un grad de *co-ir^-M* , 1 m. Un sistem de conveniență terminologică și de relație e^ nâjhmÎ • Î, hal '? cmcnt qul Permite să spunem dacă un nou conținut. • Conținut esceptiv „ '"v ' "r' 11 ” 1 a
primit un refuz apă
durabil, l-” a lăsat în abis! căci, oare poate fi în parte,
relația t“ eon * ti,l ? e *P^rablrntmt [psrrnnirrenâl* a
la v.,ir oK“:é C ^ c ^7;^"' catite de 'e pe U, ---- • * 1 ” m«mcre aproximativ semnificativ-
mémîs (în pictură și în funcție de care se orientează-

interzice cazul nni Zi ■ f ' pIUS rat:onni Ik ' - ™ finalitate sau cn value, ^ ar cxem P^ c a

rela¿n^e^Tpiety e *) * t 1.é : p<fss?biHté d"une formehu'ommtion-)

Sfera de aplicare a conținutului semnificativ intenționat este evident mult mai mică decât cea a unei relații contractuale comerciale.

Conținutul semnificativ al unei relații sociale poate fi exprimat pe o *cr'ènte [Vereinbarung]* printr-un angajament reciproc *[grgeusat^* Z b „Aceasta înseamnă că cei care participă la această relație au (între) unii pe alții...

într-un alt mod) promisiuni [rerspredn/^en] valabile pentru km tco P viitor. Fiecare participant contează apoi în mod normal ■ pentru . t, unde consideră lucrurile rațional - pe faptul că (cu un cer) *celălalt* își va orienta activitatea în direcția pe care hn-meme-ul (. * o dă acordului. El își orientează acțiunea parțial într-un mod 'fn-i trasat. În funcție de caz, într-un mod mai mult sau mai puțin semnificativ ^XcmHon. «n P-nic d ' unc -'»'■■■" dl f en di,p , M ; c '- datoria • de a • respecta ■ acordul la care se ajunge în conformitate cu sensul în care mă văd pe mine însumi. Asta este tot ce era necesar să spun despre prune mai întâi, apoi restul cf. §§vct 13.

§ 4. *Tipuri de regularități în viața socială : uzanță , obicei , interes etc.*

În cadrul activității, putem observa regularități reale , adică evoluții ale activității care se repetă sau (posibil: în același timp) au loc între mai mulți indivizi într- un xeztr tipic similar , în timpul aceleiași activități. Sociologia se ocupă de aceste *tipuri* de evoluții ale activității, spre deosebire de istorie (care este interesată de imputarea cauzală a unor seturi singulare importante , adică legate de un destin).

[15] Șansa existentă în realitate a unei *regularități* în dispunerea activității sociale o numim uzanță *[* BrawcAJ atunci când și atâta timp cât șansa de a persista în cadrul unui grup de oameni este dată *pur și simplu* prin practică eficientă . Utilizarea devine *obicei* [éù'/Zr] atunci când practica propriu-zisă se bazează pe o *rutină veche.* Vom spune, pe de altă parte, că este condiționată de o situație de interese (clic-ul este atunci „condiționat de interes" *[interessenbrdingQ)* când și atâta timp cât șansa persistenței sale empirice este *pur și simplu condiționată* printr-o orientare pur rațională către scopul activității diverșilor indivizi conform unor *așteptări similare* .

1. „ Moda" face parte din „obișnuință " . Spre deosebire de „obicei" *, moda se numește uz atunci când (contrar a ceea ce caracterizează obiceiul) noutatea* comportamentului în cauză este sursa activității orientate spre ea . Moda este destul de aproape de „ convenție " , deoarece, la fel ca aceasta din urmă, provine (frecvent) din interesele de prestigiu atașate unei clase *sociale.* Nu vom mai trata acest lucru aici.
2. Prin „obicei" înțelegem , spre deosebire de „convenție " și „lege ", o regulă *fără* garanție externă pe care individul o respectă liber , fie într-un mod pur „mecanic " , din „ comoditate" sau din tot felul de alte motive, în același timp în care se poate aștepta din aceste motive ca ceilalți membri care aparțin grupului să o respecte probabil. Înțeles în acest fel, obiceiul nu are nimic „ obligatoriu valabil " *[nichts Gcltcndcs]:* nimeni nu este „ obligat *" să* o urmeze. Trecerea de la obicei la convenție și *legea* este evident un abaolumen plutitor . Ceea ce este obișnuit [*Hergcbrachté]* etc. peste tot la origine și care este „ obligatoriu valabil ". În zilele noastre este „obișnuit" să se ia micul dejun dimineața în forme mai mult sau mai puțin determinate *; dar nu există nicio „ obligație " în această privință (cu excepția turiștilor din hoteluri); în plus, acest obicei nu a existat dintotdeauna . Pe de altă parte, modul de îmbrăcare , chiar și acolo unde provine dintr -un „ obicei ", nu mai constă astăzi , în mare măsură , dintr-un obicei, ci dintr -o convenție. Despre uzanță și obicei se vor citi cu folos și astăzi capitolele corespunzătoare din Ihering din volumul II al *Zvseck im Recht* . Cf. și P. Ocrtmann, *Rechisregelung und Verhehrssitte* (1014) și altele.

recent E. Weigelin, *Sitte, Recht und Moral* (1919) (care împărtășește opinia mea* despre StammlerX <_

3. Multe regularități destul de uimitoare în cursul activității sociale , în special (deși nu exclusiv) a activității economice , nu se bazează pe o orientare conform vreunui standard pe care ni l-am putea imagina a fi „obligatoriu valid”, nici

conștientizarea și eliberarea internă care o caracterizează, antiteza exactă a oricărui tip

plus sur une coutume, mais purement et simplement sur le fait que la nature de l’activité sociale des participants correspond en moyenne le mieux, par la nature des choses, à leurs *intérêts* normaux, estimés subjectivement, et qu’iis orientent leur activité d’après cette opinion et cette connaissance subjectives : il en est à peu près ainsi de la régularité dims la formation des pnx dans le système du marché « libre ». Les personnes intéressées au marché 'orientent justement leur comportement, considéré comme « moyen », d’après leurs propres intérêts économiques subjectifs et *typiques,* considérés comme « fin », et d’après les expectations également typiques, considérées comme « conditions », qu’ils nourrissent d’après le comportement prévisible des autres, pour finalement atteindre leur but. En tant qu’ils agissent ainsi (c’cst-à- ■ dire que plus ils agissent de façon *strictement* rationnelle en finalité, plus ils réagissent de façon uniforme à des situations données) il se produit des uniformités, des régularités et des continuités dans l’attitude et dans l’activité qui sont souvent de loin plus stables que lorsque l'activité se guide sur des normes et des devoirs qui valent effectivement pour un groupe d’hommes ^omme « obligatoires ». Que se guider sur les seuls intérêts — 1rs siens aussi bien que ceux d’autrui — produise des effets équivalents à ceux que l’on r cherche à obtenir par voie de contrainte en imposant des normes -—en vain très souvent. — voilà un phénomène qui a tout particulièrement suscité la plus κ grande attention dans le domaine de l’économie; il est même 1 une des sources *dc la constitution de l'économie comme science. Ce phénomène se. produit de façon analogue dans tous les autres domaines de l’activité. 11 constitue, par

de constrângere internă prin inserarea într-un obicei simplu, familiar, precum și a abandonării normelor în care se crede într-un mod rațional în valoare. *Unul* dintre elementele esențiale ale „raționalizării ” activității constă tocmai în substituirea unei - adaptări metodice comandate de situații cu o inserare intimă într -un obicei familiar. Acest proces nu epuizează , este adevărat, conceptul de „raționalizare” a activității. Într-adevăr , raționalizarea se poate dezvolta „pozitiv în sensul unei raționalizări conștiente în valoare, negativ în detrimentul activității afective, dacă nu chiar în cel al obiceiului sau chiar în beneficiul unei activități pur raționale în scop, care nu crede în valori [16], și în detrimentul unei activități legate de raționalitatea în valoare. Va trebui să revenim de mai multe ori la multivocalitatea conceptului de „raționalizare” a activității. (Vezi *concluzia)* discuția < .1 c p- ^ tucle.) .

4.Stabilitatea (simplei) *particularități* se bazează în esență pe faptul că oricine nu își îndreaptă activitatea către acesta acționează într-un mod „nepotrivit”, ceea ce înseamnă că este obligat să accepte un anumit număr de inconveniente și dezavantaje, atâta timp cât activitatea majorității celor din jur ține cont de persistența obiceiului și se conformează acestuia.

Stabilitatea unei stări de lucruri guvernate de „interes” se bazează în mod similar pe faptul că cel care nu își orientează activitatea în funcție de interesul altora - cel care nu „i ia în considerare” - provoacă rezistența acestora din urmă sau se expune unor consecințe pe care nu le-a dorit sau nu le-a prevăzut și, astfel, riscă să-și dăuneze propriul interes.

§ 5. *Conceptul de ordin legitim.*

Activitatea, și în special activitatea socială, și cu atât mai mult o relație socială, poate fi orientată, din partea celor care participă, în funcție de *reprezentarea* existenței unei *ordini legitime [legitimate * Ordnung].* Șansa ca lucrurile să se întâmple efectiv în acest fel o numim „validitate" [Ge/fwng] a ordinii în cauză.

1. În opinia noastră, „ validitatea " unei *ordonanțe* înseamnă ceva mai mult decât o simplă regularitate în cursul activității sociale , condiționată de obicei sau de o situație dictată de interes. Atunci când firmele de mutări plasează în mod regulat un mic anunț în ziare la momentul scadenței chiriilor , această regularitate este dictată exclusiv de interes. Când un reprezentant vizitează o anumită clientelă în anumite zile ale săptămânii sau lunii , acesta este fie un obicei mecanic , fie o consecință a interesului. Pe de altă parte, atunci când un funcționar public se prezintă zilnic la o oră fixă la biroul său, nu o face exclusiv *(* deși și) din obișnuință (obicei), nici *exclusiv* (deși și) pentru că propriile interese îi poruncesc să facă acest lucru, chiar dacă s-ar putea conforma sau nu după bunul plac, dar o face (ca regulă generală: și) pentru că respectă, din datorie, „validitatea " ordinului (regulamentul de serviciu) pe care, dacă l-ar încălca , nu numai că i -ar cauza anumite daune, dar, în mod normal, i -ar inspira și remușcări - din punctul de vedere al raționalității valorice (chiar dacă într- o măsură foarte variabilă), pentru că nu și-a îndeplinit „ datoria ".
** 2.* Pe de o parte, desemnăm conținutul semnificativ al unei relații sociale prin conceptul de „ordine" doar în cazul în care activitatea este ghidată (în medie sau aproximativ) de „ maxime" care pot fi explicate. Pe de altă parte, vom vorbi despre „validitatea" acestei ordini doar atunci când orientarea efectivă a activității conform acestor maxime este cel puțin și (adică într- o măsură semnificativă) din motivul că acestea sunt considerate valide într-un fel sau altul *pentru* Activitate , fie ea obligatorie sau exemplară. Este un fapt că orientarea activității conform unei ordini are loc în mod normal între participanți din motive foarte diverse. Cu toate acestea, faptul că, alături de alte *motive* , ordinea apare cel puțin unora dintre agenți ca fiind exemplară sau obligatorie și, în consecință, ca *trebuind să* fie validă, crește în mod natural șansa ca activitatea să fie orientată conform acestei ordini și adesea într-o măsură foarte considerabilă . Ordinea care este respectată *doar* pentru cuvintele fs raisonne 3 în finalitate este în general mult mai instabilă decât dacă orientarea sc se face pur și simplu în virtutea obiceiului, datorită caracterului rutinier al unui comportament; este chiar L, dintre toate speciile de atitudini
„ cea mai comună. Cu toate acestea, această ordine este încă mult mai puțin stabilă decât cea care se afirmă datorită prestigiului exemplarului și acestei loturi ... adică a *legitimității.* Tranzițiile dintre orientarea către o ordine, bazată pe o tradiție simplă sau pe motive pur și simplu raționale

ca scop , și cea care se bazează pe credința într- o legitimitate sunt în mod natural „absolut plutitoare în realitate”.

3. Se poate „ orienta ” activitatea cuiva în funcție de validitatea unui ordin fără a „asculta” doar de sensul său (așa cum este înțeles în medie). Într-adevăr, chiar și în cazul în care cineva „ scăpa ” sau „ încalcă” sensul său (așa cum este înțeles în medie), șansa validității sale, care subzistă într-o oarecare măsură, poate continua să *se impună* (ca normă obligatorie). În primul rând, într-un mod pur rațional în scop . Hoțul își orientează activitatea în funcție de „ validitatea ” legii penale în măsura în care o ascunde. Faptul că ordinul „este valabil” în cadrul unui grup de oameni se manifestă prin faptul că acesta este *obligat* să ascundă infracțiunea. Lăsând la o parte acest caz limită, încălcarea ordinului se limitează foarte frecvent la infracțiuni parțiale mai mult sau mai puțin numeroase sau încearcă să se prezinte, cu mai multă sau mai puțină bună- credință, drept legitimă. Sau, din nou, concepții de fapt diferite despre sensul ordinii stau una lângă alta , fiecare dintre ele având o „ validitate ” - pentru sociologie - în măsura în care determină comportamentul real . Sociologia nu întâmpină nicio dificultate în a recunoaște validitatea coexistentă a unor reglementări diferite, contradictorii, în cadrul aceluiași grup de oameni. Căci este chiar posibil ca un individ să își orienteze activitatea conform unor reglementări care se contrazic *reciproc* , [17] nu doar succesiv, așa cum se întâmplă zilnic, ci în cursul unei singure acțiuni. Cel care se luptă într-un duel își dirijează activitatea conform codului de onoare, dar, în măsura în care își ascunde actul sau, dimpotrivă, se prezintă în fața justiției, se dirijează conform prescripțiilor codului penal. Atunci când faptul de a eluda sau de a încălca sensul unei reglementări (adoptate ca medie) a devenit *regulă,* această reglementare nu mai este „ validă ” decât în anumite limite și, în cele din urmă, deloc. Contrar a ceea ce este adevărat pentru jurisprudență (urmărind scopurile sale inevitabile), pentru sociologie nu există o alternativă absolută între validitatea și nevaliditatea unei anumite ordonanțe. Există, de fapt, tranziții plutitoare între aceste două cazuri și, așa cum am observat, reglementări contradictorii pot fi foarte bine „valide” una alături de cealaltă, fiecare - am putea spune atunci - validă în măsura în care există încă *șansa* ca activitatea să fie *de fapt orientată către aceasta.*

Cei familiarizați cu literatura de specialitate își vor aminti rolul pe care îl joacă conceptul de „ordine” în cartea lui R. Stammler, pe care am citat-o în observația preliminară și care - ca toate lucrările sale - este remarcabil de bine scrisă , dar care este și complet eronată și confundă fatal problemele (cf. studiul nostru critic, menționat și el mai sus , care, din dezamăgirea față de confuzia produsă de această lucrare, este din păcate destul de dur în forma sa). Stammler nu numai că nu face distincție între validitatea empirică și validitatea normativă, dar ignoră și faptul că activitatea socială nu este orientată *exclusiv* după „ reglementări ”; și, mai presus de toate , comite o adevărată eroare logică în modul în care face din ordine < formă ■ a activității sociale și apoi o mută într- un rol analog, în raport cu < conținutul ■>, cu cel pe care îl joacă ca „formă ” în teoria cunoașterii (ignorez complet celelalte erori) . Activitatea economică (primară), de exemplu, este orientată efectiv (vezi și n) către reprezentarea [pe care o face cineva] a rarității mijloacelor disponibile determinate să acopere nevoile proporțional cu cererea (pe care o ia în considerare), precum și în funcție de

prezentul și viitorul previzibil al terților care au în vedere utilizarea [1] m o en8 Dar ez: m I *timp,* când vine vorba de *alegerea* „măsurilor muius m • • . s ” sau j contează în mod natural, conform reglementărilor cărora
' : Ü3 v'tent. co™. = legi sau convenții, adică dintre care S că acesta. pXu«on" o. reacție determinată a terților »în cazul în care una dintre ele . ? •„ o situație empirică extrem de simplă, StammJer
Spera că această situație este posibilă ; și mai presus de toate , el a susținut în jurul materiei conform ordinii ... și o activitate reală a fost conceptuală ? Cu siguranță, nu există o relație cauzală între validitatea " și natura empirico-juridică" a unei reglementări și un eveniment normativ , punând următoarele întrebări : reglementarea r ' 'v *corect)* se „aplică” din punct de vedere legal evenimentului empiric

„ ' ; "ÏS£S^"'S .'xssx'ss: s= *ticm* care *constituie* pur și simplu „

reglementarea ” valabilă .

!

§ 6. *Tipuri de ordine legitime: convenție și lege.*

Legitimitatea unei comenzi poate fi *garantată:*

Într -un mod pur intim și în acest caz:
(r) într-un mod pur emoțional, prin abandon sentimental;
(2) rațional în valoare, prin credința în validitatea sa absolută, întrucât este expresia unor valori ultime obligatorii (etice, estetice sau de altă natură);
(3) din punct de vedere religios, prin credința că deținerea bunurilor mântuirii depinde de respectarea ordinii;

B. Sau (și chiar numai) prin așteptări privind anumite consecințe externe specifice, de exemplu dobânda. Totuși, acestea sunt așteptări de un anumit *fel.*

Numim această ordine:

1. *Convenție* [TConvenri'o«], atunci când validitatea sa este garantată extern de posibilitatea ca, dacă cineva se abate de la ea în cadrul unui anumit grup de oameni, să se expună unei *dezaprobări [Mijibilligung]* (relativ) generale și practic perceptibile ;

2. *Drept* [Mf], atunci când validitatea este garantată extern de șansa *constrângerii* (fizice sau psihologice), grație activității unei *autorități umane* , *special* stabilite în acest scop, care impune respectarea ordinii și pedepsește încălcarea.

Despre convenție, se pot consulta lucrările deja citate de Ihcring și Weigelin, precum și cea a lui F. Tonnies, *Die Sitte* (1909).

[18J 1. Prin „convenție ” înțelegem „ obicei ” a cărui „validitate este aprobată *în cadrul unui grup uman* și care este garantată prin dezaprobarea oricărei abateri. Spre deosebire de lege (în sensul pe care îl dăm acestui termen aici) , exemplul Lipsește o autoritate specială responsabilă de exercitarea constrângerii. Atunci când Stammler încearcă să distingă convenția de lege prin „ libertatea ” absolută de a i se supune, acest lucru nu este în concordanță cu uzanțele actuale și nici nu este verificat de exemplele pe care le citează. Respectarea convenției (în sensul actual al termenului) - de exemplu, salutând ca oricine altcineva , îmbrăcându-se într-un mod considerat decent sau respectând regulile restrictive care guvernează recepțiile în ceea ce privește forma și conținutul - este „cerută” într-un mod absolut serios de la indivizi , ca ceva obligatoriu sau exemplar, și nu este în niciun caz lăsată la discreția lor - ca în cazul simplului „obicei”, de exemplu, prin pregătirea meselor într-un anumit fel. Membrii unei clase sociale acuză adesea încălcarea unei convenții (a „obiceiurilor societății ”) cu mai multă asprime decât ar face-o orice constrângere legală, din cauza consecințelor extrem de eficiente și sensibile ale boicotului social. Ceea ce lipsește este doar autoritatea specială instituită pentru a desfășura activitatea specifică menită să garanteze

respectarea regulilor (în țara noastră, judecători, procurori, funcționari publici, agenți de executare etc.). Tranziția este, însă, fluidă. Cazul limită al trecerii de la garanția convențională a unei comenzi la garanția legală constă în aplicarea unui boicot *organizat.* și menit să intimideze în forme. În terminologia noastră, aceasta ar constitui deja un mijloc de constrângere juridică. Desigur, există și alte mijloace de a proteja o convenție decât 1. *simpla* dezaprobare (de exemplu, dreptul stăpânului *[Hausrecht]* de a suprima un comportament contrar unei convenții), dar acest lucru nu ne interesează aici. Căci elementul determinant este că tocmai în acest caz un *anumit individ* aplică mijloace de constrângere (adesea energice) și *aceasta* , tocmai *ca urmare* a dezaprobării convenționale , deoarece nu există o autoritate special stabilită în acest scop.

X 2. Elementul determinant al conceptului de „lege ” constă, în ochii noștri (este posibil să -l delimităm diferit pentru alte scopuri de cercetare) în existența unei *instanțe* de constrângere. Aceasta poate, evident, să nu semene cu nimic familiar nouă astăzi. În special, existența unei instanțe „judiciare” nu este indispensabilă. O linie descendentă este o instanță de acest fel (în cazul vendettei sau al duelului), modul său de reacție fiind efectiv supus unor reglementări, oricare ar fi acestea , având validitate. Este adevărat că acest caz se află deja la limita extremă a ceea ce poate fi încă considerat tocmai o „ constrângere juridică ”. După cum știm, „dreptul popoarelor” a fost constant contestat ca „lege” deoarece îi lipsește o putere de constrângere suprastatală. Pentru terminologia pe care am adoptat-o aici (pentru comoditate) nu se poate numi, de fapt, „lege” o ordine care este garantată doar extern de așteptările de respingere sau de represalii din partea guvernatorilor , care este, prin urmare, garantată convențional și prin considerații de interes, fără a exista o autoritate a cărei activitate ar fi orientată *în mod special* spre menținerea ei. Totuși, opusul poate fi valabil pentru o terminologie juridică. Chestiunea mijloacelor *de* constrângere nu are nicio importanță aici. „Îndemnul fratern”, care era obișnuit în anumite secte ca prim mijloc de constrângere blândă față de păcătos , intră în definiția noastră, cu condiția să fie ordonat prin regulamente și executat de o autoritate. Același lucru este valabil și pentru mustrarea cenzorului , ca mijloc de garantare a standardelor „morale” de conduită și, în special, și pentru constrângerea psihologică exercitată prin mijloace proprii disciplinei ecleziastice. Există evident un „drept ” hierocratic, precum și un „drept” politic, așa cum există UN „ drept ” garantat de statutele unei asociații, de autoritatea religioasă, de „frății” sau de corporații . De asemenea, statutele care guvernează „ asociațiile studențești” se califică drept „ drept ” în acest sens al conceptului. Cazul special al § S8S, Secțiunea II, din *RZPO* (care privește drepturile neexecutabile) aparține, de asemenea, acestui aspect. *Leges imprfectae* și „ obligațiile în natură” sunt forme ale limbajului juntei în care limitele sau condițiile de aplicare a constrângerii sunt exprimate *indirect* . Un obicei * care guvernează circulația „acordată prin constrângere ” aparține, de asemenea, acestui termen (§§ 157 și 242 din BGB *].* Cf. în ceea ce privește conceptul de „obicei bun” (■= obicei „aprobat ” și, prin urmare , sancționat legal) studiul lui Max Rümelin în *Schwäbische Heimatgabe für Th. Häring*

(19x8).

3. orice ordin valabil are neapărat un caracter general și abstract . Nu s-a făcut întotdeauna o distincție clară între o „propoziție juridică " validă și o „ decizie juridică " într-un caz concret, indiferent de condiții , deși în zilele noastre considerăm că este normal. Un regulament *poate* constituie, prin urmare, doar o reglementare valabilă doar pentru o situație concretă. Celelalte detalii aparțin sociologiei dreptului. Între timp, dacă nu se indică altfel, vom opera din motive de comoditate cu modul modern de reprezentare a relației dintre o propoziție juridică și o decizie juridică.

4. Reglementările garantate „ extern" pot fi garantate și „intern" . Relația dintre lege, convenție și „ etică " nu pune o problemă pentru sociologie. Pentru sociologie, un criteriu „etic" [19] constă în aplicarea unui anumit tip de *credință rațională* în valoare, considerată normă, activitățiii umane ; aceasta, revendicând predicatul „ binelui moral " , la fel ca activitatea care revendica predicatul „ frumosului", este astfel măsurată în raport cu criterii estetice. Reprezentările normelor etice în acest sens pot avea o influență foarte profundă asupra activității și totuși pot fi lipsite de nicio garanție externă. Ultimul caz este întâlnit de obicei acolo unde încălcarea normelor nu dăunează intereselor altora. Ele sunt, pe de altă parte, foarte des garantate prin prevederi religioase. Dar ele pot fi garantate și convențional (conform terminologiei utilizate aici) prin dezaprobarea încălcării, prin boicot sau chiar legal, prin reacții de ordinul dreptului penal, măsurilor polițienești sau chiar consecințelor care intră sub incidența dreptului civil . Orice etică care are o „ validitate " efectivă - în sens sociologic - este în mod obișnuit garantată, într- o foarte mare măsură, de șansa ca orice încălcare să fie dezaprobată, adică este garantată convențional. Pe de altă parte, nu toate reglementările garantate convențional sau legal revendică (cel puțin nu neapărat) caracterul de *norme* etice - Reglementările juridice, instituite frecvent într- un mod rațional de către firitate , în general mult mai puțin decât regulile convenționale . În ceea ce privește întrebarea dacă trebuie să considerăm o reprezentare a validității, răspândită în cadrul unui grup uman, ca aparținând sau nu sferei „ eticii " (să vedem în ea doar o convenție „simplă" sau o normă juridică „simplă"), sociologia empirică nu poate *decide* altfel decât prin referire la conceptul de „etică" care a fost sau este *efectiv* valabil în grupul uman în cauză. De aceea, nu se poate spune nimic mai general *despre aceasta* .

T '

j 7. *Fundamentele validității ordinii legitime:*
tradiție, credință, legalitate.

Acești agenți pot acorda *validitate legitimă unui ordin:*
- În virtutea *tradiției:* validitatea a ceea ce a fost dintotdeauna;
- În virtutea unei convingeri *emoționale* (în special emoțional) : validitatea noii revelații sau a exemplarității;
- În virtutea unei credințe *raționale în valoare :* validitatea a ceea ce cineva a judecat ca fiind absolut valid;
-În virtutea unei dispoziții pozitive, *la* legalitate în care se crede. Această legalitate poate avea la rândul ei o validitate legitimă, fie în virtutea unui acord al părților interesate cu privire la aceasta, fie în virtutea unei concesiuni [Ofctrcjyù- rn/r,']; pe baza unei dominații a omului asupra omului și a unei ascultări care sunt considerate legitime.

Toate explicațiile ulterioare (cu excepția câtorva concepte care vor fi definite ulterior) aparțin sociologiei dominației *[Ilerrschafts - soziologie]* și sociologia dreptului. Ne vom limita la următoarele observații :

1. Valabilitatea reglementărilor sub respectarea sacră a tradiției este cea mai universală și primitivă. Teama de vătămare magică a întărit teama psihologică cu privire la orice modificare a obiceiurilor înrădăcinate ale activității, împreună cu diversele interese care...
obicei , mă străduiesc să mențin supunerea față de ordinea care a fost întotdeauna în vigoare și am acționat în direcția păstrării acesteia. Vom reveni asupra acestui aspect în capitolul HL

2. Crearea *conștientă* a unor noi reglementări a fost inițial aproape întotdeauna opera oracolelor profetice sau cel puțin a revelațiilor sancționate de profeții care erau crezute cu pioșenie ca atare, și aceasta până la vremea statutelor pe care Aïsymneții eleni le-au decretat . Ascultarea depindea atunci de credința în legitimitatea profeților . Fără revelații, nu exista nicio altă posibilitate la acea vreme, a...
validitatea tradiționalismului strict pentru a institui noi reglementări, adică faptul că acestea nu au fost *luate în considerare* ca fiind „ noi ” doar cu condiția de a le trata ca și cum ar fi fost valide în adevăr dintotdeauna, dar nu ar fi fost *corect* discernute sau *că* fuseseră temporar ascuțite și acum *redescoperite* .

3. Cel mai pur tip de validitate rațională în valoare este reprezentat de „ dreptul natural ”. Oricât de limitată ar fi fost influența cercetărilor sale în raport cu pretențiile sale ideale, nu se poate nega că propozițiile sale concluzionate logic au avut o influență asupra activității umane care este departe de a fi neglijabilă. Aceste propoziții nu trebuie confundate nici cu dreptul revelat, nici cu dreptul cutumiar, nici cu dreptul pozitiv .

4. Cea mai comună formă de legitimitate constă în prezent în credința în *legalitate ,* adică în supunerea față de statute .

b corect și stabilit conform procedurii obișnuite. Opoziția dintre reglementările stabilite prin contract *{paktierte Ordnungen}* și reglementările acordate este pur relativă. Într-adevăr, de îndată ce validitatea unei reglementări stabilite exclusiv prin contract nu se mai bazează pe un acord unanim - o condiție considerată frecvent în trecut ca fiind indispensabilă pentru o legitimitate adevărată - ci se bazează în cadrul unui grup de oameni, pe supunerea efectivă a voințelor discordante [20J față de o majoritate - ceea ce se întâmplă foarte des - ne aflăm efectiv în prezența unei concesiuni în ceea ce privește minoritatea . Pe de altă parte, se întâmplă foarte frecvent ca minoritățile care recurg la violență sau acționează fără considerație, în deplină conștientizare a scopului lor, să acorde reglementări care vor fi ulterior recunoscute ca valide de cei care s-au opus inițial. Atâta timp cât „ votul" este un mijloc legal de stabilire sau modificare a reglementărilor, se va întâmpla frecvent ca voința minorității să obțină majoritatea formală și ca majoritatea să i se supună, astfel încât faptul câștigării de către majoritate va fi doar o pretenție. Credința în legalitatea reglementărilor stabilite prin

Contractul are o istorie destul de îndepărtată, deoarece se găsește uneori chiar și la așa-numitele popoare primitive, dar aproape întotdeauna este completat de autoritate,

c. În măsura în care simpla frică sau motivele raționale în scop nu sunt decisive, dar reprezentările legaliste rămân totuși , supunerea față de reglementările acordate de unul sau mai mulți indivizi presupune credința în puterea legitimă de dominație, într-un anumit sens , a celui sau celor care le acordă . Aceasta este o problemă care va trebui tratată în special în §§ 13 și 10, precum și în <ia- Pl 6*. Ca regulă generală , în afară de cele mai diverse tipuri de interese, supunerea față de reglementări este condiționată de un amestec de atașament față de tradiție și reprezentări legaliste , în măsura în care acestea nu mai sunt *prevederi complet noi* . În foarte multe cazuri, individul care se supune nu este evident conștient de natura lor și nu știe dacă este vorba de un obicei, o convenție sau un drept. Tocmai sarcina sociologiei va fi să descopere formele *tipice* de validitate.

§ 8. *Conceptul de luptă.*

Prin luptă *[Kampf] înțelegem* o relație socială în măsura în care activitatea este orientată conform intenției de a face propria voință să triumfe asupra rezistenței partenerului/partenerilor. Prin mijloace de luptă „pașnice” *[friedliche]* le vom desemna pe cele care nu constau într-un act de violență fizică, reală. Lupta „pașnică ” va fi numită „competiție” *[Konkurrenx]* atunci când este condusă în sensul unei căutări formal pașnice a propriei puteri de a dispune de oportunitățile pe care și alții le caută . Vom numi această competiție „ competiție reglementată ” [*geregelle]* în măsura în care este orientată conform unei reglementări, atât în ceea ce privește scopul , cât și mijloacele sale. Prin „selecție” [/hn/rsc] vom desemna lupta (latentă) pentru existență care *se opune...* unul față de celălalt, fără intenție semnificativă de luptă, indivizi sau tipuri umane, în vederea șanselor lor de viață sau de supraviețuire^ aceasta va fi numită „selecție socială” atâta timp cât privește șansele indivizilor vii , în viața obișnuită, și „selecție biologică” atâta timp cât privește șansele de supraviețuire de natură ereditară .

1. Întâlnim cele mai variate tranziții continue , de la lupta „sângeroasă”, refractară oricărei reglementări, al cărei scop este simpla suprimare fizică a adversarului, la lupta cavalerească , reglementată prin convenție (cum ar fi strigătul heraldului la bătălia de la Fontcnoy : „ Mesaj englezilor , trageți primii!”), sau chiar jocuri competitive reglementate (sport); de la competiția fără reguli între rivale erotice - pentru a atrage favorurile unei femei sau competiția competitivă reglementată de piață în vederea unor șanse comerciale mai bune .

x „ concursuri” artistice reglementate sau „campanii electorale ”. Necesitatea de a trata separat, din punct de vedere conceptual, lupta care folosește violența este justificată de natura particulară a mijloacelor pe care le pune în aplicare în mod normal și de particularitățile care rezultă din aceasta în ceea ce privește consecințele sale sociologice (vezi capitolul 11 și alte texte).

2. Fiecare luptă sau competiție care are loc într-un mod tipic sau de masă „duce pe termen lung, în ciuda accidentelor sau deceselor preponderente , oricât de numeroase ar fi acestea, la o „selecție” a celor care posedă într-un grad mai mare calitățile personale care sunt în medie importante pentru a asigura triumful în cursul luptei. Cât despre aceste calități, condițiile luptei și competiției sunt cele care decid : va fi necesar să posezi o forță fizică mai mare sau o viclenie fără scrupule, capacități intelectuale mai mari sau plămâni mai buni sau o tehnică demagogică mai bună , să fii mai servil față de superiori sau să știi să lingușii mai bine masele , să fii mai original în organizare sau mai capabil de adaptare socială, să posezi calități extraordinare sau altele care nu depășesc nivelul mediu al maselor. Independent de toate aceste calități ,

x aceste posibile calități individuale sau colective, este necesar să se țină cont și de

se ia în considerare reglementările, fie ele tradiționale sau raționale ca valoare sau scop, după care este orientat comportamentul în timpul luptei. *Fiecare* dintre ele influențează șansele selecției sociale. Nu *orice* selecție socială este o „luptă” în sensul nostru. Dimpotrivă, „selecția socială” înseamnă în primul rând doar atât: posibilitatea de a obține o anumită *relație socială* (a deveni „iubit”, „soț”, „deputat”, „funcționar public”, „manager de construcții”, „director general”, „antreprenor eficient” etc.) depinde de anumite tipuri de comportament, eventual de calități personale care sunt preferabile altora. Dar nu spune în sine dacă această șansă socială favorabilă este realizată prin „luptă” [21] și nici dacă îmbunătățește șansa succesului biologic de acest tip sau invers.

Vom vorbi despre „luptă” doar acolo unde *competiția are loc efectiv.* Numai în sensul de „selecție socială” este imposibil, conform tuturor experiențelor dobândite până în prezent, să eliminăm lupta *în realitate* și numai în sensul selecției *biologice* este imposibil, de asemenea, *în principiu.* Selecția este „eterna”, deoarece nu se poate imagina niciun mijloc care să o elimine complet. O ordine pacifistă, respectată cât mai riguros posibil, nu ar putea face niciodată mai mult decât să reglementeze mijloacele, obiectele și direcțiile luptei, în sensul că elimină doar o parte dintre ele. Aceasta înseamnă că mijloacele de luptă permit triumful în competiția (deschisă) pentru șanse de viață sau supraviețuire sau - dacă respingem aceste mijloace și în gândire (ceea ce este posibil doar teoretic și utopic) - în selecția (latentă) și că acestea îi favorizează pe cei care le au, fie prin ereditate, fie prin educație. Selecția socială constituie empiric, selecția biologică în principiu, bariera pe care eliminarea luptei nu o poate depăși.

3. Este evident necesar să se facă distincția între lupta *indivizilor izolați* pentru șansele de viață și supraviețuire și „lupta” sau „selecția” *relațiilor sociale* . În acest caz, aceste concepte pot fi folosite doar figurativ. Într-adevăr, „relațiile sociale” se referă doar la *activitatea umană* cu un conținut semnificativ. Prin urmare, „selecția” sau „lupta” dintre aceste relații înseamnă că, în decursul timpului, un tip de activitate este *abolit* în favoarea altuia, de către aceiași sau alți indivizi. Acest lucru se poate realiza în diverse *moduri: a)* Activitatea umană poate avea ca scop în *mod deliberat perturbarea* relațiilor sociale concrete, determinate sau general ordonate într-un mod determinat, adică perturbarea activității care se desfășoară în conformitate cu conținutul lor semnificativ sau împiedicarea formării sau menținerii relațiilor sociale (de exemplu, prin purtarea unui război împotriva unui „stat” prin revoluție, prin înecarea unei conspirații în sânge, prin prevenirea „ concubinajului ” prin măsuri polițienești, prin refuzul protecției juridice comercianților „ necinstiți ” sau prin impunerea de amenzi acestora) sau prin promovarea existenței unei categorii prin privilegii în detrimentul alteia. Indivizi izolați sau numeroase persoane asociate își pot stabili astfel de obiective. 6) De asemenea, se poate întâmpla ca consecința subsidiară neintenționată a unei activități sociale și a condițiilor oricărei activități sociale care sunt decisive pentru aceasta să aibă ca rezultat diminuarea șanselor de a păstra sau stabili relații concrete, determinate sau ordonate într-un mod determinat (adică ale *activității* în cauză). În

Fără nicio schimbare, toate condițiile naturale și culturale, indiferent de natura lor , acționează într-un fel sau altul pentru a schimba șansele tuturor tipurilor posibile de relații sociale. | Evident, fiecare este liber să vorbească în astfel de cazuri despre o „selecție" între relații sociale , de exemplu între grupări politice, și să vadă în ea triumful celui „mai puternic" (adică al celui „ cel mai bine adaptat "). Trebuie să ne ținem ferm de faptul că această așa-numită „selecție" nu are nicio legătură cu selecția tipurilor umane , nici în sens social, nici în cel biologic, că în fiecare caz particular trebuie să ne întrebăm care este *motivul* care a cauzat schimbarea șanselor în favoarea uneia sau altei forme de activitate sau a relațiilor sociale, sau care a dezintegrat o relație socială, sau care a permis unei relații sociale să supraviețuiască altora și că aceste motive sunt atât de diverse încât orice expresie singulară capabilă să le grupeze pare nepotrivită. În același timp, suntem expuși constant pericolului de a introduce *evaluări necontrolate* în cercetarea empirică, în special de a face apologie pentru un *efect,* adesea condiționat într-un mod pur individual și, prin urmare, „accidental", în acest sens. Am întâlnit și întâlnim prea des în ultimii ani abuzuri de acest fel. Într-adevăr , faptul că, din motive singulare, o relație (concretă sau specificată calitativ) a fost înlăturată nu dovedește absolut nimic în sine împotriva „adaptabilității" sale generale .

-                § 9 - *Comunalizare și asociere.*

sociak-teque""   unt rcL " i "n"

lians le cas partîctiHer, en moyenne ou hr 1 ?" ' 1U 80Culc se fonde — ment *subjectif*
(traditionnel ou affectif) 1< nt   ““‘ sur le senti- U
comunitatea mea *l^ammen^ôriïkdrf.* ' P IC, de ' Ls d *aparțin unei* Noi numim „ sbeiation”
[în *"erPsellschaftunrt*   » •
• când și atâta timp cât dispozitivul   T rC ? tion soci ^
compromis [AusgleicK de interes«. • * •   • ocia și se bazează pe un
„în scop)” sau pe un   „T” („ n   ”
în același mod . În special 1, .. • . *ale unui* S *]* <Î interesele motivate să se bazeze de obicei pe un angajament reciproc rațional *[gegensdtige* Zusavè \ C'f *arung*] de către

mod rațional cn)inalitate> de către un n ti cUoT£^“^^

■ în '^n " 01 XrfX>Xl. C   K l, 1 ' 8 ,"""« * ¿'«bli^
lui Lonmes g dată imediat, pentru <|.-s fi”, O   Totuși
mult mai specific decât este *util* P " Prrs " a „păstrată *mai pură* de transpirație sunt: a) *Yéchaiw •' r,,,* p i opm , u este. l- 1 „le tastează în final, pe baza unui Hbr c” acord „rk n « nejustificat mental rațional între părțile interesate în același timp » propus. ■ * / martie — compromisul actual
ttOn *un scop specific [Zweckvcrc.n],* stabilit de " 1! a *b)* parcul asociativ *privind* o activitate continuă care , prin natura sa ,
înseamnă că este stabilit exclusiv în vederea - avantajului (economic sau de altă natură) al membrilor - și al utilizării sale materiale [general / mun ^ verewJ], motivat într - un mod rațional , în măsura în care este d? V * l,eu r- * IIc Mișcă secta sau emoțional și caută doar să servească interese emoționale *
întâlnire sub forma unui tip • t û fX (T' qLU ' cn adevăr » nc 8C culars).   " C>pe all a } “ IC
Pur și simplu în cazurile de prima parte,

afectiv, emoțional sau „c<^ mîST <, '“ te dc comunitate - spirituală a fraților, o ri țiune ¿r ' Pa "” ex 7”P^ uoej asupra evlaviei, o comunitate « națiuni ■ > mi • / ** * ' A rc ^' f *" n fondată Acest mar ÿ Cri *H I ' 3 ^)mm >ii^ ëf2 mihalc c n const 't'f'fr.' ? j r o^ C - Unite de ,a Cu toate acestea, marea majoritate a r ițiunilor «   " t>pc ,c P- i!5 convenabil,
a unei comunalizări, *în parte* : *e* -him of., ' . unt f// f' c ' n ' f caracter” 1 relație socială , dacă este rațională în F mlit» so^ .!° Cian o. n ^'importe quelle été instituită și determinată ca fiind *¿1 U ' (un^ îr .? dc ^-^ a avut-o* pentru a da naștere la valori științifice d f.uî r' c,J 'ntèle de exemplu), va. Orice societate care depășește cadrul lui'f ' '2   ' ”* ' æ Pdr I,br V
Prin urmare, cine este pus în loc

Relațiile sociale dintre aceleași persoane și care nu se limitează de la bun început la anumite servicii materiale, tind și ele spre aceasta într-un fel sau altul, deși în grade extrem de variabile - de exemplu, partajarea resurselor în aceeași unitate militară, în aceeași sală de clasă , în același magazin sau atelier. În schimb, o relație socială al cărei sens normal constă în comunalizare poate fi orientată în totalitate sau parțial în direcția unei raționalități în scop , datorată voinței tuturor membrilor sau a unora dintre ei. În ce măsură un grup familial este resimțit ca o „comunitate" și, pe de altă parte, exploatat ca o „ sociație" de către membrii săi, este un fenomen extrem de variabil . Am definit intenționat
„comunalizare" într-un mod foarte general și , în consecință - ca îmbrățișând realități extrem de eterogene .

_ 3. Comunalizarea este în mod normal, conform sensului intenționat, cea mai radicală antiteză a *luptei.* Dar acest lucru nu ar trebui să ne amăgească gândindu-ne că este absolut normal să întâlnim, chiar și în cadrul celor mai intime comunalizări, violență de toate felurile exercitată împotriva celor care șovăie moral , că „ selecția " tipurilor are loc acolo ca peste tot și că duce la o diversitate a șanselor de viață și supraviețuire pe care o provoacă. Pe de altă parte, socializarea este adesea *compromisuri pure și simple.* între interese contradictorii care exclud (sau cel puțin încearcă să facă acest lucru) doar o *parte* a obiectului sau mijloacelor de luptă și *lasă antagonismul dintre* interese și competiția pentru oportunități să subsiste . „Lupta" și „ comunitatea " sunt concepte relative; lupta se dezvoltă, de fapt, în cele mai diverse forme, în funcție de natura mijloacelor (violente sau „ pașnice") și de modul mai mult sau mai puțin brutal în care acestea sunt folosite. Orice reglementare a activității sociale , indiferent de formula sa, lasă, așa cum s-a spus, să subsiste într-un fel sau altul o *selecție* reală pur în competiția dintre diferite tipuri de bărbați pentru cele mai bune șanse în viață ... r

4. că deține anumite calități comune *[Gemeinsamkeit] ,* aceeași situație sau același comportament nu constituie neapărat o comunalizare. De exemplu, a avea în comun calitățile biologice ereditare considerate a fi caracteristicile unei „rase" nu este, în mod firesc, o comunalizare a diferiților membri care se disting prin aceasta. Printr-o limitare a *commercium et connubium* față de lumea înconjurătoare, cineva poate cădea într-o situație analoagă la fel de izolat de lumea înconjurătoare. Chiar dacă cineva ar reacționa analog la această situație , aceasta tot nu ar constitui o comunalizare , la fel cum simplul „ sentiment " pentru situația comună și consecințele acesteia nu dă naștere acesteia. Într-adevăr , abia în momentul în care, datorită acestui sentiment comun, indivizii *își orientează reciproc comportamentul într-* un fel sau altul, apare o relație socială între ei - și nu doar o relație individuală între ei și lumea înconjurătoare. Numai în măsura în care aceasta inspiră sentimentul unei apartenențe comune , apare o „comunitate ". Printre evrei, de exemplu *— cu excepția cercurilor de tendință sionistă și a câtorva alte formațiuni sociale care servesc intereselor evreiești — acest sentiment se întâlnește doar într-o măsură limitată.

relativ slabă și adesea este repudiată. Comunitatea de r '•«', produs al aceleiași tradiții transmise de familie [23] și de mediul înconjurător imediat, facilitează în cel mai înalt grad înțelegerea reciprocă, prin urmare restabilirea tuturor relațiilor sociale. Cu toate acestea, în sine nu constituie încă o comunitate , ci facilitează doar comunicarea în cadrul grupurilor în cauză și, prin urmare , facilitează nașterea unor comunități . În primul rând, între indivizi , *cu , nu cu;* în calitatea lor particulară de indivizi care vorbesc aceeași limbă, dar pentru alte tipuri de interese; orientarea după regulile unei limbi comune este, în primul rând, doar un mijloc de înțelegere și nu un conținut semnificativ al relațiilor sociale . Abia odată cu apariția unor opoziții conștiente față de terți apare o situație analoagă printre cei care vorbesc o limbă comună, un sentiment de comunitate și asociații a căror bază conștientă de existență este atunci comunitatea lingvistică.

Pe de altă parte, participarea la o „ piață ” ia o formă diferită (despre acest concept, vezi cap. II). Ea creează între partenerii izolați o socializare și o relație socială (mai presus de toate o „ competiție”) între cei care încearcă să facă un schimb, deoarece sunt obligați să-și orienteze reciproc comportamentul unii față de alții . În afară de aceasta , „ produsul ” societăților este doar în măsura în care un anumit număr de participanți sunt de acord să lupte mai eficient pe baza unor prețuri care sunt de acord cu toții pentru a reglementa și proteja traficul. (Piața și economia de trafic care rezultă din ea constituie , de altfel , cel mai important tip de influență reciprocă în activitate prin jocul pur al witérfa, fenomen caracteristic economiei moderne.)

5 io. *Relații sociale deschise și închise.*

Vom spune despre o relație socială (indiferent dacă este vorba de o comunicare sau de o societate) că este „ *deschisă”* către exterior *[nach l en offen].* când și atâta timp cât, conform reglementărilor în vigoare, oricui este efectiv capabil să facă acest lucru îi este interzis să participe la activitatea orientată reciproc în funcție de conținutul care o constituie . Vom spune , pe de altă parte, că este *„închisă”* față de exterior *[nach außen geschlossen]* atâta timp cât și în măsura în care un conținut semnificativ sau reglementările sale în vigoare exclud sau restricționează participarea sau o leagă de o condiție. Deschiderea și Inetura pot fi determinate într-un mod tradițional, afectiv sau tehnic în valoare sau scop. Închiderea *rațională* este parțial așa prin faptul că o relație poate oferi membrilor săi șanse de a-și satisface interesele intime sau externe, fie în funcție de scopul sau rezultatul lor, fie printr-o acțiune comună , fie printr-un compromis între interesele lor. Dacă membrii speră la o îmbunătățire a extinderii relației, pe propriile șanse, în ceea ce privește gradul, modul, securitatea valorii , ei au interesul să o deschidă către exterior și, invers, dacă așteaptă acest lucru de la monopolizarea lor , au interesul să o închidă către exterior ...

O relație socială închisă poate garanta membrilor săi oportunități monopolizate , (a) în mod liber, (b) prin *reglementarea* și limitarea cantității și naturii lor, (c) prin *însușire* durabilă și relativ sau central inalienabilă în beneficiul indivizilor sau grupurilor *[închidere* spre interior [nach innen *]).* Oportunitățile însușite [a/>/>ro/>rnerfç], le numim „drepturi ” [Z^r/r/rJ]. În funcție de reglementările în vigoare, această însușire poate beneficia i° membrilor unor comunități și societăți specifice - de exemplu , comunitatea familială; 2° indivizilor , și în acest caz (a) pe bază pur personală, (b) sau în așa fel încât, în caz de deces, beneficiază una sau mai multe persoane care erau înrudite cu persoana care a moștenit-o până atunci printr-o relație socială sau o filiație (rudenie), sau chiar unor astfel de alte persoane desemnate de acesta (însușire prin moștenire); în final, se poate întâmpla, de asemenea, ca persoana care se bucură de oportunități să nu le mai poată folosi sau

....

mai puțin liber ca urmare a unui acord în beneficiul (a) unor persoane specifice , (b) al oricărei alte persoane (alienabil). Pe cel care participă la o relație închisă, îl numim partener [e/iti] . În cazul unei reglementări a participării , atâta timp cât îi oferă oportunități , partener legal *[Rechtsgcnossc].* Conceptele atribuite indivizilor , comunităților sau societăților la nivel național le numim *proprietate* . indivizi, comunități sau societăți în cauză) și, atunci când acestea sunt însușite într-un mod alienabil , le numim proprietate *liberă de proprietate* .

...

Sunt de obicei ÎNCHISE : >
f) în mod tradițional , comunitățile cărora le aparținem
• Baza relațiilor de familie ;
L într-un mod afectiv relații sentimentale personale (de exemplu (întînturi croțiale sau — adesea — relațiile de evlavie) , , .
într- un mod (relativ) rațional în valoare comunitățile - în mod strategic - grupările

economice cu caracter monopolistic sau plutocratic .

o~. ¿“ÏEà^dSqSé ' PS po^ble de agenți ŒonZmeXtS S

Inc., iar alteori într - o măsură limitată .
monopol . Acest fenomen nu este rar . P nroo mdc licuri religioase sau în secte religioase care au trecut de la P ; * ?
închiderea eu ra.snn .1 = stima pentru e n.veau *a* vw ™ -te sau către P motivele materiale. Lărgirea .arche ^rdlL Propagarea afacerilor merge mână în mână cu irrntt mont p ; (j cs interesele
Unguistique este unul dintre turnurile *noastre* Editorii, scriitorii și editorii u »œ nomu- cd se opun închiderii frecvente în trecut , precum și închiderii către ' '
a. Gradul și mijloacele de reținere a exteriorului pot fi extrem de variate , de exemplu , teste prealabile
deschidere către reglementări și natură . c • j u j ro ; t ¿ c
preliminarii pentru admitere, noviciat, æc [1] u * , ¿ nr Dreptul de membru din naștere, buletin de vot cu pilotaj, co-membru de membru) i ' . determinat, stânga
{moștenire) sau în virtutea unei participări sau apropieri
sau libera alegere a iubirii, sau - în cazul unui suflet întors spre interior - și virtutea

dobândirii. sau [a] „ fermitățiii-
cele mai diverse condiții ale părții ipat. Întâlnesc tranzitele » spre exterior sunt, prin urmare , concepte relative . < r ^ C o”Xn rioane teatrale cele mai variate posibil între un dut < • ai' » solicitând voturi ,
• contra unui bilet de intrare, întâlnirea ü m de i } difuzat către o sectă sau z
liber la un serviciu religios și *condițiile* de admitere .
misterele unei societăți secrete . în rapoartele lor
3. Granița turcească spre *YintMeur* - între *marea ta* și da«I
reciproce — pot, de asemenea, să spună o preo< :ntc rmnorare sau chiar o ■ De exemplu, o castă feminină . Spre extindere , sc Comunitatea pieței bursiere de la £ a j rc își poate părăsi liber piața bursieră. | i ies sau limită strictă, concurență despre toate șansele monopolizate sau o
/

ment fiecărui membru șanse corespunzătoare, determinate pe durata vieții sau ereditar (în special în India), sau cu drept străin i 4c, cum ar fi o clientelă sau o afacere comercială; de asemenea, o asociație comunală *[Markpenostenschaft]* închis spre exterior poate lăsa membrilor săi libera dispunere a bunurilor sau le poate acorda doar o cotă destinată uzului casnic ; în același mod, un grup de coloniști [»Si<//ioçr 'cr- *bar.d]* închis spre exterior poate acorda și garanta membrilor săi libera dispunere a terenului sau doar permanent o parcelă fixă adecvată *[Hujenaitteil] ,* toate urmând toate tranzițiile și etapele intermediare imaginabile . Închiderea spre interior, care acordă solicitanților dreptul la un feud, la beneficii și la sarcini, precum și dreptul de posesie, a luat istoric cele mai variate forme ; în același mod, dreptul de a solicita și de a ocupa anumite locuri de muncă - în acest scop, dezvoltarea „consiliilor de muncă” *(Betriebsrâte) ar putea* constitui (dar nu *neapărat)* primul pas - poate progresa de la *skpp-ul închis* la dreptul titularului (etapa preliminară constând în interzicerea concedierii oricui fără avizul reprezentantului sindical). Cât despre detalii, aceasta este o chestiune de analiză pozitivă a cazurilor particulare. Cel mai înalt grad de însușire permanentă constă în șansele garantate unui individ (sau unor grupuri specifice, de exemplu comunitatea domestică , rudele sau familiile), astfel încât 1. în caz de deces, transferul către alte mâini specifice este guvernat și garantat prin prevederi , 2. posesorul șanselor le poate transmite liber unor terțe persoane specifice care, *prin urmare,* devin parte a relației sociale, în cazul unei astfel de însușiri totale față de *Vintmeur,* relația este în același timp (relativ) *deschisă către exterior* (atâta timp cât dreptul de a deveni membru *nu* este legat de consimțământul altor a/izoci< «de < r .

4. *Motivele* Încheierea poate fi: a) menținerea dreptății și (posibil), prin urmare , a prestigiului și șanselor de onoare și <^ntuej- ment) de profit care sunt legate de acesta; exemple : c 4 £
călugări (în special călugării cerșetori din India), secte, asociații de soldați, funcționari publici și altele [25], grupuri politice de cetățeni (de exemplu în Antichitate) și bresle de artizani; *b)* deficitul *[Knapp:, erden]* de copii în raport cu nevoia (de consum) (<zona de subzistență”) .

pescuit etc.). De cele mai multe ori cuvântul „ *a* ” este combinat cu cuvântul „sort”

§ 11. *Imputarea activității. Rapoarte de reprezentare.*

O relație socială poate avea pentru participanți, conform ordinii tradiționale sau ordinii legal stabilite, următoarele consecințe : (a) 1 activitate pentru *fiecare* Membrul care participă la relație este *imputat [zugerechne]* tuturor membrilor („ parteneri solidari”) sau (b) activitatea anumitor membri specifici („ reprezentanții”) este imputată celorlalți membri („ REPREZENTANȚII ”), astfel încât șansele , precum și contribuțiile lor respective să le beneficieze sau să le revină. 1x: puterea reprezentativă [Vertretungsgescalt] (mandatul) poate, conform reglementărilor în vigoare, i° fi apropriată în toate formele și gradele (man * în nume propriu), sau 2° fi atribuită [aru^ewiew»] permanent sau temporar conform anumitor criterii, sau 3 ° fi transferată *[übertragen]* permanent sau temporar prin acte specifice ale membrilor sau ale unor terțe părți statutare). În ceea ce privește condițiile în care o relație socială (o comunitate sau o societate) poate fi considerată o relație de solidaritate sau o relație de reprezentare, nu se poate spune nimic general despre aceasta în afară de faptul că (a) lupta violentă sau (b) schimbul pașnic sunt în primul rând determinante pentru gradul de aranjare a activității lor în raport cu scopul. În rest , multe alte cazuri singulare care pot fi determinate doar în cursul unor analize particulare au fost și sunt decisive. Evident, această consecință apare de obicei cel mai rar în legătură cu bunuri pur spirituale care sunt urmărite prin mijloace pașnice . Fenomenul solidarității sau al puterii reprezentative este cu siguranță adesea paralel, dar nu întotdeauna, cu gradul de închidere față de exterior .

i. a) „Imputarea ” poate însemna practic o responsabilitate parțială sau activă, adică pentru activitatea unuia dintre membrii P a ™ c, P? nt *X\«» pentru la fel de responsabil ca el însuși; în plus, toți membrii au dreptul de a se bucura, pe aceleași baze ca și el, de șansele asigurate prin acest mijloc. Poate exista responsabilitate față de zei și spirite și, în consecință, aceasta poate fi orientată religios. Sau față de oameni, și în acest caz poate fi orientată convențional pentru sau împotriva dreptului (răzbunarea sângeroasă exercitată împotriva membrilor P / r „ ™tr, represalii exercitate împotriva cetățenilor aceluiași oraș sau împotriva compatrioților), sau juridic (sancțiuni împotriva rudelor, membrilor aceleiași case, membrilor aceleiași comunități) .

membres d'une même maison, les membres d une meme com .
«•Ponsabili. .personndU de, membre,*f T* “2^

Însă solidaritatea cu zeii a avut, de asemenea, numeroase consecințe din punct de vedere istoric (în comunitățile evreiești timpurii , în creștinismul timpuriu sau în puritanismul timpuriu). Înseamnă pur și simplu (cel puțin!) că, conform unei reguli stabilite legal , membrii unei anumite relații pot fi de acord.

ZH'.z/r pentru propriul comportament o utilizare a oportunităților, indiferent de natura lor (în special oportunități economice), pentru care reprezentantul a luat inițiativa. (De exemplu, „validitatea” puterii „comitetului” unei „asociații ” sau a reprezentantului unui grup politic sau economic de a dispune de bunuri materiale care, conform regulamentelor, trebuie să servească „ obiectivelor grupului ”.) vs.

2. Ori întâlnește fapte de „solidaritate” într-o formă tipică: ") în comunități tradiționale prin naștere sau prin coexistență (tipuri: comunitatea familială sau clanul); *b) în* relații închise care mențin monopolul oportunităților prin propria violență (tipuri: grupuri politice , în principal cele din trecut, deși unele există și astăzi într-o măsură semnificativă în caz de război); r) în societăți cu scop lucrativ , a căror funcționare este asigurată personal de membrii înșiși (tipul: societatea comercială deschisă); j) după caz, în comunități de muncă (tipul : artcl). — Fenomenul „ reprezentării ” se întâlnește într-o formă tipică în asociațiile cu un scop specific și în grupurile bazate pe un statut, mai ales atunci când aceste asociații constituie și gestionează o „avere”. Vom reveni asupra acestui aspect mai târziu în sociologia dreptului .

3. Vom spune că puterea reprezentativă este delegată după anumite criterii. atunci când sunt atribuite luând în considerare vârsta sau alte caracteristici similare.

4. Nu este posibil să explicăm în detaliu toate aceste fenomene în general , dar numai în cursul unor analize sociologice particulare . Printre fenomenele care aparțin celor discutate aici, cel mai vechi și mai universal este cel al *represaliilor,* atât sub forma răzbunării, cât și sub forma recurgerii la jurăminte .

§ 12. *Conceptul și tipurile de grupări.*

[26] Vom spune despre o relație socială închisă sau limitată prin regulament față de exterior că aceasta constituie un moment în care

Menținerea ordinii este garantată prin comportamentul unor persoane specifice , special numite pentru a asigura executarea acesteia , sub forma unui *lider (Leiter)* sau , eventual, a unei *direcții administrative (Vcrwaltungsstab).* care, dacă este cazul, are în mod normal în același timp 3 *a* ^ putere reprezentativă . Deținerea puterii manageriale sau participarea la activitatea de management administrativ — „ puterile manageriale ” poate fi (a) dobândită prin apropriere sau (b) alocată permanent, temporar sau pentru cazuri speciale ... unor persoane care sunt selectate prin reglementările în vigoare în cadrul grupului , sau conform unor criterii determinate sau în forme FINALE . Vom numi „ activitate de grup ” .

în activitatea legitimă a conducerii administrative care se referă la regulamentele emise *în temeiul* puterii *directive* sau al puterii reprezentative și (b *)* activitatea membrilor grupului administrativ prin instrucțiunile conducerii .

T În primul rând, pentru distincția conceptelor, este puțin important dacă este vorba de comunalizare sau de stațiune . De fapt , caracteristica suficientă este existența unei „ conduceri ”, cea a unui „ cap de familie ”, a unui comitet de asociație, a unui director de companie, a unui președinte, a unui președinte de stat sau a unui șef de biserică, a cărui activitate este reglementată în sensul executării regulamentelor grupului. Aceasta deoarece această formă specifică a S/, care nu este doar orientată conform regulamentelor, ci este instituită pentru a le impune *prin constrângere,* adaugă din punct de vedere sociologic contextului relației sociale închise un caracter nou .

Important Nu toate comunalizările sau societățile închise constituie un < grup * : de exemplu, o relație eructică sau o comunitate parentală fără un c'nef nu sunt . ,

«.,'..,.<,<>0 >

2. „ Existența” unei grupări depinde în întregime de „ : P r £ nc” . a unui manager sau, eventual, a unui departament administrativ . Care , a unui manager sau autoritatea unui

Conform căreia are loc o *activitate a* unor persoane definibile care, conform sensului său, urmărește să aplice reglementările GUVERNĂRII : aceasta înseamnă că suntem în prezența unor persoane „ *instituite* ” în acest scop, pentru a ști cum să acționăm, dacă este necesar, în acest sens. *Conceptual,* nu contează, în prealabil, pe ce se bazează această instituție: devotamentul unui ordin cultural, național ca valoare (datoria feudalului , a funcționarului public , a angajatului) sau interesele raționale ca scop (interesul de a avea un suflet). Pentru terminologia noastră, grupul *,* considerat sociologic , doar în cea a unui 3 „ vhé ” care „ se orientează în modul în care am tocmai indicat această șansă ” - activitatea unei direcții de către *persoane* demisibile (sau de către o persoană...) .

singular definibil) lipsește, există conform terminologiei noastre doar o „relație socială simplă ” și nu o grupare. Cu toate acestea, „astfel Icng - atâta timp cât această șansă «subsistă » , va exista din punct de vedere sociologic1 º grupare , *în ciuda schimbărilor dintre oamenii* care își orientează activitatea conform ordinii în cauză. (Natura definiției noastre este tocmai menită să includă direct *acest lucru)* caracter.)

3. <î) Pe lângă activitatea de 1.; conducere administrativă în sine a ceea ce se desfășoară sub autoritatea sa, există încă o activitate specifică orientată conform regulamentului grupului , aceasta este activitatea tipică a membrilor obișnuiți ai grupului, al cărei sens constă în faptul că aceștia oferă garanția că regulamentul este aplicat (de exemplu, plata impozitelor și a altor servicii liturgice personale : apartenența la un juriu, efectuarea serviciului militar etc.), *b)* Ordinul în vigoare poate conține și norme conform cărora activitatea membrilor grupului trebuie să fie orientată în raport cu *alte obiective (de exemplu, în cadrul* grupului statal, activitatea economiei private, care nu servește la impunerea validității regulamentului grupului, ci este în slujba unor interese particulare orientându-se conform „ dreptului civil *).• Cazurile de îndrumare *a* ar putea fi numite „o activitate care se referă la grup ” *[yerbands-* bezogenes Handeln]* și cele de la titlul *b,* o „activitate reglementată de grup ” [*verbandsgercgeltes Handeln].* Prin conceptul de „activitate de grup ”, înțelegem, așadar, doar gestionarea administrativă în sine și orice altă activitate care are legătură cu gruparea pe care o formează. De exemplu , o activitate de grup ar fi cea a tuturor participanților la un război pe care un stat îl „ desfășoară” , „ cererea ” asupra căreia a votat un comitet de asociere, „contractul” încheiat de un lider, a cărui „validitate” va fi acordată și imputată tuturor membrilor grupării (conform § ri) , pe lângă toate evoluțiile „ jurisprudenței ” și ale „ administrației ” (a se vedea și § 14).

Un grup poate fi (a) autonom sau heteronom, (b) autocefal sau heterocefal. Autonomia înseamnă, spre deosebire de heteronomie , că ordinea grupului este stabilită de persoane care nu sunt externe acestuia, ci de membri ai grupului în virtutea acestei calități (modul în care se determină aceasta este irelevant). Autocefalismul (27) înseamnă că liderul sau conducerea grupului este desemnată conform regulilor specifice grupului și nu, ca în heterocefalism , de o autoritate externă acestuia (modul în care are loc de obicei această desemnare este irelevant).

Numirea guvernatorului Site-ul provinciilor cunsdicr.net (de către guvernul central al Canadei) este un exemplu de grupare heterocefală . O grupare heterocefală poate fi însă autonomă , iar o grupare autocefală poate fi heteronomă. Aceeași grupare poate, de asemenea, să fie formată, în ambele privințe, *parțial din* într-una, *în parte* în 1 altul . Statele federale autocefale ale Germaniei erau, în ciuda acestei autocefalie, grupări heteronome în jurisdicția Imperiului German , dar autonome în materie de religie și politică educațională , de exemplu. În timpul anexării sale la Germania, Alsacia -Lorena era autonomă în

zone înguste, dar și heterocefală (datorită faptului că împăratul numea *Statthalte).* Toate aceste fenomene se pot produce doar parțial . O grupare *la fel de* complet heteronomă pe cât este de heterocefală (de exemplu , un „regiment” într-o armată) trebuie, în general, considerată ca parte a unei grupări mai ample . Pentru a stabili dacă este așa, va fi necesar să se țină cont, în fiecare caz particular, de *gradul* de independență al orientării activității sale , ceea ce este, terminologic, o chestiune de simplă comoditate.

§ 13. *Regulamentul unui grup.*

Reglementările statutare [*gcsatztcn Ordnungen]* pot fi stabilite (a) prin acord liber sau (b) prin acordare și docilitate *[Oktroyerung undFiigsamkeit].* Puterea directorială poate revendica puterea legitimă de a acorda noi reglementări în cadrul unui grup. Prin constituție [Verfassung] înțelegem șansa efectivă de docilitate *(variabilă* după grad , natură și presupoziții) față de *acordarea puterii* de către puterile directoriale existente . Aceste presupoziții pot consta, în funcție de reglementările în vigoare, în principal *în* consultarea și consimțământul anumitor grupuri sau fracțiuni ale membrilor grupului și, în plus, în alte condiții de cea mai diversă natură.

Regulamentul unui grup poate fi acordat nu numai membrilor săi , ci și nemembrilor care se află în *situații dificile.* determinată. O astfel de situație poate consta în special într- o relație cu un teritoriu *[Gebirtshcsichung]* (cel în care locuiește, de unde provine , de unde intenționează să întreprindă anumite acțiuni); aceasta este „ validitatea teritorială ” *[Gcbictsgcllung].* O vom numi „ grupare teritorială” *[Gebietsverband]* un grup ale cărui reglementări acordă fundamental o „validitate teritorială”; contează puțin în acest caz în ce măsură ordinea sa revendică această „validitate teritorială” și intern, față de propriii membri (caz posibil, dar care se întâmplă doar în limite înguste).

1. În sensul terminologiei noastre, se acordă *orice* reglementare care nu este nefiind stabilită printr-un acord liber și personal al tuturor participanților, prin urmare , tot o „ decizie majoritară ”, căreia i se supune minoritatea. Acesta este motivul pentru care legitimitatea deciziei majorității (vezi în continuare sociologia dominației și a dreptului) nu a fost adesea recunoscută și a rămas problematică perioade lungi de timp (chiar și în Evul Mediu de către Statele Generale și până în perioada contemporană în Așia oistică rusă) .
2. Chiar și acordurile formal „libere” sunt de fapt, după cum știm, foarte frecvent admisă (ca în obztschina> - În astfel de cazuri, doar *modul* în care *se întâmplă de fapt lucrurile* este decisiv pentru sociologie ...

„ 3. Conceptul de „ constituție ” pe care îl folosim aici este cel folosit și de Lassalle . Prin urmare, nu este identic cu constituția „scrisă ” și nici, în general , cu constituția în sens juridic. Într-adevăr, întrebarea sociologică este următoarea: în ce moment, în vederea căror obiective, *în ce limite* și - eventual - sub ce presupoziții speciale (de exemplu, aprobarea zeilor sau a preoților sau consimțământul alegătorilor etc.) se supun membrii grupului liderului și sunt responsabili atât de conducerea administrativă , cât și de activitatea grupului.”

la ordinele sale atunci când „ ia aranjamente ” , în special atunci când acordă regulamente ? ... , , - .

4. Principalele tipuri de „ validitate teritorială ” acordată constau în norme de drept penal și multe alte „ dispoziții legale ” în care prezența, nașterea, capacitatea de a munci sau de a opera pe teritoriul unui grup constituie premise pentru aplicarea regulamentului în grupările politice (cf. conceptul de *Gebiets -kSrperschaft)* . de Gierke și Preufl).

§ 14. *Reglementări administrative și reglementări de reglementare.*

Numim regulamentul care reglementează „ activitatea grupului” *regulament administrativ* . *Regulamentul care* reglementează toate celelalte activități sociale și *garantează* agenților oportunitățile [28] care le sunt deschise prin aceste mijloace, îl numim *regulament de reglementare [Regulierungsordnung].* Atâta timp cât un grup este orientat doar conform reglementărilor din prima categorie, îl numim „ grup administrativ” și atâta timp cât este orientat conform celor din a doua categorie, îl numim „grup *-t”.* regulator ”.

1. Este evident că majoritatea grupurilor sunt atât una, cât și cealaltă. S- ar putea considera ca un grup *pur și simplu* regulator construcția teologică a „ statului de drept ” pur [•/ércA/rr/adt] în sistemul *laissez-faire-ului* absolut . (ceea ce , în realitate, presupune că abandonăm reglementarea finanțelor în favoarea economiei pure private).

x 2. În ceea ce privește conceptul de „ activitate de grup ”, vezi § 12.3. Prin conceptul de „ reglementări administrative ” trebuie înțelese toate regulile care se aplică comportamentului conducerii administrative , precum și, conform unei expresii acum uzuale , celui al membrilor „membri ai grupului”. Cu alte cuvinte, cele care se aplică obiectivelor pe care regulamentele urmăresc să le asigure printr - o activitate privată stabilită a conducerii administrative și a membrilor acesteia , pe care regulamentele o prescriu metodic . Într-o organizație economică absolut comunistă, aproape *toată* activitatea s-ar încadra în această categorie, în timp ce în „Statul de drept ” absolut doar atribuțiile judecătorilor, autorităților polițienești, juriilor, soldaților, precum și funcțiile legislative sau electorale ar intra sub incidența acesteia. În general - deși nu întotdeauna în detaliu - granița dintre reglementarea administrativă și reglementarea normativă coincide cu distincția, curentă în grupările politice, dintre „drept public” și „ drept privat” (pentru mai multe detalii, vezi sociologia dreptului, *infra* II, cap. VII).

§ 15. *Societate și grup organizate ca societate, asociație, instituție.*

Prin *companie* ne referim la *[Betrieb]* o activitate continuă cu *un scop [activitate continuă]* și prin *grupare organizată într-o companie [Bctricbsverband]* o companie cu management administrativ continuu , acționând în acest scop.

Numim *asociere* [F r rrnn] un grup format prin acord ale cărui reglementări statutare pretind validitate doar pentru cei care intră în el în mod liber și din proprie inițiativă .

Numim *instituție* [zlnr/n/l] un grup ale cărui reglementări statutare sunt acordate cu succes (relativ) într- o zonă de acțiune delimitată tuturor celor care acționează într-un mod definibil conform unor criterii determinate .

1. Conceptul de „ întreprindere” include evident și o execuție afaceri politice și ierarhice , ale usturoiului își asumă propriile interese, asociaților , dar *• măsura în care li se potrivește caracteristica continuității unei activități în final .

, , ,

2. „ asociația” , cât și „ instituția ” sunt grupuri. cuprinzând reglementări stabilite *rațional* (metodic). Sau mai precis, *în măsura în care un* grup are reglementări stabilite rațional, acesta constituie o asociație sau o instituție, formează o instituție mai presus de toate Statul, împreună cu grupurile sale eterogene , și , de asemenea, Biserica - atâta timp cât aceste reglementări sunt stabilite rațional . Reglementările unei instituții pretind a fi valabile pentru orice individ care *îndeplinește* anumite criterii (naștere, domiciliu, contribuție la instituții specifice), fără a conta dacă individul în cauză este implicat din proprie inițiativă - ca în cazul asociației și dacă a participat la organizarea și fundamentarea statutelor ;. Acestea au, prin urmare, reglementări *acordate* în sensul foarte *specific* al instituției . Instituția poate fi • *în* special o grupare *teritorială* , . , • ,

Opoziția dintre asociație și instituție este relativă . Regulamentul unei asociații poate afecta interesele asociației , iar în acest caz recunoașterea validității acestui regulament poate fi acordată prin uzurpare sau în virtutea puterii proprii a asociației , chiar dacă în conformitate cu reglementările legal stabilite (de exemplu , legea care guvernează societățile pe acțiuni) .

4. Aproape că nu este necesar să insistăm asupra faptului că „ asociația ” și „instituția” nu îmbrățișează fără a lăsa reziduuri totalitatea grupărilor imaginabile. Mai mult, ele constituie doar opoziții „ polare ” (astfel, în domeniul religios, antiteza dintre „ sectă ” și „Biserică”

§ 16. *Putere, dominație,*

[1] *Putere* [dforÂ/] înseamnă orice șansă de a-ți face voința să triumfe în cadrul unei relații sociale , chiar și în fața rezistenței, indiferent pe ce se bazează această șansă.

Dominare [Hcrrschaft] înseamnă șansa de a găsi persoane determinabile , *gata* să se supună unui ordin cu un conținut determinat; numim *disciplină* șansa de a întâlni într-o multitudine determinabilă de indivizi o ascultare promptă, automată și schematică , în virtutea unei dispoziții dobândite .

i. Conceptul de „ putere” este amorf din punct de vedere sociologic. Toate calitățile imaginabile ale unui om și toate constelațiile posibile pot pune un individ sub necesitatea [20] de a-și face voința să triumfe într- o anumită situație. De aceea, conceptul sociologic de „dominare” [1 necesită clarificări suplimentare: el poate însemna doar șansa ca o *ordine* II să întâlnească docilitatea. ... .

01 2. Conceptul de „disciplină” implică o „dispoziție dobândită” a
Ascultarea unei *mase* lipsit de critici și fără rezistență.

Faptul dominației este doar El în prezența actuală a *unui* r | care comandă cu succes d'ûalrej, dar nu este absolut deloc
Am făcut legătură nici cu existența unei direcții administrative, nici cu cea a unui grup.

Pe de altă parte, desigur - cel puțin în cazuri normale - unuia *dintre* cei doi. | În măsura în care membrii unui grup sunt ca atare supuși unor relații de dominație în virtutea reglementărilor în vigoare, vom vorbi despre un *grup de dominație [Ilerrschaftsverbandj.*

- 1. Tatăl familiei își exercită dominația fără direcție administrativă. Un șef beduin, care percepe un tribut caravanelor, persoanelor și bunurilor care trec prin fața fortăreței sale , își exercită dominația asupra tuturor acestor persoane schimbătoare și nedeterminate care nu formează un grup între ele, astfel încât, de îndată ce și atâta timp cât se află într- o situație determinată, servesc drept obiect de constrângere, grație asistenței subordonaților care, dacă este necesar, îi servesc drept direcție administrativă . Este teoretic posibil să se conceapă o dominație de acest fel exercitată de un singur individ, fără ajutorul vreunei direcții administrative .

„2. Prin urmarea direcției sale administrative, un grup este întotdeauna, într-o oarecare măsură, un grup de dominație. Totuși, conceptul este relativ. Grupul de dominație normal este, cum ar spune, un grup administrativ. Modul și caracterul cercului de persoane care îl administrează și natura obiectelor care urmează să fie administrate, precum și gradul de validitate al dominației sale, sunt determinate de natura particulară a grupului . Primii doi factori se bazează, într-o măsură considerabilă, pe natura fundamentelor legitimității *dominației* (despre această chestiune, vezi mai departe cap. 11).”

§ 17. *Grupare politică , grupare hierocratică.*

Vom spune despre *un* grup de dominație că este un grup *politic* atunci și atâta timp cât existența sa și validitatea reglementărilor sale sunt garantate în mod continuu într-un teritoriu *geografic* . determinabil prin aplicarea și amenințarea cu constrângerea *fizică* din managementul administrativ. Înțelegem X'Art II ca pe o „ *companie* ” politica *instituțională de transport » [biroul politicianului-*
Operațiunea I] atunci când și atâta timp cât gestionarea sa administrativă pretinde succes *, în* aplicarea regulamentelor , monopolizez _de- J a xontraintCj H fizic legitim . — N qus va spune că o activitate socială , și în special o activitate de grup, este „ orientată politic ” *[politisch orientiert}* atunci când și atâta timp cât obiectivul său este de a inhiba conducerea unui grup politic, în special însușirea, exproprierea, redistribuirea sau alocarea puterilor manageriale.

Vom spune despre un grup de dominație că este un grup hierocratic [*hierokratischer Verband] atunci când și atâta timp cât folosește* constrângerea psihologică pentru a-și garanta reglementările. prin dispensarea sau refuzul bunurilor spirituale ale mântuirii (constrângere hierocratică). Înțelegem prin *Biserică o întreprindere* hierocratică cu *caracter* instituțional atunci când *și* atâta timp cât conducerea sa administrativă revendică *monopolul* constrângerii hierocratice legitime .
11

1. Violența *[Gncaltsamkeit]* nu a fost, în mod firesc, nici singurul mijloc administrativ , nici măcar mijlocul normal al unui grup politic . ♦ Într- adevăr , liderii, dimpotrivă, au folosit toate celelalte mijloace posibile în general pentru a-și duce la bun sfârșit întreprinderile . Cu toate acestea, amenințarea și, eventual, aplicarea violenței reprezintă *cu* siguranță mijlocul specific . și peste tot este, în caz de eșec al altor mijloace. jJùJzifcgrj- ui /o. Nu doar grupurile politice AU folosit sau folosesc violența ca mijloc legitim , ci și clanurile [5ïp/>e], comunitățile familiale, corporațiile și , în Evul Mediu, în funcție de circumstanțe, toți cei care aveau dreptul să poarte arme. Ceea ce caracterizează grupul politic, *pe lângă* posibilitatea de a folosi violența (cel puțin și pentru a-și garanta reglementările, este faptul că acesta revendică dominația direcției sale administrative și a reglementărilor sale asupra unui *teritoriu și* că o folosește prin violență. Oriunde un grup care folosește violența îndeplinește această caracteristică , îl vom numi *în această măsură* o grupare politică - fie o comunitate rurală , fie chiar anumite comunități sau grupuri domestice , cum ar fi corporațiile și sindicatele („ consiliile”).

2. Nu este posibil *să* definește o grupare politică —• nici măcar 1'* State » — indicând ai doar *sfârșitul* a activității sale de grupare . Într-adevăr, nu există niciun scop, de la preocuparea pentru aprovizionare până la protejarea artelor, pe care gruparea politică *să nu-l fi urmărit* ocazional ;

XVIII -lea Către Hei-iu'à

De aceea spunem „S” *? "'* 1 "' 1 * «««• Continuare. *Doar* prin *intermediul* — ridicat dacă este cazul • ' bifă * “ *" - sumă care nu este specifică lui I.ti ¡é d LX ' " HaUtCUr C ^»oi- -
și indispensabil din punctul de vedere al ușurinței sale specifice
nu corespunde întru totul limbii -e cot-ru t• n ni?' 01 - * CcIa ne
fără detalii. Vorbim despre . n > 1,7; . , nt .' TniUS ccIui -< J es: inutilizabil „ politică financiară ” d c ST *dCV - Se ?" al băncii h* . de hære » al unei comune *și „unul* X dp r'ni' $ hb „T' '
interes practic zaruri dZeSé/on ,• H „ „ ^ ™-
• caracteristică, o distincție între aspectul sau 1 ' J * u ' c “ : . u Jnc mod întrebare, funcționarul public - politician » politica Lu ™ 1 T* ' p o* Ksquc * d '^e ' », asociația « SX Je partiT^ P° Ilt,quUe tu h „ Soluție politică ” și celelalte asnecis sau qU 5 ' 0U Ia consecință
rehuieux etc., despre oameni, lucruri și destin cultural ,
1 în primul caz ne referim la tot ceea ce are legătură cu întrebarea
„ politica” (conform terminologiei noastre) nu include o grupare de relații de dominație, adică „ entitatea ” Statului ,
favorizează menținerea, strămutarea sau "Í. '• f eut provtx 1 J . er > entrai cr sau un 1 opus oamenilor aleși - ni ' * *' tr ymcnt ce ces relație", ¿'la.l>arconséqCe^c«Ù;a g ed“la^±“? ' ' n ? , qU1 ."T ri '" ” "oir tsv« comun în propria lume , și anume d .n " ' \ i C ,Crchc etra æment elementul statal îl exercită' și unde L „ f 1 d o n,:n ? t, ? n ", în sensul că puterile de dominație servesc. Astfel , se poate aliimà-Tnm-' h './r ” lue 11 tei ca bază conține pur și simplu un'n.- că noU! Pr «> oni
vrea ca dle să întâlnească rm.„,mn s em™T^^ —<• - fique a »avoir la violence (reală sau posibilă) Este adevărat că nu există nicio regulă generală pentru violență .
aplicație " grupare politică " non-sculptivă . / i! ' C , anRai ? e fluent •
care trec pentru lentă, dar, aTsi 1. n r , d 'de violență ' în scopul influențării (în mod expres X o U '- UP " r CI ' n 'P lc „N> am un grup politic . Spunând sau VIl/. . n,II .” er< i " >n V1 'dentc) activitatea pe care vrem să o distingem pe această ¿ne« de ....■."""“În mod politic ....
propriu-zis (c'Xà £re d e iSté dTL ' ' P o li,i '1 u ' : „
politici în sensul indicat la § ta 3) gruparea de grupuri

ignorând și conținutul 'fins vStTXt'T ~ *-ntXn* ™mJ^ f '7"^^ nWn . p dc'l'S

iwrd..»Jofe, conform căreia dintre direcțiile administrative *(v • ' r* ' Jc,kt uc i " r °upemcnt
revendică o înlăturare a legii ......și

că în măsura *în care* ordinul „ X’e h ”
Folosiți, de exemplu , pentru tatăl familiei , adică XV“ „“r” 8
lege antică potrivită pentru folosirea violenței până la punctul de a spune

^8 •

Informații despre starea dumneavoastră actuală
starea este o caracteristică sau de „afaceri ” continue ,
caracterul său de < rațiune instituție 1. operează — bunuri
4. *Nu* este „ salutarea ” bine.. 1 “ “ ' . _ ' corr .tiuic la
de aici de jos sau în viața de apoi, bunuri : " C j^ adunare hierocretică , într-o caracteristică determinantă a eu. p c)rz , titlul de fundament al faptului că dispensarea acestui lucru. ■
P elementul caracteristic
dominație spirituală asupra ororii.rr „ c ¿ üUr jnt , (ct comodă), a lui
p<m al conceptului de „ Egologie ”, • relații (relative) , cum ar fi
aspect corporativ și instituțional . (...^¿' ;n ; 5lr auvc, precum și veniturile^
este exprimată în regulamente și în < aue ~ Urmând *aspirația* normală de dedicare a unei dominații monopolistice ' ^' dominație hierocratică asupra unei instituții ecleziastice, este aproape ca o rcp0 ", e
teritoriu și o organizație autorizată * această revendicare
la întrebarea: prin ce mijloace L „Diculier”. Din punct de vedere istoric, însă, ce este
un monopol? variază în funcție de cazuri ; de jarnais U e pentru
monopolul strict al stăpânirii.. • - t j ¿que, iar în zilele noastre Biserica este la fel de
esențială ca și pentru u ¡, P • , și tot parti
nu mai există deloc. „ Rascul ”? „' bd - o Biserică” o distinge de euphemician ideea că „
eu mă nasc în .1 ^8 ^, dle CJt unc ” a . 50 cu-
cărei caracteristici sunt calități pcrsO nnclcment ;-
«“«• detaliu 111 ' 0O

CAPITOLUL II

Categoriile sociologice fundamentale ale P-ului economic

] NOTĂ PRELIMINARĂ . Nu intenționăm să elaborăm aici o „teorie economică ” , ci să definim câțiva termeni pe care îi vom folosi ulterior frecvent și să specificăm anumite relații teologice extrem de simple, aparținând domeniului economic. Determinarea sensului se va face conform unor criterii strict utilitare și, prin urmare, am renunțat la a da o definiție terminologică a conceptului de „ valoare”. — Contrar terminologiei lui K. Bûcher, am luat în considerare, în secțiunile relevante (despre diviziunea muncii), diferențele de sens care ni s-au părut potrivite scopului nostru. — Deocamdată, vom lăsa deoparte orice considerație a „dinamicii”.

§ I. *Conceptul de activitate economică.*

Spunem despre o acțiune că aceasta „ are o *orientare* „economic” atunci când își propune în intenția sa să satisfacă o dorință de utilitate” [Atzfe/rût- :z7^] „Desemnăm prin « activitate economică » exercitarea *pașnică* a unui drept de dispoziție cu orientare *esențial economică* , în timp ce „ activitatea economică rațională” ar fi o activitate economică cu un scop rațional , prin urmare *planificată.* Prin „economie ” înțelegem o activitate economică autocefală, iar prin „ exploatare economică ” o activitate economică *continuă* și ordonată, de tipul unei afaceri.

1. Am subliniat deja mai sus (cap. i, § i, B, 2, p. 20) că activitatea economică nu este în sine neapărat o activitate socială.

2. Definiția economiei ar trebui să fie cât mai generală posibil, trebuie să sublinieze faptul că toate procesele și obiectele „economice ” sunt semnalate ca atare prin *semnificație* pe care activitatea umană le -o conferă - ca scop, mijloc, frână, succes incidental. Dar se va avea grijă să nu se exprime acest gând, așa cum se face uneori , afirmând că activitatea economică este un fenomen „ psihic ” , deoarece producția de bunuri , prețul sau chiar „ aprecierea subiectivă ” a bunurilor - atâta timp cât sunt procese reale - nu se limitează la domeniul „ psihic ” . Însă acest termen echivoc exprimă un gând corect : toate au un sens intenționat *[gemeinter Sinri]* particular : omul este singurul care creează unitatea proceselor avute în vedere și le face inteligibile. — Definiția economiei trebuie făcută astfel încât să cuprindă și întreprinderea modernă, generatoare de profit , pe care nu o ia ca *punct de* plecare * nevoile consumatorului * și „satisfacția ” acestora, ci mai degrabă faptul - care se aplică și unei activități pur lucrative - că „utilitățile ” sunt obiectul unei dorințe , precum și acest alt fapt - aplicându-se și activității economice primitive care vizează satisfacerea unei nevoi - acela că se încearcă satisfacerea acestei dorințe tocmai prin *inițiative [Fürsorge]* (chiar dacă acestea sunt rudimentare sau pur și simplu consacrate prin uz). ....

3. Spre deosebire de „ activitatea economică ” , vom numi „activitate orientată economic ” orice activitate care (a) este orientată în principiu *către* alte scopuri, dar care ia în considerare în desfășurarea sa și alți factori economici . (nevoia recunoscută subiectiv de inițiative economice) sau care (b) are în esență o orientare economică, dar folosește mijloace violente pentru a - și atinge scopurile . Altfel , orice activitate a cărei orientare nu este în esență și pașnic economică, dar în determinarea căreia intervin funcții economice . Vom numi , așadar, „activitate economică” [3-1] orice activitate care este subiectiv și esențial economică (subiectiv , doar că accentul se pune pe convingerea subiectivă a necesității inițiativei și nu pe caracterul obiectiv al acestei necesități). R. Licîmann are perfectă dreptate să insiste asupra caracterului „ subiectiv ” al conceptului, adică asupra faptului că scopul urmărit al activității o face o activitate economică, dar are dreptate , în opinia mea, să presupună contrariul în toate celelalte cazuri.

„ Orice fel de activitate, chiar și violentă (de exemplu, beligerantă) , poate avea o *orientare economică* (viol, război economic). Unii, în special Franz Oppenheimer, au pus pe bună dreptate în contrast mijloacele «economice» cu cele « politice » . Într - adevăr, este util să se facă distincția între politic și « economic » . Utilizarea forței este complet contrară spiritului economiei - în sensul obișnuit al termenului . Prin urmare, vom include în definiția noastră a economiei doar însușirea directă , efectivă și violentă a bunurilor sau *obținerea prin* constrângere directă și selectivă a unui anumit comportament de la altul în urma unei lupte. Inutil să adăugăm că …" n € it^ nas *V unic* proces economic, deși este unul dintre cele mai importante . 11 Este de la sine înțeles că *pregătirile pentru* comerțul pur economic întreprinse în baza unor standarde pașnice, în vederea asigurării deținerii mijloacelor și a succesului unei expediții de război (armament, economie de război) se încadrează, ca orice altă activitate de acest fel, în categoria „ economică ".

Orice politică rațională servește drept orientare economică, fiecare politică poate fi în slujba unui obiectiv . „ economic». În mod similar , economia noastră modernă, în condițiile vieții contemporane , întâmpină mari dificultăți – chiar dacă, în teorie, acest lucru nu se aplică oricărei forme de economie – *în* garantarea unui drept de dispoziție de către jurisdicția statului *,* altfel „ht : prin amenințarea unei posibile constrângeri pentru a menține sau a executa garanția drepturilor de dispoziție formal „legitime " . Activitatea economică protejată de astfel de prevederi de constrângere nu este în sine o activitate violentă . "

Că este fals să afirmi că *Vtcanmme* (indiferent de definiția pe care i-o dă cineva) nu este *o altă creatură* că un „mijloc" - spre deosebire, de exemplu, de „Stat" etc. - rezultă deja din faptul că este imposibil să definim Statul *altfel* că , în funcție de mijloacele (de constrângere) care sunt disponibile astăzi aceleiași mame a unui monopol. Economia - dacă acest termen are vreun sens - nu ar fi constituită "sau # 1 *■ S strict practică, decât o alegere prevăzătoare între un obiectiv sau o alegere *orientată spre un anumit obiectiv.* în funcție de lipsa mijloacelor disponibile sau care pot fi obținute pentru atingerea acestor obiective diferite .

Termenul „ activitate economică rațională " sau, pur și simplu, „ activitate economică " nu ar trebui folosit pentru a desemna nicio activitate care este rațională prin mijloacele pe care le pune în aplicare . Vom fi atenți în special să nu confundăm „ economie" și „ tehnică ". „Tehnica" unei activități este, în opinia noastră, suma resurselor necesare exercitării sale, spre *deosebire* de scopul activității care, în ultimă instanță, îi determină orientarea. Tehnica „rațională" este , pentru noi, implementarea unor mijloace orientate intenționat și metodic spre exercitarea reflecției și - prin împingerea „ Î"
„de sunt — de considerații științifice». Prin urmare, sensul concret al termenului „ tehnică " este destul de vag : 1 = sensul ultim al unei acțiuni concrete , în special într-un context general de activitate, poate fi de „ ură * poate servi ca mijloc de raportare la această putere. * În acest caz , realizarea tehnică este (văzută în termeni letoni) din aceasta și din mijloacele implementate P 6 « \ "

O tehnică astfel înțeleasă există în fiecare „cavitate" și poate fi forma unei tehnici de rugăciune , a unei tehnici de act , a unei căi de reflecție și cercetare, a unei tehnici de tip

tcdv.

tehnică pedagogică , o tehnică de dominație politică și hirocratică , o tehnică administrativă, o tehnică erotică, o tehnică de război , o tehnică tehnică (a unui virtuoz, de exemplu), o tehnică a unui sculptor sau a unui pictor, o tehnică juridică etc. , toate fiind susceptibile unui grad extrem *de variabil* de raționalitate. Prin formularea ecuației În domeniul tehnologiei, se exprimă întotdeauna îndoieli cu privire la cele mai raționale metode. Alături de altele, unul dintre criteriile raționalității unei tehnici este și celebrul principiu al „efortului minim", adică al randamentului optim în raport cu mijloacele care trebuie implementate *(* și nu prin raportarea la cele mai mici mijloace posibile în termeni absoluți) . Un principiu teoretic identic se aplică și economiei (ca oricărei activități raționale), dar într- un *sens* diferit. Atâta timp cât tehnica /K te în sensul nostru < tehnică pură » , ea se preocupă doar de eforturile adecvate și relativ economice pentru a atinge nivelul care a fost direct și incontestabil necorespunzător, atâta timp cât variază , la fel de sigur și durabil (ca cel obținut pe altă cale) ÎNTR- O singură metodă; să spunem relativ, adică în măsura în care se pot depune eforturile implicate în cutare sau cutare procedeu. Atâta timp cât rămâne tehnică *pură* Ignoră toate celelalte considerații . PI. Atunci când se confruntă cu întrebarea dacă o monedă ar trebui fabricată din fier sau platină , aceasta și-ar lua decizia - dacă ar trebui utilizate cantități suficiente din acest din urmă metal pentru a obține succesul concret dorit - pe *baza* unei singure considerații : cum să își atingă cel mai bine obiectivul, economisind în același timp energie . „ R ”

b'a (de exemplu, muncă) într- unul și celălalt proces? Dar în motivațiile sale, el ia în considerare raritatea plăcii • comparativ cu fierul pe care fiecare „tehnician ” este obișnuit să-l facă în zilele noastre deja în etapa celui de-al șaselea - eUe .. .. piu, (în, .en . .... -■ J -", orientare „ exclusiv tehnică - mus : ..-ccs:.oircmt ' 1 ' .

Din perspectiva „ activității economice ” , apar toate problemele clinice . 0... din perspectiva lor” •

întotdeauna esențială pentru economie, dar *care,* p ' pr ^ st . nlc ' | Un poe întdeauna în următoarea formă . <■• L •

Dacă aXn dM.tr« hei ..in, (curent, de calitate spusă! chirie sau

eqele) dacă folosim pentru această artă-acumulare n.oyçn.-c.î tbnc sau e „? detaliată” expusă de von Gottl, *Grur.drift der* .Sjxi. ;.<»/,or, , *t~edcr y o lki-*

și explicații excelente ale lui R. .) iaÎd.Lti'on .

centru de învățământ, volumul I, p. 334 «1- 1 2 cJ - 71. « emmuté de travail » cu condiția z « pe jumătate analiză », a tuturor * mojent , ■ • • • •

C. Este vorba de a ști *ce* „ costă ” ,

prin compararea muncii mai multor mijloace pentru realizarea acestui lucru .

depinde în cele din urmă de posibilitatea ca acesta să fie „ Jon”

(în special *potențialul* de muncă) pentru < y ' don-ona i acest termen) V-mni < problemele tehnice » (în k -ns

întrebarea despre ce tipuri de minerit m. u n -oduiu" al unui

poveri de un anumit fel sau, de exemplu, nu. - » • ; considerate« o anumită profunzime și care dintre aceste mc-ut.s uu. ri ;. u | Ial se așteaptă ca fiind cel mai potrivit, adică P \“ n t ^ vail (pentru a asigura

cu o cheltuială relativ minimă de ra

succes). Problemei i-ar fi dat un conținut economic considerându -se neegalată în domeniul economiei tranzacționale 11 erÀcAntnrf < i / i]
_1 o astfel de investiție financiară ar fi cu *un randament bun* prin vânzarea produselor care ar urma sau dacă - în economia *planificată* - se poate angaja forța de muncă *și* mijloace esențiale de producție fără a prejudicia alte interese de aprovizionare considerate mai *importante :* În ambele cazuri , problema constă în compararea valorilor respective ale mai multor *obiective* . Orientarea economiei funcționează în esență în funcție de scopul utilizării , orientarea tehnicii în funcție de scopul pe care urmează să îl implementeze (adică scopul este dat). Faptul că inițiativa tehnică are întotdeauna ca punct de plecare un *scop* practic și determinat < avansul în dezvoltarea pașilor asupra > *raționalității tehnice* considerat dintr-un unghi conceptual (și nu, evident, al lui Iu ca atare). Astfel, există , conform definiției noastre , o abordare rațională care servește obiectivelor care nu corespund niciunui „ Aer”. Cineva ar putea, de exemplu, printr - un gust impiu pentru „ tehnologie ”, să producă aer prin implementarea tuturor mijloacelor de producție

Este posibil să negăm caracterul de *raționalitate* al activității sale *?* • din punct de vedere economic *,* industria sa ar fi în mod normal irațională • 1 nnr'e dacă nu există nicio nevoie care să facă necesară furnizarea acestui produs (cf. von Gottl-Ottlilienfeld, *Grundrifl der Sozialokonomik* H 2) Faptul că așa-numita dezvoltare tehnologică modernă este constant orientată către șansele de profit este unul dintre aspectele fundamentale ale istoriei tehnologiei. Dar această orientare economică, oricât de fundamentală și

SB: INSULA H'SS

Povestea lui 1 "" nr . ™ e ; ¡ j ¡ . nou5 „ int , :r(|,t de îndurare
P“ al nostru J ' : o „ i P ' ¡7 o " q,¡¡ ^.„..terire «în opoziție cu tehnica 1. Std” h « C
continuă să fie o regulă generală pentru

O Centrul ar face bine să ia în considerare acest caracter *economic* de la bun început. Pe de altă parte, ar fi incomplet ; „ economic” ar fi incomplet.

Relația cu rt funcționează ;.: pe e . { IVC al dreptului de dispoziție,
ar fi, de asemenea, *echivalente* cu *cele* din economia privată ' dar acest lucru s-ar face de la *sine* •• • ' " _ ,. *¡¿util* autonom și
[34] cine '.o *
ihS^i-nrpo^ir«
Indiferent dacă această

prevedere este - contractual sau legal - garantată sau nu este garantată explicit, sau chiar doar în fapt (relativ) asigurată prin obicei sau jocul intereselor, *nu este nicidecum incomod din punct de vedere conceptual,* deși garanțiile de coerciție pot fi considerate absolut indispensabile în economia modernă : necesitatea conceptuală absolută a acestui punct pentru studiul activității sociale dintr-o perspectivă economică nu înseamnă cu siguranță că ordinea juridică a drepturilor de dispoziție este un punct conceptual , chiar dacă - empiric vorbind - acest punct este considerat absolut indispensabil.

7. Intenționăm să includem și noțiunea de „drept de dispoziție ". posibilitatea reală sau garantată în orice mod — de a dispune a propriei sale *performanțe profesionale* (ce este în neregulă cu MU — c link the » e »cl*vr»),

8. teorie *socială* a economiei nu se poate lipsi de includerea în primii săi pași a noțiunii de „bine" în aceste categorii (așa cum se va face în § 2), deoarece obiectul său este o „ acțiune " *care* își *primește* sensul specific *din rezultatul* (care poate fi izolat doar în teorie) al reflecțiilor agenților economici . O teorie economică, pe de altă parte, ale cărei descoperiri teoretice formează însăși baza sociologiei economice - deși aceasta din urmă a condus la crearea propriilor structuri intelectuale - va putea poate să se lipsită de aceasta.

§ 2. *Conceptul de utilitate* .

Prin „ utilități ” înțelegem șansele, considerate ca atare de către persoana sau persoanele angajate într -o activitate economică [„ agenți economici ” Hirtschaftende *],* de utilizări prezente sau viitoare, șanse (reale sau presupuse a fi astfel).), concrete și *izolate* , care fac obiectul unor inițiative economice adecvate [/ù.rw/»r] și a căror importanță, evaluată ca mijloace care contribuie la atingerea unor obiective specifice , ghidează activitatea agentului sau agenților economici.

„Utilitățile ” pot fi rezultatul unor factori non - umani (materiali) sau al muncii umane. Nu vom numi „ bunuri ” factorii economici pe care uzul comun îi desemnează în cazul speciilor prin „ utilități *materiale potențiale* ”, oricare ar fi natura lor, în timp ce rezervăm termenul „ randament” pentru „ utilitățile” activității umane. Însă relațiile sociale, considerate ca o sursă prezentă sau viitoare a dreptului potențial de a dispune de utilități, sunt, de asemenea, obiectul inițiativelor economice . Șansele pe care uzul, jocul intereselor, ordinea garantată - prin contract sau prin lege - le deschid unei economii sunt, conform terminologiei noastre *,* „ șanse economice”.

Cf. von r.ôhm-Bawcrk, *fléchît și Verhà'lînisst vont Slandpunkt der t<dhs - wirtschaftlichen Gutlehre* (Innbruck, 18S1).

1. Bunurile materiale și randamentul nu epuizează în niciun fel lista contingențelor susceptibile de a-l interesa pe omul angajat în procesul economic și care ar putea face obiectul inițiativelor sale . Relațiile sale cu clienții și acceptarea măsurilor economice de către cei care i s-ar putea opune , precum și nenumărate alte atitudini etologice , ar putea căpăta o mare importanță economică și ar putea determina, dacă este necesar , inițiative și acorduri contractuale . Nu este mai puțin adevărat că, plasându-le într-una dintre aceste două categorii , am obține concepte imprecise. Conceptualizarea noastră se bazează, așadar, exclusiv pe considerații utilitare .

2. Ar fi, de asemenea, o lipsă de precizie (așa cum a subliniat pe bună dreptate von Böhm-Bawerk) dacă toate unitățile concrete ale vieții și ale uzului cotidian ar fi numite indiferent „ bunuri” , identificând astfel conceptul de „bunuri ” cu cel de „ utilitate materială ” . Strict vorbind, „ bunurile ” în sensul de „utilitate” nu înseamnă un cal sau o bară de fier , ci utilizările lor *preconizate* sau *cele* presupuse a fi dezirabile , cum ar fi , de exemplu, forța de tracțiune sau capacitatea portantă etc. În această terminologie , bunurile care acționează ca obiecte ale *tranzacțiilor...* (în cazul cumpărării sau vânzării) *,* cum ar fi „ client”, „ ipotecă ”, * proprietate ”, se încadrează și mai puțin în categoria bunurilor. *Pentru simplitate ,* vom numi *în* schimb „ oportunități economice ” (sau pe scurt „oportunitati ” , atunci când acest cuvânt nu dă naștere la ambiguități) serviciile rezultate din aceste oportunități [35] *„oferite sau garantate de comandă (tradițională sau legală-

taire) __ d c drepturi de a dispune de utilități materiale sau personale în domeniul economic.

.... , .

3 Dacă rezervăm termenul „serviciu ” [LrirL-mi'l la o activitate activă (* excluderea actelor de „ toleranță”, „permisiune”, „omisiune”), ne supunem unor considerații utilitariste. Rezultă că termenii „bunuri” și „servicii ” nu permit o clasificare exhaustivă a tuturor „utilităților” considerate valide din punct de vedere economic.

Pentru conceptul de „muncă”, vezi § 15.

§ 3. *Orientarea economică a activității.*

Orientarea economică poate fi tradițională sau rațională ca scop. Chiar și o activitate extrem de raționalizată este, în general, marcată de un atașament relativ față de tradiții. Regulile stabilite de liderii economiei (cf. § 15), indiferent de natura conducerii , sunt întotdeauna determinate de orientarea lor rațională. Evoluția activității economice raționale , de la căutarea instinctivă a hranei sau de la supraviețuirea tehnicilor tradiționale și a relațiilor sociale consacrate de obicei , a fost întotdeauna dependentă de evenimente și acte non - economice , care nu se produc zilnic ; dar a fost influențată și de necesitățile presante rezultate din restrângerea absolută sau relativă (dar inexorabil progresivă) a spațiului disponibil pentru asigurarea aprovizionării .

1 Este de la sine înțeles că știința respinge *în principiu* ideea unei stări economice inițiale. Prin simplă convenție, s-ar putea considera situația economică la un anumit nivel tehnic *ca* atare . caracter ;v prin implementare
(din câte știm) de un Mk minim și să-l folosim ca bază pentru cercetarea și analiza noastră. Dar acest lucru nu ne împiedică să concluzionăm, din absența instrumentelor avansate în rândul popoarelor primitive care trăiesc astăzi , că toate grupurile umane din trecut cu un nivel tehnic comparabil (cum ar fi Vcddas [?] *sau* anumite triburi din Brazilia *)* practicau aceeași economie. Căci, din punct de vedere economic, ar fi putut exista o acumulare puternică de muncă în grupuri mari (vezi § xû) , precum și o mare dispersare în grupuri mici , una sau alta depinzând, pe lângă modul economic, de factori extraeconomici (de exemplu, fermieri). x

2 Războiul și invaziile nu sunt în sine fenomene economice.
(deși în antichitate orientarea lor era în general ...
Poate că i - au condus întotdeauna, chiar și în timpurile moderne, la modificări radicale ale economiei. Reacția grupurilor umane la o economie *absolută* treptată, în scădere din zona de aprovizionare (micșorare datorată schimbărilor climatice , colmatare sau alte progrese lente)
a fost foarte variabilă în funcție de interesele în joc și de incidența problemelor economice , reacția tipică anterior a fost reducerea acoperirii nevoilor și reducerea cantitativă absolută a activității economice ; atunci când contracția afecta zona de ofertă *relativă* ' *reacția* grupurilor *s-a* bazat *pe un anumit* nivel *de* satisfacere a nevoilor și reducerea formei de activitate lucrativă - vezi § *n*). Reacția grupurilor a fost variabilă , dar a constat (în general), mai des decât în primul caz, într- o creștere a rației. Cu toate acestea , este imposibil să se facă generalități pe această temă. De asemenea, explozia demografică din China care se manifestă („i 1 se poate: ta., CM >n- v logodnic ai^. statistici. locale; de la începutul secolului al XVIII- lea

aprovizionării deșertului arab a avut doar unele consecințe politice în unele.

MS.“””””” ” N< DU ' ' R ' NCUKNCC <1C

, mult timp foarte prezent în viața clasei muncitoare la începutul erei moderne, nu a împiedicat o defuncție majoră a Convenției create de liderii capitaliști și nici raționalizarea fiscal - socialistă a finanțelor publice în Egipt (TOTUȘI , eliminarea, cel puțin în Occident , a mișcării socialiste a făcut posibilă revoluția ; primii șapte ani ai erei moderne au fost văzuți ca începutul unei economii specific moderne și raționale în sens capitalist).

§ 4. *Măsuri tipice ale activității economice raționale .*

Măsurile tipice ale unei economii raționale includ :

t 1. Distribuția metodică a utilităților pe a căror înlăturare activitatea economică *[Wirtschaftended]* consideră că poate conta în prezent sau în viitor (economii) dintr-un motiv sau altul.

(3^'1 2 * Distribuția metodică a utilităților disponibile în funcție de posibilitățile lor de utilizare , în ordinea importanței atribuite acestora : aceasta este utilitatea marginală .

Astfel de situații („ statice" în sensul cel mai strict) apăreau în timp de pace la o scară de o oarecare importanță; astăzi ele iau forma unei reglementări a încasărilor în *numerar* .

3. Aprovizionare *[Beschafftnf]* metodică — producția și transportul — de utilități pentru care *toate* mijloacele de achiziție sunt la dispoziția agentului economic. Pentru a fi rațional, o măsură determinată de acest fel se ia atunci când estimarea urgenței unei dorințe *depășește* în raport cu rezultatul dorit, efortul așteptat care trebuie depus , adică: tA- direcția 1) dificultatea * lucrării care trebuie implementată , 2) celelalte posibilități de utilizare a bunurilor necesare , prin urmare : posibilitățile de utilizare a altor produse finale (vorbim despre producție *)* în sensul mai larg al termenului ": include serviciile de transport) .

4. Achiziționarea metodică a unor drepturi garantate, partajate sau nu, de a dispune de utilități care :

(a) se regăsesc pe ei înșiși,

(b) sau ale căror mijloace de achiziție se află în mâinile altor titulari de drepturi,-

(c) sau care riscă să cadă în mâinile unor concurenți care și-ar putea pune în pericol propriile aprovizionări, prin asocierea cu actualul deținător al drepturilor sau cu concurenți care le -ar putea confisca .

Asocierea cu titularul actual al drepturilor se poate face prin:

(1) crearea unui grup care reglementează direcția aprovizionării (producție și transport) sau utilizarea utilităților disponibile ,

(2) schimbul.

Reclamă 1): Scopul regulamentului de grupare poate fi:

are) „ raționalizarea aprovizionării , a ocupării forței de muncă și a consumului în vederea limitării concurenței la nivelul aprovizionării " (grup de reglementare) ;

***a.* Scrisă în timpul Primului Război Mondial (Ed.).**

(¿) crearea unei administrații unice care să preia administrarea planificată a utilităților care anterior erau la dispoziția mai multor

z *Ad* 2): Schimbul este un compromis de interese între schimbători prin care bunuri sau oportunități sunt abandonate de ambele părți ca o formă de reciprocitate. Orientarea și încheierea unei piețe de schimb poate fi : . 111

a) tradițional sau convențional, prin urmare (mai ales în a doua ipoteză) nu este rațional din punct de vedere economic, sau altfel.

b) rațional. Orice schimb rațional din punct de vedere economic constituie rezultatul , sub forma unui compromis, al unei lupte de interese, deschisă
sau latentă care a precedat-o. Lupta dintre (»schimbători al căror rezultat este compromisul este întotdeauna îndreptată, pe de o parte, ca o luptă pentru prețuri, împotriva potențialului cumpărător (mijloace tipice: negociere) ». sau , pe de altă parte, dacă există concurență, împotriva terților cumpărători existenți sau potențiali (prezenti sau viitori) cu care se stabilește sau s- ar putea stabili o concurență pentru aprovizionare (mijloace tipice : vânzare sau cumpărare la prețuri mai mici sau mai mari).

1. Utilitățile (bunuri, forță de muncă sau alți factori de utilitate) se găsesc
sunt efectiv la dispoziția unui agent economic dacă acesta din urmă poate conta *în mod real* (sau cel puțin cu o certitudine relativă) pe libera lor utilizare fără ca terții să o poată împiedica : nu contează prea mult dacă această șansă se bazează pe prevederi legale , pe un contract, pe obiceiuri sau pe situația economică. Este fals să se afirme că garanția legală [37] a dispoziției este condiția prealabilă exclusivă la nivel *conceptual* . (și nici măcar la nivel real) al activității economice, deși la nivel empiric ar trebui să fie așa în măsura în care este vorba de procurarea de aprovizionare *materială* .
2. Este posibil ca bunurile să nu poată fi consumate din cauza
distanța care le separă de locul de consum. Transportul *de* mărfuri (de distins evident de *comerțul* cu mărfuri, care înseamnă schimbul dreptului de dispoziție) poate fi considerat în acest context ca o parte a „producției ". ....••
3. În principiu, nu are nicio importanță faptul că este vorba de ionul *iti 1 în
convenții , jocul intereselor, obiceiurile stabilite sau convențiile morale dezvoltate în mod conștient care, *de obicei,* împiedică 1 a ■ economic nt de a acapara prin forță dreptul de dispoziție asupra bunurilor. •
4. Concurența pentru aprovizionare poate apărea în moduri foarte variabile , mai ales dacă implică aprovizionarea pe calea aerului. r > - lipsuri: vânătoare, pescuit, tăiere de lemn, pășunat, defrișare a terenurilor, * Raționalizarea aprovizionării este întotdeauna singura măsură care se opune acesteia , în general legată de însușirea unor oportunități de aprovizionare garantate unui număr strict limitat de indivizi sau (cel mai adesea) de persoane fizice. Toate cooperativele agricole și de pescuit , toate drepturile de defrișare a terenurilor, pășunat, tăiere DE lemn pe proprietățile comunale și câmpurile sătești, împărțirea alpaca, au acest lucru

caracter. Toate varietățile de „proprietate” ereditară asupra pământului au fost transmise în acest fel ...

Schimbul se poate aplica la orice lucru care poate fi „ transferat ” și pus la dispoziția altuia și pentru care acesta din urmă este dispus să ofere o compensație. Nu numai „bunurilor” și „utilităților”, ci și tuturor tipurilor de oportunități economice , de exemplu către o clientelă fără cea mai mică garanție reală , bazată exclusiv pe echitate și pe interacțiunea intereselor. A fortiori , oportunitățile garantate de orice comandă pot face obiectul unui schimb . Prin urmare, nu doar utilitățile reale pot servi drept obiecte de schimb . În prealabil , vom desemna în terminologia noastră prin „ schimb ” , în sensul cel mai larg al cuvântului , orice ofertă, bazată pe un contract liber consimțit , de utilități efective , continue, prezente sau viitoare , care răspund unei oferte de servicii similare , oricare ar fi acestea. Această categorie include, așadar, transferul sau furnizarea de utilități materiale sau financiare în schimbul restituirii viitoare a unor bunuri similare sau chiar „ utilizarea ” unui obiect în schimbul unei „ chirii ” sau al unui „ contract de leasing” . Că din punctul nostru de vedere , sociologic vorbind, acest ultim proces, care este semnificativ pentru muncitor, în sensul § 15, integrarea într- un grup de dominație, nu ne privește pentru moment mai mult decât diferența dintre „ a împrumuta” și „a dobândi ” [(C16]). Schimbul poate fi condiționat de tradiție și, prin urmare, poate avea loc conform unor reguli convenționale sau poate fi determinat de propoziții raționale . Să cităm, printre coninimele ^hang.-s, schimbul de daruri între prieteni, eroi, șefi de trib, prinți (cf. 1 tel. - V al platoșelor dintre Diomede și Ḥalaucos), operațiuni controlate și deja adesea extrem de raționalizate (cf. literele Tell-cl-^^). Acest lucru este posibil doar dacă cele *două* părțile speră să obțină un avantaj sau dacă unul dintre parteneri acționează sub constrângere, fiindu- i dat statutul sau starea sa de nevoie . Schimbul poate avea ca obiect livrări în natură sau achiziții lucrative , poate viza aprovizionarea personală a unuia dintre parteneri sau cucerirea ···

piață dată (vezi ï În prima ipoteză, acestea .1 « bu. «ne în mare măsură evaluărilor
personale și nu p 1
interne sunt apreciate în *¿“*2
marginal al economiei individuale și bun schimbat |
Dorințele întâmplătoare de moment pot *dezvălui valoarea* marginală a unui obiect
râvnit. Valoarea marginală a unui obiect râvnit ·

părți departe de ^reglementarea fluxului de mărfuri.

§ 5. *Ieșire! din grupurile economice!.*

f. Un grup orientat economic poate fi, *în funcție de relația sa cu economia :

(a) un grup care participă la procesul economic *(sciftickaf tender Verband)* dacă activitatea sa statutară neeconomică include totuși factori economici ;

[38] (b) o grupare economică dacă activitatea sa statutară are ca obiect o activitate autocefală în esență economică ;

(c) un grup de reglementare a economiei *1 (și în măsura în care) activitatea economică autocefală a membrilor grupului „ impune, într-o manieră specific heteronomă, reglementări ale acesteia ”;

(d) un grup de ordine dacă regulamentele sale normalizează doar formal activitatea economică autocefală și autonomă a membrilor săi , garantând astfel oportunitățile pe care aceștia le-au putut dobândi .

Limitele efective ale reglementării materiale a economiei apar acolo unde urmărirea unei anumite atitudini economice este compatibilă cu interesul de aprovizionare cu resurse vitale economiilor regulate .

r. Grupurile care participă la procesul economic au un „ g'at ” /(nsocial și necomunitar) și toate celelalte grupuri * (în special asociațiile*) care au o activitate financiară autonomă, cum ar fi asociațiile educaționale și toate cooperativele ale căror obiective principale nu sunt economice.

2. În sensul acestei terminologii, termenul „grupare economică” nu ar trebui să se limiteze la denumitele în mod obișnuit grupuri , cum ar fi societățile comerciale (publice sau pe acțiuni), COMPANIILE DE BUNURI DE LARG CONSUM , companiile agricole, cooperativele, cartelurile, ci ar trebui extins la toate întreprinderile economice care grupează mai mult de o persoană , de la un grup de doi meșteri care operează un atelier până la o organizație comunistă globală .

3. Grupurile care reglementează economia sunt, de exemplu, asociațiile comunale, corporațiile, breslele, asociațiile muncitorilor și patronatelor, cartelurile și asociațiile care practică o politică economică cu scopul de a exercita o activitate „de reglementare” asupra economiei . Prin urmare, această categorie include atât vilele , cât și altele care ...

■ Vârsta pe care modernii » i.taL*. care împrumută * • nt fac o astfel de « j * *•

4. Un grup exclusiv de reglementare ar fi, de exemplu, o entitate juridică care nu afectează, LA nivel material, autonomia diferitelor companii și industrii și care intervine doar în cazul unui litigiu pentru a soluționa un schimb rezultat din angajamente convenite în mod liber.

5. Grupările de reglementare și grupările de ordine nu presupun, în principiu , că autoritatea (sau nerespectarea cerințelor) este unică ,

% cu alte cuvinte: libertatea de dispunere a respectivilor agenți economici.

limitată doar în principiu (de reglementările utilizate pentru a ghida activitatea economică) și, în consecință, de însușirea (cel puțin relativă) a oportunităților economice pe care agenții economici le au la dispoziție. *Avem* de -a face cu cel mai pur tip de grupare a ordinii, atunci când ... UviU ... *uman* are loc într-un mod intrinsec autonom, fiind orientat în același timp conform prevederilor formale , în timp ce factorii materiali de utilitate sunt în întregime însușiți , astfel încât aceștia să poată dispune liber de ei , în special prin schimb, un sistem care corespunde regimurilor de proprietate moderne . Orice alt proces de delimitare a însușitului și această autonomie conține o anumită influență economică, deoarece ea ... activitatea umană în orientarea sa ...

6. Granița dintre reglementarea economică și simpla grupare a ordinii este vagă. Căci orice fel de „ ordine” formală poate (și trebuie) să influențeze, uneori profund, activitatea materială . Multe prevederi legale moderne care se prezintă ca simple „ reguli ” de ordine sunt în realitate formulate astfel încât să exercite o astfel de „ licență ” (în special în sociologia juridică). Pe de altă parte, o limitare a prevederilor de ordine nu poate fi concepută decât în teorie. Multe prevederi legale „ coercitive ” - este imposibil să le eviți - conțin, într-o formă sau alta, bariere impuse activității economice materiale . Cu atât mai mult prevederile legale privind „puterile ” (în special în legile referitoare la societățile pe acțiuni) impun limite semnificative autonomiei economice .

7. Efectul limitat al reglementării economice materiale se poate manifesta

(a) prin limitarea voluntară a anumitor ramuri de activitate (în cazul impozitului pe vânzări, limitarea exploatării agricole la propriile nevoi) sau

(b) prin eludarea deliberată a reglementărilor (trafic clandestin).

>•

§ 6. *Mijloace de schimb, instrumente de plată, monedă.*

Vom numi un obiect material de *schimb mijloc de* schimb atunci când persoana care îl acceptă intenționează mai întâi să ia în posesie un obiect de schimb durabil , adică unul care îi permite în viitorul previzibil să îl schimbe cu un alt obiect la un curs de valoare comparabil, fie că este vorba de un obiect nedeterminat (mijloc universal de schimb), fie de un obiect specific (mijloc specific de schimb). Vom numi valoare materială șansele de acceptare la un curs de schimb care poate fi evaluat în raport cu alte bunuri.

I (determinabil în mod specific), valoarea *formală* a unui mijloc de schimb I fiind utilizarea sa efectivă.

Un *instrument de* plată va fi un obiect tipic a cărui valoare, în executarea angajamentelor rezultate dintr-un contract sau o obligație, este garantată convențional sau legal (valoarea formală a instrumentului de plată care poate fi în același timp valoarea formală a mijlocului de schimb). Spunem despre un mijloc de schimb sau un instrument de plată că este „ chartal" [fracționar] atunci când - produs fabricat - este investit de către acesta/aceasta cu o valoare convențională, legală, fixată prin contract sau acordată într -un domeniu personal sau regional și când *este fracționar,* adică denominat la o anumită sumă nominală, un multiplu sau o fracțiune a acesteia, astfel încât să poată servi ca *unitate contabilă* pur mecanică .

Vom numi „bani" un instrument de plată chartal care acționează ca mijloc de schimb.

• O grupare va fi denumită „ grupare de mijloace de schimb ", „ de instrumente de plată " sau „ grupare monetară", în raport cu astfel de „mijloace" (de schimb, plată sau monede dacă acestea (și în măsura în care acestea) sunt investite" - într-un grad ridicat - cu o valoare convențională sau juridic *formală* prin efectul reglementărilor stabilite în zona sa de influență : vom vorbi în acest caz despre monedă internă, mijloace interne de schimb și plată . Mijloacele de schimb utilizate cu persoane care nu fac parte din grup sunt mijloace externe de schimb.

Mijloacele de schimb sau instrumentele de plată neînchiriate sunt „ mijloace în natură". Acestea sunt împărțite în mai multe categorii :

(a) tehnici : i° în funcție de bunul în natură pe care îl reprezintă (în special bijuterii, articole de îmbrăcăminte, obiecte de uz cotidian, unelte); a° în funcție de faptul că se referă sau nu la operațiuni de cântărire (mijloace de PC CE);

(b) economice, în funcție de utilizarea lor : I ° destinat în principal pentru schimbul pentru prestigiu (prestigiul posesorului); 2° d tin< » în primul rând pentru schimburi interne sau externe ...

Mijloacele de schimb și de plată, precum și banii, sunt numite «simbolice» în măsura în care nu au (sau nu mai au) nicio valoare proprie

în afara utilizării lor ca mijloace de schimb și de plată; sunt numite «materiale » în măsura în care aprecierea *materială* utilitatea lor ca bunuri de uz cotidian influențează sau poate influența valoarea lor .

Bani pot fi monetare (monede) sau fiduciare (documente) .

Banii de hârtie se referă întotdeauna, în prezentarea lor, la fracționarea monetară sau derivă , în suma lor nominală , dintr-o fracționare monetară istorică .

Vom numi bani monetari :

(i) *„liber"* sau *„curent* ", dacă instituția emitentă poate transforma materia primă monetară la inițiativa proprietarului său în orice cantitate de „bani " cartali , cu alte cuvinte dacă emisiunea este determinată de nevoile persoanelor care practică schimbul ;

-2) „ *bloc* " sau *„administrativ* ", dacă transformarea în monedă chartală este efectuată de conducerea *administrativă* a unui grup, în principal în funcție de nevoile sale lichide ;

3) „ *controlat"* „ dacă transformarea este în principiu blocată, dar dacă modalitățile și cantitatea [banilor monetari] sunt reglementate efectiv prin standarde ... "

[40] Rezervăm termenul *„instrumente de circulație"* pentru documentele care acționează ca monedă de hârtie, dacă acceptarea lor ca monedă „ provizorie" depinde de șansa de a le transforma în monedă „ definitivă " : monede metalice sau mijloace de schimb metalice adecvate pentru cântărire și pare asigurată în vremuri normale. IX: Termenul *„certificat"* indică faptul că acest schimb este garantat de reguli care asigură o acoperire *totală* . prin monedă metalică sau meta ...

Vom numi *scale* ale mijloacelor de schimb și plată prețurile diferitelor mijloace de schimb și plată în natură impuse de grup pe bază de reciprocitate prin mijloace convenționale sau legale.

Vom numi *bani curenti* valutele investite prin reglementările unui grup monetar cu putere eliberatoare nelimitată ca mijloace de plată, *materiale monetare.* materia primă din care se obțin banii, *stabilirea prețurilor în numerar* diviziunea și denumirea pe care se bazează evaluarea acestor diferite tipuri de monedă administrativă sau valori „ în natură " din diverse materiale ; termenul „ ro *t* r/".? cower/:-) L *bihté"* desemnează același lucru pentru mai multe tipuri de monedă curentă.

Vom numi instrumente de plată intergrup *[intervalulansche Zahlunkmittef]* instrumentele de plată utilizate pentru echilibrarea soldurilor conturilor între diferite grupuri monetare — în cazul în care nu apare nicio întârziere la plată ...

ordine de grupare monetară nou creată trebuie inevitabil să ia în considerare faptul că anumite instrumente de plată au fost folosite pentru achitarea datoriilor . Fie noua ordine le legalizează doar ca instrumente de plată , fie - în cazul creării de

noi instrumente de plată - transformă anumite unități de bunuri în natură sau anumite unități de greutate, sau chartaluri, în unități noi (acesta este principiul așa - numitei „ definiții istorice ” a banilor ca instrument de plată ; lăsăm deoparte problema în ce măsură reacționează aceștia asupra raportului de schimb dintre bani, ca mijloc de schimb, și bunuri).

observăm, de asemenea , că nu intenționăm să elaborăm aici o „ teorie a banilor ” , ci să oferim cititorului definiții cât mai simple posibil ale termenilor pe care îi vom folosi adesea mai târziu. Ceea ce contează pentru noi în primul rând sunt anumite consecințe *sociologice* elementare ale utilizării banilor . (Cea mai acceptabilă teorie a banilor este, în opinia mea, cea a lui Mises. „ Teoria stării ” a lui G. I. Knapp - cea mai remarcabilă lucrare pe această temă - rezolvă problema formală într-un mod magistral ; dar este incompletă în ceea ce privește teoria materială a banilor . Cf. mai *jos* . Am lăsat deoparte aici) (Studii de caz SCS , valoroase din punct de vedere terminologic .)

1. de vedere istoric, mijloacele de schimb și instrumentele de „plată” coincid adesea, dar nu întotdeauna , în special la nivel superior .

primitiv. Mijloacele de plată pentru zestre, tributuri, daruri obligatorii, amenzi, compensații etc. sunt uneori clar determinate la nivel convențional și legal , dar fără a se lua în considerare *mijloacele de schimb* care sunt folosite în alte părți . Afirmația lui Mises *(Unul dintre Zei și Mediu ,* München, 1912 [al 2-lea [ed. 1924]): statul râvnește la instrumentele de plată doar în calitatea lor de mijloace de schimb, se aplică doar economiei grupurilor economice financiare. Nu este valabilă atunci când deținerea anumitor instrumente de plată este considerată în primul rând o marcă de prestigiu (vezi și H. Schurtz, *Grundiffi cincr Entste/iungsgcschichte des Geldcs,* (1898). Aceasta este introducerea legislației *monetare de către stat* ceea ce face ca termenul „instrument de plată ” să fie un concept juridic, în timp ce „mijloc de schimb ” se încadrează în terminologia economică .

2. Granița dintre o „ marfă” pe care o cumpărăm *doar* din

Așteptarea șanselor sale de curgere și a unui simplu * mijloc de schimb este vagă în aparență. De fapt, un anumit număr de obiecte își asumă exclusiv funcția de * mijloc de schimb » chiar și în cele mai primitive societăți, astfel încât rolul lor este dincolo de orice ambiguitate. Ain , the , n „Bloc de schimb ” este destinat, conform sensului intenționat , de a găsi un rr. /. „.deoarece y, nu este, prin urmare, nici un „ instrument de plată ” , nici un „ yen de schimb ” și cu atât mai puțin o monedă. t .

3. Varietatea mijloacelor de schimb se explică, atâta timp cât banii nu există încă , prin tot felul de obiceiuri, interese și convenții .

pe care schimbătorii le folosesc ca punct de plecare pentru comerțul lor. Motivele pentru care anumite obiecte au dobândit calitatea [41] de obiecte de schimb sunt multiple , dar nu este scopul nostru să le trecem în revistă aici : ele sunt , de asemenea, o funcție a diferitelor tipuri de schimb. Mijlocul de schimb nu era neapărat valabil pentru toate schimburile (chiar și în cercul de persoane care îl foloseau); prin urmare, *banii de cochilie* nu erau un mijloc specific de schimb împotriva femeilor și a animalelor.

4. Unele instrumente de plată care *nu erau, totuși* , „ înseamnă ”
Schimburile ” obișnuite au jucat un rol decisiv în evoluția care a dus la locul special ocupat de bani. Însuși „ faptul” că existau datorii (G. Fi Knapp) - datorii pentru tribut, pentru zestre, pentru cumpărarea unei soții, pentru un cadou convențional către regi sau datorii de burse către semenii lor, datorii de *Wergeld* și altele - și că era necesar să te eliberezi de ele în schimbul anumitor bunuri determinate (prin obicei sau prevederi legale) a sfârșit prin a conferi acestor bunuri (adesea produse fabricate) o poziție specială ...

5. În sensul acestei terminologii, „ monede din secolul al V-lea ”
Lingourile și barele de metal care erau cântărite și care nu erau fracționare nu trebuiau considerate „ bani ” : ele erau mijloace de schimb sau „ plată ponderabilă ”, deși „ ponderabilitatea *”* » a jucat un rol decisiv în istoria formării „unităților de cont ” *[RechenhafligkeitY* Etapele de tranziție (acceptarea monedelor în funcție de greutatea lor etc.) sunt evident numeroase .

6. „ Chartal ” este un epitet inventat de Knapp în lucrarea sa *Staathchc 1 Heone des Geldes.* Potrivit lui, toate tipurile de bani , implilec și fracționari, metalici și nemetalici, a căror valoare derivă dintr-o dispoziție sau convenție egală, se încadrează în această categorie. Este dificil de înțeles de ce doar o măsură *de stat* ar trebui să justifice utilizarea termenului „chartal ”, motivul pentru care se pretinde că exclude monedele a căror valoare a fost stabilită prin convenție sau constrângere. În mod similar , nu se poate pune problema rezervării acestui termen pentru monedele fabricate de stat sau aflate sub controlul unei puteri politice - care lipsea adesea în China și exista doar într- o anumită măsură în Evul Mediu - atâta timp cât fabricarea sa respectă „ normele *”* (aceasta este și opinia lui Knspp). Validitatea unui instrument de plată și utilizarea sa formală ca mijloc de schimb *în* sfera de influență a unei grupări politice pot fi *impuse* prin dispoziții legale . Vezi mai departe .

7. Mijloacele de schimb și plată „în natură” sunt uneori unul, alteori celălalt; ele servesc uneori mai degrabă ca mijloace de schimb și plată în interiorul sau în afara unui grup. Examinarea cazurilor specifice nu face parte din acest capitol; vom lăsa deoparte, de asemenea *, pentru moment* problema valorii *materiale* a monedei.

8 Nici acesta nu este locul potrivit pentru a elabora o teorie *matén IL* a relației bani-preț (dacă își are locul într- un *fel,* /ogu al economiei). Să ne fie suficient să observăm că banii au fost într-adevăr folosiți (în variantele lor cele mai importante) , întrucât ceea ce ne preocupă sunt consecințele sociologice *ale* unei realități pur financiare, dacă o considerăm dintr -un unghi economic . Să subliniem că banii nu pot fi altceva decât un simplu „mandat”, o simplă „unitate de cont”, deoarece sunt mai presus de *toate ceea ce sunt banii.* Valoarea valorii lor se *bazează întotdeauna* (într - un mod complicat) și pe raritatea lor (sau, în cazul „inflației ”, pe abundența lor): timpul prezent ne spune, de exemplu, pe o anumită cantitate

de „ muncă” (recunoscută ca fiind „utilă ”) și care dă dreptul la bunuri specifice ar putea face obiectul acumulării sau al schimburilor, dar ar fi guvernată de regulile aplicabile schimburilor „ în natură” (eventual indirecte).

9. Relația dintre utilizarea monetară și cea non -monetară a unei *materii prime* tehnice și consecințele incalculabile pe care le are asupra economiei sunt ilustrate foarte clar în istoria monedei chineze : moneda de cupru utilizată în această țară este un exemplu deosebit de tipic, având în vedere costurile ridicate de extracție și randamentul extrem de variabil al materialului utilizat ca etalon.

§ 7. *Consecințe tipice ale utilizării banilor.*

Primele consecințe *tipice* Următoarele sunt utilizările monedei :

1. Așa-numitul schimb „indirect" , considerat ca un mijloc de satisfacere a nevoilor consumatorilor , oferă , de fapt, posibilitatea unei *separări* (a) locale, (b) temporale, (c) personale, (d) cantitative (posibilitate esențială) între bunurile destinate schimbului și cele pe care cineva ar dori să le obțină în schimb. Vedem astfel deschiderea unui vast câmp de posibilități de schimb și, în același timp ,

2. Posibilitatea calibrării exacte sub formă de bani a prestațiilor care au făcut obiectul unei plăți amânate și, mai precis , a contrapartidei unui schimb (suma datoriilor) ;

[42] „Conservarea valorii " , adică autorizarea banilor înșiși sau a creanțelor monetare [1] ACOPERIBIL în orice moment, asigurând dreptul viitor de a avea oportunități *de schimb ,*

4. Transformarea treptată a oportunităților economice în oportunități care permit cuiva să dețină o anumită sumă de bani,

5. Individualizare calitativă și — indirect, prin intermediul corului *
de la ___ _extinderea acoperirii nevoilor celor care au ,
fie numerar, fie datorii, fie șanse de a obține numerar , cu alte cuvinte posibilitatea de a oferi numerar în schimbul oricăror *bunuri* sau servicii ;

6. Orientarea, tipică astăzi, constând în obținerea de profituri prin profiturile *marginale* ale sumelor de *bani* de care liderii unei economii cred că pot dispune în viitorul previzibil;

7. Orientarea achizițiilor profitabile în funcție de șansele* oferite de multiplicarea posibilităților de schimb (temporale, locale, personale și materiale). Toate acestea sunt o consecință a celui mai important factor , și anume :

8. Capacitatea de a evalua toate bunurile și serviciile care pot fi schimbate în termeni monetari: aceasta este *economia monetară.*

La nivel material, economia monetară se reflectă în faptul că aprecierea bunurilor nu se bazează exclusiv pe utilitatea lor la un moment dat, pe utilitatea lor locală și personală . Având în vedere utilizarea lor (ca bunuri de consum sau mijloace de aprovizionare), se iau în considerare și șansele de utilizare și apreciere viitoare , uneori de către terți necunoscuți , dornici să le salveze, cu condiția ca aceștia să ofere titularului aceste drepturi de dispoziție sub forma unei oportunități de care acesta poate profita contra cost. Forma

în care aceasta operează în economia financiară tipică și în *proprietatea de piață* .

Cele de mai sus reprezintă doar o reamintire a celor mai simple și mai cunoscute elemente ale funcției monetare și nu au scopul de a fi un comentariu . Nu ne preocupă aici sociologia „ pieței ” (vezi conceptele formale din 1985 și 1990).

Îl vom numi „ *credit”* » în sensul cel mai larg al termenului - orice transfer de drepturi de a dispune de anumite bunuri materiale, fie în schimbul unei promisiuni viitoare a unui transfer echivalent de drepturi. A acorda credit înseamnă a-ți pune speranța în șansa ca viitoarea contrapartidă să fie efectiv transferată. Astfel înțeles, creditul este în primul rând schimbul unui drept de a dispune de valori materiale sau monetare , nedisponibile în prezent , dar abundente în viitor , în schimbul unui drept de dispoziție disponibil , dar nedestinat utilizării debitorului. În cazul unei operațiuni raționale , cele două economii speră să obțină în acest fel șanse mai favorabile (de orice natură ar fi acestea) decât cele pe care le aveau înainte de schimb.

x. Oportunitățile luate în considerare nu sunt neapărat oportunități economice . Creditele pot fi acordate și acceptate pentru tot felul de scopuri (caritabile, îngrijirea copiilor).

2. Creditul poate fi acordat sub formă de bani sau beneficii în natură, contrapartida poate fi tot bani sau sub formă de beneficii în natură . Forma monetară a cererii și acordării creditului este forma specifică *economiei financiare,* cu toate consecințele pe care le implică (și despre care vom discuta din nou) .

3. Această demonstrație corespunde uzanțelor actuale . Este de la sine înțeles că creditul este ușor posibil între grupuri politice sau comuniste (este , de asemenea, indispensabil în cazul coexistenței grupurilor economice autarhice). Totuși, dacă unul dintre grupuri este net, lipsește baza rațională pentru *consolidarea* sa în ceea ce privește utilizarea banilor . [43]

Posibilitatea (incontestabilă) a unei „ piețe de compensare ” nu ar submina în niciun fel raționalitatea condițiilor stabilite. Grupurile locale s-ar afla în aceeași situație ca anterior economiile „militare” (vezi mai jos) care își *schimbau* bunurile pentru „ articolele ” de primă necesitate . Cu diferența însă că multe zile de enorm interes de masă ar fi în joc , printre care și interese pentru sectorul slab *aprovizionat* .

imediat ar fi cel mai mare . În aceste condiții, ar exista riscul DE operează schimburi nefavorabile „produsul, mai întâi *”* ■ . *.«

1 4. Se poate solicita credit pentru a acoperi costurile de aprovizionare insuficient acoperite (credit la cerere) . „...” „ V ” economie rațională, ¡1 este acordat exclusiv în acest singur • » avantaj*. Dar acesta nu este (în istoria creditelor de consum și în special a creditelor pentru dificultăți) punctul de plecare: de fapt , desfășurarea acestui tip de credit este un apel la îndatoririle celui care face rațiunea (n)

(vom examina acest caz în capitolul \, când studiem gruparea de vecinătate).

5. Cea mai generală restricție privind creditul în natură < numerar (*pe lângă remunerație)* nu trebuie explicat : este evident că utilitatea marginală a beneficiilor *viitoare* asigură un beneficiu mai mare locatorului decât *beneficiarului creditului* întrucât primul e mai bun *uff rot monne* (ceea ce este evident o *noțiune relativă).*

§ 8. *Situația pieței* .
Calitate vandabilă, libertatea comerțului , reglementarea pieței.

Îl vom suna pe *negustor* ri/Eoi. a unui obiect de schimb!.. totalitate , . "
¡. Transfer și achiziție contra cost, așa cum este
șanse de cc.. 1 ct coinpét i (lon chiar de-
T c "nu^'c< Xo.H va numi *ușurință de curgere [,Marklgüng!fh«t] schimbătoare* de tuburi
. S sau. un ppc J tran , formă cn obiect de negociere
„•! ?; ce ri'"; Tu Z •TprXton^ie a ehnghiștilor în lupta C1 " „ n'c'•léliti...!- *reflecție a pieței,* pe
de altă parte, o hnulauon ?r" - ^t/X T Sté 7ccot.le.nent pentru articole de schimb și y *" ,*A*
.... S3ÊS S ®

g' ncrale sau limitat la anumite ccrc es cf ' uen<;i[. 8 ; jos ; on marchande
deccrt^ns^ets^éclVan^ciré^îcmcnjaüon^dcSjP^x^ou^Mùnitc^laposscs- 8aranth P "' " ' Oi o" r "
,riCti0 '" ié -'.lcs Libertatea mea de comerț); . .

„•) voluntar : prin jocul dobânzii .. Este vorba despre tranzacțiile „^XXn'à în ciuda unei libertăți formale c g cn ' mc9U rc, datorită lui A h
tendință de a se dezvolta sc dacă ccrWnp çc a ^' j c j- H p 0Scr al anumitor
șansă aproape exclusivă ca n s ;c c "?" fluență ¡ a s : situația pieței în utilități (situație de monopol .id • r ¿' chiar candidaților ,
eliminând practic liberul c ", j -• •în f 'cmcr.ts regulament-
Pentru a realiza acest lucru , ele pot, în special, să conceapă reguli de piață între ele sau (eventual ... nu...)
parteneri tipici (monopoluri voluntare și acorduri de preț - ,

. 1 . rlr < situația pieței » către
i. Ar fi mai bine să rezervăm k tcr ™ e quc scU h la schimburi.
schimburi financiare , cu 1 excludere declarată, 1 șansă de schimb
Finanțatorii permit o expresie „ ' cc tcrrnc . Ln lacihté
în natură > (șanse de troc) sunt mai bine exprimate pj^
Fluxul este extrem de ductual de arătat aici.
finanțatori t> pică — cc care nu este în nu.rc ï I

p " doliu. Putem spune
și este " „ "7" "¿"“că este minimal pentru serii și clase izolate obi" " P""- pe specii, c
I eu dçS bkm d - aprobare M(> n-
dant la o dorință c sal5on P ct consumul pe termen lung sau energia regenerabilă
o perioadă de 1'1,4 ani de la achiziționarea a - unc ut 5li mon și a unei ren-
navigând frecvent, pentru ks în >c b | e> și chiar mai mult
dement , și mai ales pentru 1« " J o:nnUlltîa gât-
servind pentru exploatarea fo.c «ere, q inoVcn3 aprovizionarea acesteia
....

a crescut, în cursul ușurinței fluxului în cea mai mare parte
companie comercială formală și cea mai mare ... , d.n. , a plimbarea a avut
bunuri. *Panare,* n „ m UUon. d>i. notari, motivații tradiționale, de către Usoin» din»
socio-politic; uneori se spune • < • ' t ccrta inc: motivul lor profund
lider de grup; un lucru: e P ■ n » d <nt p:n 'crește
sc s -a bazat pe interese care s-au contopit
șanse de achiziție «u < apt • ca de exemplu, simpla !«• limitare» adesea cu el. Aceasta»
^^"^U^hou.; triWrn: bună» «u«~ magie», baloane <"■ -torpora«a • • 1^.^ d . f|nltiŸOT . rn:
ob;r »

corporativ; potrivire » fără biți)' ' j rcinen t (exemplu: ce rentes) pari* piețe unde centralul
și -a subordonat acțiunile comune UNUI
reglementarea prețurilor. Sau numărul -mbr <-. al castei, breslei
drept de preempțiune (rezervare *a unui* . I . ') sau la fixarea prețului maxim
sau corporație, locuitorilor aceleiași) sau ;Ul
rele (exemplu: reglementarea prețurilor ^ cn^^ . ^decin<).

a prețurilor minime (taxe JJ. dc pcno nncs (nobilime, plăți, Sau (6) au exclus anumite ca.t
oncæ rn gener «| „u ale
în unele cazuri, artizani) <1 I > dJeJ 1. în lWlcn i la l'bert
comerțul anumitor negustori < Sau t ^^¿stația consumului pieței consumatorilor de
către , J; cn tmip| dc , :ucrre sau motiv-
(reglementări corporative), ra . • libertate limitată
ment de costul ridicat al comercianților ■ dr . : (1 O n» «l'orientare
a concurenței dintre dc , motivele „oci il" politic al consumului, al 1 achiziționării articolului.
Qu b;cn (<) eUc% rezervat
(„ politica alimentară a companiei") menită să promoveze
monopoluri ale puterii politice prin intermediul capitalismului

(acest caz a apărut frecvent; • • cinci categorii»
„xp i '»ion de ceriainc» U £ în » ^elle."
de reglementare" k n-.oin" ronenunon
mai rațional W nnëre, canapea - interesat de h
a activității economice a comercianților ; cealaltă"
și achiziționarea de bunuri pe piață a _ ^.^ementării» pieței
în ordine descrescătoare. I-conform - ¿. a ; cnt c pe primul loc » swinger » *? c , dr /mc*
..nd c la hbaudu .-"“XJ, dc , proJ „i,,. ,o.: interesat de cea mai mare faultă .¿ K i cm
entation» *vclontairet* a abordat vânzătorii, fie ca și cumpărători. Egic ,.

au fost primii și cei mai la

prin profit. Pusă în slujba monopolurilor, aceasta păstrează fie (a) oportunitățile de vânzare și schimb (exemplu tipic: monopolul comercianților), fie (b) oportunitățile de transport (lipsa unui buzunar de navigație şi transport feroviar), fie fabricarea de bunuri (monopolul producției), fie acordarea de credite şi finanțare (monopoluri bancare şi financiare). Ultimele două au fost mai degrabă echivalente decât celelalte cu o creștere a reglementărilor impuse la nivel guvernamental, dar au fost orientate sistematic - spre deosebire de primele reglementări, care erau de natură irațională - către situația pieței . Reglementările voluntare ale pieței au fost în mod natural opera indivizilor ale căror drepturi de a dispune efectiv de principalele mijloace de aprovizionare le-au permis să obțină profit maxim din exploatarea monopolistă a libertății formale a pieței . Grupurile voluntare de consumatori (cooperative, cooperative de consum și de cumpărare), pe de altă parte, au fost în general opera unor indivizi slabi din punct de vedere economic; acestea au permis celor implicați să facă economii, dar numai în mod excepțional și în limite teritoriale înguste au reușit să influențeze în mod deliberat piețele.

§ 9. *Raționalitatea formală și materială a economiei.*

Folosim termenul „ raționalitate formală ” pentru a ne referi la rata de calcule posibile din punct de vedere tehnic și aplicate eficient ale unei activități economice . Raționalitatea sa *materială* va fi pentru noi 1 importanța acordată unei activități sociale de orientare economică care vizează aprovizionarea anumitor grupuri de indivizi dați (indiferent de amploarea lor), inspirată de *postulate apreciative* (oricare ar fi acestea) având servit, servind sau putând servi pentru a -și elibera valoarea . Aceste derme sunt de o mare multivocalitate .

1. Definiția pe care am propus-o (și care își propune doar să definească mai bine: problemele ridicate de „socializare ” [Socialitate, „genealogie monetară ” și „ calculul bunurilor în natură”) (451) în scopul clarificării sensului termenului „ rațional ” în acest domeniu. z „ , . t_

2. *formal* o activitate economică drept „ Sunt singur în măsura în care aceste «inițiative» pot fi exprimate prin cuantificate sau „ contabile ” (fără a lua în considerare , deocamdată , tehnica viitoare a acestor calcule și întrebarea dacă sunt exprimate în umu monetară sau în aprecierea valorii lor).
, această noțiune este (deși, așa cum am menționat - vom vedea, doar o afirmație corectă , cel puțin în sensul că forma monetară reprezintă maximul calculabilității (ceea ce este evident: partea *a II* - a *).*

3. Noțiunea de raționalitate *materială ,* pe de altă parte, poate fi extinsă în mai multe sensuri. Ea exprimă o singură idee generală: a . unde observatorul nu se mulțumește cu faptul pur formal și rațional care necesită definirea fără echivoc a faptului că calculul este efectuat prin mijloace tehnice adecvate și raționale în realitate . El ia în considerare și alți factori , cum ar fi , de exemplu , *aspectul* hedonist al problemei . sau I taries ¿se aplică în Rin-c de criterii activitățíi economice, f^-cl formal „ rațională ”, adică cuantificată și 1 apreciată sub un nivel *rațional de valoare* sau *sub un nivel* rațional de finalitate. The
Valorile raționale în acest sens sunt în principiu nenumărate, cele derivate într-un mod vag din socialism sau comunism sau se bazează într-o anumită măsură pe evaluări etice.

sau estetică în înțelegerea agenților economici și asupra tttojrni e " ■ ,
implementată. Văzută sub această formă, practica >.|
<i>. ■calculul arată ££

XX"- calcul.' de obicei
Im „Xi ” Ma.étJ
noțiune - spun ei - , adică un concept .-.1

§ io. *Raționalitatea calculului monetar.*

Din punct de vedere tehnic , banii este cel mai perfect mijloc de contabilitate economică , adică cel mai rațional mijloc formal de a dirija o activitate economică.

Calculul monetar, și nu utilizarea propriu-zisă a banilor, este, așadar, mijlocul specific al unei economii de ofertă rațional-utilă . În cazul *aplicării* raționale , *calculul monetar* înseamnă în primul *rând :*

(1) evaluarea tuturor utilităților sau mijloacelor de aprovizionare considerate necesare în scopul achiziției, acum sau în viitor, disponibile efectiv sau potențial sau recuperabile de la alți titulari de drepturi de dispoziție , sau pierdute sau amenințate și, mai general , evaluarea tuturor oportunităților economice semnificative , ținând cont *de situația* pieței (actuală sau previzibilă);

(2) calculul numeric al (a) șanselor oricărei operațiuni economice propuse și (b) succesului oricărei operațiuni economice finalizate, un calcul bazat pe compararea „ costului " și a „beneficiului" în termeni monetari și examinarea comparativă a „ produsului net " al mai multor inițiative* posibile pe baza acestor calcule;

(3) compararea periodică în termeni monetari a totalității
bunurile și oportunitățile disponibile cu cele disponibile la începutul unei anumite perioade
;

(0 evaluarea prealabilă și verificarea a posteriori a încasărilor și retragerilor în bani sau bunuri evaluabile în termeni monetari pe care economia are o oarecare șansă să le aibă la dispoziție într-o perioadă dată - menținând în același timp echivalența monetară a tuturor mijloacelor disponibile (cf. 3);

(;) orientarea aprovizionărilor* conform acestor date (1 până la 4) prin utilizarea (conform 4), pe parcursul perioadei contabile, a sumelor disponibile pentru utilitățile dorite conform principiului profitului marginal .

[46] Utilizarea și achiziționarea continuă (prin producție și schimb) de bunuri pentru a asigura (a) aprovizionarea acestora sau (b) achiziționarea altor bunuri necesare pentru desfășurarea activității economice se numește *buget [Ilauskalt].* Bugetul se bazează, pentru individ sau pentru un grup angajat într-o activitate economică de natură bugetară, în cazul aplicării raționale a principiului *[Raționalității căderii],* pe *planul bugetar* care prevede acoperirea nevoilor previzibile ale unei perioade bugetare (în utilități sau mijloace de prevedere necesare funcționării acesteia) prin încasări preconizate.

„ *Încasările* unui buget reprezintă cantitățile estimate de bunuri care au fost la dispoziția (grupului) în perioada trecută, în urma unei

calcul efectuat conform principiului indicat la punctul 4 sau pe posibilitățile de care se poate conta - procedând la o evaluare rațională - într-o perioadă actuală sau viitoare.

Estimarea sumei totale de* active (evaluate în funcție de *șansele* x de vânzare) disponibile unui buget pentru utilizare (în mod normal) continuă și imediată sau pentru generarea de venituri se numește active . *

Pentru a putea stabili un *buget contabil pur monetar* venitul sau activele trebuie să fie alcătuite din numerar sau active care sunt imediat convertibile în numerar și, prin urmare, foarte ușor disponibile.

Economia de troc [*Naturalrechtung]* — la care vom reveni - cunoaște și noțiunea de „buget ” și, dacă este practicată rațional , un plan bugetar . Dar ignoră atât „ patrimoniul ” omogen , în sensul unei evaluări monetare , cât și încasările omogene (bazate pe calcul monetar). Se bazează pe „ deținerea ” de bunuri „ în natură” și (dacă achizițiile se fac exclusiv pe căi pașnice) pe „ încasările concrete ” rezultate din punerea în aplicare a bunurilor și capacităților de muncă disponibile (în forma lor „naturală”) pe care le administrează evaluând cea mai bună utilizare a acestora pentru a-și acoperi nevoile. Dacă aceste nevoi sunt uniforme , acest tip de utilizare pune o problemă relativ simplă , de natură pur tehnică, atâta timp cât situația aprovizionării nu necesită calcularea utilizării optime a mijloacelor implementate pentru acoperirea nevoilor prin compararea mai multor moduri eterogene de utilizare . În cazul opus, bugetul simplu izolat, fără schimburi, se confruntă deja cu probleme a căror rezolvare contabilă (formal exactă) se realizează în limite înguste și a căror rezolvare practică se face parțial prin urmarea unei tradiții, parțial prin estimări aproximative care sunt amplu suficiente dacă nevoile și condițiile de aprovizionare sunt relativ tipice și previzibile. Dacă „ bunurile ” constau din bunuri eterogene (așa cum este cazul oricărei activități economice fără schimb), *comparația* cuantificată și formal exactă a bunurilor . La începutul și la sfârșitul unei perioade bugetare date , precum și contabilizarea oportunităților de venit sunt posibile doar pentru bunuri calitativ omogene . 1 *O* astfel de economie este atunci caracterizată prin stabilirea unei *stări de avere* cât mai complete posibil și prin furnizarea de beneficii în natură *disponibile* permanent conform previziunilor . Însă orice modificare a situației ofertei (prin profituri pierdute) sau prin bunuri învecinate face necesare noi provizioane , deoarece înlocuiește utilitățile marginale . Atâta timp cât situația generală ESTE *Deși* simple și previzibile, aceste adaptări se fac fără mari dificultăți. În toate celelalte cazuri, este mai dificil *din punct de vedere tehnic* decât în economia monetară, în care orice modificare a șanselor de venit influențează (în principiu) doar nevoile marginale ale scalei situațiilor de urgență pe care le satisfac unitățile monetare ale ultimelor încasări .

EU

Atunci când calculul beneficiilor în natură (bani-marfă) se face pe o bază complet *raţională* (fără referire la tradiţie) , calculul beneficiilor marginale - care, în sistemul monetar, este relativ simplu - prezintă mari dificultăţi. În timp ce în primul caz, problema „ marginală ” [47] ia forma unei creşteri *a muncii* sau satisfacerea - sau, după caz - a sacrificiului unei nevoi în favoarea uneia (sau mai multora) alteia, ne aflăm în al doilea caz plasat în faţa necesităţii de a lua în considerare, alături de amploarea urgenţelor , şi alte date : 1° utilizarea multiplă a mijloacelor de aprovizionare la numărul cărora trebuie să numărăm şi suma muncii prestate şi , prin urmare , *raportul* diferit (şi variabil) între acoperirea nevoilor şi costurile *suportate [Au/wand],* cu alte cuvinte, o prelungire [0] şi natura noilor lucrări pe care agentul bugetar le - a realizat " *[Haushaller]* ar trebui să se angajeze pentru a asigura noi venituri şi 30 [utilizarea] materialelor angajate *în* cazul în care sunt concepute diferite metode de aprovizionare . Una dintre cele mai importante sarcini ale ştiinţei economice este de a analiza extremele *raţional* posibile ale acestor consideraţii; una dintre cele mai importante sarcini ale istoriei economiei este de a arăta, în diferite perioade istorice , cum bugetele marfă -monedă le - au ţinut cont *în practică.* Chintesenţa acestei cercetări poate fi redusă la următoarele observaţii : (a) gradul de raţionalitate formală nu a atins în practică (în general) nivelul de raţionalitate posibil în mod real (şi cu atât mai puţin nivelul teoretic concepibil); bugetele stabilite în monedă-marfă au rămas, aşadar , în cea mai mare parte, la nivelul economiei tradiţionale; (b) rezultă că bugetele mari puteau revendica - tocmai pentru că nu a existat nici o creştere masivă , nici o rafinare a cererii *de* obiecte de uz curent - utilizarea extraordinară (şi mai ales artistică) a surplusurilor lor : aceasta este baza civilizaţiei artistice , legată de un stil *precis , a epocilor* în care economia se baza pe troc .

, - 1. „Patrimoniul ” nu este alcătuit doar din bunuri materiale ; toate drepturile de dispoziţie , oricât de mici , fie că sunt bazate pe obicei , joc de interese, comunitate sau lege, fac parte din clientela unei întreprinderi industriale sau meşteşugăreşti, a unui medic , a unui avocat, a unui comerciant cu amănuntul, în măsura în care acest „ patrimoniu ” poate fi considerat dintr -un motiv sau altul ca „ taraba ” *: în În caz de însuşire legală , aceasta poate rezulta, conform definiţiei din Capitolul I , 10, într - o „ proprietate ” ...

** *2.* Calcul *monetar* fără utilizarea efectivă a monedei sau a utilizării ISC, limitată la surplusuri de troc imposibil de echilibrat . IR din 1 beneficii *în natură* se găseşte de obicei în dreptul egiptean şi babilonian ; Codul lui Hammurabi , precum şi în dreptul roman târziu *[luîgar-ruinisch]** şi de la începutul Evului Mediu , este un exemplu de calcul monetar folosit exclusiv în acest scop.
1 contabili pentru a determina *beneficiile în natură;* această utilizare pare a fi 90

Eu

a autorizației expres menționate de a achita datoria în valută *in quo potuit* • (conversia se putea face doar pe baza prețurilor interne tradiționale sau acordate).

3. Prezentarea noastră conține doar observații bine-cunoscute, menite să ne permită să înțelegem mai bine noțiunea de „buget rațional ” în opoziție cu noțiunea antinomică de economie productivă rațională (raiiona/r *EnverbKvirt3thafi)* , pe care o vom examina mai târziu . Demonstrația noastră a tins să arate că ambele pot opera într-o formă rațională, că „ acoperirea nevoilor ” nu este, în cazul aplicării sale celei mai raționale, o întreprindere mai „ primitivă ” decât activitatea productivă [EnrcrA]; că „moștenirea ” [p'cnnô/jcnJ] nu este neapărat o activitate mai prioritară.
„ mitiv” decât „capital”, „ încasări” decât „ profit ”. Dacă ne plasăm din punct de vedere istoric și din perspectiva studiului economic așa cum a fost practicat în trecut, este de la sine înțeles că am început prin „ gestionarea unui buget ” .

4. Nu contează cine gestionează acest „buget”. Atât „planul bugetar ” al unui stat , cât și „ bugetul” unui lucrător se încadrează în aceeași categorie.

5. Gestionarea propriului buget și desfășurarea unei activități productive nu se exclud reciproc . Activitatea unei cooperative de consum, de exemplu , este (în mod normal) *în domeniul serviciilor* preocupări bugetare , dar prin tonul organizării sale se prezintă ca o companie de producție non- *profit* . Gestionarea unui buget și desfășurarea unei activități productive se îmbină uneori până la punctul (trecutul ne oferă multe exemple tipice) încât doar actul final (vânzarea aici, consumul acolo) dezvăluie sensul operațiunii (acest lucru este deosebit de frecvent în cazul micilor exploatații agricole).

Schimbul de buget *[haushaltmàflig]* (trocul de consum , schimbul de surplusuri) face parte din buget. Bugetul (al unui prinț sau al unui proprietar de pământ) poate include întreprinderi productive, așa cum se arată în „interiorul” paragrafului următor și a fost întotdeauna așa în trecut . Astfel de „ activități auxiliare ” eterogene și heteronome au dat naștere unor industrii întregi menite să exploateze producția forestieră și agricolă a moșiilor funciare , a mănăstirilor și a moșiilor princiare. Un anumit număr de „întreprinderi” fac deja parte din bugetul anumitor comune, dar și al anumitor state. În cazul contabilității raționale , numai produsele nete disponibile ale acestor întreprinderi fac parte din „încasările” bugetare . În același mod, întreprinderile productive cu scop lucrativ pot adăuga, de exemplu pentru asigurarea sclavilor sau angajaților lor, „bugete” heteronome fragmentare. „ Produsele nete ” * sunt (cf. 2) surplusuri de numerar după deducerea tuturor cheltuielilor monetare

.

6. Am putut doar să indice pe scurt importanța unei economii bazate pe troc pentru evoluția civilizațiilor.

1 §11. *Conceptul și varietățile activității lucrative, contul de capital.*

Vom numi *activitate lucrativă [cnccrben]* o atitudine constând în orientarea propriei persoane în funcție de șansele unui câștig (unic sau repetat : câștig continuu), de dreptul de a dispune de bunuri. Vom numi *activitate remunerativă [EriverbitâLigkeit]* o activitate în orientarea căreia , alături de alte considerații , intră în joc dorința de a asigura șanse de câștig ; 1. *activitate economică lucrativă* sc este limitat prin definiție la mijloace pașnice; 1. *artiștii comerciale lucrative [marktmâfiiges Erucrben]* sunt orientate către situația pieței; „ mijloacele *de producție * [Eru-erbsmittel]* sunt bunuri și șansă* puse în slujba unei activități economice lucrative; *V. schimb lucrativ [Erivcrbslausch]* este un schimb efectuat în funcție de situația pieței , în scopul realizării unui profit și care se opune schimburilor care vizează acoperirea nevoilor bugetare *[schimburi bugetare = haushaltsmiipiger lausci];* vom numi „ credit productiv " *[Erwerbskredit]* un credit acordat sau acceptat pentru a asigura dreptul de a dispune de mijloacele de producție.

Activitatea economică profitabilă merge mână în mână cu o formă particulară de calcul monetar : contul *de capital.* Contul de capital constă în evaluarea și verificarea oportunităților și succeselor productive prin compararea valorii notificate a tuturor activelor productive (în natură sau în numerar), la începutul unei operațiuni profitabile , cu activele productive (încă în funcțiune sau nou achiziționate) la sfârșitul operațiunii sau, în cazul funcționării continue, al unei perioade contabile, prin întocmirea unui *bilanț* . intrare și un *bilanț contabil* final. Numim *capital* cantitatea estimată de mijloace de producție disponibile companiei, așa cum rezultă din contul de capital eliberat pentru 1 intrare în bilanț; desemnăm prin *profit* sau *pierdere* suma mai mare sau mai mică decât suma evaluată prin bilanțul final comparativ cu suma d. b. anul de înregistrare; riscul *financiar* este probabilitatea estimată de a înregistra o pierdere în bilanțul unei *companii* Activitatea economică este o activitate care poate fi orientată în mod arbitrar în funcție de contul de capital ! Orientarea se bazează pe calculul preliminar menit să stabilească posibilitățile de pierdere și venit ale unei companii, calculate a posteriori pentru a verifica profiturile sau pierderile efectiv înregistrate . Rentabilitatea este *(în* forma sa *mai* puțin strictă *)* a) cel/cea /cei/cele

* beneficiul unei perioade disponibile pentru *bugetul* (sau <) cp, așa cum a fost calculat în avans și urmărit prin măsurile luate de antreprenor /, (b) așa cum a fost obținut efectiv extern, prin calcule a posteriori și așa cum poate fi eliberat dintr -un .... , pentru a pune șansele viitoare de profitabilitate; acest beneficiu este exprimat , ' . lement printr-un cotient, (astăzi printr-un procent) ctabas și

< raport cu majuscula inițială introdusă în b., în., ... ,

O afacere bazată pe cont de capital poate avea ca scop 1 ',': ; ' ' " '
oportunități comerciale fierbinți disponibile lor sau unei exploatări .

de profit (de exemplu, cele rezultate dintr-o situație de escrocherie) ....
impozite datorate , achiziționarea de funcții).

Toate măsurile izolate ale întreprinderilor raționale sunt orientate prin calcul în funcție de șansele de rentabilitate. Contul de capital 1 presupune într-o *activitate productivă comercială :* (a) că bunurile produse de întreprindere beneficiază de condiții de vânzare favorabile și calculabile , că acestea sunt (în condiții normale) ușor de vândut, (b) că mijloacele de producție, adică aprovizionarea cu materiale , precum și forța de muncă, sunt disponibile pe piață la un „ cost" calculabil , (c) că costurile suportate de condițiile tehnice și juridice ale măsurilor necesare pentru aprovizionarea și vânzarea produselor (transport, prelucrare, depozitare) sunt în principiu calculabile în unități monetare . — [49] Când aprofundăm condițiile sociologice ale economiei, vom constata adesea importanța capitală a „ calculabilității" optime ca bază a unui cont de capital optim. Vom vedea că aceștia nu sunt nicidecum singurii factori economici care intră în joc aici și că obstacolele externe *și* afacerile interne sunt responsabile pentru faptul că contul de capital ca bază pentru calculele economice s - a dezvoltat abia în Occident .

Contul de capital și calculul antreprenorului comercial ignoră - spre deosebire de calculul bugetar - orientarea după „ utilitatea marginală " , ci se bazează exclusiv pe *rentabilitate.* Ratele de rentabilitate depind în cele din urmă de situația veniturilor și, prin intermediul acestora , de încasările monetare condiționate de utilitățile marginale ale consumatorilor *finali* de bunuri consumabile (sau , cum spunem noi , de „ puterea lor de cumpărare " pentru bunurile din această categorie). Însă, la nivel tehnic, calculul întreprinderilor este la fel de diferit de calculul bugetar pe cât este acoperirea bunurilor de activitatea lucrativă care le deservește. În orice teorie economică , consumatorul marginal este cel care *dă* direcție producției . De fapt, această teorie este adevărată - având în vedere jocul forțelor - doar cu anumite restricții în prezent , deoarece „ antreprenorul" „ trezește " și „direcționează " în mare măsură nevoile consumatorului , cu condiția ca acesta din urmă să fie capabil să funcționeze .

Orice calcul monetar rațional , și cu atât mai mult în toate *cazurile capitalul* ... este orientat, în cazul *activității comerciale lucrative ,* către funcția „c/mnr" *, adică prețurile* care se formează pe piață prin jocul luptei intereselor (lupta prețurilor și a concurenței) și compromisurile dintre interese divergente. În calculul rentabilității, acest fapt apare cu cea mai mare evidență în cea mai perfectă formă de contabilitate inventată până în prezent (numită contabilitate în „ partidă dublă ") : de fapt, începe CU gc .o ficțiune: >n de proceduri de schimb între diferitele sectoare» această 1 companie sau GC poziții contabile separate care permite cel mai perfect pe .c p.an 1tec . - nique, controlul rentabilității diferitelor măsuri. Contul capital 1 în forma sa cea mai rațională presupune , așadar, lupta unui om împotriva unui om. Și aceasta în condiții cu totul particulare. În *niciun caz*

În economie, „ sentimentul subiectiv al nevoilor” nu poate coincide cu nevoile reale, adică cu cele care trebuie luate în considerare în oferta de bunuri. Căci satisfacerea unei dorințe subiective depinde de amploarea urgențelor, pe de o parte, de bunurile disponibile, conform evaluărilor bunurilor, pe de altă parte, de acoperirea lor (bunuri care există deja sau care vor trebui create în funcție de gradul lor de importanță, în conformitate cu regulile). Acoperirea este imposibilă dacă nu mai există utilități pentru a acoperi *aceste* nevoi după acoperirea nevoilor mai urgente, dacă nu există nicio modalitate de a le obține sau dacă acestea ar putea fi obținute doar prin sacrificii în capacitatea de muncă sau în bunuri materiale care ar împiedica aprovizionarea viitoare cu bunuri pe care evaluarea actuală le arată deja ca fiind mai urgente. Acesta este cazul în orice economie de consum , chiar și una comunistă

Orice economie cu cont de capital, cu alte cuvinte cu însușirea mijloacelor de producție de către anumite întreprinderi, imită o economie bazată pe „ proprietate ” (vezi cap. I, § 10) și este, prin urmare, dependentă de rentabilitatea prețurilor *pe* care „consumatorii” le pot sau doresc să le plătească (în funcție de utilitatea marginală a banilor în funcție de venitul lor) : producția profitabilă este posibilă doar în beneficiul consumatorilor care dispun (conform principiului enunțat) *de resurse adecvate* . Satisfacerea nevoilor lipsește dacă nevoile *(personale) mai urgente* au prioritate față de acestea1 sau dacă puterea de cumpărare (pentru a acoperi orice nevoie) a altora^ este mai mare. Întrucât lupta omului împotriva omului este premisa oricărui calcul rațional *în* termeni de piață , acesta din urmă presupune și posibilitatea de a influența decisiv rezultatele prin supralicitarea consumatorilor din plin dotați cu resurse și sublicitarea producătorilor deosebit de bine plasați pentru furnizarea de bunuri și , mai presus de toate, [50] înzestrați cu drepturi de dispoziție asupra materialelor și fondurilor indispensabile . — Calculul rațional presupune mai presus de toate prețuri reale — și nu prețuri manipulate strict în aceste scopuri — precum și circulația unei monede *reale* și cu adevărat căutate ca mijloc de schimb (și nu doar o monedă simbolică utilizată pentru întocmirea situațiilor contabile). Orientarea după șansele prețurilor exprimate în bani și rentabilitate are, așadar, consecința (a) că orientarea achiziției de bunuri pentru utilizări finite este dăunătoare producției de fonduri în bani sau în bunuri ușor de vândut, deținute de potențialii comercianți, deoarece numai nevoile solvente pot fi satisfăcute și vor fi satisfăcute. De asemenea, are consecința (b) că problema acoperirii *nevoilor* prin oferta de bunuri în funcție de rentabilitatea sa, care este o categorie formal *rațională* , tocmai din acest motiv, îndeplinește postulatele *materiale doar* dacă acestea se manifestă pe piață sub forma unei *puteri de schimb suficiente.* ....

Vom numi „active investite” (sau „capital ” (spre deosebire de obiecte și active posesorii

) toate activele utilizate - și pe durata utilizării lor - pentru a orienta un cont de capital . Prin „ *capital”* înțelegem, spre deosebire de dobânda la împrumuturi de orice fel , (a) șansa minimă de rentabilitate considerată normală la calcularea rentabilității mijloacelor materiale *de producție utilizate, (b) dobânda la care* întreprinderile remunerative obțin fonduri sau capital tehnic .

Prezentarea noastră conține doar dovezi prezentate într-o formă oarecum specifică. Pentru aspectele tehnice ale relatării capiului, ar fi bine să consultați lucrări clasice , uneori excelente , despre teoria calculului (Leitner, Schr etc.).

i. Noțiunea de „ capital ” este înțeleasă aici în contextul exclusiv al economiei private și într-un sens „ conipt iblc ”, ceea ce este perfect logic. Terminologia noastră este mult mai puțin îndepărtată de limbajul cotidian decât de vocabularul științific , căruia, din păcate, îi lipsește omogenitatea. Pentru a testa utilitatea terminologiei economiei private pe care oamenii de știință încep să o folosească din nou, va fi suficient să punem întrebări foarte simple : să presupunem că o societate pe acțiuni are un capital de un milion; ce ar trebui înțeles atunci printr -o „ reducere a capitalului social”, dacă este certă? Legile reglementează problema capitalului social și specifică termenii aporturilor DE capital . Ideea este (a) că distribuirea profiturilor se va face în modul următor : după înregistrarea în conturi a diferenței de valoare dintre active și pasive printr -o verificare a inventarului și evaluarea legală a activelor . 1. În ceea ce privește bunul „beneficiu”, care reprezintă capitalul social al unei societăți , distribuirea profiturilor se poate face pentru orice utilizare (în societățile individuale , acest surplus poate fi alocat bugetului *)* ; (b) că, în cazul unei pierderi mari , nu este necesar să se aștepte până la recuperarea completă a acesteia ; utilizat prin acumularea de profit" timp de mai mulți ani , astfel încât suma să fie depusă din nou la un milion înainte de deducerea "beneficiilor " : în acest scop , este prin urmare necesar să se reducă capitalul social și acesta este scopul operațiunii, (c) Reglementările privind modul de reducere a capitalului social . • trebuie să fie • completate » prin contribuții, care nu pot fi « reduse » și « majorate », urmăresc să garanteze creditorului și acționarului (citiți distribuirea profiturilor . se va face ■ corect » conform standardelor contabilității industriale: este prin urmare necesar i° ca rentabilitatea să rămână la un nivel. *z'* care să nu reducă valoarea gajurilor; ale creditorului ». Reglementările privind « contribuțiile » se referă fără excepție la imputarea capitalului , la « capitalul social » corect și (d) Ce înseamnă: .o fraza..* și « Capitalul se îndreaptă către ----------- -

„ investiții” (în acest scop al rentabilității ineficiente)? Sau este vorba și de „patrimoniu ”, deoarece „investiția” este o operațiune care face parte din crearea unui patrimoniu și nu a unei activități remunerative. Sau are un alt sens: indică faptul că activele *de capital* sunt deposedate de această calitate prin vânzarea materialului sub formă de fier vechi sau resturi sau că , dimpotrivă , sunt recuperate în altă parte. (c) Ce se înțelege prin capital „ pur ” ? Aceasta ÎNSEAMNĂ că titularii de drepturi instalarea mijloacelor de producție și a oportunităților economice » utm ablcs u title . bunurile de capital într- o întreprindere profitabilă ocupă, datorită acestor arc ;: [51] și orientării activității lor economice în funcție de » prir.ci;.

a calculului industrial capitalist, o poziție specifică de forță în raport cu alți agenți economici

.

Întâlnim deja capitalul (nu sub această denumire) în primele începuturi ale activității remunerative raționale, unde apare ca monetar r = *tan !:* deci în *commenda.* Unui comerciant ambulant i se încredințau mărfuri de tot felul pe care le vindea pe piețele străine , de unde în cele din urmă cumpăra alte mărfuri; profitul , sau pierderea , era împărțită într-o relație convenită între comerciant și locatorul afacerii ; prin urmare , era necesar să se stabilească un bilanț inițial și un *bilanț de închidere ; efectuarea* acestui tip de *comandă* (sau *societăți pe acțiuni)* această sumă evaluată reprezenta capitalul | care era utilizat doar în scopuri contabile între membri și fără a ține cont de nicio altă persoană.

Care este semnificația termenului „ piață de capital ”? Acest termen indică faptul că bunurile - în principal fonduri - sunt căutate pentru utilizare sub formă de „ bunuri de capital” și că anumite instituții specializate (în special „ băncile” care practică această activitate) profită de traficul profesional al acestor bunuri (și în special al acestor fonduri). „ Împrumutul de capital ”, transferul unei anumite sume de bani în schimbul promisiunii restituirii aceleiași sume nominale cu sau fără dobândă, este „ capital” doar pentru cel care îl împrumută pentru exercitarea unei activități remunerative; în caz contrar, vom vorbi pur și simplu despre un „ împrumut de bani ”. Utilizarea curentă se referă la „ capital” ca la un împrumut cu dobândă, deoarece dobânda este calculată ca o fracțiune din suma nominală a împrumutului. Numai datorită acestei funcții „numărabile” suma unui împrumut sau a unui depozit este numită „ capital ” . Este adevărat că acesta este punctul de plecare al utilizării curente (suma capitalului - cap. talie • a împrumutului ar deriva , după unii , din „capita”, din contractele de punere pe piață a vitelor, dar această etimologie nu a fost niciodată dovedită). Întrebarea este de o importanță mai mare . La începutul primei istorii, găsim de), o c< *i* < nik bunuri contra unui onorariu calculat pe baza unei evaluări *monetare* . astfel încât exista deja în Antichitate un paragraf tipic al „ bunurilor *de* capital” și al „calculului de capital”. Numim împrumut simplu acordat unui creditor pentru anumite scopuri , deoarece această operațiune face parte din tranzacționarea unei averi sau a unei părți *din* aceasta . Din perspectiva împrumutatului, un astfel de împrumut < buu* < - . .

nu constituie nici „ capital” . , , . i» miir-nt

Definiția noastră a companiei corespunde și cu luna curentă ta - luna pentru care am subliniat ta - presupune , în general, ca > antdj, că o companie funcționează conform principiului *• n,' d, t-

vrem să specificăm prin „citește”

„ întreprindere ”, acest termen fiind rezervat unei activități pe c.

conform contului de capital (indiferent de care dintre cele 11

capitalist colosal sau minuscul). N«. taban.

întrebarea dacă această relatare a c ... . funcționează. » ■ ■ • - .¿n »

liii și dacă calculul se bazează pe plăți în avans. Us "O-ta." „«£ .” și « pierdere » se vor aplica în mod egal, exceptând usncmc. •*- ' ' '. e

a conturilor de capital . Activitatea remunerativă a ′ enXyé

scrisori, de la doctor, de la avocat, de la funcționar public, de la profesor , de la tehnician , de la muncitor) c cg...cmcnt « luer » • • c , * çnt 4 , c

nu în acest caz al * profiturilor ", care co.rc po "■ c . , , -

curent. Noțiunea de „profitabilitate ” poate fi aplicată la orice. -etc. o întreprindere. lue- .1

atâta timp cât acest lucru poate fi *calculat* conform principiilor tehnicii contabile (de exemplu, la angajarea unui lucrător, la eliberarea unei mașini, la organizarea perioadelor de odihnă). , , , .11

Pentru a defini noțiunea de remunerare a capitalului, nu este util să luăm ca punct de plecare dobânda stipulată la un împrumut. Dacă cineva împrumută unui țăran grâu sămânțat și îi cere un supliment de grâu la rambursare , sau dacă cineva face acest lucru cu numerar destinat echilibrării unui buget, nu există niciun motiv să numim această operațiune o „ operațiune capitalistă ” . „ Suplimentul ” (sub forma unui...) este necesar în cazul acțiunii raționale, deoarece ... creditorul consideră că șansele sale de aprovizionare *la* momentul solicitării creditului sunt îmbunătățite cu suma suplimentului stipulat dacă își compară situația cu ceea ce ar rezulta din refuzul creditului; cu toate acestea, creditorul cunoaște 11 cunoștințe și 1 exploatează în așa fel încât utilitatea marginală a dreptului său de a dispune în prezent de bunurile împrumutate este *depășită* prin futilitatea marginală estimată pentru timpul <1- restituirea suplimentului stipulat. Acest timp de •'P«««[1] "« £ administrarea unui buget sau a unui patrimoniu și nu a unui astfel de cont de capital. Chiar dacă cineva întreabă un usun-r *[Gcldjuuc]* Dacă primește un împrumut pentru a- și remedia suferința, el nu „ suferă ” , în sensul strict al termenului, „dobânzile unui capital ” - la fel cum creditorul nu le primește : el cunoaște întotdeauna „ remunerația unui împrumut". Creditorul , în cazul economiei raționale , *este interzis din capitalul afacerii sale* . El suferă o „pierdere ” [52] dacă acest grad de rentabilitate nu este atins, dacă, de fapt, anumite împrumuturi nu sunt rambursate . Această dobândă este, prin urmare , un zid al „ răului", în timp ce cealaltă este o simplă „ dobândă ”. Dobânda „sunt" a capitalului , prin urmare , conform terminologiei noastre, o dobândă a capitalului și chiar un *intermediar* . [lc] f-'P? ' ' se bazează întotdeauna pe evaluări monetare și pe f.ut *»ocio* < „1 ju« al drró . prit« », c'cst-i-'n. **f¡> fi** m>cn. producție economică sau de altă natură , fără de care dreptul la contul de r , ■ .1 I e te cílcudésS • ar fi imposibil. Într-o întreprindere remunerată , dobânda reportată , la debitul unui cont de capital , constituie numărul

primul răspuns unu.

utilitățile marginale viitoare și cele» raportate și cum k «
Știu-ți coada! Îți plac. Sunt primul care face *asta.*
agenții economici * pot „...rupe J- ul acestui
J"
diferențial sub formă de < dobândă >. I qx...mc i «'I-cipren^
Operațiunea nu este impusă ca dovadă . Of î *-t. ced< u,r *4*

D lace d n% toate economiile *cu scop lucrativ* . Acum, criteriul care *determină c* L T* al forțelor economice dintre companiile de o parte, mineritul din Î'fmre, acesta din urmă consumând bunurile oferite pe piață și maturate .. mijloace de aprovizionare (în special forță de muncă *)* . Și operațiunea prăjită .1« companie (în »en» CPU >«e I »e ». nosriblc că se poate aștepta la rno.n» o remunerație în rKafuWxinxl. Teoria economică - care ar putea fi foarte m r U / - ■ ar afirma că această exploatare a puterii forței — con * fcrCI Proprietatea privată asupra mijloacelor de producție și a produselor permite doar acestui subiect economic să exercite o putere.
„TÎÎÎtas de la unul la »ut tue r.tif poate.”
-• ; Vr extern a identifica : ceea ce h- unul, mie ultimul.
SC ICS1U - . J secunda este *wnificathmul profund* din 1 pictogramă actită „nriysc hf“™““ . Vonc vijc la 1., "m.ulidation et ù l'auemen" ,o gâtul lui 1 unul și ue 1 la r * rau(rmen urion și la !.. eonsol.dauo du r->'u'U'> j . ¡,,' J(. forcc , ur k , piață-.. Mai» ult.me «... de lurentab.ht. și . . p (h zece ,,,, u . c ,,, dclC rm
tație de 1 unul și <t » dl exemplu moștenirea cl

producție și că L sunt considerații personale »
disceme cea mai mică ^^-.^"'^Xprisc » alege să gestioneze » orice fel poate împinge J - " 'Xom^ rațional» al» ;/;< companie o vn.e ¡“^^Xine nu are, . f ... . nu ' '• Și, tre» C 'v c ,u,,i neagă datoria personală a proprietarului K.aue ■
1 companie. H și l • ¿Listă» și important , partea ;cd u
nevoile personale ale re " , rccn t asupra conducerii sale și influență 1 ». succesiune ^^^'¿UCent duce la aplicarea unor reguli alese de guvern irațional , ■ • ■ (. ■ funcționarea unui centru (modificat).
tocmai acest tip de influență „ albastră ”, ct „ înăuntru.”
societatea de către 7*' 1 °'";' '=;'- 1 ^' ' rd: ënë rezultă l^echivalentul din faptul că P ; luat n < P când . ' • • *poziții* în pct. specific al lui 1 c.itr , <
călugărul și destinele sale sunt în perspectivă .
că dobânzile și veniturile „ lom ”
rentabilitate . Caku. üc ru d' sourcing 5 ionncmcnt qu.« the
acel augment imperativ asupra *lui* k , imeret. luer..:.. ; de. către deschideri." sau ....; ." . ns "intră aici nu vede* r...u.ct..
persoană sau un fP'O'-'Pq *durabil* al întreprinderii i- c și M po.
în sensul lui __ adesea cu un motiv întemeiat - <;u
de forță asupra marcării (trei în mâinile unei „ cooperative”
Compania non-profit - o organizație modernă și
producție >). Î531 Lf s ' Tnc idcnt nu neapărat cu
conform standardelor r ition i.ik ^.1 Jc l!s < 3 m
h nectalté a unui

uneori 0pp° din buget și GCI.ticn-ul t. .c e .., dC s P ?; Tù ^Ic^^rics-urile dreptului

de T ^ ' .icn și sau .c . pr.; Dacă C din mijloacele ^.PJ^^uon sunt ' ' c *'^" dîi:îac f t pe

o bază riguroasă . -

logic. Achiziționarea de titluri de valoare făcută de un rentier pentru a trăi cu o anumită sumă DE bani nu este o investiție în ratele dobânzii . Un *împrumut* de bani de la un debitor către un anumit interes în unicul scop de a ... interesul se distinge - din perspectiva creditorului - de cel al unui debitor către aceeași persoană prin h »« Un împrumut de bani către un consilier financiar şi un altul către un antreprenor (pentru afacerea sa) sunt două cazuri diferite , văzute din perspectiva împrumutatului : banca a făcut o „ investiție de capital ”, antreprenorul - în al doilea caz - a făcut un „ împrumut de capital ˮ. „ Plasarea capitalului ” lire sterline

În primul caz, pentru împrumutat poate fi un simplu „ împrumut benefic ” , „ împrumutul de capital ” al „ împrumutatului” poate fi în scop lucrativ o simplă „investiție de avere ”. Distincția clară dintre avere (călugăr) și capital, dintre buget și întreprindere are importanța ei, deoarece este indispensabilă pentru înțelegerea evoluției economice din Antto și a limitelor „capitalismului ” așa cum exista la acea vreme (în context , cunoscutele lucrări ale lui Rodbertu își păstrează tot sarcasmul, în ciuda erorilor și lacunelor pe care le conțin; ar fi bine să le înțelegem).

d. cont çy«. n'é.

Vorbitor bazat pe contul de capital c.

ni.-.V » introduceți ' <'

dans ce cas d'une active. ------------------ .
SUr. Son"U d-!mtó pmtiqoc, noue di.timtuon, entre . rretfvW.

' A naire ou un ouvrier tomi nt
tout autant sous c

rResss paragraphes precedent... N . P . _ ,i fortune ou de son
Sot« définition
morne, meme s il admi. . ^* . «L/nr.'-»,. nue l'évaluation des v,
5'JXéto 'dcScm «Ion leur» revenu,, dite
dc3 entreprises productrices de bien», on
IcTdÆ^
des besoins • nouveaux . et en ¡.ïUn,!üc Je U couverture de, b
dans une large mesure c> •• r *Jtck'.ar-e],*
des consommateurs 5. Il est viai cependant quhl
même la m ue , t ^pJ ¿s besoins non essentiel Mxis nul
Stid^dei JXSr et ¿'ce >oser «nt ^dement d«4o. l'économie capitaliste, par 1
offre.

§ 12. *Contul în natură și economia naturală .*

Contul în *natură* pot fi găsite în cele mai diverse combinații . Vorbim despre economie *monetară* . pentru a desemna o economie bazată pe utilizarea tipică a banilor şi, prin urmare, orientată spre valoarea de piață evaluată în unități monetare; prin economie naturală înțelegem o economie care ignoră utilizarea banilor : această distincție ne permite să clasificăm *economiile istorice* în funcție de utilizarea mai mult sau mai puțin dezvoltată a valorilor „ în natură ” sau în bani.
„Economia naturală astfel definită nu este univocă, ea poate fi prezentată cu structuri foarte diverse . Poate (a) ignora complet *trocul,* sau (b) să utilizeze trocul (fără utilizarea banilor).

În prima ipoteză (a), clicul poate lua forma :

[5.J a) a unei economii individuale pur comuniste sau a unei economii cooperative (cu calcul al acțiunilor) : în ambele cazuri se poate lipsi de autonomia sau autocefalia componentelor individuale : acesta este cazul economiei *interne* închise ; sau

P) poate fi o combinație a unui anumit număr de economii individuale care sunt altfel autonome și autocefale, toate fiind responsabile pentru servicii în natură față de o economie centrală (care asigură nevoile senioriale sau cooperative) : aceasta este *economia serviciilor în natură (alkos,* grupare politică strict liturgică *[leiturgisch]).*

În ambele cazuri, se bazează, dacă este pură (și în măsura în care este pură), *pe* contul în *natură* .

În a doua ipoteză (b), poate fi :

a) o „ economie nativă ” bazată pe *troc* fără utilizarea banilor și fără calcul monetar (economie de troc pur);

(1) o economie naturală de troc cu unele *calcule monetare* (ocazionale sau tipice), dintre care câteva exemple tipice au fost găsite în r Estul Arctic , dar care, în realitate, era foarte răspândit în trecut .

Din punctul de vedere al *contului în natură,* doar cazul (a)z în cele două forme ale sale și cazul (a), 3 oferă dobândă, acesta din urmă atunci când liturghiile sunt efectuate de unități operaționale *raționale* , ceea ce ar fi inevitabil dacă achizițiile tehnologiei moderne ar fi menținute într- un regim complet socializat .

„ contul în natură este orientat în cele din urmă spre consum, adică spre acoperirea nevoilor. Este evident că o operațiune corespunzătoare unei « activități lucrative » este perfect concepibilă pe baza beneficiilor în natură . Aceasta ar consta (a) într-o economie naturală *fără troc,* în utilizarea metodică a mijloacelor de aprovizionare în natură și a forței de muncă disponibile pentru fabricarea și transportul mărfurilor , pe baza unui calcul prin care se stabilește nivelul *de* acoperire vizat

stâncă

nevoilor este comparată cu nivelul e ■ atât fără această utilizare , cât și cu o utilizare diferită , iar rezultatul este .1st ca o va: ta 'le la nivel bugetar. Sau (D) se urmărește, într-o *economie bazată pe a fi €* prin * schimburi în natură (eventual repetate), o aprovizionare sistematică de bunuri care • - înțeleasă ca fiind comparată cu situația existentă înainte de această operațiune - este considerată mai copioasă. O comparație în c/ii fără ambiguitate și fără elemente de evaluare subiectivă este posibilă doar prin diferențierea bunurilor *echivalente calitativ* . Este evident posibil să se întocmească liste de împrumuturi în n tipuri Hu , cum ar fi cele care au servit drept bază pentru plata emolumentelor și a cadourilor în natură , în special în Orient (aceste liste servesc chiar și ca obiecte de schimb , precum efectele noastre publice). Când bunurile erau foarte omogene (ca de exemplu cerealele din Valea Nilului), depozitarea cu decontare prin compensație (ca în Egipt) este evident la fel de ușor de realizat din punct de vedere tehnic ca și cum ar fi lingouri de argint într -un sistem de monedă bancară . În mod similar (și acesta este un punct important) este posibil să se *observe succesul* unui proces tehnic și să se compare cu diferite procese tehnice, fie, dacă produsul final este același, prin compararea metodelor și cantităților de materiale de aprovizionare, fie, dacă acestea sunt identice și procesele diferite , produsele finale. Compararea numerică a anumitor probleme parțiale este uneori, dar nu ÎNTOTDEAUNA , posibilă. Problema vii a „ Calculul autonom ” începe atunci când vine vorba de luarea în considerare a mai multor mijloace de producție , a mai multor metode de exploatare pentru a le utiliza sau a unor produse de calitate diferită .

întreprindere capitalistă include în mod constant în calculele sale conturi în natură : să presupunem un război de țesut cu o anumită compoziție , substanțe chimice și fire de o anumită calitate. Este vorba de a calcula , având în vedere capacitatea războaielor de țesut, gradul de higrometrie al aerului, consumul de cărbune, lubrifiant, material de finisare , producția pe oră și pe lucrător a produsului final . [<55] Astfel de evaluări pot fi făcute și sunt făcute fără niciun calcul monetar în toate industriile cu *subproduse și derivate tipice.* În același mod , se pot calcula , în condițiile în care circumstanțele rămân aceleași, costurile anuale în m : primul titlu de proprietate al unei întreprinderi, perioada de uzură a clădirilor și echipamentelor, pierderile cauzate de deșeuri și manoperă defectuoasă, fără a recurge la calcule numerice și * făcute în practică*. Însă compararea diferitelor procese de finanțare cu diferite mijloace de aprovizionare cu utilizări multiple se încadrează în sfera calculului rentabilității întreprinderilor moderne , în timp ce contul în natură s - ar confrunta cu probleme dificile pentru care nu există soluții obiective . Este adevărat că calculul, așa cum este practicat astăzi în depozitele moderne , pe baza unui cont de capital, adoptă - aparent fără necesitate - nicio formă de calcul monetar. Dar această practică nu este - cel puțin - parțial - lăsată la voia întâmplării . Se explică în special, în cazul „ amortizării ”, prin

faptul că forma monetară a previziunilor producției viitoare combină libertatea maximă de mișcare și adaptare (care, în cazul stocării de materiale sau a oricărei alte forme de precauție, pe baza aprovizionărilor în natură, ar fi irațională și dificil de contabilizat fără aceste mijloace de control) cu securitatea maximă. Este dificil de imaginat ce formă ar putea lua „rezervele" *nespecifice în contul în* natură . De asemenea , este relativ ușor și sigur de stabilit, datorită unei verificări a contabilității în termeni monetari - utilizând și indicele încasării randamentului capitalului în debitul contului întreprinderii - dacă unele dintre sectoare funcționează , considerate din punctul de vedere al materialelor și tehnicilor utilizate , într - un mod irațional (neprofitabil) și de ce ; cu alte cuvinte , dacă anumiți factori materiali („ costuri " în termeni de calcul) nu ar putea fi *economisiți* sau — o întrebare mult mai importantă — folosită în altă parte într-un mod mai rațional ; dar în contul în natură , astfel de probleme pot fi rezolvate doar rareori și prin aproximare rudimentară . (Avem de-a face aici , cel mai probabil, cu *dificultățile izolate ale* unui calcul cu adevărat exact cu metodele contului în natură și nu cu o dificultate fortuită pe care o „ metodă de evaluare " mai bună ar putea reuși să o depășească. Acest punct de vedere poate fi contestat, dar cu siguranță nu cu argumente extrase din taylorism sau cu speranța de a obține un astfel de „progres " printr- un sistem de bonusuri sau puncte fără a recurge *la* monedă .) Întrebarea care s - a pus a fost : cum să descopăr *Vendrait* precis, într- o companie, unde ar fi necesar să se implementeze aceste mijloace , întrucât în acest loc există încă factori ascunși - iraționali - pe care ar fi necesar să se elimine? Se dovedește că contul în natură se lovește aici de dificultăți pe care verificarea prin calcul monetar le ignoră.) Contul în natură ca bază pentru calculul necuvenit Uticl (care ar fi conceput dacă nu ar exista companii heterocefale și heteronome de direcție planificată (crearea de bunuri) se lovește de limita sa de rațiune : insulă în que .bon de *Vimputation [Zurechnung]* ceea ce nu apare pentru ea „sub forma unui audit contabil, ci sub cea foarte discutabilă la care visează în: prima doctrină a « utilității marginale ». Contul în natură ar trebui să determine , pentru a asigura gestionarea rațională și permanentă a mijloacelor de aprovizionare pentru diferitele obiecte, « indicii valorici » care vor prelua apoi rolul « prețurilor noastre de bilanț» actuale . Chiar și în acest caz, putem vedea cum ar putea fi dezvoltați și *controlați.* r, pe de o parte " formarea unei companii mici (considerată în raport cu neplanificarea sa") , pe de altă parte , în funcție de < utilitatea sa socială", contribuind la beneficiile (prezente și viitoare) ale consumatorilor .

„ Afirmația că vom găsi sau vom inventa un sistem adecvat de calcul , cu condiția să fim dispuși să abordăm cu seriozitate problema economiei fără bani [56] , nu ne va ajuta să progresăm prea mult: este, de fapt , o problemă fundamentală a oricărei analize integrale și nu se poate pune problema stabilirii unui

planificat^ > rațional atâta timp cât nu am descoperit în acest punct absolut și decisiv : mijloace de a stabili un „plan” rațional ...

Dificultățile contului în natură cresc atunci când vine vorba de controlul *înființării* unei anumite companii , dotate cu echipamente de producție . până la punctul cel mai rațional sau dacă nu ar fi mai bine - din perspectiva acoperirii bunurilor unui grup de țări industrializate să fie transplantate în alt loc , sau dacă un grup practica *economia* de troc trebuie să funcționeze, pentru a utiliza cât mai rațional posibil forța de muncă și materiile prime disponibile , acolo unde este posibilă compensarea cu alte grupuri sau fabricarea prin propria grijă a unui anumit număr de produse. Este cert că motivele alegerii amplasării unui centru sunt determinate de date naturale și că cele mai simple principii pot fi enunțate în date naturale (cf. Alfred Weber , în *G. d.* 5, VI; sec.). Întrebarea MEA *concretă* să știe dacă o companie înființată într-o anumită zonă ar fi mai *rațională* cu un astfel de program de producție „... deschis și un astfel de altul nu poate fi rezolvat - ■ dacă ignorăm cazul implantării condiționate de prezența materiilor prime monetare - „ ajutorul contului durează doar prin aproximare inițială - în cadrul sistemului monetar , calculul implică întotdeauna o soluție în principiu, în ciuda necunoscutelor care trebuie să fie Comparația - ceva complet diferit - între 1

■

cererea [cerința] de bunuri aparținând diferitelor categorii de „ mecanică” a căror fabricare sau schimb au , de asemenea, o influență asupra circumstanțelor date, adică extensiile afectează în cele din urmă tot timpul . cu toate secvențele și care în sistemul monetar definesc renta. Orientarea ofertei de bunuri către întreprinderile cu scop lucrativ nu poate duce, în termeni de contabilitate în natură , decât la o dilemă. Pentru a ieși din ea, economia „ naturală ” trebuie fie să se bazeze pe comerț , fie să recurgă la măsuri autoritare care vizează direcționarea comunității (în cadrul corporativ sau egalitar, nu contează) și, *pentru a face acest lucru ,* ar rămâne în continuare că contabilitatea în natură nu ar rezolva problema implicației randamentului total al unei companii asupra d.c. ^«Sr«, 1.1O modalitate de a spune: astfel, *producția uneia* dintre *companiile noastre moderne* i-ar da cele mai mari dificultăți de gestionat *.

Confruntat cu renașterea tendințelor • joci«li'-*ntcs
timp, problema contului în natură: af Ub; și acest r

— susținem aici .ou.i • * • < ^vn.mie ca argument:
Clicurile „rwîîih-ition” nu pot fi invocate c< -...H *
0- - k , od * , uro *

[Gesinnungs-Scxsalismus] în general — nu se bazează pe considerații " tehnic, ci pe postulate etice sau pe alte imperative absolute : nicio știință nu i s - ar putea opune . Dacă ne plasăm într -o perspectivă pur tehnică , ar trebui poate să luăm în considerare posibilitatea de a fixa limitele societății , ale formei și extinderii sale , în zonele în care densitatea populației nu permite aprovizionarea acesteia decât pe baza unor calcule *exacte* . în funcție de posibilitatea menținerii prețurilor *reale* . Dar aceasta este o problemă care depășește sfera studiului nostru . Să observăm, totuși, că distincția conceptuală dintre „ socialism " și „ reformă"
„ Social" se bazează tocmai pe această considerație.
— 3. Este perfect adevărat că simplele calcule monetare — efectuate de întreprinderi individuale sau de un număr mare sau chiar de toate întreprinderile — că cele mai complete statistici privind circulația mărfurilor evaluate în termeni *monetari* nu ne oferă nici cea mai mică informație despre aprovizionarea unui grup de indivizi cu acele bunuri de care au nevoie în cele din urmă exclusiv : bunuri *în natură ;* Este, de asemenea, adevărat că mult discutatele estimări ale „ avuției naționale " în termeni monetari au valoare doar ca bază pentru evaluările fiscale (că ele afectează doar averea supusă impozitării). [57] Aceeași observație se aplică statisticilor privind veniturile exprimate în termeni monetari . care, de asemenea, nu oferă informații privind aprovizionarea populației cu bunuri economice ; aceste statistici ar fi mai valoroase dacă ar indica *și* prețul bunurilor exprimat în unități monetare . Dar și *aici* nu există posibilitatea unui control din perspectiva raționalității materiale . Este, de asemenea, adevărat (ceea ce a fost demonstrat magistral de Simondi și W. Sombart folosind exemplul peisajului rural roman) că o rentabilitate satisfăcătoare - (pentru toți cei implicați, așa cum a fost cazul economiei peisajului rural roman) nu echivalează neapărat cu o organizare satisfăcătoare a economiei considerată din perspectiva aprovizionării cu bunuri către un anumit grup de indivizi, în utilizare minimă - materii prime disponibile ...; modalitățile de *însușire* (în special a terenului, care trebuie concedat lui F. Oppenheimer, dar nu exclusiv aceluia) creează aceste șanse de rente și câștiguri multiple , *susceptibile* de a împiedica considerabil orice progres către o utilizare optimă a mijloacelor de producție (să observăm, totuși, că această caracteristică este *departe* de *a* se aplica exclusiv economiei capitaliste). » Mult discutate limitări ale producției pentru a crește rentabilitatea pentru crt cno- .c curent [1] în economia Evului Mediu și 1. pred jminancc de -1 cl /.-.c c ivr iucre ar putea, în zilele noastre , să se traducă prin măsuri analoage. Dar fenomenul ca atare nu poate fi pus la îndoială. Statisticile momentelor monetare sau cele bazate pe evaluări în unități nete nu au împiedicat dezvoltarea statisticilor produselor naturale - așa cum unele tratate ar putea face să credem, • - chiar dacă avem în vedere, pornind de la cerințe ideale , domeniul lor de aplicare real. Nouă zecimi din toate statisticile noastre sunt statistici ale produselor naturale și nu ale fenomenelor monetare . *Se* poate spune că opera unei întregi generații este supusă examinării critice a efectelor unei crize . în vederea rentabilității , privind furnizarea de produse naturale
(pentru că acesta era scopul final, de altfel* conștient, de tendința social-mi-elui

Așa -numitul Kathedersozialismus german *)* : este adevărat că acesta *orientat »critica» nu în funcție de * socializarea integrală *, ci de o reformă a politicii socială - adică o politică care , împotriva economiei bazate pe contul în natură , menține existența prețului real * deoarece a considerat acest factor în economiile bazate pe troc (în zadar și întotdeauna) ca fiind singurul fezabil. Oricine are dreptul să considere această atitudine „inconsecventă ”, dar nu este rezonabilă în sine . Este cert că s- a acordat puțină atenție problemelor economiei bazate pe troc și cu atât mai puțin raționalizării realiste a contului în natură; studiile întreprinse până acum examinează problema dintr -un unghi istoric și nu din perspectiva responsabilităților actuale . „ A fost un război care a dat - la fel ca războaiele trecute - o nouă și arzătoare actualitate unei forme de economie a cărei importanță a apărut în timpul războiului și în perioada postbelică. (Lui Otto Neurath îi revine marele merit de „a fi examinat aceste chestiuni în profunzime, deși într- un mod destul de controversat în principiu” și în concluziile sale. Nu AR fi surprins că) • știința » a acordat puțină atenție acestor formule , deoarece *până acum* Acestea sunt prezentate în principal sub *forma unor* previziuni sumare care nu se pretează bine la deduceri serioase . Adevărata problemă „ începe acolo unde se termină reflecția lui Neurath ” - cel puțin până acum.) .

necesară o prudență extremă dacă se dorește utilizarea performanței și metodei economiei de război pentru a judeca raționalitatea materială a unui sistem economic . Economia de război (în principiu) are un singur scop precis, în serviciul căruia se poate baza pe puteri care, în timp de pace , există doar într- un sistem volatil în care *statul* se delegă liber „ supușilor ” săi . Mai mult , este o economie „ falimentară ” , deoarece obiectivul său imediat o face *să* treacă peste interesele economiei de pace . Ne mulțumim cu calcule *care sunt etnic* influențate . precis - m prea ne 1 august la nivel economic - al» contează mai întâi ■ disponibil* în lansarea axinului și cu atât mai puțin al forței de muncă . Prin urmare, aceste calcule au în primul rând (dar nu exclusiv) un caracter tehnic: eu «unde» >nt csoyers ;urs, adică unde - iau în considerare concurența «■ *jett s* o atitudine matură și nu doar mijloacele de a atinge scopul dorit . 1!» se mulțumesc (din punctul de vedere al calculului monetar) cu monede comune și evaluări primitive bazate pe principiul utilității marginale ; 1.. aparțin , prin urmare, categoriei calculelor « b-:d:etare » și nu își propun în niciun fel să garanteze o dezvoltare rațională permanentă a «a. diviziunii muncii și a mijloacelor de aprovizionare alese. O : realitate » lecțiile prețioase care reies din economia de război și postbelică cu privire la aceste «posibilități» economice, ar fi periculos să se tragă concluzii din CALCULE nemonetare despre utilitatea lor permanentă în economia deja existentă

P *h8] Suntem destul de dispuși să admitem : (a) că și calculul efectuat este obligat să recurgă la de-, ipoteză-, arbitraj atunci când are legătură cu mijloace de aprovizionare care nu sunt cotate pe piață (caz care »« P' c '• în special în materie de contabilitate agricolă), (b) că numărul rem ... se aplică într-o măsură mai mică venirii lui < z / în special în companiile cu fabneat mamuluplc (c) care să - ccu. . 1 u — chiar și cea mai rațională, adică cea care: o orientare în t -n.. .. oc* șansele de piață — scad atractivitatea calculului exact deja la nivelul sau,

contul *de* capital d, deoarece calculăm cu precizie doar acolo și hni mt-afc în sine unde r.ec'uté se simte. M >h în relatarea naturală , situația din (a) ar exista în toate zonele;; situația din (b) ar trebui calculată permanent *cu precizie* „cheltuieli generale ” , pe care noțiunea de „ cont de capital” le include în mod necesar; situația de la (c) ar elimina orice invitație la un calcul precis care, în economia non-monetară, ar trebui înlocuit prin mijloace artificiale (vezi mai sus), de o eficacitate îndoielnică. Prin propunerea transformării personalului de „ angajați comerciali ” responsabili de calcule în personalul unui birou de statistică universală , despre care se *spune* că ar putea înlocui calculul în economia naturală, nu numai că se ignoră impulsurile complet diferite care stau la baza „ calculului ” și „ statisticii ” , dar se și înțelege greșit funcțiile lor respective . Există , de fapt, aceeași diferență între cele două activități ca și între un „ birocrat ” și un „ organizator ” ...

4 Atât contul în natură , cât și calculul monetar sunt tehnici raționale . Ele nu reprezintă, prin ele însele, întreaga amploare a activității economice . Există , alături de aceasta , o activitate orientată conform obiectivelor și normelor economice, dar care ignoră „ calul ”. Aceasta se poate baza pe tradiții sau pe reflexe emoționale . Adevăratul imitator al căutării elementare a hranei de către om este similar căutării hranei de către animale, guvernată în întregime de instinct.

De asemenea, multe dintre activitățile conștiente ale omului , fie că sunt reglementate de criterii religioase , exaltare războinică, sentimente pioase sau alte motivații emoționale , sunt marcate de un grad foarte variabil de logică calculatoare. „ Între frați ” (de rasă, de corporație, de credință) nu se „mireh inde” ; nu se calculează în familie , cel mult într - un cerc de camarazi sau adepți . Se procedează la câteva momente de „raționalizare ” flexibile în caz de primejdie : acestea sunt începuturile modeste ale calculului. Vom vorbi mai târziu, în capitolul V, despre irupția calculului în comunismul familial primitiv . Banii au fost întotdeauna marele stimulent al calculului și acesta este motivul pentru care contul în natură nu este un lama .” ar putea atinge gradul de tehnicitate pe care natura imanentă l-ar permite (c^ în acest punct, trebuie să fim de acord cu O. Neurath). , fl

În momentul tipăririi , apare preliminar un studiu de L. Mises dedicat acestui aspect (/IrcAiu *fur So.Uu.sse^afl,* XLVII n. S6 sq.) [• Die Wirtschaftsrchnung im sozialisdschcn Gemetnweicn», care trebuie comparat cu studiul aceluiași autor ; *Die Geitjeinu'tnschaft,* ediția din 1932 , p. 9 j SQH- (partea a) cu anexă (pp. 4 și 0)
* /

§1.3. *Condiții ale raționalității formale a Id-ului monetar.*

„ Raționalitate” *formală* Prin urmare, calculul monetar depinde de condițiile *materiale* specificități a căror analiză ne interesează din punct de vedere sociologic. Să cităm, fără aceste condiții, următoarele.

T l.-i -pentru piețele economice (cel puțin relativ) i cuantificate în monedă sunt rezultatul luptelor și

„...promisiuni, cu alte cuvinte, ele se rostogolesc din puterea respectivă a părților angajate. „ Banii ” nu sunt un simplu „mandat care dă dreptul la utilități nedeterminate” pe care cineva le-ar putea transforma după bunul plac fără a elimina caracterul specific al prețurilor marcate „ de lupta omului împotriva omului”, ci banii sunt în primul rând un mijloc de comunicare și o recompensă; sunt „ mijloc de calcul ” doar sub forma unei evaluări cantitative *[Schâlnngsausdruek].* ” de șanse rezultate din confruntarea intereselor ...

2. Calculul monetar atinge cel mai înalt nivel *de* raționalitate ca mijloc contabil de orientare a economiei sub forma contului de capital , cu condiția îndeplinirii condiției materiale . „a celei mai mari libertăți posibile a pieței ”, adică absența banilor acordați și iraționali din punct de vedere economic și a monopolurilor voluntare și raționale din punct de vedere economic (adică orientate în funcție de șansele pieței). Concurența pentru vânzarea de produse , care este consecința unei astfel de situații , provoacă, în special pentru organizarea vânzărilor și a publicității (în sensul cel mai riguros al cuvântului) , cheltuieli care ar fi inutile într- o economie fără această monedă (o economie sofisticată sau absolut rațională). Un calcul riguros al capitalului presupune , în plus , pe plan social, o „ disciplină de afaceri” și însușirea mijloacelor de producție, de unde și existența *relațiilor umane* · Producția de bunuri pe bază industrială urmărește satisfacerea materială , grație contului DE capital , nu a „dorințelor ” ca atare , ci exclusiv a dorințelor *solvabile* . Orl ^ V ?

„ producția de bunuri depinde, prin urmare, de disponibilitatea utilităților marginale în ultimele tranșe de venit, astfel încât o anumită utilitate poate fi achiziționată” . Împreună cu indiferența absolută - dacă libertatea pieței este totală - față de raționalitatea celei mai perfecte explicații formal în ceea ce privește toate ™ aceste circumstanțe adânc înrădăcinate în însăși natura

- forma monetară, taxa în principiu necruzată are
- Prin urmare , aceasta este de esență pur formală .

și raționalitatea materială (indiferent de standardul valorii ? ” '"*'**'* de orientare) rc coincid în principiu niciodată, „nicio *ara*...

chiar dacă această coincidență se poate prezenta empiric în toate cazurile specifice (bazată pe posibilități teoretice și practic nereale). Căci raționalitatea formală a calculului monetar nu *ne informează în niciun fel* despre distribuția materială a bunurilor în natură. Aceasta trebuie să facă întotdeauna obiectul unui examen separat. Dacă luăm ca etalon al raționalității producția unui minim de aprovizionări materiale pentru un maxim de indivizi, experiențele ultimelor *treizeci* de decenii dovedesc că raționalitatea formală și raționalitatea materială coincid, în aceste circumstanțe precise, relativ des: motivele pentru aceasta rezidă în impulsurile care își imprimă abordarea asupra activității sociale de orientare economică potrivită calculului monetar. Nu rămâne mai puțin adevărat că raționalitatea formală ne informează despre modalitățile aprovizionărilor materiale numai dacă luăm în considerare modalitățile de distribuție a veniturilor.

§ 14. *Economia tranzacțională și economia planificată.*

O vom numi „ *acoperire"* nevoile tranzacționale . *» [Verkehrs-^ trirtschaftliche Bedarfsdeckung]* orice acoperire societalizată a nevoilor *[vergesellschaftet]* posibilă prin interacțiunea intereselor și orientată în funcție de șansele *de* schimb. Termenul „ *acoperire planificată* a nevoilor " *[plansvirtschaftlich]* se va aplica oricărei acoperiri a nevoilor (în cadrul unui grup - orientată într - un mod sistematic conform reglementărilor legale, contractuale sau de grant materiale)

Acoperirea tranzacțională a nevoilor presupune în mod normal , în cazul aplicării raționale , calculul monetar, iar în cazul contului de *capital* separarea dintre *buget și management* . Acoperirea planificată a nevoilor este dependentă (în funcție de întinderea sa în direcții variabile și la scări variabile) de contul în natură ca bază ultimă a orientării materiale a economiei, dar - la nivel formal, este obligată să se autoreglementeze pe baza instrucțiunilor unui personal administrativ de care nu se poate lipsi în niciun caz . În economia tranzacțională , activitatea diferitelor economii autonome este orientată autonom : în activitatea bugetară , către utilitatea marginală a numerarului și către venitul așteptat; în achizițiile ocazionale, către oportunitățile de piață ; în întreprinderile industriale , către contul de capital . În economia planificată, toată activitatea economică - în măsura în care este înregistrată - este orientată conform unor criterii strict *bugetare* și eterogenă către instrucțiuni imperative și prohibitive , către recompense sau pedepse în perspectivă. Chiar dacă economia planificată recurge la promisiunea unor venituri suplimentare pentru a simula activitatea personală , *orientarea V* ... Activitatea astfel recompensată nu se abate de la normele material heteronome. Economia tranzacțională *poate utiliza* aceleași metode în mod voluntar. De fapt , este posibil să se facă acest lucru dacă diferența dintre active și bunuri de capital obligă proprietarii să respecte instrucțiunile date pentru a putea solicita remunerație pentru serviciile oferite : aceste instrucțiuni pot proveni de la un proprietar bogat, dar pot rezulta din cauze P

proprietarii mijloacelor de producție (sau de către persoanele de încredere [60] responsabile de exploatarea lor). Aceasta este soarta rezervată clasei muncitoare într -o economie pur capitalistă. ...

În „ economia tranzacțională". Impulsul deductiv al activității economice emană (A) pentru persoanele neputernice : (') din „ g1 ™ " rezultat din riscul pentru cei sănătoși de a rămâne fără cea mai mică... "^;" c » n, u- ei înșiși și familia lor « (copii, tineri, posibil părinți) pentru care își asumă de obicei responsabilitatea (i) - variabile) — a unei anumite dispoziții mentale conform căreia • remunerarea este forma normală de viață, (B) pentru pnvilcgna la nivel

 de avere sau pregătire profesională , consecință a unei *situații* financiare privilegiate : (a) șansele unei activități profesionale mai remunerative , (6) ambiția personală , (c) valoarea „vocației” atribuită muncii preferate (specialitate intelectuală , artistică , tehnică) , (C) pentru cei care participă la șansele unei afaceri profitabile : (a) reangajarea propriului capital și șansele de câștig , la care se adaugă (*b)* o mentalitate „ profesionistă ” a companiei raționale considerată ca o oportunitate (a) de a - și demonstra

abilitățile ” și (”) de a - și crea propriul ghid -c al unuia).

personalul obligă să respecte instrucțiunile date; să observăm și un motiv accesoriu : (y) posibilitatea de a avea, grație oportunităților culturale și productive, un dat versatil și nedeterminat, o economie planificată trebuie - dacă este aplicată riguros - să atenueze caracterul obligatoriu al muncii , așa cum decurge din riscurile lipsei necesarului , întrucât nu poate, în cazul raționalității materiale a producției , să facă să sufere restricțiile acesteia . a efortului poate insuficient al lucrătorilor săi . De asemenea, trebuie, în același caz, să elimine pe cât posibil - și în ultimă instanță definitiv - conducerea autonomă a unităților de producție; ignoră mai mult sau mai puțin complet riscul financiar , posibilitatea managerilor de a -și promova valoarea într-un mod autonom sau de a dispune de indivizi sau de șanse semnificative de aprovizionare. Trebuie să înlocuiască șansele (posibile) de câștiguri materiale pentru individ prin motivații de afaceri cu caracter „ altruist” (în sensul cel mai larg al cuvântului), pentru a obține performanțe de productivitate planificate comparabile cu cele produse prin orientarea autonomă a șanselor de profit realizate de *braț* în locul bunurilor dorite corespunzătoare nevoilor solvabile . În cazul unei aplicări riguroase , aceasta trebuie să accepte o reducere a *raționalității contabile* care rezultă inevitabil din suprimarea calculului monetar și a contului de capital. Am spus deja că raționalitatea materială și cea formală (bazată pe un calcul exact) ar coincide într-adevăr : această iraționalitate fundamentală și, în cele din urmă , inevitabilă a economiei este una dintre constantele întregii științe „ sociale ” , dar mai ales ale studiului socialismului .

4d § § 13 și 14 :
Prezentarea noastră repetă doar lucruri cunoscute într- o formă care poate fi văzută insistent (vezi cele mai recente pirvsc-uri despre j in Economia Tranzacțională v. <i.nie este cea mai importantă varietate de acțiune socială universală și un mod de a acoperi nevoile

. „oficial . (preferăm acest termen celui mai vag format , citit .uu.,

expresia „ economie administrativă ” *[enz-altungni'irtu-haft]* folosită de O. Neurath).

2. Termenul „ *economie* pificată ” ESTE IMPORTANT »Se aplică în acest sens economiei unui grup nici .1 1 economie ■ * supusă reglementărilor unui grup, orientată în funcție de șansele de profit (în maniera unei corporații, a unui cartel sau a unui trust). Se va aplica exclusiv unei economii de grup orientate spre *acoperirea nevoilor.* O economie orientată în funcție de șansele de profit - chiar dacă este strict reglementată sau dirijată de statul major al grupului - presupune întotdeauna un efect de preț, de unde și contul de capital și o orientare în funcție de acesta, indiferent de geneza acestor prețuri (în cazul extrem al cartelismului , acestea se bazează pe compromisuri [intercarteluri] , pe acorduri salariale elaborate de cercurile muncitoare [/ JrAnfrj'rwinschaften] etc.) . „ Socializarea completă ” înseamnă o economie pur bugetară *planificată* , iar „ socializarea parțială ” (a anumitor ramuri de producție) cu menținerea contului de capital se îndreaptă ambele , în ciuda obiectivului comun și a posibilității unei forme intermediare , în două direcții fundamental diferite . Orice raționalizare a consumului și , mai general , orice măsură care vizează influențarea *distribuției naturale* a bunurilor trebuie considerată o primă etapă a economiei bugetare planificate . Direcționarea planificată a *ofertei de bunuri,* fie că este realizată de carteluri voluntare, fie de autoritățile statului , afectează în primul rând organizarea și utilizarea mijloacelor de aprovizionare și a forței de muncă și nu se poate face fără aceasta - sau cel puțin *nu încă.* se pa cr (conform propriei definiții) — al pnx *-ului.* Prin urmare, nu este surprinzător faptul că socialismul „ continuu ” al fv-ic este bine gestionat cu „ socialismul consiliului de întreprindere” , care se bazează (împotriva voinței liderilor săi care susțin socialismul rațional) pe interesele de însușire a muncitorilor ...

3. grupărilor economice de tip cartel, corporație sau breaslă, adică reglementarea sau exploatarea monopolistică a oportunităților lucrative , fie impusă , fie contractuală (de regulă , este impusă , deși formal este rezultatul unui contract) , nu face obiectul studiului nostru . Vezi pe această temă (pentru informații generale) capitolul I § 10 și observațiile noastre despre însușirea oportunităților economice (acest capitol §§ 19 și următoarele). Oprimarea oportunităților de generare de profit este o

formă evolutivă sau

Diferența dintre socialismul „ marxist” și omologul său socialism „ comun ” , care s-a obișnuit să se desemneze *din* nou sub termenul „ comun ” , *a* rămas vie încă de la începuturile filosofiei . a lui Karl Marx (ediție populară germană în „ Intern. Bibl. P* 3 > pe pagina precedentă) ; opoziția din cadrul socialismului rus , cu lupta sa politică dintre Plehanov și Lenin, se bazează, în ultimă instanță , pe același argonism ; scindarea din lumea socialistă la care ne - am referi își are motivul principial în lupta pentru drepturi (și prebendă , dar și) . În spatele acestei lupte se află aceeași problemă , evidențiată de economia de război și evoluția sa specifică către economie .

prin dezvoltarea interesului; prin însușirea acestui 1 altuia. - Nu se poate califica drept științifică căutarea cunoașterii »1

Planificat ” (indiferent de forma și amploarea sa) ar fi o „ *artă urbană”* . Pentru omul de știință, întrebarea se pune astfel : ce este?

L - ';7 va duce la economia planificată (într-o formă sau alta) ? Cu ce trebuie să ne resemnăm dacă vrem să primim o rasai? Onestitatea este consimțită. Trebuie să recunoaștem atât de multe , cât și de cele ale economiei tranzacționale reglementate , *iar* punctele care se încadrează în cadrul prezentării noastre pot fi evocate doar în funcție de structurile grupurilor (și în special ale statului). Ne - am limitat la a indica partea cea mai elementară a problemei . Nu am tratat în acest capitol (din motivele indicate mai sus) fenomenul economiei tranzacționale reglementate .

Socializarea tranzacțională a economiei presupune *însușirea* agenților materiali ai utilității și libertatea pieței. Importanța libertății pieței crește (a) dacă însușirea agenților materiali ai utilității , în special a mijloacelor (de producție și transport) și

IC - ușurința maximă a fluxului coincide cu orientarea maximă a activității economice în funcție de situația pieței .

1. De asemenea, dacă (6) „însușirea este limitată la agenții „ *utilității* ". Imitarea însușirii indivizilor (sclavie, iobăgie) sau a oportunităților economice" (n - numărul de clienți) este echivalentă cu o restricție adusă activității umane sau, .7 = „statutului" pieței . Fichte nu a reușit deloc să vadă această limitare a noțiunii de - proprietate • în beneficiul m-rii (în lucrarea sa de dezvoltare A STATULUI *de utilitate)* . qut ■ însoțit de o extensie

I al dreptului de dispoziție conținut în acest termen - caracterul distinctiv al regimului modern de proprietate bazat pe economia tranzacțională . Această evoluție a conceptului de proprietate care umple íc \ VIIU Y C ..^ 3 U ' c h\ï< ' " dc\' nn» nrj -n *mercantiles [Marktinteresenten]* care și - au tras șansa de câștig din evoluția piețelor, evoluția noțiunii de proprietate în direcția indicată a fost , prin urmare , în primul rând rezultatul in -mc-ului lor .

- X va evita termenul „economie comunitară" • (Gcn.rm

• rc-nA/' ;/t] din motive utilitare , deoarece evocă „ interesul c ininu,n ^'

> Turcă » sau « sentiment de comunitate », care nu te reduc în niciun fel la tăcere pe tine x sau pe tine .cnnmn domnul având dreptul de a număra acordarea conceptului : 1 economie p»-lu a. c „ mn irr ») f ut sau un autocrat (în maniera faraonului din Noul Imperiu) făcea parte , spre deosebire de economia tranzacțională, din același sistem ca o economie familială *[amihc'.kr.u* ...vec 'c nr-o-] .

_ 6. Națiunea „ economiei tranzacționale • es" - m .. rapp • • ?

Existența economiilor capitaliste, c c:.ta-. ire a unei generații tèes în funcție de contul de capital și de extinderea lor . C< la » a pi pie plus. în special r..r tipem d să credem că

L »pem««*. -nomie ,

fonduri monetare sau că ...

, - c - ul lor

ia calea pe care a luat-o ea în Eutx pe <--<ute 4 f bi ' .'^ ï>rn .

Adevărat ! Extinderea economiei este M iah *K* , *BANG* .

a însoți o acțiune non-opozantă crou.ame dur- rranJc ¿ chc |; c

niște *oikos* princiar și ce este k3 cump . c5 mi ntl . ;crî

în Egipt, sub dinastia Itolem, s -a dezvoltat ; mm

vino la noi — 1 economie monetară în eco-

click a rămas o economie *bugetară monetară* c. ne s ' ' . t , ur . u {

normă capitalistă *; (b)* a putut conduce, în prezența lui J a ■ p «> *- ....t -

de la economia monetară, la alocarea în prebendă* (erf/r *în al H:;] lui* (c) deținătorii de fonduri care doreau să le găsească o utilizare capitalizată puteau acorda prioritate oportunităților de câștig din afara schimbului liber de bunuri economice și a producției de mărfuri (ceea ce s-a întâmplat, din motivele pe care le vom analiza , în toate regiunile globului , cu excepția Europei de Vest) .

§ 15. *Tipuri de distribuție a beneficiilor economice (generalități).*

Orice activitate tipică cu orientare economică și orice activitate economică în cadrul unui grup uman care este
du-; într- o anumită măsură unei anumite metode de distribuție ¿armonizarea eforturilor umane în vederea procurării de bunuri* O simplă privire asupra vieții economice relevă reapariția unor mijloace foarte variate la diferiți indivizi și o asociere a acestora din urmă pentru a realiza, prin cele mai variate combinații de mijloace de aprovizionare materială , tot felul de utilități . În cel mai *mic* dintre aceste fenomene este totuși posibil să se discernă o serie de tipuri :.
Un serviciu uman economic poate fi.

a) a comanda *[a dispune]* sau
(,) orientat după o ordine: tr.iv.til (este în acest »en, că nu, vom folosi p.tr!..
după acest termen).

mea este evident o pregătire neorganizatoare ...
, activitate de muncă care necesită ump* și ellort.

vom vorbi despre „ beneficii •
U-, diferitele modalități de desfășurare a muncii și serviciilor în cadrul unui grup uman sunt subdivizate în grupuri „tipizate".

să le armonizeze între ele și cu., moj H riels;
b) social — adică: . ns aruncă obiectul
1) conform unui mod care <<<« 011 nc f - ! ' P'- , „ r ., c i«c economic al economiilor auto-explicate și autonome « conform >« «'«'« c ' • ale acestor economii; și. consecință mur >■ servicii izolate,
L) conform modului și în < "»"«5? k / șansa de profit - Mijloacele mele de aprovizionare tn. er.c' , 3 economice, atâta timp cât ""'¡^•¡X^uentS dintre cele de mai sus -
- Brru/c) sunt subdivizate (adică acțiune), și fi)

se formează piața (acțiune economică).

În cele din urmă,

... c) este esențial, indiferent de legătura dintre servicii și cea a serviciilor cu mijloacele materiale de furnizare și indiferent de distribuția lor pe diferitele economii și de însușirea lor , să ne punem, la nivel economic , *întrebarea* dacă este vorba de o utilizare bugetară clară sau interpretată .

Pentru a completa acest paragraf și paragrafele următoare, putem folosi în mod avantajos expunerea încă valabilă a lui K. Bûcher din lucrarea sa „ Gewerbe”, în llandwürterbuch *der Staats • wchajt,* precum și 1 eus ... de același autor, Due *Entitchw. der Volkswnl ch^t:* 1. Acestea sunt lucrări fundamentale a căror terminologie și plan nu le -am urmat întotdeauna din motive strict practice . Celelalte citate nu sunt utile , deoarece nu intenționăm să exprimăm în acestea rezultate noi , ci să oferim un cadru pentru studiul nostru .

1 Să subliniem că ne -am mulțumit - în conformitate cu scopul nostru - să rezumăm pe scurt aspectele celor mai neimportante
conduce - am luat în considerare doar aspectele economice < 1 măsurate acolo unde acestea se reflectă în categorii sociologice -. f <.nnr,.c». Pentru a revendica denumirea de prezentare economică (la nivel material), analiza noastră ar trebui în mod necesar să includă examinarea problemei prețurilor și .

pentru^/meme-uri ctancc, Pe P

și s-a întors

X r ;X'aHon '=^ p- (baraj
(în general) *ca o relație* 4 ^ n ?mnm:an;s; acest declin a stimulat tivc) de produse fabricate -... ? industriale și în h
X-uri externe și interne ^ fugi -^care
- în A«™ el co^tuvci.

~ 4 '— -

fenomene) simptomatice ale acestei evoluții. Ar fi necesar să se recurgă la acest tip de afirmație pentru a demonstra afirmațiile *speculative* precum și condițiile economice *materiale* care au condus la evoluția structurilor economice . A trebuit să renunțăm cu judecată la acest tip de teorie , care este întotdeauna discutabilă , pentru a ne stabili *terminologia* strict sociologică , chiar dacă una sau alta dintre aceste teorii nu este neapărat falsă. Renunțând la acest tip *de* demonstrație, vom renunța în capitolele următoare (așa cum am renunțat mai sus la expunerea unei teorii a prețurilor și a banilor) la orice „ explicație ” demnă de acest nume și ne vom limita (cel puțin provizoriu) la stabilirea unei „tipificări ” sociologice . Nu vom insista niciodată suficient asupra acestui punct. Căci orice explicație autentică a inechității evoluției în trăsăturile sale cele mai izbitoare, inclusiv evoluția sociologică, nu se poate baza decât pe materialul concret și palpabil al datelor *economice* . Scopul nostru este de a oferi cititorului un cadru simplu care să ne permită să- i atașăm definiții cât mai clare posibil .

să mai spun că o astfel de reprezentare schematică a faptelor nu poate explica pe deplin secvența empirică-istorică a fenomenelor , nici succesiunea tipologică -genetică a diferitelor forme posibile .

2. A fost adesea criticat, pe bună dreptate, faptul că terminologia economiei politice nu separă atât de clar termenii Betricb *(* moșie , stabiliment) și *Ùnternehmen* (întreprindere industrială sau comercială). O „ exploatare” *[Betrieb] aparține* , în domeniul activității economice , unei *categorii* tehnice , desemnând modul de armonizare reciprocă a unei serii continue de eforturi și performanțe . și să stabilească o legătură între acestea și mijloacele materiale de aprovizionare. Betrieb se opune *unei* activități care este fie (c) inconstantă, fie (o) continuă *din punct de vedere tehnic* , cum ar fi cea întâlnită într-o economie internă empirică [Haur/io/z] . O *întreprindere* (Unternehmen), o unitate de orientare economică [m] (în câștig), se opune noțiunii de < buget » care este orientată spre acoperirea bijuteriilor). Mail 1 opoziție între „ întreprindere * *[Unternehmen]* și „ buget ” *[* fZourAa/f] nu epuizează esența problemei ; deoarece există < activități *remunerative* » care nu intră în categoria „ întreprinderii ” : orice *muncă* pur și simplu remunerată , cum ar fi cea a scriitorilor, artiștilor, funcționarilor publici, nu este nici una , nici alta (nici *Betrieb* , nici *Unternehmen).* Dar percepția și urinarea reniei a fost, fără îndoială, *o* „ activitate bugetară ”.

În ciuda acestei restricții, am vorbit în capitolele precedente despre „ *exploatare regenerativă ” (Enccrbibetrieb)* pentru a desemna orice activitate comercială continuă, coerentă și permanentă : de fapt, este vorba despre <a- ivit este de neconceput fără constituirea unui *Betrieb* <• cpl it >n » e an» c sensul de afacere) (chiar dacă acesta poate fi redus, strict vorbind, la „o singură operațiune”). În cele de mai sus, am intenționat în principal să marcăm diferența dintre „activitatea bugetară ” și " activitatea lucrativă ”. . sau a.i.o.* Rețineți că termenul „ exploatare remunerativă ” poate fi folosit doar pentru a descrie termenul „ întreprindere remunerativă continuă ” .

a coincidenței unității operaționale tehnice * ur,l ' l ' „ r< ” luată. Cu toate acestea, se întâmplă în economia transnațională ca mai multe *, în „ unități operaționale ” [Bririci] din punct de vedere tehnic „părți” să fie rcumci

într-o singură „ unitate de afaceri ”. Acest ultim fenomen nu înseamnă , evident , o simplă *uniune personală* de către preț, ci o singură orientare conform unui Aowo.çé /re de utilizare a diferitelor unități în scopuri lucrative. (Din acest motiv, sunt posibile situații interstatale .) Când folosim termenul „ exploatare ” [BetneA], vom desemna prin acesta acea unitate tehnic separată în ceea ce privește instalațiile , mijloacele de producție, forța de muncă și (eventual) managementul tehnic heterocefal și heteronom, care există și (conform terminologiei actuale) în economia comunistă . Termenul „ exploatare remunerativă ” va servi acum doar pentru a desemna o întreprindere în care unitatea tehnică și unitatea economică coincid.

Necesitatea unei separări terminologice foarte clare între „exploatare ” și „întreprindere ” se resimte în special atunci când vine vorba de definirea unor categorii precum „fabrică ” sau „ industrie casnică ”. Aceasta aparține, fără îndoială, *categoriei „întreprinderilor ”* . Din punct de vedere al organizării , o unitate comercială și întreprinderile muncitorilor operate la scară casnică , care lucrează pentru o unitate comercială și invers, sunt independente una de cealaltă; funcționarea este de neînțeles din perspectiva exploatării : pentru a înțelege sensul acesteia , este necesar să ne referim la alte categorii , cum ar fi piața, întreprinderea, economia casnică (a lucrătorilor), utilizarea remunerativă a serviciilor remunerate. Termenul „ fabrică” ar putea fi definit - așa cum s-a propus în mai multe rânduri - fără nicio referire la economie , utilizând abstractizarea de la natura lucrătorilor (liberi sau nu), de la penalizarea muncii (specializarea tehnică, fie că sunt sau nu mașini) , de la lucrătorii auxiliari (mașini sau nu), de la *muncitorii noștri...* sau *un! .ter [H erhtalte].* Cu toate acestea , ni se pare esențial să luăm în considerare forma de *promovare a atelierului* și a mijloacelor de producție de către un pro-fabricat. Fără aceasta, noțiunea se dezintegrează precum cea a lui I / crj.astcnon. Dacă ne decidem asupra acestei restricții de sens, ni se pare, prin prisma principiului, util să facem ca cei doi termeni, „ fabrică” și „ industrie ”, să fie considerați...
categorii strict economice de întreprinderi bazate pe capital . Într -o economie socialistă completă , nu ar exista „ fabrică” sau „ industrie internă”, ci doar *ateliere,* instalații , ^ *secțiuni* de *unelte* în stare naturală și atelier și lucrări domestice ale lui t >utc

CS 3. În cele ce urmează , nu vom spune încă nimic despre problema „ paleților în evoluție ” ai economiei ; acolo unde o observație pe această temă nu este concepută , o vom face în treacăt. Să observăm , totuși , că

De ceva vreme am avut perfectă dreptate să distingem între

a economiei. Dar nu este sigur că natura mișcării a variat odată cu extinderea grupărilor . Astfel , „ politica teritorială ” germană etc., la o anumită scară , la scară largă, a reglementărilor urbane ; acestea sunt *noi* n

nu erau *siguri* de stare
din punct de vedere patrimonial, care se aflau în economia națională ". pentru relativ
raționale (prin urmare, se încadrează la > ' jmun1 CfrUÎ n
a folosi un termen comun, dar nefericit, ¡méciaîr ition și
structura internă a economiei, serviciul rt ; r | c »
armonizarea serviciilor , respectiv însușirea
pe economii autonome, că testele modale (6$ H ; f .
a dezvoltării muncii , a mijloacelor F croisiancc ale
șanse de profit, au acuzat o politică \o ui«-n ip .”
grupare, pe care au făcut posibilă crearea (esc n <lr ¡: r . uvlc u r
economic și că a urmat întotdeauna exemplul Occidentului
a grupării. L. compararea lui fOcc.dent ="'. c Să -l văd .
modern cu Occidentul antic m0 ? ,rc r , U ' C Xurl7c livra la de. itud« 5:Xn^±^ *du'rmr*

prŒd"'i^iv.-é r^a.riee. Deoarece influențează puternic numele «I kl prialabk.

opünLux'det raüond"tr/o^X' 0 d n «reionomic și'le. relație a ccllc-ct-ului cu ka •
existență. . n.-urZricH«. care, că acesta, .o.ent.

§ 16. *Articularea tehnică a practicilor cheie.*

A. La nivel tehnic , analiza serviciilor Kl " *
distribuția și reciprocitatea acestui preMltom, « 1 m .
i. Serviciile oferite *de* același Persoană care poate fi.
(d) organ de conducere și executiv sau
(b) doar una sau cealaltă .

Opoziția este evident r ■ •' ' 'p n Y”li ./(""'•'te"-."^'.“ 1 " pus, toate
h ' ut marW ' r does pj '''' c du <ypc

r Xr și v£nt\de, rezultat final diferit (serviciu combinat. ■)'. Motivul poate fi :

e) o lipsă a specificațiilor tehnice în diferitele, apărute, aspecte ale operațiunii;

S) schimbări sezoniere ; f , .
T) utilizarea rațională a forțelor care nu au P^” 1. ' , scc *
performanță în tJchc-ul lor punctual (" pre-alamă, acces"... 1
4) Sau o singură persoană... îndeplinește doar ceea ce a apărut... referitor la

scopul final: în acest caz ,

£«°7c'ê« « i. c prc$ution * 1 enl
h „ serviciu specificat ” *[I.ri<lungstpe.ifi-'r.mg],*

p) conform specializării ^tccltnu^“^pr^utiom <ta®£ ST. oamenii c, ,?dc plmeieu-ilor: este ***

,a, *vXXXtÆ* rdUrXén nu s- ar fi îndoit nici de existența sa , nici de amploarea sa istorică .

f -mc-'iquci Carcasa toporului este caracteristic
pentru . c3 lcî bc-,c,-r.es (ținând cont de
fiecare agent efectuează q cntrc ¡ CJ; , c.y.es , etc. cap. v).
a distribuției tipice a frecvenței sezoniere între
THE caz *a'é* re P rcsc ^. e . r.u'.c iarna.
muncă pe teren etc. „ 11 lucrător” al scccmphMcnt-ului orașului, în Cazul CT se
prezintă ca... c{< d>a g-ncrale, în
titlu de lucrare sezonieră - fc5; : onnc l! c » întreprins « deoarece
activitățile auxiliare și suplimentare

„că mai există timp liber ” - un fenomen care poate fi observat chiar și în viața birocratică modernă .

Tipic pentru acest caz este distribuția profesională și sistematică a muncii în societatea medievală: astfel, exista o serie de meserii specifice implicate într- *un singur* produs final, a cărui dezvoltare necesita adesea procese de muncă eterogene din punct de vedere tehnic: exista , prin urmare, o *combinație* de servicii *[Lciitungikombinaiion].* Cazul 3 cuprinde întreaga evoluție modernă a muncii. Însă, la nivel psihologic [ûû], niciun serviciu, oricât de specializat, nu este cu adevărat perceput ca fiind complet unic; acesta implică întotdeauna un element de *specificare,* dar orientarea sa nu mai este, ca în Evul Mediu, bazată pe produsul final .

În plus, distribuția și armonizarea serviciilor sunt, de asemenea, variabile (a se vedea mai sus A).

2. Scion - modul în care performanțele diferitelor persoane *se combină* în vederea atingerii unui obiectiv . Astfel , observăm :

are) Acumularea de servicii : conjuncția tehnică a serviciilor omogene ale mai multor persoane care *se combină* pentru a atinge un *anumit* obiectiv :

(a) fie prin servicii paralele, dar independente din punct de vedere tehnic ; r

3) fie prin servicii (omogene) „coerente” din punct de vedere tehnic, *în* vederea obținerii unui rezultat global.

Ca exemplu de x, să citām secerātorii sau pavele care lucrau împreună , în timp ce antichitatea egipteană ne oferă un exemplu la scară largă de 3: și anume , (miile de) ocnașii care transportau mânji înhamându -se (în sensul literal al termenului), cu ajutorul unor frânghii, în această sarcină.

b) Armonizarea serviciilor : conjuncția tehnică a unor lucrări calitativ diferite , cu alte cuvinte a unor servicii specializate în vederea atingerii unui scop specific, poate avea loc:

a) prin servicii independente din punct de vedere tehnic: sa) simultane, adică paralele, 33) succesive și specializate ;

servicii tehnice *specializate* și specializate (complementare din punct de vedere tehnic) constând în acțiuni simultane .

i. exemplu deosebit de simplu de para -lucrări este țesutul (lucrări ÎN BĂTĂTURĂ și urzeală); dar ar fi ușor să enumerăm MULTE ocupații care par să aibă o serie 1: procese independente din punct de vedere tehnic pentru un singur produs global.

a. Să citām, pentru cazul a, relațiile 33 h* existente între, fi! ge, t. ■ ■ fulare, finisare, care se regăsesc »sau* într-o formă sau alta, în toate industriile*. ... ,

3. Pentru cazul 3, colaborarea dintre muncitorul care ține bucata de fier pe nicovală și fierarul care o lovește cu ciocanul (un proces pe care îl

regăsite într-o formă mai modernă în orice atelier de cazanerie), precum și orice formă de „ muncă în echipă ” în fabricația modernă (care, fără a fi specifică, constituie totuși o trăsătură caracteristică) ne oferă tipul. O orchestră sau o trupă teatrală sunt exemple perfecte* alese în afara domeniului industrial sau comercial .

§ 17. *Continuare și sfârșit.*

B La nivel tehnic, distingem și diferite tipuri de servicii, *în legătură cu relația lor cu mijloacele complementare* de aprovizionare *:*

1. În funcție de dacă ei .

are) sunt „ servicii ” propriu-zise (exemple : tribune; câini, coafori, spectacole dramatice etc.),

M fabrică sau transformă bunuri, adică modelează materii prime sau operează transport , ceea ce poate fi...

operațiuni de aprovizionare ;

£) fabricarea de obiecte;

Y') transportul obiectelor fabricate. Granița dintre aceste operațiuni rămâne X Houe. [67] (Exemplu : zugravi, decoratori, stucatori etc.)

2. Se determină gradul de finalizare a lucrării finite. - 1 >u produs agricol față de produsul fabricat transportat în curtea de vânzare , cântărind produsele miniere.

3. din urmă, în funcție de contribuția

a} de „ *instalații* ", ca .

„ centrală” , adică instalații care fac utilizabilă energia naturală *:* apă, vânt, foc sau mrrum (în special energia aburului, electricității și magnetismului);

{3) locuri de muncă separate (ateliere) ;

b) de mijloace de muncă, cum ar fi : (a) unelte, (?) echipamente, (v) mașini.

În unele cazuri, se observă doar unul sau altul sau niciunul nu este observat .
I^.este unelte CI, despre unelte » ale instrumentelor ale cărora

operațiunea este inspirată de

XX

—

—

„Instrumente” este foarte vag, dar definiția anumitor perioade de evoluție *nu* este *clară* .

Producția mecanică a lui Lorce Monet e • •• . . f . ,s
„Citind „ marile industrii moderne sunt din punct de vedere tehnic pe W”
W. randamentul specific și denumirea X. latiAns permit obținerea, (b) 1 egalitate și I p atât în calitate, cât și în cantitate. Pentru a fi rațional, nu se poate

aplicată numai dacă nevoile pentru un anumit produs sunt relativ mari . În economia tranzacțională: dacă puterea de cumpărare este mare și disponibilitatea monetară este suficientă.

ne putem imagina să schițăm evoluția tehnicii și a economiei uneltelor și mașinilor . Prin „aparate " înțelegem unelte de lucru precum războaiele de țesut controlate de piedestaluri și alte creații similare, care respectă deja legile tehnologiei mecanice dacă le comparăm cu funcționarea organismului uman (sau animal) și fără a căror descoperire (ne gândim în special la „ instalațiile de extracție " miniere) mașina și funcțiile sale nu ar fi văzut niciodată lumina zilei. („ Invențiile" * lui Leonardo da Vinci sunt numite „aparate").

§ 18. *Distribuția socială a beneficiilor.*

A. La nivel *social* Distribuția beneficiilor se realizează în funcție de distribuția beneficiilor calitativ diferite şi mai ales complementare pe economiile autocefale şi (mai mult sau mai puțin) autonome , precum și în funcție de afilierea lor economică , în funcție de faptul că sunt (a) întreprinderi autohtone sau (6) întreprinderi remunerative . Distingem între:

1. Economia unitară, cu o *specializare (sau specificare)* pur internă, adică absolut heterocefală şi heteronomă, pur tehnică a serviciilor şi armonizarea diferitelor servicii (distribuție unitară a serviciilor). Economia unitară poate fi :

a) o afacere domestică *[Haushalt];*

b) afacere generatoare de profit .

O întreprindere domestică unitară ar fi, în cea mai largă măsură , o economie națională comunistă; în forma sa cea mai restrânsă , economia familială primitivă , care includea atunci [6b] toate (sau majoritatea) serviciilor destinate furnizării de bunuri (economie domestică închisă). Tipul de întreprindere remunerativă cu specializare internă și armonizare a sarcinilor este evident întreprinderea gigantică combinată, care se prezintă terților ca o unitate comercială. Aceste două extreme - formează , deocamdată, punctele limită ale dezvoltării „economiilor unitare" autonome .

\

2. De asemenea, poate exista o distribuire a beneficiilor *între* economii autocefale . Aceasta poate consta în:

a) într- o specializare sau specificare a serviciilor între economii izolate, heteronome , dar autocefale, orientate conform unei reglementări , convenționale sau acordate. Această reglementare poate, la nivel material, să fie orientată :

la nevoile unei economii dominante, fie a) o economie seniorială (distribuirea beneficiilor în maniera c- '.'u), urmată p) de o economie seniorială remunerativă ;

2° la nevoile membrilor unui grup cooperatist (distribuția serviciilor în funcție de economia grupului); această orientare poate fi, din punct de vedere economic, a) bugetară, i) remunerativă .

Grupul, la rândul său, ar putea fi în toate aceste cazuri M (material) regulator, sau N chemat (în același timp) la urmărirea obiectivelor economice.

Pe lângă aceste diferite forme*, găsim:

6) specializarea serviciilor conform principiilor economiei tranzacționale între economii autocefale : autonome* care, material , sunt orientate în funcție de jocul intereselor , deci, formal, în funcție de reglementarea unui grup de ordine (cap. n, § 5).

1. **Exemplu tipic de caa M : groupera»: rej. dr>t-*ur, de caracter (ª °) (grupare cooperatistă) și a (economie domestică): meșteșugurile villa geois din Indii *(filablifkmtnî) ;* <. u cazul N ; g. ip < m - n la 0! Un exemplu tipic : distribuția nevoilor domestice ale unui prinț, „cigni ir" proprietari teritoriali sau iobagi (între prinți, aceste nevoi pot fi de natură fizică) pe economiile izolate ale supușilor, „sortarea alimentelor , iobagilor, sclavilor", țărani la scară mică sau artizani sătești demiurgici (vezi mai departe); acest proces a fost răspândit în întreaga lume . În cazul (1°), serviciile artizanale erau adesea (în măsura în *care nu vizau* scopuri pur domestice) servicii ordonate în temeiul legii constrângerii (/Mm.-mAr) ale * stăpânilor teritoriali * sau, în cazul (a n), al dreptului de constrângere al* orașelor K< mun-r.uri c (cazul *a* n) j. ft j 4 r< : p<utlt|(>n j c pi t a d an # în j (Sn ..|| c , , ur t j ri ¿ ton ., uca domestică izolată *[Einsclh<uiihal{<],***

Găsim exemple tipice de 2" din cazul N d«n» . o aplicație < -a- lizarea serviciilor impuse industriilor mici- , Industria metalurgică a orașului Solingen este -t prnr.itivci nt fen -c pe «specializarea serviciilor » convenită pe bază comună . -, dar *este* transformată ulterior într- o industrie sei ncunalc (. sponsorizează mașinile [I cr/n/J).

1 ypiqur-» ilu caz *a 2* Grupul executiv de reglementare (M) sunt toate reglementările economice *privind regulamentul t - an-...* emise de dreptul comun , precum și de alte reglementări în materie de aprovizionare cu energie electrică sau electrică .

Ca-. *b* revendică problema tranzacțională economică.

Observațiile speciale sunt :

2. **Cazul u20 și a prezentat o orientare 1, prin urmare numele ■]ur într- o formă foarte particulară : este cor., este < aceasta că elic și orientat în funcție de » nevoi. prevăzute d<. diferit. ; nu de * Le- în * Gomesti pi s ale gr.s.-zp(vdiai *). Ne u* I n» ¡es aproape. ■ -ai astfel orientat», »specificat» și Lmpo. prin vederea GR . al • E-.ur es demiurgic prin natura sa » [Jr.-r.iïi . !:■ ; c _. r .-n r c al Acoperirea nevoilor va fi numită ; . acoperire dm ». ¡1 «este fără excepție o distribuție a serviciilor - și cheltuieli ale sarcinilor» *— pe 1 1 - .7 a unei r '.ilitate, 1 a pr . upr.nt.**

Când, așa cum este CAZUL pentru N, <••.'(.1 ■ M: -.c .rial sau co.q.sau .t:f) cmrc icr.: Prima metodă de calcul a economiei I pte d* înclinare distribuie do* tàcli-.r »pcc:al:*<u, r. ne non » • rsiro; » p. '. al acestui termen. Exemplul tipic al acestuia; ultima formă de re a lui . .ta:. . Aici ru .;c- „ specific" sau „pccuié* ic pr<. hold* în r JFC I -te; * - ix m ■ .« ries corvéables », proprietate» tcrn-T.nci și alte* ex, . . atk . . éc. t. Dar» gruparea princiară*, polit. aici și con.... unaux - nsi M al unui rire*

• role de orientare extraeconomică folosite și pentru distribuirea sarcinilor. Vom numi „domestice” *[oikenmâfiige]* corvéele și* livrările obligatorii [69] cu specificarea calității către țărani, meșteșugari și negustori, dacă beneficiarii sunt economii de grup , le vom numi „liturghii în natură” referitoare la un grup; principiul acestui tip de aprovizionare a nevoilor unui grup economic se numește „acoperire liturgică a nevoilor”. Acest tip de acoperire a nevoilor a jucat un rol istoric extrem de important, la care vom reveni de mai multe ori. În grupările politice, a înlocuit „finanțele ” noastre moderne ; în grupurile economice, a corespuns unei „descentralizări” a marilor întreprinderi domestice [G'ro/Mum/hjZt] prin distribuirea acoperirii nevoilor lor între țăranii supuși corvéei și supuși plății de dobânzi în natură, țăranii-meșteșugari și furnizorii de servicii care nu participau la întreprinderea centrală, dar aveau propriile gospodării; aceștia depindeau de grup deoarece erau obligați să - i furnizeze un număr fix de servicii. Rodbertus a fost primul care a aplicat termenul „oikos ” marilor întreprinderi domestice caracterizate - în primul rând - prin autosuficiența acoperirii nevoilor de către membrii întreprinderii și forța de muncă sclavă care beneficia fără schimb de mijloacele de aprovizionare disponibile . De fapt, marile gospodării senioriale și chiar mai mult princiare din Antichitate (în special din „ Noul Regat ” din Egipt) reprezintă cu o aproximare variabilă (și rareori într-o formă pură) tipul de întreprindere domestică a cărei aprovizionare depindea de serviciile din jur - - gospodăriile furnizoare (supuse corvéei și livrărilor în natură). Același fenomen îl întâlnim în anumite momente în China și India, iar uneori - într-o formă atenuată - în Evul Mediu, începând cu cafntulare de villis *:* marile întreprinderi domestice cunoșteau și ele schimbul cu lumea exterioară, dar aceste schimburi aveau întotdeauna un caracter bugetar. Nici prelevările monetare nu lipseau , dar rolul lor era subsidiar și bazat pe o tradiție. - Economiile de natură liturgică cunoșteau și ele schimburi cu lumea exterioară. Să ne amintim însă ce le-a caracterizat în primul rând : cea mai mare parte a acoperirii bc este acoperită de salarii și prebende în natură acordate în schimbul presiunilor distribuite. Și aici , limitele dintre diferitele sisteme erau estompate. Dar beneficiile erau întotdeauna reglementate de grupare în ceea ce privește distribuția și armonizarea muncii.

3. Pentru icc ca *2* 0 M (grupare regn/otcur), putem cita, pentru cazul 3 (orientare remunerativă), reglementările economice GCS comm 1 ■

din Evul Mediu occidental, precum și din bresle și cazuri * < • unul în India, reglementări care fixau numărul și materialele ' m „' n ' c * și tehnica de lucru : era, prin urmare, un fel de reducere a măiestriei. Acest lucru este adevărat în măsura în care reglementarea nu urmărea să acopere nevoile consumatorilor cu ajutorul „ utilităților ” măiestriei , ci - frecvent, dar nu obligatoriu - să asigure meșteșugarilor libertatea prin garanția calității lucrării și împărțirea judicioasă a clientelei. Ca orice reglementare economică, aceasta echivalează cu o limitare a libertății pieței și a orientării autonome și lucrative a activităților meșteșugărești : urmărea să garanteze un trai pentru întreaga lume.

puncte de vânzare artizanale și, prin urmare, era similară unei economii „interne” , în ciuda formei sale „tehnico-comerciale ” *[cnccrbncirtfchaftlich]* .

4. Pentru cazul *a* z° N, cazul P, să cităm alături de tipurile menționate de industrii domestice în special exploatațiile agricole din Marchiile noastre de Est caracterizate prin remunerarea parțială în natură a lucrătorilor agricoli.

și, în nord-vestul Germaniei , *sistemul Heuerlbig,* fermierii care închiriază o bucată de pământ, uneori cu o fermă: acesta este un sistem similar cu tipul de exploatare domestică. Exploatarea agricolă, exploatarea pe care un agent o încredințează unui fermier , sunt întreprinderi remunerative ale proprietarului sau, după caz, ale agentului; fermierii „lit *Initiait?”* și muncitorii industriali” de acasă se orientează, în materie de distribuție a serviciilor și armonizare a muncii, precum și în toată activitatea lor lucrativă, în funcție de obligațiile care le sunt impuse de regulamentele grupului de fermieri sau, după caz, de constrângerile rezultate din dependența lor de furnizorii de muncă la domiciliu. În plus, avem de-a face cu gospodării simple. Activitățile lor remunerative nu sunt autonome, ci heteronome și operează în favoarea proprietarului de teren sau a agentului. Pe măsură ce standardizarea materială a acestei orientări crește , sistemul poate evolua în direcția unei distribuții tehnice a sarcinilor, așa cum există în întreprinderile industriale (fabrici*).

§ 19. *Însușirea serviciilor.*

B [r«nV, cf. § 18]. În ordinea socială, distribuția beneficiilor poate fi clasificată în funcție de modul în care oportunitățile sunt *atribuite* beneficiilor care servesc drept remunerație. Următoarele pot fi obiecte ale atribuirii :

[70] 1. Oportunități pentru sporirea beneficiilor;

2. Mijloace materiale de producție și aprovizionare;

3. Șanse de câștig rezultate din serviciile de comandă [J/rfonierend *].* Vezi cap. 1, § 10, pentru conceptul sociologic de „însușire ".

Reclamă 1. *Însușirea oportunităților pentru dezvoltarea muncii.* Următoarele metode sunt imaginabile:

(AI) serviciul este furnizat în beneficiul unei singure persoane (domn) sau al unui grup; <

(N) serviciul este oferit pieței .

În ambele cazuri, există patru posibilități radical opuse .

Prima posibilitate:

a) însușirea monopolistică a oportunităților de dezvoltare de către lucrătorii individuali („muncă corporativă liberă"); aceasta poate fi: a) ereditară și alienabilă sau

P) personal și inalienabil, sau

y) ereditar și inalienabil - în fiecare dintre aceste ipoteze, poate fi necondiționat sau legat de anumite condiții materiale.

Exemple pentru cazul 1. aa (pentru M): meșteșugari sătești în India; (pentru N): dreptul de comerț în Evul Mediu; 1 .: toate „ drepturile" care conferă acces la taxe [À'cr7.'\' *astăzi* zîznfj; 1. „Y" M și N: anumite „ drepturi" corporative medievale și în special indiene, precum și „sarcini" de tot felul în Evul Mediu.

A doua posibilitate:

b) însușirea exploatării capacităților de muncă în favoarea „ *proprietarului "* » muncitori („ muncă neliberă", „corvée") :

x) liber, adică ereditar și alienabil (sclavie), sau

fj) ereditar dar inalienabil, sau alienabil în anumite condiții, de exemplu în același timp cu mijloacele materiale de muncă - în special pământul (strângere, supunere ereditară).

Însuşirea veniturilor din servicii de către un stăpân poate fi limitată material *(b,* 3 : setvage). Muncitorul nu are dreptul să-şi părăsească locul de muncă de bunăvoie, stăpânul nu are dreptul să-l concedieze.

Alocarea serviciilor poate fi utilizată de către proprietar :

1) în gospodăria sa, ca:

a) sursă de venit în natură sau în numerar; •<

(fi) muncă domestică (sclavi domestici şi iobagi);

2) la nivel profesional şi industrial *[erwerbsmâfiïg] :*

(a) pentru transportul de mărfuri sau pentru modelarea şi transformarea materiilor prime furnizate unităţilor comerciale (*industria corvée autohtonă*) *;*

£) ca muncă în atelierele de producţie (exploatare industrială de către sclavi sau iobagi).

Prin termenul „proprietar ” înţelegem o persoană care (în mod normal) nu participă, nici ca manager, nici ca lucrător, la procesul de muncă. Desigur, ea *poate fi manager în timp ce* este şi proprietar , dar acest lucru nu este necesar şi adesea nu este cazul în practică .

Contribuţia „bugetară” a sclavilor şi iobagilor (vasali posteriori de tot felul), *nu* ca muncitori într-o industrie, ci ca „sursă de venit”, este caracteristică Antichităţii şi Evului Mediu timpuriu. Textele cuneiforme citează exemplul sclavilor unui prinţ persan ucenici *fie* pentru a fi servitori domestici *, fie* pentru a lucra *practic* gratuit pentru clienţi în schimbul plăţii unor redevenţe (numite în greacă octoçopx, în rusă *obrok,* în germană *Hais-* sau /.ri-'emt). Acest sistem era, ca să spunem aşa, regula pentru sclavii eleni (deşi existau excepţii); la Roma, economia independentă, însoţită de un *peculium* sau *merx pcculiaris* (care includea evident obligaţia de a plăti redevenţe proprietarului), a fost transformată treptat într-o instituţie juridică . În Evul Mediu, iobăgia a fost redusă treptat (în special în sudul şi vestul Germaniei) la un simplu drept de rentă, „ iobagii” fiind, în plus, mai mult sau mai puţin independenţi; În Rusia, se observă foarte des (dar nu întotdeauna) limitarea iobăgiei la dreptul de a colecta *yobrok,* iobagii având drept de liberă circulaţie (precar din punct de vedere judicial) ...

Exploatarea „industrială” a muncitorilor lor iobagi avusese loc

preluat din industriile domestice ale domnilor (probabil şi printre faraoni) forma:

(ii) o *industrie de aprovizionare:* livrarea de bunuri a căror materie primă (de exemplu, inul) a fost produsă şi modelată de muncitorii iobagi (ţărani) ; ...

b) o *industrie de prelucrare,* materia primă fiind furnizată de domn. Marfa era probabil, cel puţin parţial,

vinde de către proprietar . Foarte des (în special în Antichitate) această activitate comercială a păstrat caracterul de „ vânzări ocazionale ” , ceea ce nu era deloc cazul . la începutul perioadei moderne, la granițele dintre lumea germanică și lumea „Lava”: în aceste mărșăvii de frontieră (dar nu exclusiv acolo) s - au dezvoltat industriile sclavagiste domestice . Activitatea industrială sclavagistă putea lua forma exploatării *continue* prin (") muncă la domiciliu , (*b*) muncă de atelier pentru un stăpân. Ambele forme se găsesc în Antichitate, a doua ca una dintre formele „ ergasterionului ” , în atelierele faraonice, în atelierele templelor, [1] în atelierele de fabricație ale proprietarilor privați (atestate de morminte funerare) în Orient: se găsesc și în Grecia (la Atena: Demostene), în întreprinderile auxiliare ale exploatărilor agricole romane (cf. expunerea lui Gummcrus), în Bizanț, în *genitium* („gineceu”), iar _ în vremea noastră - în industriile rusești aflate sub iobăgie (vezi lucrarea lui v. Tugan-Baranovsky despre fabricile rusești).

A treia posibilitate :

c) absența oricărei însușiri (lucrarea este formal „liberă” în acest sens al cuvântului) : serviciile sunt furnizate pe baza unor acorduri negociate liber (la nivel formal) de ambele părți. Însă acordul poate fi supus (la nivel material) numeroaselor reglementări în virtutea unor condiții contractuale sau impuse pe bază legală.

Munca contractuală poate servi și chiar servește:

1) în scopuri bugetare :

a) ca muncă ocazională (numită *Lohntccrk* de Bûcher), aa) la domiciliul directorului: *Sl5r* (temă de acasă c), 33) la domiciliul lucrătorului (numită *Heîmwerk* de Bûcher),

3) ca o activitate stabilă,

la domiciliul directorului (familia „arestată”)

33) la domiciliul muncitorului (caz tipic : țăranul emfiteut);

2) în scopuri remunerative , ca: ; x

a) ocazional, r

3) „permanent” — în ambele cazuri, fie la domiciliul lucrătorului [*Hcimarbeit* >], fie în afacerea închisă a proprietarului (muncă agricolă și de atelier , dar în special muncitor în construcții).

În cazul 1, lucrătorul este, în baza unui contract de muncă, în serviciul unui consumator care „ dirige ” munca sau este „ în UCC ” un *antreprenor:* În ciuda similarității statutului juridic, .a .1 < rm.c < . 1 mental la nivel economic. Țăranii emfiteoți* pot fi una sau alta, dar în general sunt muncitori * ms iqucs (în slujba unui OIÂOJ).

Al patrulea no'-'ib'htv:

Însușirea drepturilor de utilizare. Se poate face o utilizare a beneficiilor în beneficiul unui *grup* . a însușirii libere a lucrătorilor în idiviziune ; prin : se ou

a) izolare absolută sau relativă față de exterior;

72] 3) „excluderea sau restricționarea însușirii oportunităților de profit de către lider fără intervenția lucrătorilor . ”

Orice alocare în favoarea unui *lucrător Cixrfr* </<• , a unei „companii miniere ”■ (așa cum se practică în operațiuni Mineritul din Evul Mediu), al unui grup de mineri cu sediul în dreapta zidului sau nociéte- „ treierătorul de hambar ” (*Dr/ich^drtnrr]* • aparținând unui grup de operatori agricoli, face parte din această categorie . - Această formă de însușire traversează în nenumărate nuanțe istoria socială a tuturor regiunilor pământului . - A doua formă, de asemenea foarte răspândită, a fost impusă în epoca modernă de către ihofi - *urile cotote* ale sindicatelor muncitorești, dar mai ales de către „ comitetele de muncă ” [BetneArrütJ].

Orice însușire a locurilor de muncă industriale de *către* lucrătorii înșiși că orice însușire a serviciilor sieris [in/rrir] de către proprietari echivalează în practică cu o fricțiune a liberei recrutări a forței de muncă ; împiedică alegerea lucrătorilor în funcție de nivelul lor tehnic și împiedică raționalizarea activității economice. Se opune în mod material promovării tehnologiei raționale :

fie pentru că exploatarea proprietăților aparținând unui proprietar ,

a)există o tendință de a restricționa producția de muncă (ca urmare a practicilor tradiționale, convenite sau contractuale),

B) interesul de a obține un randament optim din munca lor este redus sau - în cazul însușirii libere în favoarea proprietarului (sclavie deplină) - pierdut complet ;

2 sau în cazul însușirii de către muncitori : există un conflict între intervenția muncitorului care dorește să-și mențină modul de viață obișnuit și eforturile exportatorului (a) de a obține un randament maxim al muncii (b) sau de a înlocui munca manuală cu mijloace mecanice . Tocmai din acest motiv, proprietarul tinde întotdeauna să transforme exploatarea muncii în simple randamente (c) însușirea roadelor muncii remunerative de către muncitori . Dacă , în plus , circumstanțele se pretează la aceasta, se produce eliminarea mai mult sau mai puțin completă a puterii de conducere a ocupației. Acest lucru riscă, pe lângă faptul că duce la o dependență materială, pentru lucrător de investitori puternici (susținători financiari) care acționează ca manageri .

Tendințele opuse, la nivel formal, ale națiunii , însușirea locurilor de muncă de către muncitor și cea a muncitorului.

de către un proprietar au, în practică, consecințe foarte similare. Nimic extraordinar în asta! În primul rând, ambele sunt unite prin legături formale . Fenomenul se observă mai ales atunci când însușirea lucrătorilor de către un stăpân coincide, ca de exemplu într- un grup de drepturi senioriale , cu însușirea șanselor de profit către un grup închis de lucrători. În acest caz, stereotipizarea utilizării lucrătorilor , deci și cota de servicii, reducerea interesului personal al lucrătorilor și opoziția lor victorioasă față de orice „ inovație" tehnică sunt ușor de explicat. Chiar dacă nu este cazul , însușirea lucrătorilor de către stăpân este echivalentă, *în practică,* dependența domnului *de* forța de muncă *disponibilă* că nu are libertatea , ca într-o întreprindere industrială modernă , de a *selecta,* dar pe care trebuie să o facă. Această remarcă se aplică în special sistemului sclavagist. Orice încercare de a forța muncitorii să abandoneze metodele tradiționale pentru a obține un randament mai bun s-ar lovi de obstrucții tradiționaliste și nu ar putea reuși decât prin metode brutale care pun în pericol bunul mers al afacerilor , deoarece ar risca, de asemenea, să pună sub semnul întrebării poziția seniorială a proprietarului , care se bazează, de asemenea, pe tradiție. Tocmai din acest motiv , producția de muncă însușită a fost întotdeauna marcată de o tendință spre cote : acolo unde cotele au fost abolite prin forță (în special în Europa de Est la începutul Evului Mediu) , lipsa selecției și absența oricărui interes personal din partea muncitorilor au împiedicat evoluția către exploatarea optimă . — În cazul însușirii locurilor de muncă de către muncitori , același fenomen s- a manifestat și chiar mai rapid .

[73] 2. Cazul citat în ultima propoziție este caracteristic dezvoltării din Evul Mediu timpuriu (1910-1915) (secolul). Beunden *-urile* din perioada carolingiană și toate celelalte încercări agricole la scară largă s -au ofilit și au dispărut . Venitul proprietarului de pământ și al stăpânului feudal a înghețat la un nivel extrem de scăzut ; produsele solului și subsolului (agricultură , minerit) au trecut în mare parte , venitul monetar (meșteșuguri) în întregime, în mâinile muncitorilor . Această dezvoltare , care, în această formă, a fost specifică Occidentului , se datorează următoarelor „ circumstanțe favorabile " : *a)* clasa proprietară s-a trezit absorbită de sarcini politice și militare ; *b)* absența unei echipe de administratori i-a obligat pe proprietari să se mulțumească cu sistemul de rentă;
c) Interesele divergente ale proprietarilor și concurența dintre aceștia au asigurat practic că muncitorii se puteau mișca după bunul plac; *d)* oportunitățile masive oferite de defrișări , creșterea exploatării miniere și crearea de noi piețe, r) mergând mână în mână cu tradițiile tehnice arhaice , au întărit această tendință. — Pe măsură ce însușirea oportunităților de profit de către muncitori a înlocuit -o pe cea a muncitorilor de către stăpânii lor (caz tipic: industria minieră și corporațiile engleze) , deoarece proprietarii au trebuit să se mulțumească cu un sistem de redevențe pe care muncitorii au refuzat curând să-l plătească (■ Aerul orașului *te face* liber! "■), diferențierea oportunităților a oferit posibilitatea de a realiza profituri *comerciale* . chiar în mijlocul muncitorilor (sau din exterior, datorită IL...remiterea comercianților).

§ 20. *Însușirea mijloacelor de producție și aprovizionare.*

. . \

B *[continuare,* cf. §§ iS, 19]. *Ad* 2 de mai sus. *Însușirea mijloacelor materiale și complementare de producție și aprovizionare* .

Această alocare poate fi făcută în favoarea:

a) a lucrătorilor izolați sau a grupurilor de lucrători;

b) ale proprietarilor;

c) a grupurilor de reglementare formate de terțe părți.

Cazul *a* : însușire de către lucrători izolați. Este posibil :

(a) în favoarea lucrătorilor izolați care devin astfel „proprietari” ai mijloacelor materiale de aprovizionare,

3) sau al unui grup absolut sau relativ închis de muncitori („tovarăși”) : în această ipoteză, nu muncitorul izolat, ci grupul ca atare este „ proprietarul” mijloacelor materiale de aprovizionare .

Grupul poate desfășura o activitate economică :

az) unitar (comunist),

P 3) cu atribuire de acțiuni (cooperativă).

În acest caz, alocare poate fi exploatată fie prin metode bugetare *,* fie prin metode profitabile .

În cazul micilor fermieri, artizani (numiți *Preincerker* (în terminologia lui Bûcher), barcagierii sau proprietarii de vehicule au acces liber la mijloacele de aprovizionare pe care le dețin conform principiilor economiei tranzacționale . Sau sunt supuși reglementării grupurilor de reglementare (vezi mai jos). Cazul p conține o serie de fenomene eterogene, indiferent dacă este prezentat sub formă bugetară sau lucrativă . *Economia internă [plausuirtschaft]* Economia comunistă - care , în principiu, nu este neapărat economia „ originală” sau de fapt comunistă (vezi capitolul p. v) - poate fi orientată exclusiv spre acoperirea propriilor nevoi . Sau poate , de asemenea , la început , ocazional - printr-un sistem de schimburi de bunuri de consum , să vândă materiile prime (materii prime specifice) datorită poziției sale privilegiate sau exercitării monopolistice a unei meșteșuguri extrem de specializate . De asemenea, poate proceda prin *schimburi remunerative.* În acest caz, asistăm în general la dezvoltarea unui „comerț tribal” - deoarece șansele de vânzare se bazează cel mai adesea pe un monopol și pe secretul fabricației transmis din generație în generație , prin specializare etnică și schimburi intertribale , comerțul evoluează adesea spre comerț itinerant și comerț de paria sau (în cazul formării unui grup politic) spre castă *:* (inclusiv potențialele relații interetnice

„ ¿»rancii formează baza), ca în India. — Cazul p? reprezintă cu cm. • nproducție » Economiile interne se apropie de ea h «cooperativă i d Produs de nișcursuri> pe întâlnire ocazională a lucrătorilor . Cazul tipic I ;\Ti"ntX= . cooperativă de producție . e»t mm ", Evul Mediu timpuriu .

HD Casă *b* : însușire de către un *proprietar* sau un grup de muncitori în acest context - așa cum am examinat deja conceptul de proprietate de către un grup de muncitori - adică exploatarea lucrătorilor a tuturor mijloacelor de aprovizionare nu numai ca indivizi, ci în totalitatea lor . Poate fi aplicată, obținută de proprietari pentru toate elementele sau poate apărea din următoarele elemente .

(a) solul (inclusiv lacurile și cursurile de apă),
P) bogățiile minerale ale subsolului,
surse de energie ,
Y) ateliere de fabricație și de lucru ,.
8) mijloacele de producție (unelte, utilaje, mașini).
c) materii prime .
S)

Toate aceste poziții pot fi, în practică, combinate, în mod corespunzător .

a) la liniile bugetare,
b) să -și asigure propriile nevoi,
c) ca surse de venit, prin împrumutarea acestora;

i° pentru uz bugetar ;

2° în scop lucrativ , și anume :
a) într-o companie profitabilă » fără cont de capital
b) ca active de capital (într-o companie străină) sau ca active de capital

ç)

D'autres po.-Mités se ^nt cgalcmenr, ten par un groupement *économique* a qui sou ™ .
sous *b.*

Cas *c* : on pourrait concevoir au i : ....
• ■ nt ***r^mlnieur*** qui utilise lut-meme les
l'appropnaüon par un groupbinent *re&* » capitaux ni comme moyens d'approviwnnement n m pas[1] J;om * îtîun des sociétaires sources de redevances, mais qui les met a « t
[Genonen].

personale " (în propria companie).

, încercați și, cum ar fi însușirea

tj+

i. Însușirea terenurilor de către economiile regale este întâlnită

ï DCndant perioada drumului până când L * * eco > e
J) în cazul transformării solului, fie prin defrișare , fie prin ungere, pe durata lucrărilor.
Când solul cultivabil devine rar , găsim :

utilizări pentru membrii grupului .
Beneficiarii alocării financiare rezultate pot fi :
0 O grupare a cărei întindere depinde
(horticultură, amenajarea pajiștilor , îmbunătățirea locuințelor
)
'S^S- iSXJŸ Să cităm câteva grupări tipice :

U grmipcment^dc^neighborhood^la nivel național. satele .) pentru 1.
dezvoltarea câmpurilor, pajiștilor și pășunilor ; caracter și extindere
c) cea mai mare grupare municipală , cu caracter
variabile, pentru sacrificarea, a s, agricole cu participare
d) grădini de piață familiale și agneo le * topor > .

are Vp"la în operațiunea mobilă

„Nu ”
posibila plată a impozitului..c , °^ . , . t ¿ cs membri.
p. w de revendicare, egahoutre. poUt ;, quU .^.t nomSSncnt amuré prin the.
Funcționarea afacerilor și comunităților domestice (vezi evoluția lor în cap. V).
,) Uneori și un denumire corectă : „p” mic

sistematic s.

Dreptul seniorial poate fi exploatat .
") prin muncă impusă (treburi casnice și muncă singură) .
1° în scopuri bugetare
(i) prin redevențe- ,
b) prin furnizarea de servicii;
2° pentru profit :
ca o plantație
b) cu lucrători liberi: pe bază bugetară, cornu c ^ cs fonocres • pQur Jc
a) prin redevențe* în
nJtu:e sau
de la proprietar sau livrări în natură [de către arendași,

b) plăți în numerar de la arendași. În Ica două cazuri :
c) cu animale private (agricultor arendaș care lucrează pe cont propriu),
d) cu animalele proprietarului de pământ (coloniștilor);
a? în scop lucrativ, ca o exploatare rațională la scară largă.

În cazul *unui,* i°, domnul era de obicei legat prin tradiție de un anumit mod de a-și folosi lucrătorii (fără selecție) și serviciile acestora .

Cazul u. 2° a fost rareori întâlnit cu excepția Cartaginei antice și a Romei antice , a plantațiilor coloniale și nord-americane , cazul b . 2 ° doar în Occidentul modern. Modalitățile evoluției proprietății senioriale (și în special dislocarea acesteia) au decis însușirea modernă . *Aceasta* , în tipul său pur, cunoaște doar trei caractere : (r) proprietarul de pământ , (b) arendașul capitalist , (c) muncitorul agricol fără bunuri proprii. Dar acest tip pur este excepția (și se întâlnește doar în Anglia).

2. Resursele de sol utilizabile în industria minieră sunt corespunzătoare :
a) de către proprietar (în trecut , cel mai adesea stăpânul teritorial) sau
/ >) de către un lider politic (lord cu drepturi suverane) sau de către
c) orice „inventator” al unui zăcământ exploatabil („ libertate minieră”) sau .../) un grup de muncitori,
c) o afacere profitabilă .

Lorzii teritoriali și regali puteau exploata zăcămintele corespunzătoare pe cont propriu (așa cum se întâmpla uneori la începutul Evului Mediu) sau le puteau folosi ca surse de venit; în acest caz, încredințau exploatarea unui grup de muncitori (companie minieră) - ca mai sus în cazul *d.* - sau fiecăruia dintre „inventatori ” (sau fiecărui inventator aparținând unui anumit cerc de oameni. (Astfel, „ munții privilegiați ” *[ge/reite Berge]* s-au născut în Evul Mediu, punctul de plecare al „ libertății miniere ”).

În Evul Mediu, grupurile de muncitori luau adesea forma unei corporații cu titluri de participare pentru membri : exploatarea era *obligatorie* (prin angajament față de beneficiarul rentelor sau față de tovarășii responsabili solidar) și asigura exploatatorilor o parte din venit; altele luau forma unor „ cooperative de proprietari ” care împărțeau profiturile și costurile. Proprietarul minei era eliminat din ce în ce mai mult în beneficiul muncitorilor , dar pe măsură ce nevoia de instalații s-a simțit, acestea au căzut treptat sub controlul unor părți cointeresate [G'mrrAr] cu active de capital , astfel încât , în cele din urmă, cea mai comună formă de însușire era de tipul „ societății de exploatare ” capitalistă [GeîL'erkschaft *]* sau al „ societății pe acțiuni”.

3. Mijloacele de exploatare având caracterul de „ instalații tehnice ” (în special centrale hidraulice , „mori ” de toate tipurile care deservesc utilizări multiple, ateliere mecanice și uneltele acestora) au fost adesea în trecut, mai ales în Evul Mediu, obiectul „însușirii” de către:

a) prinți și stăpâni ai țărilor,

b) orașe (cazul i sau 2),

c) grupuri de muncitori: (bresle, cnrpoi avion, cazul 2), fără a se putea vorbi de o *exploatare* unificată *[Linhritsbetrieb].*

De fapt, în cazurile *a* și *b* , acestea au fost adesea dezvoltate ca sursă de venit prin închirierea lor contra remunerație, cu obligații monopolistice de utilizare și exploatare. Utilizarea instalațiilor avea loc în cadrul exploatării izolate pe rând sau în funcție de nevoi , uneori aceasta fiind ea însăși obiectul monopolului unui grup de reglementare. Astfel , cuptoare, mori de tot felul (de grâu sau de ulei), mori de fulare, ascuțitori, abatoare, vopsitorii, spălătorii (uneori mănăstirești) , forje de martinieri (acestea din urmă erau în general date în arendă exploatărilor industriale), fabrici de bere, distilerii și alte instalații mecanice, dar mai ales șantierele navale (proprietatea orașelor din orașele hanseatice) și punctele de vânzare de tot felul [7b] „(erau utilizate într-un mod precapitalist (de către muncitori izolați , producători de carne și în special orașe), contra taxelor, și constituiau ca atare patrimoniul *”* și nu activul de capital al proprietarilor lor. Această producție și exploatare *bugetară* de către indivizi, grupuri, ca sursă de venit sau ca mijloc de aprovizionare de către cooperativele de producție , a precedat transformarea exploatărilor private în „ capital fix” [jfe/icrtd« *Kapital].* Utilizatorii instalațiilor le-au folosit parțial în scopuri domestice (cuptoare, fabrici de bere, distilerii), parțial în scopuri industriale-profit [cru *erbsuirtschajtlich].*

4. Navigația în trecut era caracterizată prin însușirea navelor de către un grup de proprietari (deținătorii de acțiuni ale uneia sau mai multor companii)
K a mai multor nave) care se distingeau foarte clar de grupurile de „ lucrători nautici *”* . Faptul că riscul Ulterior, a fost socializat și împărtășit cu chiriașii faptul că proprietarii, managerii nautici și echipele au participat cu toții la închiriere, nu a schimbat nimic în situația de principiu a însușirii, ci : s-a reflectat pur și simplu în reglarea conturilor și în șansele de câștig.

5. Concentrarea tuturor mijloacelor de aprovizionare, instalațiilor (de toate tipurile) și uneltelor într - o singură companie, așa cum este regula în întreprinderile industriale moderne , era anterior excepția. Să observăm în special că „ ergasterionul ” (în latină ergastulum *)* Greco-bizantinul s -a distins prin versatilitatea sa *economică* . pe care mulți istorici insistă să o ignore. În realitate, „rgasterionul ” era un atelier care putea : i° să facă parte dintr-o economie domestică *[Haushalt],* sau (u) sclavii fabricau obiecte de care aveau nevoie (de exemplu , pentru o exploatare agricolă) , sau (6) atelierul putea fi considerat o „ întreprindere secundară ”, bazată pe munca sclavilor care produceau pentru vânzare în exterior; sau, [20] să facă parte din patrimoniul unui individ sau al unui grup care obținea rente de la ele (orașe, precum „ergasteria” din Pireu); erau *închiriate* contra cost acestor indivizi sau asociațiilor de muncitori . — Prin urmare, pentru fiecare „ergasterion” (în special în orașe), trebuie să ne punem întrebarea cui aparținea și cine deținea mijloacele de aprovizionare necesare funcționării sale . Cine erau cei care activau acolo: Muncitori liberi , care lucrau pentru

pe cont propriu? Sau sclavi? În acest caz, ai cui sclavi erau ei ? Lucrau ei pe cont propriu (în schimbul plății unui onorariu, <apophôra »)? Sau pe contul stăpânului lor? Natura fundamentală a structurilor economice depinde de răspunsul la aceste întrebări :. În marea majoritate a cazurilor - așa cum atestă încă fundațiile bizantine și islamice - Pergasterion era *considerat* un *cămătar ,* ceea ce o deosebește, prin urmare, radical de fabricile noastre moderne și chiar de predecesoarele lor. Având în vedere „versatilitatea" lor economică, le-am putea compara cu „morile" din Evul Mediu.

6. Chiar dacă atelierul și mijloacele de producție aparțin unui singur proprietar, care la rândul său angajează muncitori , nu se poate vorbi - în termeni economici - despre ceea ce numim astăzi o „fabrică" atâta timp cât nu există (a) o sursă de forță motrice, (b) utilaje , (c) o specializare internă a muncii și o armonizare între diferitele faze ale producției *[Arbeitsverbindung].* „ Fabrica " este o afacere ce poate fi folosită pentru imobilizarea capitalului, ce ia forma *unei* operațiuni cu diviziune internă a muncii și însușire a tuturor mijloacelor materiale de producție în cazul muncii mecanizate, adică realizate cu ajutorul motoarelor și mașinilor. Celebrul atelier de țesut cântat de poeții vremii (secolul al X-lea) unde, conform relatărilor contemporane, erau instalate sute de războaie de țesut , toate proprietatea personală a unui anume Jack din Newbury , proprietarul „ fabricii " , unde țesătorii lucrau cot la cot , ca acasă , cărora proprietarul le furniza materia primă și care se mândrea cu o serie de „instalații corporative " , nu respecta niciunul dintre aceste criterii. Un ergasterion egiptean, grec, bizantin sau islamic, aparținând unui proprietar muncitor (de sclavi) , s- *ar putea* dovedi că astfel de cazuri au existat - să funcționeze conform principiului specificării și armonizării interne . Însă faptul că, chiar și în această ipoteză, proprietarul se mulțumea adesea cu un onorariu (ampnora sii iplc per muncitor și mai mare pentru șef de atelier) - sursele grecești sunt categorice în această privință - ne împiedică să clasificăm o întreprindere consacrată în categoria „ fabricilor" sau chiar a întreprinderilor de tipul celei a lui Jack de Newbury. Manufacturile princiare, în special fabrica de porțelan a împăraților chinezi , manufacturile europene de bunuri de lux - organizate după acest model - care lucrau în numele unei curți princiare și cu atât mai mult cele care deserveau nevoile armatei , se apropiau cel mai mult de „ fabrică " în adevăratul sens al termenului. Cu greu s -ar putea ridica obiecții dacă cineva le -ar numi „ fabrici ". Și mai aproape, cel puțin la exterior, de fabrica modernă erau industriile rusești a căror forță de muncă era formată din iobagi. La însușirea mijloacelor de producție se adăuga însușirea muncitorilor. Din motivele indicate mai sus ... În lucrarea noastră , vom rezerva termenul „ fabrică " pentru o întreprindere (<hcr>) al cărei proprietar și-a însușit toate mijloacele de producție [77] , excluzându-i pe muncitori, (ô) organizată conform principiului specializării , (c) echipată cu surse de energie mecanică și mașini care necesită „întreținere". Toate celelalte unități sunt „ateliere " a căror natură va fi specificată prin epitete.

§ 2i. *Însușirea funcțiilor de ordonare* .

B *[continuare,* cf. §§ 18, 19, 20]. *Ad* 3. *Însușirea serviciilor administrative* .

1. Este tipic în toate exemplele de *economie* condusă *de* patroni *:*

a) în favoarea capului (capul familiei sau al liniei de descendență);

b) în favoarea personalului administrativ însărcinat de acesta cu gestionarea afacerilor (locotenenți și șeful de personal).

2. Se găsește în afacerile cu scop lucrativ 1

a) în cazul coincidenței totale (sau aproape totale) dintre conducere și muncă. Aceasta se identifică atunci de obicei cu însușirea mijloacelor de aprovizionare cu materiale de către lucrători (B, 2, *a,* § 20). Poate fi :

1) apropriere nelimitată , garantată persoanelor fizice, ereditară și alienabilă, cu sau fără clientelă garantată, sau

2) o însușire în favoarea unei *persoane ca o* însușire reglementată în ceea ce privește persoana sau materialul de aici, caz în care este o însușire condiționată sau prevăzută în anumite condiții prealabile, cu aceeași alternativă;

l>) atunci când conducerea întreprinderii și munca s - au separat în mod clar , aceasta apare sub forma unei însușiri monopolistice a oportunităților lucrative de către monopoluri ; cordi. *(t) de către* autoritățile corporative sau bresle , sau (>) politice",

3. este necesară însușirea formală a proprietății directe , însușirea mijloacelor de aprovizionare - sau a resurselor financiare pentru achiziționarea bunurilor de capital individual sau în ajutor - este aceeași ca în cazul însușirii „ trustului de inteligență” de către proprietar . În această ipoteză, proprietarii cred că își exercită dreptul (<;) prin administrare personală , ($) prin alegerea (în cazul alegerii proprietarilor) a unui administrator de fermă . - Acest lucru este evident și nu lipsit de comentarii.

Orice însușire a unui mediu „material și complementar” înseamnă evident, la nivel practic, un drept *de intervenție.* în alegerea șefului companiei și în proprietatea (cel puțin relativă) asupra muncii de către aceștia. Însă „ exproprierea ” lucrătorilor luați ca indivizi nu echivalează cu „ exproprierea ” întregului număr de lucrători, în măsura în care un grup *de* lucrători este capabil - exprimarea mea - să-și impună practic dreptul de cogestionare și evaluare !

§ 22. *Exproprierea lucrătorilor*
în ceea ce privește mijloacele de producție și aprovizionare.

lucrătorilor *izolați* din posesia mijloacelor de aprovizionare este condiționată de un anumit număr de date pur tehnice; ea poate avea loc:

7) dacă *mijloacele* procesele de producție necesită intervenția simultană sau succesivă a unui număr mare de lucrători;

b) dacă centralele electrice permit funcționarea rațională doar în cazul utilizării simultane a unui număr mare de operațiuni unificate și omogene;

c) dacă orientarea rațională din punct de vedere tehnic a diferitelor operațiuni se poate face doar în sincronizare cu operațiuni complementare sub *supraveghere* unic și continuu;

[78] *(d)* dacă implementarea unor operațiuni coerente a căror aplicare rațională nu s-ar putea face decât la scară largă necesită *instruirea* managerilor tehnică specială;

e) dacă controlul omogen al mijloacelor de producție și al materiei prime asigură o mai bună *disciplină a muncii* și, prin urmare , un control mai bun al serviciilor, precum și producerea unor produse finale de o calitate mai uniformă.

Toți acești factori nu împiedică, în principiu, însușirea în favoarea unui grup de muncitori („cooperativă de producție"); ei indică pur și simplu că muncitorul, ca individ, nu are nicio parte din mijloacele de aprovizionare.

Eliminarea *tuturor* lucrătorilor (inclusiv a personalului comercial și tehnic specializat) din posesia mijloacelor de aprovizionare se explică, la nivel *economic :*

a) în general, prin raționalitatea mai mare a exploatării, dacă conducerea are - în timp ce *condițiile de muncă rămân în rest aceleași* - dreptul liber de a selecta și utiliza forța de muncă, în timp ce însușirea locurilor de muncă și dreptul de cogestionare sunt ocazia unor obstacole ilogice din punct de vedere tehnic și a unor ilogicități economice, cum ar fi luarea în considerare a unor interese particulare străine industriei, precum și a preocupărilor alimentare;

b) În contextul economiei tranzacționale , prin încrederea sporită inspirată de creditori într-o conducere a companiei competentă din punct de vedere comercial și „sigură", datorită continuității conducerii sale, conducerea dispunând liber de toate activele materiale care servesc drept „ gaj" (pe credit) față de care dreptul de inspecție a lucrătorilor îi împiedică libertatea de acțiune.

c) Istoric vorbind, (această formă de însușire totală) a început în secolul al XVI-lea, în contextul unei economii care evolua în mijlocul unei *expansiuni rapide și intense a piețelor* , a condus la o superioritate absolută, o activitate decisivă a unui management individual orientat spre piețe și care aduna în mâinile sale toate puterile; ea a fost - favorizată și de jocul forțelor prezente .

Pe lângă aceste motive generale , compania orientată spre piață a avut și alte motive pentru a se îndrepta spre acest tip de expropriere :

Û) bonusul acordat *[Prämiierung]* la *contul de capital,* a cărui raționalitate depinde de însușirea totală a companiei de către proprietar, comparativ cu orice gestiune economică mai puțin rațională din punct de vedere contabil;

(Z) prima acordată capacităților strict comerciale ale conducerii în ceea ce privește cunoștințele tehnice și protejării secretelor tehnice și comerciale ale societății;

c) preferința acordată managementului speculativ care presupune exproprierea; managementul speculativ este conceput, de fapt, fără a ține cont de *gradul* raționalității tehnice a cazului;

<Z) superioritatea care asigură :

s) pe piața muncii, controlul absolut al proprietarului asupra fabricii sale și libertatea de acțiune pe care aceasta i-o permite în relația cu partenerii (muncitorii) săi ,

ß) pe piața bunurilor economice, activitatea industrială bazată pe contul de capital, pe bunuri de capital și credit remunerat în raport cu orice concurent de schimb mai puțin echipat rațional și mai puțin probabil să primească credite; să cităm ca un alt factor specific al iraționalității *materiale* a acestei misiuni economice faptul că contul de capital atinge maximul de raționalitate formală dacă muncitorii se supun dominației antreprenorului;

e) în final, *disciplina muncii* , care este optimă în cazul muncii libere și al însușirii totale a mijloacelor de producție.

Eu • ■

§ 23. *Continuare și sfârșit.* ' • •

Exproprierea *tuturor* lucrătorilor din mijloacele de producție și de aprovizionare *[Besckaffungsmittel]* poate însemna în practică :

[791 *) 9 UC k conducerea exploatării este încredințată statului major al unui grup : chiar și o economie unitară socialistă *rațională* (și aceasta mai mult decât oricare alta) ar menține exproprierea tuturor muncitorilor, pe care ar completa-o prin exproprierea proprietarilor privați;

2) că conducerea revine – prin însușirea mijloacelor de aprovizionare – proprietarilor *sau* agenților acestora .

Însușirea liberei dispuneri a conducătorului companiei de către „ posibilii proprietari ” poate însemna :

a) că managementul este asumat de unul (sau mai mulți) antreprenori care sunt în același timp proprietari : aceasta este însușirea imediată a poziției de antreprenor. Aceasta nu exclude posibilitatea ca dreptul efectiv de dispoziție să se regăsească, ca urmare a puterii finanțatorilor sau creditorilor (bănci de credit sau financiare), în mâinile unor antreprenori care nu sunt implicați în operațiune;

b) că există o disociere între gestionarea exploatării și industria corespunzătoare, mai ales atunci când proprietarii au doar dreptul de a numi antreprenorul și când însușirea exploatării se face prin distribuirea capitalului social (acțiuni sau titluri miniere). Această situație (care este adesea combinată, în grade diferite , cu însușirea strict personală) este *formal* rațională în sensul că permite - spre deosebire de însușirea permanentă sau ereditară - *selecția* unui lider de afaceri calificat . La nivel practic, poate avea mai multe consecințe :

(a) vânzarea întreprinderii se află, ca urmare a aproprierii, în mâinile unor *creditori care nu fac* parte din operațiune și care urmăresc în principal o rentabilitate ridicată a investiției;

7) vânzarea companiei este, datorită achiziției temporare de valori mobiliare, în mâinile *speculanților* străini operațiunii (acționari care se gândesc doar la obținerea de profituri prin revânzarea companiei);

y) conducerea întreprinderii se află, grație puterii lor pe piață și pe piața creditului , în mâinile unor oameni de afaceri (bănci sau persoane fizice, de exemplu creditori *[Finanzern],* cf. p. 169, care urmăresc obiective lucrative fără a fi interesați de bunul mers al fiecărei operațiuni individuale).

Optăm pentru „ persoane străine ” . Intrarea persoanelor nu mai urmărește , în primul rând , asigurarea rentabilității permanente a întreprinderii. Acest caz poate apărea ori de câte ori predomină interesele financiare private . Dar este deosebit de frecvent în rândul persoanelor care nu consideră investiția lor sau participarea lor parțială la instalațiile și activele de capital ale întreprinderii (acțiuni, titluri miniere) ca o investiție financiară permanentă , ci ca un mijloc de a obține profituri pur speculative . Pe *de* altă parte , este relativ ușor să se concilieze interesele beneficiarilor de rente *(* a) cu interesele obiective ale exploatării (adică, în acest caz specific, cu rentabilitatea sa temporară și permanentă).

Impunerea unor interese exterioare întreprinderii în funcționarea acesteia prin controlul pozițiilor de conducere și, în cazuri extreme , prin raționalitatea formală a selecției acestora, precum și o altă iraționalitate *materială specifică* sistemului economic *modern* (căci funcționarea întreprinderii - prin numirea șefului acesteia - poate fi controlată de interese financiare complet independente de întreprindere și de jocul speculațiilor acționarilor). Influența exercitată asupra șanselor de funcționare , și mai ales asupra bunurilor de capital , și astfel asupra direcției ofertei de bunuri de către speculanții din afara întreprinderii , este *unul* dintre motivele fenomenului particular al economiei tranzacționale moderne cunoscut sub numele de „criză” (al cărui studiu ar depăși sfera lucrării noastre).

§ 24. *Profesie și scopuri profesionale.*

r (80] Vom numi [„ *profesia* DE SAU] *"profesie >" [Pcruf]* specificarea, specializarea și combinarea serviciilor care permit unei persoane să aibă oportunități permanente de asigurare și câștig . Orientarea profesională se poate face :

1) prin alocarea heteronomă a nișelor și alocarea resurselor de aprovizionare de către grupul de reglementare (>• profesie obligatorie), sau prin orientarea liberă a serviciilor profesionale în funcție de situația pieței („ libera alegere a profesiei 0”), se poate baza

2) privind specificarea și specializarea serviciilor ;

3) poate corespunde dezvoltării autocefale sau heterocefale a unor servicii profesionale de către persoana în cauză .

O anumită corelație poate fi observată între ocupațiile tipice și modalitățile tipice de a obține oportunități lucrative ; vom examina această problemă studiind „ condițiile ” și „situațiile de clasă” ale societății *[stâ'ndischke Klassenlage*] .

Despre stările „tonice” în general, vezi capitolul tv.

ï. „Profesii obligatorii*”: constrângerea se face pentru liturghie sau *Votkos* prin recrutare obligatorie în cadrul unui grup princiar, statal, seniorial sau comunal. — „ Libera alegere a conducerii” : prin oferta de servicii profesionale pe piața muncii sau prin acceptarea unei candidaturi pentru un post „ liber”.

a. Așa cum se arată în § 16, înțelegem prin „specificarea serviciilor ” alocarea meseriilor și profesiilor în Evul Mediu, prin „specializarea serviciilor ” distribuția meseriilor în întreprinderile raționale moderne . Distribuția meseriilor în *economia tranzacțională* se traduce adesea, la nivel metodologic , printr-o specificare tehnică irațională și nu printr-o specializare rațională a serviciilor, deja pentru simplul motiv că este orientată către șansele de plasare, deci către interesele cumpărătorilor sau consumatorilor * care determină setul de servicii oferite de aceeași întreprindere, fără a ține cont de specializare și poate de o armonizare uneori irațională a serviciilor considerate din unghi metodologic.

y. Specializare profesională Nutoci phalc : * exploatare izolată (a unui meșteșugar, a unui medic, avocat, a unui artist). Specializare heterocefală : muncitor în fabrică, funcționar public .

Distribuția ocupațiilor (profesiilor) în anumite grupuri umane este variabilă :

") în funcție de gradul de dezvoltare al profesiei* caracterizat și bine determinat; această dezvoltare depinde în special de :

(a) nevoi în schimbare ,

(i) (în primul rând) evoluția tehnicii meseriilor,

v) evoluției

i° economii interne mari : în cazul „ comerțurilor ” obligatorii sau

2° șanse de piață : în cazul „ liberei alegeri a profesiei ” ;

¿) în funcție de gradul și natura specificării sau specializării profesionale a Aoncwnejului. Ceea ce determină evoluția profesiilor este mai presus de toate :

situația pieței (situația economică) pentru serviciile economice specializate , situație care depinde în principal de puterea de cumpărare,

3) distribuirea cedării activelor de capital ;

c) după gradul și natura continuității sau a schimbărilor din domeniul profesional .

Acest ultim punct este strâns corelat cu:

(a) pregătirea profesională necesară pentru obținerea de servicii specializate ,

3) gradul de stabilitate sau instabilitate a șanselor de câștig care, pe de o parte, depinde de stabilitatea distribuției veniturilor și de natura acesteia, dar și de evoluția tehnicilor.

O importanță deosebită pentru toți Structurile profesionale revin stratificării societății și oportunităților pe care aceasta le oferă pe plan social și prin formarea profesională în anumite activități „ cu un grad ridicat de tehnicitate *[t;elcrn!er Beruf]*.

Doar acele servicii care necesită un minim de formare și oferă șanse continue de câștig fac obiectul unor profesii independente și stabile . Ocupațiile pot fi alese prin tradiție sau ca urmare a unor considerații raționale (în special *având în* vedere șansele de câștig); alte alegeri sunt dictate de farmec sau impulsuri emoționale, adesea cu intenția de a proteja un anumit „ prestigiu ” de clasă. Profesii individuale a avut la început întotdeauna un caracter charismatic (magic) , celelalte structuri profesionale - în măsura în care se poate vorbi despre „ structuri” - erau supuse cerințelor tradiției. Capacitățile nespecific personale și carismatice se bazau, în grupuri închise, pe o inițiere tradițională [/InrcÂufurg] sau pe tradiția ereditară . Profesiile individuale cu un caracter charismatic pronunțat au fost suscitate la început - într-o manieră liturgică - [Sx] de marile economii domotice ale prinților și lorzilor , mai târziu - în cadrul economiei tranzacționale - de către orașe. Paralel cu această evoluție , ca o consecință a unei pregătiri profesionale magice, rituale sau clericale, au existat anumite forme de *educație literară* și de altă natură , care treceau drept „distinse ” în clasele superioare ale societății .

În sensul celor spuse , specializarea profesională nu implică neapărat o muncă *continuă , fie pe* plan industrial, fie în numele unui grup (de exemplu, pentru o economie seniorală sau pentru o fabrică), fie pentru o „ piață ” absolut liberă .

i. Este perfect de conceput și se întâmplă *adesea* ca muncitori calificați, dar care nu dețin nimic propriu , să fie puși la muncă ; pentru servicii ocazionale, (cel mai adesea) în numele * unui cerc relativ restrâns

a) client ■ care trăiește pe baza unei economii domestice (consumatori) sau

¿>) ale angajatorilor care urmăresc un scop lucrativ *[Ertcerbrvirtirba/tfrt]*.

Cazul a: în *economiile interne* [gospodărie*]. Să menționăm, în cazul exproprierii cel puțin a aprovizionării cu materii prime, respectiv a muncii care le furnizează produsul final:

(a) muncă la domiciliul angajatorului consumator [SfSr], ca muncă itinerantă,

2° ca ocupație sedentară , munca fiind totuși efectuată în mod itinerant la domiciliile angajatorilor;

p) muncă la domiciliu pentru o economie domestică [LoAnre/rA] : aceasta este o muncă sedentară desfășurată într-un atelier privat (sau la domiciliul lucrătorului). .

În toate aceste cazuri, economia domestică [angajatorul] este cea care furnizează materia primă; dar uneltele aparțin, în general, muncitorului (secerătorii își dețin coasa, croitoresele își dețin lada de lucru, meșterii își dețin uneltele).

Contractul de muncă implică , în acest caz , intrarea temporară în domiciliul consumatorului .

K. Bûcher a inventat termenul Preisveerk *pentru* a desemna serviciile lucrătorilor cu toate mijloacele de aprovizionare

Cazul *b* : Munca ocazională a lucrătorilor calificați se regăsește în *economia lucrativă* În caz de expropriere a aprovizionării cu materii prime , produsul finit rămâne la dispoziția lucrătorului.

(a) sub formă de muncă itinerantă în fermele angajatorilor ;

p) sub formă de muncă ocazională sau sezonieră la domiciliu pentru un angajator .

Exemple; de la un: muncitor agricol itinerant în Polonia, numit *Sachscnr "f;* de la 3 : orice muncă acasă care se desfășoară pe lângă munca în atelier .

Același lucru este valabil și în economiile cu însușire a ofertei mele :

(a) în cazul contului de capital și al alocării *parțiale* a investițiilor de către proprietari; ateliere și fabrici unde se lucrează doar la comandă [£oAn/côr;A] și în special fabrici *la comandă* - primele *existând* de mult timp, cele din urmă fiind întâlnite de o perioadă de timp la fel de frecvent;

3) în cazul însușirii integrale a mijloacelor de aprovizionare de către lucrători :

(i) mini-exploatare, fără cont de capital :

a) pentru economiile interne : muncă plătită pentru clienți [*Kundenpreistcerkce],*

(fi) operațiuni cu scop lucrativ : industrie casnică *fără* exproprierea mijloacelor de aprovizionare, adică a fermelor formal libere care, de fapt, lucrează în numele unui grup monopolistic de clienți;

operațiune la scară largă *cu* cont de capital : aprovizionarea unui cerc fix de clienți : consecință (obișnuită , dar nu exclusivă) a acordurilor de distribuție (carteluri de vânzări).

să observăm că :

(a) nu orice act remunerativ este neapărat un element al activității remunerative — și că

b) repetarea actelor remunerative, oricât de frecventă, nu este neapărat expresia unei *specializări* continue și unidirecționale *[gleichsinnig].*

Cazul *a* Vorbim despre o activitate lucrativă *ocazională*

a) când este vorba de vânzarea surplusurilor unei economii interne; același termen se aplică schimburilor lucrative ocazionale într-o economie internă la scară largă , cum ar fi cele practicate în special de stăpânii teritoriali, există o întreagă „serie de acte" care duce, printr -un lanț *continuu* de „ operațiuni lucrative ocazionale ", la

) speculațiile ocazionale ale unui rentier, publicarea ocazională a unui articol, *a* unei poezii a unui individ etc. Ajungem astfel, printr -o tranziție imperceptibilă, la noțiunea de „ *profesie secundară ".*

Taxi Să nu uităm că există și forme de activitate schimbătoare, instabilă, care evoluează între tot felul de meserii și profesii, de la mijloace de trai obișnuite la cerșetorie, jaf armat , furt etc.

categorie separată este alcătuită din :

are) activități pur filantropice (caritabile);

1. Activități necaritabile limitate la o instituție specială (în special în scopuri punitive)

(c) câștigurile obținute sistematic prin utilizarea forței;

d) " (*infracționale*) obținute prin violență sau înșelăciune. Cazurile și *b* prezintă puțin interes; *a* a jucat un rol foarte important în grupurile hierocratice (ordinele cerșetorilor) *,* în grupuri politice (jaf de seră) : Aici r inc; Jcr.ee asupra economiei a fost

uneori considerabil. (. e care caracterizează cele două cazuri *a* și *c* Aceasta este orientarea lor extraeconomică . De aceea noi
Nu trebuie să întocmim o listă sistematică a lor. Vom analiza această problemă într-un alt capitol. Din motive parțial analoage (spunem *parțial P)* vom cita doar incidental activitatea remunerată a corpului funcționarilor publici (și a ofițerilor care aparțin aceluiași grup) și din motive metodologice (518), întrucât aceste categorii formează un „subgrup" al activităților profesionale. Pentru a le examina în detaliu, ar fi necesar să studiem în prealabil relația lor cu *puterea stabilită* .

§ 24 *a. Principalele forme de însușire și relații de piață.*

Diagramele dezvoltate din § 15 arată clar că o gamă largă de relații caracterizează activitățile de însușire și schimb la nivel tehnic și comercial.

De fapt, printre nenumăratele posibilități, doar câteva joacă un rol dominant. ■ (
<

1. În sectorul agricol , putem cita :

are) Cultivarea solului conform unui sistem itinerant , bazat pe schimbări frecvente de domiciliu : aceasta este economia domestică cu însușirea solului de către clan și utilizarea - tempo
rare sau permanente — grupuri vecine cu însușire temporară a terenurilor de către economiile interne.

Aceste grupuri de economii domestice pot fi:

a) marea comunitate domestică *[grojk Hauskommunion]}*

(p) rudenie organizată;

T) marea afacere de familie;

3) mica fermă familială.

Agricultura este „ itinerantă” doar în ceea ce privește terenurile cultivate ; acest lucru este foarte rar și se extinde pe perioade mai lungi în cazul fermelor de stat .

[83] 5) Agricultură sedentară : cooperative locale sau sătești care reglementează exploatarea câmpurilor , pajiștilor, pășunilor, pădurilor, apei de către ferme familiale mici (de obicei gcnér.dê). Însușirea fermelor și grădinilor de către familii mici ; a câmpurilor, terenurilor cultivabile, pajiștilor (adesea), pășunilor de către grupul sătesc ; a pădurilor de către comunitățile locale de o anumită suprafață. Împărțirea terenurilor este adesea posibilă din punct de vedere legal , dar nu se practică într-un mod sistematic și obișnuit. Economia este în general reglementată de „ ordinea sătească” („ economia sătească primitivă”).

Comunitatea ignagère *[Sipp*ngemeinschaft] t* tn Ca comunitate economică, ea există doar cu excepția cazurilor (de exemplu, în China) sub imperiul grupării raționale (*societatea de linie)*

c) Exploatarea domnului cu ferme corvéabile, țăranii fiind obligați să presteze servicii obligatorii în natură și în muncă. Însușirea impusă a pământului și a lucrătorilor de către domn , a folosinței terenurilor și a locurilor de muncă; culturilor de către țărani (grupare rurală simplă bazată pe servicii în natură)

J) Monopolul seniorial sau fiscal al pământului cu responsabilitatea comunității țărănești în ceea ce privește sarcinile fiscale . De aici rezultă comunitatea rurală și redistribuirea sistematică a pământului, însușirea impusă și permanentă a pământului de către comunitățile rurale (în compensație pentru obligațiile fiscale), rareori de către familiile de agricultori cu titlu temporar și sub rezerva utilizării de către alți țărani. Reglementarea economiei prin regulamentele proprietarului de pământ sau ale seniorului politic (comunitatea rurală seniorială sau fiscală).

e)Exploatare seniorală liberă cu utilizare bugetară a țăranilor dependenți ca sursă de venit : adică însușirea pământului de către proprietarul de pământ, dar exploatarea întreprinderilor asigurate de (a) coloniști, (p) fermieri parțiali sau (y) plătitori de arende (cenzaires).

Exploatarea plantației : însușirea liberă a pământului și a lucrătorilor (ca sclavi cumpărați) de către stăpân și proprietar în scopul exploatării lucrative într -o întreprindere capitalistă bazată pe sclavie .

jf) Domeniul agricol : însușirea terenurilor
(a) de către proprietarii de terenuri , cesiunea dreptului de arendă în favoarea marilor fermieri care lucrează sau
P) de către operatori în scop lucrativ. În ambele cazuri, munca este efectuată de lucrători liberi în cadrul:
i° din fermele aparținând operatorului sau
2° puse la dispoziția operatorilor de către proprietar . În ambele cazuri,
i) cu producția de bunuri agricole sau — caz limită — 2) fără nicio producție de bunuri economice .

7;) În absența oricărui domn, economia țărănească cu însușirea pământului de către fermieri (țărani). În practică, însușirea poate fi tradusă prin :
(a) prin predominanța terenurilor ereditare sau
p) dimpotrivă, prin predominanța vânzării de subdiviziuni,
primul caz apărând mai degrabă în ferme izolate sau ferme foarte mari, al doilea fiind caracteristic locuințelor sătești și fermelor rurale mici.
Cazurile ey și Ap presupun în mod normal existența unor suficiente piețe locale pentru produsele agricole.

2. În industrie și transport *(* inclusiv minerit și comerț), putem cita:

a) Muncile domestice, considerate în primul rând ca un mijloc de schimburi ocazionale cu:

a) specializarea interetnică a serviciilor (profesii specifice clanului [*Stammgciocrbe].* [În unele cazuri], acestea evoluează în direcția

[<84] fi) a *profesiilor specifice unei caste* .

Ambele cazuri se caracterizează în primul rând prin însușirea surselor de materii prime și, prin urmare , a producției de materii prime . În primul caz, însușirea formală lipsește adesea. În același timp, în al doilea caz — totuși — *observăm însușirea ereditară a oportunităților de profit pe baza specificării* serviciilor pe grupuri de linie [Sip / erjVfnWaf] sau grupuri domestice.

/») *Profesii controlate de consumatori [gebundenes* Kundenger- rxrrZ'tf *]* . ' specificația serviciilor pentru un grup de consumatori :

a) de inspirație seniorială (eïAor, economie seniorială);

ü) de inspirație corporativă (demiurgică).

Fără desfrâu comercial. În cazul a, armonizarea serviciilor pentru uz domestic, uneori muncă efectuată la „ergasterionul" domnului. În cazul 3, însușire ereditară (uneori alienabilă) a locurilor de muncă, munca fiind efectuată în beneficiul unei clientele adecvate (consumatori); uneori evoluție lentă într-o anumită direcție :

I. Primul caz special : lucrători potriviți *(formal negratuiți) cu* beneficii specificate :

(a) ca sursă de venit pentru stăpânii lor ; în ciuda statutului lor de iobagi, acești muncitori se bucură, în general, de *libertatea* materială de a *lucra* pentru clienții aleși de ei („ sclavi care câștigă chirie") ;

muncitori domestici sclavi , serviciile lor fiind destinate unor scopuri lucrative ;

y) ca muncitori în atelierul „ergasterionului" stăpânului , în scopuri lucrative (industria sclavilor domestici).

II. Al doilea caz special: specificația *liturgică* servicii în scopuri fiscale*^ acest tip este analog cu „profesia de castă" *(a&).*

Situația este similară și în minerit, unde găsim exploatări princiare sau senioriale pe bază servilă (cscla\cs sau iobagi).

În transportul terestru întâlnim :

a) însușirea seniorială a mijloacelor de transport în scopul plății rentelor: distribuirea serviciilor demiurgice între micii țărani aleși pentru această sarcină;

3) caravane de mici comercianți* organizate pe bază corporativă . Mărfurile le aparțineau.

În transportul maritim întâlnim:

(a) nave care transportă mărfuri aparținând unui proprietar , care navighează în numele unei economii interne [oi/ccwm/'/g], senioriale sau patriciene;

3) construcția și exploatarea navelor pe bază corporativă , căpitanii și echipajele participând la operațiune în calitate de comercianți ; existau , în paralel, mici comercianți *itineranți* [mter *-ld:al*] ca navlositori; riscurile fiind socializate între toți cei implicați, convoaiele maritime erau supuse unei reglementări foarte stricte . În acest sistem, noțiunea de „ comerț" era încă identificată cu „ comerțul interlocal ", fiind , prin urmare, în același timp, o *industrie de transport.*

c) *Schimb liber. Schimbul* liber caută clienți precum:

(a) lucrători la domiciliul consumatorului [6'ZorJ sau

3) lucrători angajați [Lo/rntiwA],

cu însușirea materiilor prime de către client (consumator), a uneltelor de către muncitor, a eventualelor instalații (ca surse de venit) de către stăpân sau de către grupuri (în acest caz, utilizarea lor se făcea pe rând), sau

(i) lucrători contractuali *[Prcistverk],*

cu însușirea materiilor prime și a uneltelor de către muncitor, care asigura și conducerea lucrărilor ; instalațiile, în schimb , aparțineau (de cele mai multe ori) unui grup de muncitori (meserii)

În toate aceste cazuri, reglementarea comerțului era o chestiune care ținea de organismul comercial *(Zunft,* corporație).

În industria minieră : însușirea zăcămintelor de către puterea politică sau stăpânii teritoriali ca sursă de venit; însușirea dreptului de exploatare de către un grup de muncitori; reglementările corporative au împiedicat exploatarea obligatorie a zăcămintelor - în schimbul unor drepturi acordate de stăpânul locului și de corporația minieră , toți membrii fiind răspunzători solidar.

[fSy] În transportul terestru : corporații de barcagii și transportatori cu organizarea convoaielor și reglementarea șanselor lor de câștig.

În transportul maritim : deținerea de acțiuni la nave, convoaie, comercianți care navighează în „ comendu " *[Komtnendahdndler].*

Evoluția către capitalism :

a) ..lonopu.tsatiun a capitalului circulant de către antreprenori utilizat ca mijloc *de* avansare a banilor către lucrători. Prin credit *de ofertă ,* Finanțatorul și-a asigurat dreptul de a dispune de produsul final în ciuda persistenței formale a însușirii mijloacelor de producție de către muncitori (fenomenul a fost observat în industrie și în minerit)

.

r) Însușirea dreptului *de vânzare* produse ca urmare a monopolizării efective a cunoștințelor comerciale, bazată pe oportunități de piață și fonduri de operare , în virtutea reglementărilor monopolistice (de bresle) impuse sau a privilegiilor puterii politice (ca sursă de rente sau în schimbul „ -putrederilor”).

Regim mai disciplinat pentru lucrătorii angajați în industria casnică : furnizarea de materii prime și echipamente de către antreprenor.

Caz special : organizarea rațională monopolistă a industriei." domestice în virtutea privilegiilor acordate de interese financiare sau „ populaționiste ” . (pentru a asigura populației mijloacele de trai). Reglementarea condițiilor de muncă impuse prin licențe de funcționare .

3) Crearea de industrii meșteșugărești *[Werkstattbetrieb] fără* specializare rațională a muncii, cu însușirea tuturor mijloacelor materiale de producție de către antreprenor. În industria minieră: însușirea zăcămintelor , galeriilor și echipamentelor de către proprietar . În industria transporturilor : companie de transport de marfă de către marii armatori. Consecința a fost peste tot aceeași : exproprierea lucrătorilor din mijloacele de producție .

(c) Ultima fază a instaurării sistemului capitalist a fost crearea marilor industrii de aprovizionare : mecanizarea producției și a transporturilor . Cont de capital. Toate mijloacele materiale de aprovizionare sunt transformate în *capital (* „ investit ” sau „ capital circulant ”). Toți muncitorii devin muncă . Transformarea întreprinderilor în grupuri socializate de deținători de titluri este echivalentă cu exproprierea „ șefului ” unității , care ocupă acum o poziție de „funcție oficială”, în timp ce proprietarul nu este mai mult decât „ omul de confidențialitate ” al creditorilor (băncilor).

1. ' / K

Aceste *tipuri diferite* [nu apar cu aceeași frecvență] .

1. În domeniul agricol întâlnim peste tot tipul 1, *a* (p. 149); în ceea ce privește forma (comunitate cu cupole și economie de linie dreaptă [N;/'/>ezKiî r /<c/;q/7]), aceasta exista doar în câteva locuri din Europa , dar era tipică Asiei de Est (China). Tipul *b (* comunitate viticolă și agricolă) (p. 149) aparținea Europei și Indiei. Tipul c (exploatarea sclavilor seniorială) se găsește aproape peste tot; în Orient există și astăzi . Tipul *d* (monopolul seniorial și fiscal cu distribuire sistematică a câmpurilor între țărani) se regăsea , în forma sa seniorială , în Rusia și (într- un sens ușor diferit , distribuirea făcându-se pe baza rentelor) în India, forma fiscală fiind tipică Aicului oriental și anterior , precum și Egiptului . Tipul *c (exploatare* seniorială liberă bazată pe redevențe, încredințată micilor fermieri arendași) este tipic Irlandei , dar a existat și în Italia, în sudul Franței, în China și •— în Antichitate —

în Asia greacă. Tipul IxÎ *f* (plantație bazată pe sclavi) a aparținut antichității romane și cartagineze , economiilor coloniale, jetailor sudici ai Statelor Unite ale Americii. Tipul £ (exploatare funciară) , în forma sa a (separarea între proprietatea funciară și exploatare) , în Anglia; în forma sa p (cultivarea solului de către proprietar), în estul Germaniei, în părți ale Austriei, în Polonia și în vestul Rusiei. Tipul *h* (exploatare de către proprietarii țărani) a fost întâlnit în Franța, sudul și vestul Germaniei, într- o parte a Italiei, în Scandinavia, precum și (cu unele restricții) în sud-vestul Rusiei, dar mai ales în China modernă și (cu unele modificări) în India.

Această mare diversitate a regimului agricol *(final)* poate fi explicată doar parțial prin efecte economice (regimuri de exploatare diferite în regiunile defrișate și în regiunile irigate), [86] intervenind și alți factori, în special vicisitudinile istoriei, modalitățile de impunere a sarcinilor publice și regimul militar.

2. În domeniul meșteșugurilor și industriei [G'mrrZ'r] — cercetările istorice nu au stabilit încă legi universal valabile privind evoluția transporturilor și mineritului .

Tipul *are* , Un (meseria specifică clanului *[Stammesgewerbê\,* p. 151) era răspândit peste tot.

Tipul a, 3 (ocupații specifice castei , p. 151) a fost aplicat universal doar în India, în alte părți doar pentru ocupații degradante („impure”).

Tipul *B* , a (comerț domestic, *oikenmàfiig)* era reprezentată în toate economiile interne princiare , dar mai ales în Egipt; în alte părți se întâlnea în economiile senioriale; în forma *b,* Ji (comerțuri demiurgice), se găsea peste tot, sporadic (și în Occident), dar ca tip se limita la India. Rasul particular 1 (iobăgia ca sursă de rente) era specific Antichității , cazul particular n (specificarea liturgică a serviciilor) Egiptului , lumii grecești, Antichității romane și, în anumite momente, Chinei și Indiei.

Tipul C întrucât tipul dominant (liberul schimb, p. 152) și-a găsit patria clasică *exclusiv în Evul Mediu occidental,* deși se regăsea peste tot, iar *corporația [Zunft]* era deosebit de răspândită în lume (în special în China și Orientul Apropiat) — dar lipsea *complet* din economia „clasică” a Antichității. În India, *casta* a înlocuit corporația.

Fazele dezvoltării capitaliste (p. 152 s.) în meșteșuguri și industrie [G'wcràr] au fost întâlnite la scară largă , în afara Occidentului , doar până la tipul p. Acest fenomen nu poate fi explicat doar prin efecte economice .

§ 25. *Condiții pentru calcularea beneficiilor optime : adaptare, calificare, nivel de responsabilitate .*

A. Pentru a obține performanțe optime în execuția oricărei lucrări (în sensul cel mai larg al termenului) , trebuie îndeplinite trei condiții , dacă facem abstracție de cele trei grupări tipic comuniste (cf. § 26) care includ elemente extraeconomice ;

, 1. Optimul adecvării la serviciu ;

- 2. Opțiunea de calificare j-;

3. • Optimul zelului la locul de muncă.

Condiția 1. Adecvarea (fie că este rezultatul unor predispoziții ereditare , al educației sau al influențelor mediului) poate fi verificată doar prin *testare.* În economia tranzacțională, testarea ia forma unei „probe" în momentul angajării . Taylorismul pretindea că o transformă într -un sistem rațional .

Condiția 2. Optimul de calificare poate fi atins doar prin specializare rațională și continuă. În opinia noastră , aceasta ia forma în esență empirică a unei specializări a serviciilor realizate prin luarea în considerare a imperativului reducerii costurilor (în interesul profitabilității și în conformitate cu aceasta). Specializarea rațională (fiziologică) este încă la început (taylism).

Condiția 3. Zelul pentru muncă poate, ca orice altă activitate umană, să fie supus unei anumite orientări (cf. cap. 1, § 2). Ca dispoziție specifică (care vizează realizarea propriilor scopuri sau a celor ale liderilor unei organizații), își găsește sursa principală fie în *interesul personal,* fie în interesul direct SAU indirect; această ultimă observație se aplică.

în special pentru lucrări considerate ca fiind executarea ordinelor și dispozițiilor străine . Constrângerea poate fi exercitată :

(a) prin amenințarea cu violență fizică sau alte consecințe neplăcute sau

(A) prin riscul de a rămâne fără mijloace de trai dacă serviciile nu sunt satisfăcătoare .

Întrucât a doua formă de constrângere, tipică economiei tranzacționale, face apel într- o măsură mult mai mare la interesul personal și vizează stabilirea libertății de selecție în funcție de valoarea (cantitativă și calitativă) a serviciilor (evident, ținând cont de cerințele profitabilității), ea este formal mai rațională (în sensul eficienței tehnice optime) decât orice constrângere fizică . Condiția esențială este experiența lucrătorilor în toate mijloacele de producție și necesitatea de a aplica pentru angajare ca salariați : cu alte cuvinte, protecția din partea puterii stabilite.

a însușirii mijloacelor de producție de către proprietari. Contrar constrângerii pure și simple , acest proces îl scutește pe antreprenor de preocuparea pentru recrutare (familie) și cel puțin parțial de preocuparea pentru selecție (din punct de vedere al capacității), de care solicitanții trebuie să se ocupe singuri . Spre deosebire de sistemul sclavagist , cerințele de capital și riscurile de investiții sunt limitate și pot fi determinate prin calcul; în cele din urmă, cantitățile enorme de salarii plătite sub formă de numerar extind în mod corespunzător piața bunurilor de consum . Acest sistem nu opune aceeași barieră atașamentului *pozitiv* față de muncă ca - toate celelalte lucruri fiind neschimbate - sistemul sclavagist : rămâne faptul că specializarea tehnică și predominanța activităților repetate și monotone [1] (Taylorism) lasă puține stimulente în afară de atracția câștigului. O creștere a câștigurilor este prezentată sub forma < muncii la bucată » f/iÂÂ - ortf/oAn]. Pe scurt, în sistemul capitalist , cei doi principali factori determinanți ai eticii muncii sunt șansele unei creșteri a regimului de „muncă la bucată ” și teama de concediere .

Este posibil să se stabilească un anumit număr de reguli care se aplică în general muncii libere , fiind înțeles că mijloacele de aprovizionare nu se află în mâinile lucrătorilor :

1) Șansele de atașament emoțional față de muncă sunt — toate celelalte fiind neschimbate — mai mari în cazul *specificării* decât în cazul *specializării.*

^ " Performanțe ” deoarece succesul personal este mai evident pentru fiecare lucrător în parte . Aceeași observație se aplică , evident , tuturor performanțelor de calitate .

2) Atașamentul tradițional față de o anumită formă de muncă, așa cum se observă în special în agricultură și meșteșuguri domestice (mai ales dacă aceste activități se desfășoară într- un cadru puternic marcat de supraviețuire)

țiuni), are particularitatea că muncitorii care se dedică acestor tipuri de muncă își reglează serviciile calitativ și cantitativ fie în funcție de rezultatele stereotipe așteptate de la ei, fie în conformitate cu salariile tradiționale la care cred că au dreptul (uneori, aceste două considerații intră în joc) ; din acest motiv, este dificil să le utilizezi rațional sau să le crești producția prin bonusuri (salariu la bucată). Pe de altă parte , este cert că legăturile patriarhale cu stăpânii (proprietarii) lor pot, așa cum demonstrează experiența , să mențină activitatea acestor muncitori la un nivel ridicat de eficiență.

3) k *atașament rațional,* în forma sa tipică, este determinată fie de credințe religioase , fie de o evaluare socială deosebit de ridicată a muncii ca atare. Toate celelalte motive sunt, așa cum dovedește experiența , de natură trecătoare.

El a spus că preocuparea „altruistă” de a-și satisface propriile nevoi face din muncă o datorie care trebuie îndeplinită.

B. Achiziționarea mijloacelor de aprovizionare și cedarea propriei forțe de *muncă* sunt cele mai puternice stimulente care incită un individ să se cheltuiască fără să numere. Aceasta este cauza ultimă a importanței micilor exploatații agricole, fie că sunt dezvoltate de un mic proprietar, fie de un mic fermier arendaș (care speră într-o zi să dobândească proprietate personală). Exemplul clasic este oferit de China; în domeniul meșteșugurilor cu servicii specificate, vom cita India*; toată Asia este, de asemenea, marcată de aceasta; nu vom excepta Evul Mediu european , unde luptele neîncetate aveau ca principală problemă libera (formală) cedare a bunurilor. Enorma muncă suplimentară pe care *micul fermier (* fără excepție, dar se aplică și observația * 10rtI < 1 eur) 110:1 specializat, dar cu servicii specificate, o investește în ferma sa , restricțiile privind nivelul de trai pe care și le impune pentru a-și menține independența *formală ,* împreună cu *utilizarea bugetară ...* de produse secundare și „deșeuri” de tot felul pe care marile companii nu le pot *comercializa,* permite -i să existe *tocmai pentru că* a absenței contului de capital .)ut și a menținerii unității gospodăriei sale și a fermei sale . Ferma agricolă cu cont de capital este — dacă este *./■' riéta e* ceea ce îi asigură funcționarea - [88] infinit mai sensibil la fluctuațiile economice decât mica întreprindere (cf. calculele mele prezentate la Congresul Juriștilor Germani, în *Verhandlungen des Deutschen /unstentags* , XXIV). ' J

În sectorul meșteșugăresc și industrial [<7.xrr/;<] același fenomen a fost observat până la crearea unor companii mecanizate, extrem de specializate, cu operațiuni interne armonizate [arbeitsverbindend] . Lucrări precum cea a lui Jack de Newbury puteau fi *închise* încă în secolul al XVI-lea prin *măsuri autoritare* (așa cum s -a întâmplat de fapt în Anglia) fără o catastrofă care să afecteze șansele de câștig ale muncitorilor ; deoarece concentrarea războaielor de țesut însușite de antreprenor , precum și un număr adecvat de țesături într- un atelier, fără o creștere semnificativă a specializării sau armonizării muncii, nu creșteau , având în vedere situația pieței conectate, șansele proprietarului până la punctul în care acestea ar acoperi în această măsură riscurile sale sporite și costurile de întreținere a „fabricii” sale . În industrie, și acesta este miezul problemei , o companie care necesită sume mari de capital pentru instalațiile sale („capital imobilizat ”) nu este doar, la fel ca în agricultură, sensibilă la fluctuațiile economiei , ci suferă și în cea mai mare măsură de cea mai mică „ iraționalitate ” (imposibilitatea de a prezice prin calcul) a administrației și jurisprudenței , așa cum exista peste tot în lume, *cu excepția...* În Occident, munca descentralizată la domiciliu a putut continua ca peste tot și în concurență cu „fabricile” rusești până în momentul precis - adică *înainte* de introducerea forței motrice mecanice și a mașinilor-unelte - când s-a simțit nevoia unui calcul riguros și a unei standardizări a producției în *vederea* unei mai bune valorificări a oportunităților extinse ale pieței și când

au apărut instalații . tehnici raționale (alimentate cu apă sau cu plimbări trase de cai) și specializarea internă a companiilor, în care motoarele și mașinile au fost ulterior integrate fără cea mai mică dificultate . Toate celelalte companii mari a căror creare a fost observată ici și colo în lume puteau dispărea fără a reduce apreciabil șansele de profit pentru persoanele în cauză și fără a pune în pericol serios aprovizionarea. Situația s-a schimbat odată cu nașterea „fabricii". Acum, zelul muncitorilor din fabrici era în primul rând consecința unei constrângeri indirecte (sistemul *englezesc* de „ workhouse " ! *)* , precum și a respingerii preocupării pentru subzistența lor personală asupra muncitorului; de atunci, regimul proprietății a perpetuat această stare de fapt, care a fost evidențiată de scăderea semnificativă a ardorii pentru muncă a muncitorilor eliberați de orice constrângere prin revoluție.

§ 26. *Comunismul beneficiilor, opus calculului randamentului. Forme ale comunismului.*

Comunalizarea și socializarea comunistă , adversari ai calculului riguros al performanței optime, se bazează pe sentimentul de solidaritate *resimțit* ca o certitudine imediată. Din punct de vedere istoric, ele s-au bazat întotdeauna *în primul rând* pe argumente intelectuale și extraeconomice . Printre cele mai frecvente forme ale lor se numără :

1) comunismul domestic și *familial ,* a cărui bază este tradițională și emoțională;

2) comunismul militar , născut din camaraderia vieții de la țară;

3) comunismul caritabil al comunității (religioase) bazat, în cazurile 2 și 3, în primul rând pe o atitudine specific emoțională (comunism charismatic). Sursa sa profundă este întotdeauna:

a) o reacție împotriva unui mediu orientat spre calcul și performanță economică, o atitudine condiționată de tradiție sau de raționalitatea finalistă: este activă sau, dimpotrivă , susținută de patronaj (sau ambele în același timp);

b) sau se prezintă sub forma unui grup domestic de persoane privilegiate, care își exercită dominația asupra economiilor domestice care nu fac parte din grup sau care sunt hrănite prin cadouri și ofrande, sau printr-o organizație liturgică ;

c) sau este o economie domestică de consumatori, la marginea exploatării lucrative care îi asigură subzistența, deci socializată .

Cazul a este tipic economiilor comuniste religioase sau ideologice (comunități active de călugări care trăiesc departe de lume, comunități sectare , socialism „ icarian ” [din romanul lui Etienne Cabet, *Voyage en Icarie,* 1840]. . #

[89] Cazul *b* este tipic comunităților militare mai mult sau mai puțin comuniste (case bărbătești, sisități spartane, comunități de bandiți ligurici , organizarea califului Omar, comunismul parțial de consum și rechiziție așa cum se practica în toate armatele de pe câmpul de luptă), precum și unor grupuri religioase autoritare (Statul Iezuit din Paraguay, comunități religioase hinduse și altele care trăiesc din donații) .

Cazul *c* este tipic pentru toate economiile familiale din cadrul economiei tranzacționale.

Zelul cooperativ și consumul irațional în *cadrul* acestor comunități sunt consecința a unei mentalități conștient extraeconomice care se bazează, în cazurile 2 și 3, în mare măsură pe o atitudine idealistă de opoziție și *luptă* împotriva ierarhiilor lumii . Toate

inițiative comuniste moderne care vizau crearea unei organizații comuniste *de masă* trebuie să se bazeze pentru recrutarea adepților pe o argumentație rațională în valoare, pentru propaganda lor pe o argumentație rațională în scop, în ambele cazuri pe - *considerații* specific raționale, cu alte cuvinte - și acest lucru le distinge de comunalizările militare și religioase *extraordinare* - pe considerații extrase din viața de zi cu zi. La nivel cotidian, șansele lor interne sunt situate în altă parte decât cele ale comunităților plasate în afara cursului normal al existenței și orientate conform unor principii extraeconomice .

§ 27. *Bunuri de investiții. Cont de capital.*

de *investiții ! ssemin ! [KapUalgüta]* își fac prima apariție embrionară sub forma unor bunuri schimbate la *nivel* local sau internațional , dar în acest caz comerțul trebuie *interpretat ca* Cnt d,s!oc:i (v o' , :i 2 9) a ofertei interne. Deoarece „ comerțul dintre diferitele economii interne - (fluxul de Hn C J; de P tS) lgn r FC the . COïn P tc de capital ca atare. Produsele activităților de linie genealogică și clanică , vândute prin canale interetnice, sunt d " CS , m . oyenâ dc Producție și furnizare , pentru în măsura în care sunt produse de grup , sunt unelte și materii prime și nu bunuri de investiții. Acest lucru se aplică și impozitului pe vânzări și mijloacelor de aprovizionare ale țăranilor și lorzilor care au dreptul la corvée, dacă economia nu se bazează pe compie tX v- ? UI \ e n rnît ' re rudimentar ' (găsim primul "/V' deja la Caton). Este de la sine înțeles că toate mișcările produselor v cmnn?i7r a ' n ; dlSeS „' nt . CnCU ï d 'une economie seniorială și a unui *olAos, j*) npns 1 *schimbate* ocazional sau tipic intern de bunuri, sunt complet opusul unei economii bazate pe contul de capital . Chiar și casLT ' C ? lk o SP 7 CXempIc < du P hara ™) nu este acesta un schimb tiéwTr C SCnS dC T tr - Urminol oKæ „• chiar dacă nu se limitează *¿/Z x* la acoperirea nevoilor, dacă nu este „ bugetar" în sensul restrâns al cuvântului, ci vizează în parte realizarea de profituri - în măsura în care nu este *capitalist,* că nu se bazează pe contul *de capital* și pe evaluarea prealabilă a șanselor de câștig în această monedă . Acesta era cazul negustorilor ambulanți profesioniști , indiferent dacă își vindeau propriile mărfuri, mărfuri în „commenda" sau mărfuri adunate sub formă corporativă . În acest tip de aranjament „ tontin" trebuie să vedem originea contului de capital și a conceptului de proprietate de investiții. Bărbații (sclavi, iobagi) folosiți ca sursă de venit de către un sclav sau un stăpân de pământ , precum și instalațiile de tot felul, sunt doar elemente de patrimoniu (sau avere) care generează venituri - și nu proprietăți de investiții : aveau aceeași funcție ca și valorile mobiliare care generează venituri sau dividende astăzi (pentru omul privat dornic să-și primească venitul anual , care nu se gândește să-și investească capitalul în scop lucrativ). Bunurile pe care stăpânul teritorial sau proprietarul de sclavi le extrage, grație dreptului lor de corvée, de la subvasalii săi ca „redevențe " sunt, conform terminologiei noastre, bunuri indispensabile și nu bunuri de investiții , deoarece contul de capital rațional (contul de costuri!) lipsea sau nu exista (și nu numai în fapt). Dar dacă unii sclavi servesc într- o afacere în scop lucrativ (mai ales dacă există o piață de sclavi și dacă comerțul cu sclavi...

c cladă." și în* ntuție. ali é), i! • constituie * bun* dn.vt- ¯ ■■■<■ tnt. În exploatare« c-.J.iv.:;fr.t-. unde* c'CÎavc* ne -• nr. n . liber ci dan :■ :rva :c héré [1] ■ ire (cu ■bilitatea • de vânzare < * rt/)

Nu vom vorbi despre o întreprindere capitalistă, ci despre una întreprinsă în scop lucrativ cu muncă forțată (obligația (90) a stăpânului de a păstra și angaja muncitorii fiind un element fundamental al *legii*); nu contează dacă este vorba de exploatare sau de producție industrială în țară ·

În primul rând, *munca depusă* (toate mijloacele de producție destinate muncitorului) trebuie considerată o „ întreprindere de capital la scară mică ” ; industria autohtonă este o întreprindere de capital centralizată ; orice fel de exploatare capitalizată a unui atelier este o întreprindere de capital centralizată în sensul literal al termenului .

Prin urmare, criteriul nu este specific lui Ic/u:, ci mai degrabă posibilitatea, în principiu,

a

principiu, al contului de capital.

§ 28. Conr pi *și forme „ : comerț.*

În fiecare economie tranzacțională (indiferent dacă *este* supusă sau nu unei reglementări materiale), pe lângă serviciile specializate și specificate pe care le-am analizat , există intermediari responsabili de schimbul de drepturi de dispoziție personale sau străine .

Medierea se poate face :

x) de către membrii conducerii administrative a grupurilor economice, contra unei remunerații în natură sau în numerar, pe o bază fixă sau proporțională cu schimburile efectuate4

2) de către un grup creat: pedalare ; pentru nevoile de schimb ale unei corporații sau

3) de către profesioniști (agenți) care consideră comerțul ca fiind activitatea lor lucrativă și care sunt plătiți de producători (formula juridică a acestei profesii poate fi extrem de variată);

4) ca activitate capitalistă independentă *(comerț pe cont propriu) :* prin achiziționarea de bunuri în așteptarea unei vânzări ulterioare profitabile sau prin vânzarea lor la termen în speranța unei achiziții curente favorabile , sau

a) liber pe piață, fie

b) material ;

5) exproprierea legală și reasamblarea bunurilor pe bază de remunerație și transferul acestora — gratuit sau impus — de către un grup politic *(comerț pe bază* de *contract) ;*

6) prin oferta profesională de capital sau negocierea de credite în scopul plăților sau achiziționării de mijloace de aprovizionare, prin acordarea de credite în favoarea :

a) operațiunilor generatoare de profit sau

b) în special de natură politică) : operațiune; de credite. — Scopul economic al acestei operațiuni ar putea fi :

a) un credit de plată sau

3) un credit pentru achiziționarea de bunuri pe cale directa .

Vom rezerva termenul < *comerț* 3 pentru cazurile 4 și 5 , cazul 4 reprezentând „ liber schimb ” , cazul *5* „ comerț monopolistic obligatoriu ”.

Economie „ domestică” : *nc/ociatores* și *aetorei* domnești, domnești, mănăstiri. b) Economii generatoare de profit , „ nrgoaanu ”.

Cazul 2. Cooperative de cumpărare și vânzare (inclusiv cooperative de consum ICA).

Cazul 3. Brokeri, agenți comisionari, transportatori, „ agenți" de asigurări și alții .

Cazul 4. a) Comerț modern, b) Atribuire heteronomă, impusă sau autonomă și contractuală, a cumpărărilor sau vânzărilor către o anumită clientelă sau cumpărarea sau vânzarea anumitor categorii de bunuri sau reglementarea materială a condițiilor de schimb prin prescripțiile unui grup politic sau corporativ.

Cazul 5. Exemplu : Monopol de stat asupra comerțului cu cereale.

§ 29. *Continuare.* *

[91 J *Liberul* schimb Activitatea pe cont propriu (cazul 4) este *întotdeauna* o activitate generatoare de profit , niciodată o operațiune bugetară; prin urmare , este în mod normal (dar nu neapărat) un schimb monetar efectuat prin intermediul contractelor de vânzare -cumpărare.

A. *O conservă* poate lua și forma unei operațiuni auxiliare (accesorii) a unei economii interne .

Exemplu : schimbul de surplusuri dintr-o *meșteșugărie* domestică de către membrii comunității *dedicați în mod expres acestei funcții* și lucrând *pe cont propriu* . Însă schimburile efectuate de unul sau altul membru al comunității, la rândul lor , nu constituie o „activitate incidentală ”. Dacă persoanele în cauză efectuează *schimburi doar* în nume propriu, avem de-a face cu o varietate de cazuri 4; dacă acționează în numele comunității , ele se încadrează în categoria cazului 1.

B. Poate fi un element al unui serviciu global care, la nivel local, constituie un set de operațiuni suficiente în sine.

Exemplu : vânzători ambulanți și mici comercianți ambulanți care își iau mărfurile cu ei pentru a le vinde la locul de vânzare și pe care, din acest motiv, i-am clasificat deja în categoria „transportatori ”. Comercianții care călătoresc în numele unei *comenzi* constituie uneori o trecere la 3. Este dificil de stabilit cu precizie când predomină serviciul de „transport” și când serviciul de „vânzare”. Toate persoanele care practică acest tip de activitate sunt „ comercianți ”.

t Comerțul pe cont propriu (cazul 4) se desfășoară întotdeauna pe baza *însușirii* mijloacelor de producție și de *aprovizionare* , chiar dacă comerciantul consideră că le deține și le asigură prin împrumuturi. Comerciantul este întotdeauna cel care își asumă riscurile afacerii și capitalul investit; datorită însușirii mijloacelor de aprovizionare, el și-a însușit și șansele de profit.

Specificarea și specializarea liberului schimb pe cont propriu (cazul 4) pot fi realizate din puncte de vedere foarte diferite . Dintr- o perspectivă economică, putem întocmi următoarea listă în funcție de tipul de economii cu care comerciantul își operează schimburile : 1) Astfel, avem schimburi comerciale între economii *cu surplusuri ale gospodăriilor* (interne) și economii de consum intern .

2 Comerțul poate avea loc și între economii remunerative *[Ertcerbswirtschaft]* („producători *• sau c comercianți J>) și gospodării și „ economii domestice ”, incluzând, evident, tot felul de grupuri și în special grupări politice.

3) Comerțul între economiile remunerative și alte economii remunerative .

Cazurile 1 și 2 corespund conceptului de „comerț cu amănuntul". Acest tip de comerț implică vânzări către consumatori (indiferent de originea mărfurilor), cazul 3 fiind „comerț cu ridicata" sau „comercializare".

Comerțul se poate face :

o) conform regulilor pieței :. *

a) pe piața de consum , în general cu expunere de mărfuri *(piață cu amănuntul),*

(fi) către piața rezervată companiilor care activează în scopuri de vânzare *[Ertcerbswirtschaft]*

i° cu prezentarea mărfurilor (feoz/twerre *de foire),*

Acest comerț se face , în general (dar nu neapărat) sezonier ;

20 fără prezentarea mărfurilor (tranzacționare la *bursă)*

Permanent în general, dar acest caracter nu face parte din concept ca atare ; *

b) prin contactarea directă a clientului : în acest caz, vânzarea se face către cumpărători *specifici* care pot fi :

a) gospodării* (comerț cu amănuntul cu clienți fixi), uu

Î9~] fi) economii remunerative , urmează producătorilor *(angrosiștilor)* sau comercianților angro și cu amănuntul *\Engr<sssurlimentcr\,* sau alți intermediari din comerțul angro : semi-angrosiști de „mâna întâi" sau „ a doua" *[Engroszzcischenhandd].*

originea geografică a mărfurilor vândute , poate fi : *

a unui comerț „ interlocal ",
al unei afaceri „locale".

Comerțul IzC poate acorda *în mod material* :

a) achizițiile sale de la economiile care îi vând produsele sale (comerț limitat la anumite produse, 1 *'crlc.gshc.ndd)',*

b) vânzarea scs* către economiile care își cumpără bunurile (comerț monopolist cu (vânzare).

.J/ 0 5 a PP 3r intrare la operațiuni artizanale comandate și se identifică adesea cu clicuri.

Cazul (b) constituie în mod material „comerț reglementat" (cazul 4, b) .

Vânzarea propriilor produse este evident o parte integrantă a oricărei afaceri profitabile, orientate spre piață , chiar dacă firma este în primul rând o companie de „producție”. Însă această vânzare nu constituie o activitate „ intermediară ” în sensul definiției noastre, cu excepția cazului în care unii membri ai administrației sunt responsabili în mod specific de vânzări, cu alte cuvinte , cu excepția cazului în care firma nu este angajată într-o *activitate* comună independentă . Sunt posibile toate tranzițiile între cele două forme ?

Calculul comercial este numit „speculativ” în măsura în care este orientat spre funcționarea unei afaceri al cărei calcul depinde de „șansă” și este , prin urmare , un „risc al întâmplării ” . Granița dintre calculul rațional și calculul speculativ (în sensul definit mai sus) este foarte vagă, deoarece niciun calcul care ia în considerare date viitoare nu este, obiectiv vorbind, imun la „șanse ” . Diferența dintre cele două tipuri de calcul marchează, așadar, *gradul lor* de *raționalitate.*

Specializarea și specificarea serviciilor tehnice și economice nu oferă caracteristici anume. „Fabrica” corespunde, din punct de vedere comercial, „magazinului universal”, caracterizat printr-un grad ridicat de specializare internă .

§ 29 <7. *Continuare și sfârșit.*

Vom suna *băncile* întreprinderi comerciale cu scop lucrativ care , în mod profesional , (a) administrează, (b) furnizează *bani.*

Cazul 1 : cine administrează banii:

a) pentru gospodăriile private (depozite private, investiții de avere);

b) pentru grupurile politice (administrarea bancară a bugetului de stat) ;

c) pentru afaceri profitabile (depozite pentru afaceri, conturi curente) .

Cazul 2: care furnizează bani :

a) pentru a satisface nevoile bugetare :

1) către persoane fizice (credit de consum) ,

2) către grupuri politice (credite politice);

b) către economii profitabile :

1) pentru plăți către terți : schimb *valutar* și transferuri și mandate poștale

2) creanțele clienților : cel mai adesea sub formă de scontarea cambiilor ,

3) sub formă de credit de capital.

Nu are nicio importanță dacă aceștia avansează fondurile din propriile rezerve, dacă le împrumută imediat sau promit [93] să le mențină disponibile dacă este necesar („cont curent"); de asemenea, nu are nicio importanță dacă oferă gajuri sau garanții sau dacă... obțin de la terți, prin garanția lor sau prin alte mijloace, că își *creditează* clienții.

Conform unui studiu realizat de P ratl quc, activitatea remunerativă a băncilor se bazează pe acordarea de credite cu ajutorul creditelor pe care ele însele le-au obținut în scopul realizării de profit.

„.... poate obține sumele creditate :

• 1 n , r < - curent față de rezervele de metal sau monedă ale institutelor emitente țiune pe care o împrumută cu titlu oneros sau

2) prin crearea :

a) c. l ats l ancaires („ bani de bancă 3 sau „ bani de cont "),

b) bani fiat (bancnote) sau

J r. gestionarea depozitelor pe care le -au încredințat indivizii . În cazul în care banca (o) recurge ea însăși la credit sau (ô) creează monedă fiduciară

, aceasta este obligată, dacă funcționarea sa este rațională, să asigure „ acoperirea ” nevoilor sale lichide : trebuie să dispună de fonduri suficiente sau să practice o politică de credit care să îi permită să satisfacă cererile de rambursare ale deținătorilor de valori mobiliare, cu alte cuvinte cerințele *normale* a creditorilor scs.

I- În general (dar nu întotdeauna), băncile care emit monedă fiduciară (bancote) sunt obligate prin reglementări obligatorii (emise de breslele comerciale sau grupuri politice) să respecte anumite standarde de lichiditate . Aceste reglementări vizează, de asemenea , protejarea *ordinii monetare* . unei anumite zone geografice (unde banii în cauză sunt curenti) împotriva fluctuațiilor valorii *materiale* a banilor și astfel pentru a proteja calculele bugetare raționale, dar mai ales pe cele ale grupului politic, precum și economiile remunerative . a oricărei „ perturbări ” datorate altor influențe iraționale (materiale)^ aceste reglementări vizează în special crearea unei parități stabile a monedei interne în raport cu valutele curente în alte regiuni, cu care există relații comerciale și de credit („curs de schimb stabilizat-) : „cele două valute sunt «la paritate»” *Geldpari* '. Urmându-l pe G.F. Knapp, vom numi această politică îndreptată împotriva irupției influențelor iraționale în sistemul monetar „ politică litrică” *[lytrische l olittk]*. Este , în statul liberal *[laissez-faire-Staat*] de drept , cea mai importantă măsură în economia politică. În forma sa rațională , este tipică statului modern .

Vom discuta, când va veni momentul , politica monetară chineză (bani de cupru și bani fiat), precum și banii metalici în Roma antică. În ambele cazuri, nu a fost o politică *lirică* . în sens modern. Doar politica monetară bancară chineză , așa cum era practicată de bresle, era rațională în sensul în care folosim termenul astăzi (a servit drept model pentru politica bancară a orașului Hamburg).

Vom numi *activități de finanțare toate* tranzacțiile puse în aplicare — de către „bănci” sau de către alte organizații sau persoane (ocazional sau incidental , sau în cadrul unor operațiuni speculative precum cele practicate de anumiți „finanțatori”) — în scopul asigurării valorificării profitabile a oportunităților din industrie sau comerț :

... prin transformarea drepturilor la șanse de câștig adecvate în „valori mobiliare” („ comercializare”) și prin ... achiziționarea de societăți „ finanțate ” în acest mod, în sensul literei (c) ;

2) prin oferirea sistematică (uneori prin refuz) de *credite pentru afaceri ',* t Î9 T! 3)
De către un acord impus între companii care anterior erau concurente (atunci când această operațiune pare NECESARĂ) dezirabil)

*0 în sensul armonizării monopolistice a companiilor comparabile *(cartelizare)* sau

(b) în sensul unei fuziuni monopolistice a unor societăți concurente anterior, *în* vederea eliminării depozitelor mai puțin profitabile (fuziune) sau .

c', sub forma unui „grup integrat" (al cărui obiectiv nu este neapărat de natură mo^politică) cuprinzând un anumit număr de companii specializate (integrare), sau .

d) sub forma preluării unei societăți comerciale cu nume majore din cadrul unei întreprinderi SCS; prin operațiuni asupra valorilor mobiliare (constituirea de trusturi și, după caz, crearea de noi societăți în scopuri de profit sau dominare (finanțare ca atare).

„Operațiunile de finanțare" sunt în mod normal domeniul de activitate al băncilor, adesea cu asistența acestora. Însă inițiativa pentru aceste operațiuni aparține adesea brokerilor de acțiuni *(* Harriman) sau anumitor mari „Xreura" (Came Sie), pentru cartelizarea marilor companii (Kirchdorf etc.), pentru formarea de „trusturi" de către finanțatori [/ '»wn-erj spSXés dan?.e P tip de afaceri (Gould, Rockefaller, Sunr.es, Rathenau). Vom reveni asupra acestui aspect.

30. *Condiții de raționalitate formală maximă a contului de capital.*

Maximul raționalității *formale* a contului de capital în companii - *oferta* presupune un anumit număr de date :

1) însușirea totală a mijloacelor materiale de aprovizionare de către proprietari și absența însușirii șanselor de câștig pe piețe (piața liberă a bunurilor economice);

proprietarul trebuie să aibă autonomie absolută în alegerea administratorilor companiei; prin urmare, compania nu trebuie să fie însușită de administratori (libertate de funcționare);

,) nicio însușire a locurilor de muncă și a oportunităților de câștig de către lucrători, nicio însușire a acestora de către proprietarii companiei (muncă salariată, piață liberă a muncii , liberă *selecție* a lucrătorilor);

4) absența oricărei reglementări materiale în domeniul comercializării , aprovizionării, structurii prețurilor, nicio reglementare care să impună restricții asupra liberului schimb (libertatea materială a acordurilor economice contractuale);

5) *predictibilitatea* numerică a condițiilor tehnice
- rațională); ...

6) previzibilitatea absolută a funcționării ordinii administrative și juridice și garanția formală a executării tuturor deciziilor private de către puterea politică (administrație și drept formal raționale);

7) separare cât mai completă posibil între operațiuni și operațiuni
a companiei, pe de o parte, și bugetul și vicisitudinile sale, pe de altă parte, și în special între fondurile și administrarea capitalului companiei , pe de o parte, și averea și vicisitudinile succesorale ale proprietarilor *, pe de altă parte. În companiile foarte mari, aceste condiții sunt cel mai bine îndeplinite : a) în companiile de prelucrare și transport , precum și în exploatarea minieră sub forma unui parteneriat cu acțiuni .
active negociabile cu capital garantat și fără răspundere personală *, b)* în întreprinderile agricole închise pe termen (relativ) lung;

8) reglementarea *formală rațională* a sistemului wo«e/azrr.

Câteva puncte rare menționate mai sus: — care au făcut deja obiectul unor observații — merită comentate;

1

Cazul 3. Munca sclavilor (în special într-un sistem sclavagist complet) oferă, pe plan juridic formal, o mai mare manevrabilitate a forței de muncă decât munca salariată. Dar (a) capitalul inițial necesar pentru cumpărarea și întreținerea sclavilor a fost mult mai mare decât în sistemul salariat , — *(b*) riscul [95] inerent capitalului uman era în esență irațional prin natura sa (și determinat de fenomene extraeconomice , în special politice), — (c) stabilirea bilanțului în sistemul sclavagist era îngreunată de fluctuațiile pieței sclavilor și irațională în urma fluctuațiilor prețurilor , — *(d)* Din același motiv și din alte motive (politice), „angajarea ” și recrutarea complementară — (e) au pus problema primirii familiilor de sclavi , a adăpostului și întreținerii femeilor și copiilor, a căror utilizare rațională ca muncă nu putea fi prevăzută, ■— (/) exploatarea maximă a muncii sclavilor era posibilă doar prin limitarea acesteia la persoane singure și menținerea unei discipline de fier, ceea ce a sporit și mai mult natura irațională a utilizării lor, așa cum s-a indicat la punctul *d, — (g)* experiența a dovedit că sistemul sclavagist excludea utilizarea uneltelor și dispozitivelor care necesitau un grad ridicat de responsabilitate din partea servitorilor lor , — (/;) principalul dezavantaj al sistemului sclavagist era imposibilitatea efectuării unei selecții raționale a forței de muncă : angajarea după testarea pe mașină, concedierea în cazul unei scăderi a situației economice sau a uzurii lucrătorului .

Economia sclavagică s-a dovedit profitabilă doar în următoarele circumstanțe : (</) posibilități de *aprovizionare ieftine* ; (*b)* aprovizionare ușoară și abundentă a *pieței* către sclavi; (c) mari exploatații agricole , cum ar fi plantațiile mari sau producția artizanală foarte simplă, produsă în masă . Plantațiile cartagineze și romane, unele plantații coloniale și americane și „fabricile” rusești sunt cele mai reușite exemple ale acestui tip de inițiativă economică. Reducerea pieței sclavilor , în urma stabilizării Imperiului , a sunat moartea pentru plantațiile romane ; în America de Nord , epuizarea ofertei de sclavi a dus la vânătoarea de noi sclavi , deoarece economia sclavagistă nu putea susține , pe lângă costurile de întreținere a sclavilor , chiriile pentru terenuri ; în Rusia , „ fabricile ” cu muncă sclavă au rezistat slab concurenței din partea (industriilor interne) și cu atât mai puțin celei din industriile f . 1 " *' ' P ro P rl '-jrires ale respectivelor „ fabrici ” au fost deja întrebate anterior
1 „ participație c” , adică 1 autorizație de a-și elibera forța de muncă; introducerea atelierelor cu personal salariat le - a făcut să dispară.

1. » „salariu ” (a) riscurile și investiția* contribuției sunt
n " i 1 1 * • IJ ,n ' ”■ .' iu și 1 educația copiilor sunt în întregime
3 și 1 .'.??; 0 *? * <nl ' r 'y r ; d , oni fcmmc și copiii trebuie, de partea lor, ?.. .œ ,?, ” Concedierea
obligă lucrătorii să
* ? , ■ • * * Într ..... -un singur angajator , angajatorul poate efectua o selecție strictă
q... ..t jmuauon și la zclc-ul lucrătorului .
U baè- du <: o nn " S cn sur
pus. în Grandc-Brela^c. este rÎneXÎ?fT“?' c ." n,r " lcs p ? r f :dvlc '
rnro H'nr r „ C ' nul1 cimentează faptul întâmplării, dar conștiința- V KbSCf ? Acest dC dC b secole . Orice
convergență în timpul de *
Separarea *proprietății* și *exploatării* solului transformă

solul într-un activ de capital al economiei, crescând astfel cerințele de capital și riscurile, împiedicând separarea dintre buget și management (compensația succesorală este imputată exploatării *ca* o datorie 5), împiedicând libertatea de circulație a capitalului agentului economic și împovărând capitalul cunoscut cu sarcini raționale. La nivel economic, separarea dintre proprietate și exploatare corespunde cerințelor raționalității contului public (cât despre evaluarea *serială* a fenomenului, aceasta se situează la un alt nivel, care va depinde în mare măsură de criteriile pe care se dorește să i se aplice).

§ Tendințe tipice ale orientării profitului „capitaliste".

Putem distinge mai multe orientări *tipice ale* activităților remunerative „capitaliste" (adică, în cazul aplicării raționale, activități pe cont de capital) aparținând unor specii diferite :

1. Orientarea se poate face (u) în funcție de șansele de rentabilitate ale unei activități continue pe piețe - vânzare sau cumpărare („ activitate comercială"), condițiile schimbului fiind libere (făcându-se fără constrângere formală și - la nivel material - în cel puțin relativă libertate); (À) în funcție de șansele de rentabilitate ale unei producții continue de bunuri *economice* [Güter *-Beschaffungsbetrieb]* cu contul de capital.

2. Orientarea se poate face în funcție de șansele de câștiguri prin comerț și speculații cu valute străine, prin preluarea plăților de tot felul și crearea de mijloace de plată; (/») prin 1 acordarea de credite cu titlu profesional 1° în scopuri de consum, 2° în scopul activităților lucrative.

3. Orientarea se poate baza pe șansele de profit rezultate din activități în numele grupurilor sau indivizilor implicați politic : finanțarea războaielor și revoluțiilor, împrumuturi și subvenții acordate liderilor de partid .

, [96] 4. Se poate baza pe șansele de câștiguri permanente rezultate dintr-o poziție de dominație garantată de puterea politică : (*a)* în colonii (prin achiziționarea de plantații supuse regimului de livrări obligatorii și muncă forțată sau printr-o activitate comercială monopolistă sau controlată de puterea politică, comerț „ forțat"); (b) pe plan fiscal (câștiguri prin cedarea impozitelor și a funcțiilor publice , în colonii sau în metropolă).

5. Se poate face pe baza șanselor de câștig rezultate din livrări excepționale către grupuri politice.

6. Se poate realiza pe baza șanselor de profit (a) rezultate din tranzacții *pur* speculative asupra bunurilor tipice sau asupra acțiunilor la societăți reprezentate de valori mobiliare (valori); (A) prin preluarea regulată a afacerilor *monetare* ale grupurilor publice; *(c)* prin finanțarea creării de *societăți* sub forma vânzării de valori mobiliare către investitori de pe piață; *(d)* prin finanțarea speculativă a societăților și grupurilor economice capitaliste cu intenția de a asigura o sursă garantată de profit sau putere .

Cazurile 1 și 6 sunt destul de simptomatice pentru Occident. Cât despre celelalte cazuri (2-5), acestea au fost observate timp de milenii în toate regiunile globului , atâta timp cât au existat posibilități de schimb (pentru 2),

un sistem monetar și finanțare în *bani* (3 până la 5). În Occident, rolul lor ca sursă de profit nu putea fi comparat decât cu importanța pe care au avut-o în Antichitate în anumite regiuni și în anumite momente (în special în timp de război). Acolo unde vaste teritorii trăiau sub un regim pașnic (de exemplu , China, Imperiul Roman înainte de declinul său), acestea au pierdut constant teren , astfel încât, în cele din urmă, doar comerțul și operațiunile financiare au rămas ca forme de activitate capitalistă (2). Căci finanțarea capitalistă a politicii a fost pretutindeni consecința :

a) a competiției dintre state în lupta pentru putere ;

b) a competiției - continuarea celei anterioare - pentru cucerirea capitalului flotant.

Crearea marilor imperii unitare a pus capăt acestui lucru.

Acest punct de vedere a fost lansat, si mes memories sont exact, avec le plus de netteté par J. Plengc (Eon *der Diskontpolitik zur Herrschaft Uber den Geldmarkt,* Berlin 1913). Cf. de asemenea expunerea mea în articolul intitulat „ Agrarverhältnisse im Altertum", în *HW. d.* 2>tB ᶻ . •, t. I, 1909 [*Eseuri complete de istorie socială și economică]* (1924), pp. 1-288*

Doar în Occident avem întreprinderi capitaliste raționale cu *imobilizarea capitalului,* muncă salariată , specializare și armonizare rațională a muncii, distribuție a serviciilor pe baza economiei tranzacționale și capitaliste [*distribuție a performanței tranzacționale pe baza economiei capitaliste,* cu alte cuvinte, forma capitalistă a *organizației în V* Munca pur voluntară la nivel formal ca metodă tipică și predominantă de acoperire a nevoilor masive cu exproprierea tuturor mijloacelor de aprovizionare de la lucrători și însușirea întreprinderilor de către deținătorii de valori mobiliare. Occidentul este singurul care cunoaște creditul public sub forma emisiunii de valori mobiliare publice, comercializarea acestora, întreprinderi raționale al căror obiect este afacerea de emisiune și finanțare , tranzacții bursiere cu bunuri și valori mobiliare, „ piața monetară și financiară ", grupuri monopolistice ca organisme raționale *care* propun fabricarea pe bază de profit a bunurilor economice (și nu doar comercializarea lor).

Diferența necesită o *explicație* care nu se poate baza exclusiv pe considerații economice. Vom aplica cazurilor 3-5 termenul de capitalism orientat *politic :* „ Următoarea prezentare se va concentra în mare parte asupra acestei probleme. Să începem, totuși, cu câteva observații generale :"

1) Este de la sine înțeles că evenimentele cu orientare politică, care se pretează la operațiuni lucrative, sunt prezentate dintr-un punct de vedere economic — aici, al

de vedere al șanselor pieței (adică al nevoilor consumatorilor) - absolut *irațional.*

z} Este la fel de evident că șansele de câștiguri pur *speculative* (2, *a* și 6, G) , precum și creditul de consum (2, *b* i û) , adică destinat acoperirii nevoilor și economisirii la oferta de bunuri economice [97], sunt, de asemenea, *iraționale* întrucât acestea sunt în esență condiționate de conjunctura șanselor pieței și de distribuția fortuită a proprietății; aceeași observație poate fi aplicată (dar nu se aplică r./cerm/remenf) șanselor de creare și finanțare a afacerilor (6, *b, c* și *a).*

Economia modernă este caracterizată - pe lângă existența întreprinderilor capitaliste raționale - de x° natura regimului monetar, 20 metodele de comercializare a acțiunilor companiilor prin diferite forme de valori mobiliare și valori . Vom examina aceste ultime două puncte mai detaliat . Să începem cu regimul monetar.

, § 3 [2] - *Sistemul monetar al statului modern*
și diferitele tipuri de monedă : moneda curentă .

i. Statul modern și- a însușit :
(a) fără nicio excepție : monopolul reglementărilor regimului monetar ;

) cu câteva rare excepții: monopolul asupra *creării de monedă* (emisiunii) sau cel puțin asupra emisiunii de monedă metalică .

1. Această monopolizare a avut inițial motive *pur* fiscale (randament
ct , altele »Genți *către* capcana monedelor) . Acesta a fost scopul abaterea de la 1 interdicția privind utilizarea valutei străine - o problemă care nu ne privește aici. 4

2.Monopolizarea creației Banii nu au existat peste tot până în vremea noastră (până la reforma monetară, în orașul Bremen se foloseau monede străine) .

remarcăm și :

. 1 ... m(, rne î'Rure, datorită volumului tot mai mare al acestor încasări impozit și extinderea neîntreruptă a propriilor întreprinderi economice , ale căror fonduri sunt gestionate fie direct de aceasta, fie în numele său (vom numi ambele instituții „ fonduri de reglementare ”):
() organizației care colectează și (ô) distribuie plățile maxime de orice fel. *

Chiar dacă lăsăm deoparte punctele *a* și *b,* sistemul monetar modern este dependent — vlăstar (c) de atitudinea vistieriei *statului față* de bani; cea mai importantă problemă pentru ei este să cunoască:

(i) ce fel de monedă au de fapt *(** monedă națională >) și ce monedă pot, prin urmare, să emită;

~) ce fel de mijloc *legal de* plată impun publicului , -— cealaltă întrebare fiind :

-) ce fel de valută acceptă (monedă regină * *)*
(b) sau creanțe, în totalitate sau parțial.

Moneda este *parțial* refuzate atunci când administrația vamală refuză plățile în bancnote și solicită plata în aur; complet respinse au fost, de exemplu, Războiul Revoluționar Francez , banii emiși de statele secesioniste, precum și emisiunile guvernului chinez în timpul Rebeliunii Taiping .

O monedă poate fi definită ca „ *legală* ” atunci când este „ *un mijloc de plată care își achită obligațiile” [gcsetxlichcs Zahlungsmittel],* pe care chiar și în special monetăriile de stat sunt *obligate* să o accepte și să o emită, cel puțin până la o anumită sumă. O monedă este „ de regim” atunci când monetăriile de stat o acceptă și *o impun.* către public — termenul „monedă obligatorie ” *[legales Zu'angsgeld]* fiind mai degrabă rezervat mijloacelor de plată pe care le impun vistieria statului .

Moneda poate fi „ impusă ”:

are) în temeiul unor vechi prevederi legale , având în vedere un obiectiv de politică monetară (monede de un taler și de cinci franci după încetarea baterii monedelor de argint - știm că această încetare nu a avut loc!);^

Z») punerea în circulație a mijloacelor de plată obligatorii poate rezulta și din imposibilitatea de a dispune de alte instrumente de plată, imposibilitatea (pu) se traduce prin :

a) prin recurgerea la dispoziții legale care autorizează emiterea unei monede regimentale sau

[qSj 3) prin crearea unei legislații *ad-hoc* care să permită impunerea de noi instrumente de plată (asta se întâmplă aproape întotdeauna pentru crearea monedei de hârtie).

În ultima ipoteză, mijloacele de plată aflate în circulație (legal sau practic) convertibile - obligatorii sau nu - sunt, de la o anumită dată, impuse efectiv și încetează să mai fie convertibile.

de vedere juridic, statul are puterea de a ridica orice obiect la statutul de „mijloc de plată legal” și de a transforma orice materie „cartabilă” în „monedă”, în sensul unui „ mijloc de plată eliberator ”. El poate fixa arbitrar valoarea monedei și, în cazul schimburilor între state, poate fixa paritatea acesteia.

Pe de altă parte, statul este slab echipat pentru a preveni o anumită serie de fapte care perturbă ordinea monetară juridică :

are) în regim fiduciar : falsificarea încă foarte profitabilă a valorilor mobiliare aflate în circulație;

b) în regim metalic;

(a) utilizarea neregulată a metalului ca materie primă dacă metalele utilizate au o valoare mare și dacă raportul valoric este nefavorabil pentru metal (cf. r);

(p) exportul de valută către regiuni cu un raport valoare (valută) mai bun;

(y) utilizarea metalului cu curs legal de plată pentru baterea monedei, dacă prețul monedei metalice este prea scăzut, ținând cont de valoarea cotată pe piață, în comparație cu moneda curentă (monedă metalică sau monedă de hârtie) .

În moneda de hârtie, stabilirea prețului - o unitate de valoare metalică egală cu o unitate de valoare a hârtiei - este întotdeauna inaccesibilă monedei metalice dacă accesibilitatea mijloacelor de circulație este slabă ; deoarece acest lucru se întâmplă atunci când mijloacele metalice de circulație lipsesc.

» Paritatea mai multor specii metalice monetate poate fi fixată:

1) stabilirea *ad-hoc* a prețului cursului de schimb de către fond (paritate paralelă liberă);

2) periodică a prețurilor (paritate paralelă cu prețuri periodice);

3) prin stabilirea unui preț legal permanent (plurimetalism, de exemplu • • bimetalism).

În cazurile x și 2 este recomandabil să se considere un singur metal ca metal monetar regulat *și* efectiv (în Evul Mediu, argintul), celălalt servind drept monedă de schimb (aur , fritdrici , ducați) cu curs monetar. O separare strictă între două monede destinate unei utilizări specifice este rară în sistemele monetare moderne, dar a fost adesea întâlnită în trecut (China, Evul Mediu).

2. Definiția banilor ca mijloc legal de schimb și emanație a administrației politice (administrația responsabilă de mijloacele de plată) nu își epuizează conținutul sociologic: ea pornește de la faptul „ existenței datoriilor ” (G. F. Knapp), în special datorii fiscale față de state și datorii cu dobânzi contractate de state. Pentru decontări, *elementul* determinant este valoarea nominală (chiar dacă materialul monetar a suferit modificări între timp) sau, în cazul unei modificări a valorii nominale , „ definiția istorică ”. Mai mult , individul acordă astăzi o mare importanță unității nominale de monedă ca parte a venitului său monetar nominal și nu ca activ caritabil sau fiduciar.

Statul, prin legislația sa, și aparatul administrativ al statului, prin măsurile sale eficiente (régiminalo), au puterea de a impune și controla „valoarea ” monedei lor (li'dArurt^) pe orice suprafață a teritoriului aflat sub controlul lor .

Aceasta presupune, este adevărat , că statul are metode moderne de administrare. China, de exemplu, nu a fost capabilă de acest lucru . În trecut, nici statul nu avea mijloacele necesare : de fapt, plățile „nepocentrice ” și „ epicentrice” (adică plățile efectuate către fonduri de stat și *de către* vistieria statului) erau prea mici, în comparație cu volumul total al circulației monetare . Chiar și în timpurile moderne, se părea că China nu a fost capabilă să înființeze o piață monetară [09] cu o rezervă de aur, deoarece nu dispunea de mijloace eficiente de control pentru a preveni falsificarea care ar fi rezultat din aceasta .

Totuși, trebuie luat în considerare faptul că nu există *scutemă; i* datorii existente (adică datorii deja *contractate),* dar și tranzacții pe

datorii și perspectiva unor noi datorii în viitor. Aceste tranzacții sunt orientate în primul rând în funcție de rolul banilor ca mijloc *de schimb* (cap. II, § 6), cu alte cuvinte în funcție de șansa de a fi acceptați în viitor ca mijloc de schimb, în detrimentul multor altora , într- o relație de preț pentru bunuri economice determinată sau care urmează să fie determinată ulterior.

r. Uneori , de asemenea, orientarea se face mai întâi prin ignorarea șanselor de a dezvălui, prin schimb , datorii urgente față de stat sau față de persoane fizice . Dar putem, deocamdată , ignora acest caz, care este expresia unei „ situații economice dificile ” [Waçf].

a. *Aici devine evidentă* incompletitudinea teoriei „statale” a banilor a lui G.F. Knapo , o teorie care este acum fundamentală, altfel extrem de „justă” și strălucită .

Statul , la rândul său, are nevoie de banii pe care îi colectează prin impozite și alte inițiative nu *doar* ca mijloc de schimb, ci și pentru a plăti dobânzile la sumele pe care le-a împrumutat. Cât despre scs'mwi*- CPH r - Scn T C -r CI ' r r n pU i !ÎC V mijloc de schimb 8 e și îl râvnesc din acest motiv. Statul adesea, dacă nu întotdeauna, îl caută și ca mijloc de schimb pentru a acoperi utilitățile statului pe piață (economie tranzacțională). Astfel, definind banii ca „ bani de plată ” , identificăm un caracter conceptual important mt mZT; i';'/ Chan “ d ' ÎCha ^ d'une chaîneTonS

XrinTdV^ locul „al” Valorii
(valoarea marginală) variază valoarea monetară de care dispune . Astfel, valoarea marginală a sumei instituției emitente X ' ; Valoarea marginală a monedei pentru momentul în care aceasta creează hA , - SC ' pe toate (nu exclusiv) citit într-o manieră „apocentrică” la „ miniStratiVC” pentru
utilizare-
ca instrument liber pentru a o impune
u i. .: . .. -.r ____ t / . • În ceea ce privește partenerii Emt
a consimțit (ca urmare a suitei bai- • 'î „ c „ la 8 rn 5 nla ^ pe prețuri
a administrațiilor statului •" ° Evaluarea utilităților marginale "putere de cumpărare" astfel creată \ * creșterea disponibilității . Valoarea finală a banilor pentru scs de ,C t " o ” scădere a utilității marginale - pentru Jriurr *cdiats* de prețuri n'- ' U ^ S P^ut să le conducă la consimțământul statului. t retrase din circulație m b> e Cves » # și așa mai departe. Dacă, pe de altă parte, în sco ciLscs, dacă nu reușește să æ„ »»» ^■' 4 p nc -ï- fiduciar (t r.ctalc ») în caz contrar , ar fi obligat să restricționeze v 1 ' Cn c * rcj ' at:on niais l-a distrus,
valorii marginale 150

sporită a unor oferte reduse și să se reducă ofertele în mod corespunzător. Aceasta ar fi diametral opus. În economie, așadar , mai presus de toate (dar *nu exclusiv)* este *valabilă* moneda administrativă, cea care determină nivelul *prețului* monedei în cauză („zona de validitate"). Chestiunea de a avea pentru ce l și în ce perioadă de timp nu intră în cadrul cercetării noastre.

!. C«.v.-.I.<-Vorbire silențioasă. Dar- și leul auRm, sau lu'r-.c și eu, re.sir.cnon, deschizând calendarul.... *m.ialm-,* VOM antrena .
de. eonjcqucnccr. anatomii pentru / /« f , lly¡ qui utiti cnI u monnj!c
preocupați de schimburile lor comerciale (LrrZr/.rrvAZ HQ n inactiv , de fapt, o utilizare monetară și < ¿ monetară a* metalelor Alais »1 ny rm rc decât cuprul (TCO), a cărui influență extramonetară a influențat uneori (în China) valoarea monedei . În cazul aurului , judecata echivalentă a unității nominale de aur-monetar, minus costurile de batere, este considerată ca mergând de la rege la lung, timp în care este un mijloc de plată pe un loc, piața bursieră având valute diferite *[interconectare].* și că el are desigur, așa cum este cazul astăzi, în toate statele comerciale majore. Pentru argint (metal), situația este aceeași sau se crede că este aceeași așa cum este utilizat . Un metal despre care *se consideră că nu* are c... în mai multe zone monetare , dar care este utilizat în mai multe: iva ca mijloc de plată *[Verkrhrs^cld]* este evident evaluată pe baza valorii nominale a unor monede similare - dar , în afară de asta, variabilă în relațiile sale cu monedele străine. (< p a topolitică.) în funcție de costurile și cantitățile de ofertă. un i que. să numim balanță de plăți. , Met . atât pentru băteala reglementată (prin urmare, limi- trativă, (*I crtzali:n:<;t* r/.Z], p Ar opoziție față de mm Âr/;rZ] și care jici - - - în primul rând în ft care po. acest lucru este încă în discuție poate fi produs din n s.'.țiune completă, valoarea me pe care aș evalua-o" în costul T*
....

• • qu'on c-1 convenu nr» ci ux utii. ¿ unJvcr- e) de i . »nnaie adminicle en < ireuhtion (l'rr- iphc suivant) est évalué métaire. La que 'ion

*..v>i i.ui a-

.uor.cook.

În cazul utilizării ca mijloc de plată pe piața internațională, valoarea metalului depinde evident de raportul dintre costul său și utilitatea sa practică ca metal monetar. Dacă.

rt de fonds d'ep irgnc (cf. par ' fonction de sa valeur extr de s avoir : et en quelk .» <;i

».iDuuirc : rapp .rt exut -,t entre et son ut .'.'¡on extra-monétaire.

rt final, d rl de monedă limitată sau monedă administrativă Hoemtome 'ti c value dc-xr- 1
Pe termen lung, cererea este capabilă să se compenseze *sau,* în cel mai bun caz, costul exprimat în funcție de produs, ci *[: ,!.r:* . yiurùvÂ.-; ZJ -r;. E.. c.. d'i.-.li .¡t.mn monetar limitat, 1 angajare monetară nu se bazează pe i'cn.pc;.. ce aem; rt... abia se află o ;a de mult timp de când paritatea unui m >nntic strict: nt rt - ona'c * tcu' mri tendința de a scădea »pe piața valutară , deoarece .. >c qn numai în

Cazul *de izolare* (ca odinioară în China și Japonia, astăzi în toate teritoriile efectiv izolate de război) nu are repercusiuni asupra relațiilor interne . Chiar presupunând o limitare a monedei izolate la scopuri administrative , fenomenul s-ar manifesta doar în cazul unei emisiuni masive, dar aceasta ar avea atunci - din motivele explicate în cazul unei bătăi libere, dar limitate geografic - aceleași consecințe finale.

Cazul limită al monopolizării întregii producții și a tuturor utilizărilor - monetare și extramonetare - ale importului monetar (monopolizare efectuată temporar în China) nu s-ar deschide, în contextul concurenței dintre mai multe zone monetare , utilizarea muncii salariate , perspectivele pe care le-ar putea crede cineva. Căci dacă s - ar folosi pentru toate plățile apocentrice moneda metalică astfel produsă, orice încercare de a limita moneda monetară sau de a obține beneficii fiscale mari din aceasta (ceea ce ar duce la câștiguri considerabile) ar duce la același fenomen pe care l- am putea observa în timpul randamentelor mari din China. Moneda ar fi, în comparație cu metalul, foarte „ scumpă ", extracția metalului (în „în" muncă *salariată*) neprofitabil. Ca urmare a reducerii producției, s-ar instala o „ contrainflație " (contracție) care ar duce la crearea unei monede surogat sau la revenirea la troc (ceea ce s-a întâmplat de fapt în China). În cazul menținerii sistemului tranzacțional *[VerkehrswirtKhaft]* Administrația litrică ar putea , pe termen lung, să procedeze altfel decât dacă ar exista o „ libertate legală de monetizare " - cu excepția faptului că exploatarea nu ar fi asigurată de „predicatori ", ceea ce va face obiectul unei prezentări ulterioare. În cazul unei „socializări totale", problema „monetară " ar fi abolită, iar producția de metale prețioase nu ar exista, ca să spunem așa .

4. Utilizarea metalelor prețioase ca metale monetare și ca bani se explică, din punct de vedere istoric, prin utilizarea lor ca bijuterii și prin valoarea de „ tip cadou" atribuită acestora; dar, independent de calitatea lor tehnică , aceste metale au servit drept etalon pentru cântărirea obiectelor schimbate. Păstrarea metalelor prețioase în funcția lor monetară nu este nicidecum evidentă, deoarece sume care depășesc [100] o sută de mărci (valoarea de dinainte de război) sunt în mod normal cerute și realizate în bani fiduciari (în special în bancnote); această păstrare se explică totuși prin motive de o anumită importanță .

5. Emisiunea de monedă fiat (< nótale) nu este doar supusă, în toate statele moderne, unei reglementări legale , ci este pretutindeni un *monopol de stat* . Se realizează fie în numele statului direct , fie de către unul (sau mai multe) institute emitente privilegiate, reglementate de standarde și controale de stat (*banca emitentă).*

6. Vom rezerva termenul „ monedă curentă *reziduală* " pentru moneda efectiv acordată de acest tip de fond; mijloacele de plată legale neacordate de aceste fonduri, dar care au efect liberatoriu între părți.

cultural în temeiul dreptului formal, aplicabil "mile de yeni de plată" - *soirc;* ". O monedă care, în urma transferului "între indivizi", are valoare de descărcare obligatorie numai până la o anumită sumă va fi numită "monedă fracționară".

Terminologia noastră respectă definițiile furnizate de Knapp. Această observație se aplică pe bună dreptate agrafelor* &ut\xnt*.

Vom numi „monnai • mrantc tfr/i *¡¡¡¡ri”* moneda regimentară curentă, în timp ce termenul „monn. /re ri r/” se va aplica oricărei valute care (până când sunt) nu este folosită sau schimbată pe nicio sumă *de valută, nici* împotriva valutei definitive.

7. Moneda curentă obișnuită trebuie, pe termen lung, să fie identificată cu moneda curentă *efectivă* și nu să fie o monedă curentă de valoare diferită, „oficială”, având un singur curs . După cum am văzut anterior (cap. n, § G), moneda curentă „efectivă” poate fi fie 1) o monedă de liber schimb , 2) o monedă administrativă necontrolată , fie 3) una controlată. Cei din Stat își efectuează plățile nu conform unor decizii utile , dictate de o viziune idealistă asupra regimului monetar care li se pare cea mai bună , ci respectând 1) considerațiile financiare care le sunt specifice , sau 2) injoncțiunile unor organizații politice puternice .

Dintr-o perspectivă grafică, o metodă de plată legală eficientă poate fi :

A. O *monedă metalică ;* Numai banii metalici pot fi un mijloc de plată liber. Dar banii metalici nu sunt .

Se spune :

I. *Mijloace de plată libere* în administrație: - în monedă litrică orice cantitate de metal monetar sau schimbul de monede ("moneda"): este *hidrodromia.* În funcție de cazul particular , vorbim atunci despre o unitate monetară efectivă , și anume argint sau cupru. Aplicarea completă a hidrodromului de către *guvern* nu depinde de decizia liberă a acestuia din urmă . ca tu* anume* să iei o seară, luna lor metalică, iyc.

1. Hidrodromia poate să nu fie „oficială” în * între „cfi • tîvc”. Conform cu ceea ce o împrumută , nu este efectivă , ci mai degrabă oficială:

a) dacă există o furtună la hilodrom I pentru metalele tarifate fmrx (pluri-nict.illnmc), și dacă prețul pentru 1 la 1 plus*;cun) al acestor metale este prea mic în comparație cu prețul metalului brut . Deoarece , în
În acest caz, indivizii nu oferă nimic altceva decât metalul la un preț scăzut .

și să o folosească pentru pacea lor . Dacă ești sincer , vei fi
apoi» la operațiune, moneda »tarifată» ccutr.uic » până la luni

plu ' **?"“" m ○J cns dc P 3 * cmcnt - În caz de blocaj la S """J S T' ar P euvent J fi "topit sau vândut '

--'u'-ünk“ ' ■narclunices - împotriva monedelor fabricate în

') dacă pavajele - și mai ales, din necesitate (cf. i), lăzile
„nu se utilizează dreptul la IEVD într -un mod permanent sau masiv ” -
alte mijloace de plată metalice sau metalice
- nu doar monede provizorii, ci și *monede* care inițial aveau un S"” ™ " ' re covorașe care, ca urmare a insolvenței biroului remh™ Pr ○ V " nu mai sunt convertibile. ' *' C de rambursare ,

Opririle hidrodromice instalate inițial sunt încă în vigoare.
întotdeauna în cazul și pe au „ , s! ver eme n „d SÆPttWS dacă

i .ms k cf *a,* 1 hidrodromic este limitat la metalul surtirik- «„• i • • •
Schimb valutar liber : susținem A n . i ' r ' 1 *! 1 dcviens t* ainsi
monede metalice în* c • *â* la *mn* * f ○ r ? la , t J J. pe d ' unc nouă sau moneda HduciaÉre ?
înainte de „accesoriu”
b noua clasă valutară k : cazul t, " moS^T"

„ oficial ” ,

Evul Mediu , competiția dintre ... Adică •
monedă, concurență alimentată de ir aya ? t lc drept de baremă
consecință 11 tendință de transformare™ ? și redare, a avut astfel încât hidrodromul să nu existe în termen^f ”^7 Cn bucăți de monedă, foarte nxme. PM tn te ™« formal.
Rezultatul se citește aproximativ
de o'strut ¿de cffivre^n'îé^i'me'conf Ir ' onom6t: ' ll ><l ll = P bază de aur, dromjquc; va fi un regim n , r . ant . are un statut juridic hilo-
tmétalliqbc (după caz) dacă es a spus : : f e - îur:du î uc P'urimetalic (bi- sau wm taire nW
între piusfeu^ métÆ^ 3 ^ aICS estab, ^ nt a ra PP^ ' JL., liquc */,:ra.uie* este un regim din > rom
>ques; un regim monetar, lement hidrodromic fără rapoarte\iv CqUC P Mai multe metale sunt
le- querons ¡L termen de " monedă metalică /JV 1 ?^ CS mo P na æ5. Nu aplicăm numele
bazat pe aur, argint sau cupru " * bani metalici" (mon-
hylodromiques, adică £ , în .○ îina æ P J ^pèlc) că la metale plata trament a
^^sactionnal ^* aiSant C " : CC d ' “ in _ ; '
•** * t"cr/.' t '/.rr^gZuced";r: 4 7^].

b.meta.'hsmc a existat .
unitate monetară până la suprimarea reformei monetare germane. Impactul reformei asupra sistemului monetar german . După secolul 184, unitatea monetară efectivă
era ' de *regulă ,*

dM

efectiv a predominat, —] c SCU J metal hidrodromîJ ' <ÎUC L ' ' bimetalism » situația momentului pe piață 11 luni ' r • pe , tariful cn ra,s ○n al lui h se naște « accesoriu » (Sunt înXment . d'XX *Î meta* ^ „bimetalismul ” este, prin urmare — cel puțin >în<- în acest punct). Cel

concurent autocefal și autonom "* PU ›› CC GC piusteur s greve eficiente, încât un sistem transhoire nu este eficient ». ' c ○ e feeni ' * ^ e > 'eu.'ement <legal » și

situația pieței (nu administrativă) , ci aspecte juridice privind " *achiziția*

"

ar putea lovi această monedă cu o pierdere monetară „educativă”, dar ea nu ar putea - P. 7 „ mo ™aie admi-”

■ utilizarea extramonetară a metalului ar fi mai valoroasă? arCukdon „Deoarece

§ 33. *Valută blocată.*

II. Vom numi „ monedă blocată ” orice monedă metalică folosită ca *monedă* comună .

Valuta blocată este negociabilă :

1. Ca monedă „accesorică ”, ic ca monedă evaluată într -o altă monedă curentă din aceeași zonă monetară:

a) într-o altă monedă blocată;
b) în bancnotă; *
c) într- o monedă tranzacțională .

Sau se negociază :

2. o monedă „orientată” către o monedă străină blocată. Aceasta se întâmplă atunci când există o singură monedă în circulație într-o zonă valutară și când s-au luat măsuri pentru a pune la dispoziția părților interesate mijloace de plată pentru plăți în alte zone valutare *[intervalutarische Zahlungsmittel}* [103] (sub formă de lingouri sau monede) (fonduri de rezervă pentru plăți între zone valutare) : în acest caz, avem de-a face cu o < *monedă blocată interzonală* » sau « *monedă-monedă» [intervalutarische Sperrgeldwäh-* runj].

zz) Vom aplica termenul „ monedă blocată ” unei monede regionale blocate care, într -o anumită zonă, este singura monedă curentă , dar care nu pretinde a fi o monedă (monedă utilizată în comerțul interzonal).

Valuta blocată poate fi evaluată *ad-hoc,* la momentul achiziționării de valute străine sau „ monede”, pentru fiecare tranzacție particulară sau - dacă este cazul, poate fi admis prin măsură regională, ca mijloc de plată „ interzonală ” .

, 4 ' ' ct 2 : „Dialerele erau evaluate în valută străină *[valu taris ch],* monedele de argint de cinci franci sunt încă evaluate astăzi, ambele ca „monedă accesorie”. Guldenii olandezi de argint erau evaluați în funcție de paritățile valutare (de aur) (după ce au fost „regionali” o perioadă, după ce bătеaua lor fusese suspendată); situația rupiei este aceeași ; „ regional ” ar fi , conform decretului monetar din 24 mai 1910, yuanul (dolarul chinezesc) atâta timp cât hidromul nu este menționat, dar statutele nu vor exista cu adevărat (o orientare către paritate , așa cum a fost propusă de comisia americană , a fost respinsă). (Timp de o perioadă, guldenii olandezi au fost , de asemenea, evaluați în valută străină *[talutarisch tarifertes ¿¡pcrrgeld},* vezi mai sus.)

* '

În regimul monedei blocate , hilodromul ar fi foarte profitabil pentru deținătorii de metale prețioase . În ciuda acestui fapt - și tocmai din

acest motiv - blocarea este decretată pentru a împiedica , în cazul introducerii hilodromului pentru moneda blocată, ca hilodromul celuilalt metal subevaluat în raport cu metalul eliberat să se epuizeze din cauza lipsei de rentabilitate , iar rezervele monedei blocate, de acum înainte „ obstrucționate ” (vezi mai sus), să fie utilizate în scopuri extramonetare mai lucrative . O administrare litrică rațională va încerca să evite această evoluție, deoarece celălalt metal este utilizat tocmai pentru decontări internaționale (între diferitele zone monetare).

¿) Vom numi „ monedă obstrucționată ” o monedă blocată (deci curentă) atunci când, spre deosebire de cazul în care libertatea de batere a monedei există legal , dar indivizii nu recurg la ea deoarece nu este foarte profitabilă din punct de vedere al economiei private. Lipsa de rentabilitate constă atunci într-un raport monetar nefavorabil dintre metal, ținând cont de prețul pieței și

a) monedă tranzacțională sau

b) bani de hârtie .

Aceste monede erau anterior monede tranzacționale , dar (*a)* în cazul plurimetalismului, modificările raportului prețurilor de piață; (b *)* în cazul monometalismului , sau plurimetalismului, catastrofele financiare care fac imposibilă efectuarea plăților în monedă metalică de către vistieria statului și le obligă să impună monedă fiduciară și să suspende convertibilitatea acesteia, au făcut imposibilă orice hidronomie eficientă la nivelul economiei private . Banii astfel căzuți nu mai sunt utilizați pentru tranzacții (raționale) .

c) Poate exista, pe lângă moneda blocată actuală (pe care o vom numi pur și simplu „monedă blocată”), o monedă metalică *fracțională* cu mijloc legal de plată limitat („ bani metalici blocați”), adică o monedă al cărei mijloc legal de plată este limitat la o anumită sumă. Adesea (dar nu neapărat) are o valoare intrinsecă mai mică decât monedele folosite ca mijloc legal de plată [*WâJirungsgeld]* (pentru a o proteja de pericolul retopirii) și este în general (dar nu întotdeauna) considerată o „ monedă provizorie ”, adică poate fi schimbată la anumite case de marcat cu mijloc legal de plată . Aceasta este o practică obișnuită și nu prezintă un interes deosebit .

Multe monede fracționare și multe monede metalice blocate joacă același rol într-un sistem monetar ca și banii fiat (astăzi: bani de hârtie) și se disting de aceștia din urmă doar prin posibila utilizare a materiei prime în alte scopuri , utilizare care are o anumită importanță . Banii metalici blocați [104] au multe caracteristici comune cu *monedele* convenționale aflate în circulație atunci când sunt „ bani provizorii ” și au fost luate toate măsurile pentru a permite convertirea lor în bani curenți *[Vcrkehrsgeld].*

§ 34. *Bani fiat.*

B. *Banii fiat* sunt, în mod firesc, *întotdeauna* bani administrativi. În cadrul unei teorii sociologice, „ banii” sunt întotdeauna reprezentați de un *document* cu o anumită formă caracteristică (inclusiv impresia tipografică pe care o poartă și care îi conferă o anumită formalitate), *niciodată* de „revendicarea” reprezentată - poate, dar nu neapărat - de respectivul document (revendicare care, în cazul bancnotelor neconvertibile , lipsește complet).

În anul legal oficial, banii fiat pot fi — oficial — un titlu de creanță :
c o persoană fizică (exemplu : în Anglia, în secolul al XVII-lea , recunoașterea datoriei unui aurar);
2) de la o *bancă* privilegiată (bancnote);
3) unei grupări politice (titluri de stat) .

Dacă este „efectiv” convertibilă, dacă, prin urmare, acționează ca monedă convențională, ca „monedă provizorie” în circulație, poate fi •
a) acoperit integral : chitanță *[Zertifikat] ;*
) acoperite pentru nevoile fondului : bani fiduciari în circulație .

Acoperirea poate fi asigurată :
• ' \ ? ' r ^ Rezerve metalice CS al căror raport ponderal este fix (valută

2) prin bani metalici.
Din punct de vedere istoric, banii au fost întotdeauna emiși ca monedă monetară ; în timpurile moderne , aceștia serveau de obicei ca plată circulantă ; aproape întotdeauna luau forma unei „ bancnote”, adică erau denominați la valoarea nominală a monedelor metalice .

1. Prima parte a propunerii noastre nu se aplică în mod natural în cazul în care o monedă fiduciară a ajuns să înlocuiască o altă monedă fiduciară · r 5? din S \"J Eiat având prin cx =™plc înlocuiește biletele b.mcuc sau sionT CC CaS ', există 3 P3S Heu de parcurs cu un Prima emisiune

«'< •* ■■■' 3 '* propoziția B : ¡1 este sigur că ne putem imagina
nici de* document Kin ^ ep " Icmcnt c i ui ne fie nici monede , nici fizice - Unu , ,ene „ M , PM c:t

AM 0,3 „•• În niciun caz nu vom vorbi despre « monedă » ”
nabil Ce cui'carac^ ' '* U , nitcS dc 5 nrn P w „ sau orice altă categorie ® conve-”
• [ai caracterizat banii tocmai prin faptul că sunt alcătuiți *din* iS3

prin anumite *cantități* de produse artificiale [^rZe/^/en] cu caracter charul — o proprietate în niciun caz „accesorie * sau ■* externă”.

În cazul unei *suspendări efective* a răscumpărării unei valute considerate anterior provizorii, întrebarea este ce semnificație acordă utilizatorii acestei măsuri, dacă este considerată 1 ° o măsură tranzitorie sau 2° definitivă pe o perioadă nedeterminată.

În primul caz, există în general o diferență de valoare nominală [Z>zsanzû] în detrimentul monedei fiduciare , datorită faptului că în schimburile internaționale sunt acceptate doar banii metalici și lingourile; această consecință nu este obligatorie, iar diferența de schimb este în general mică (de obicei, dar nu întotdeauna, deoarece nevoile de mijloace de plată internaționale pot fi foarte acute).

În al doilea caz, asistăm la nașterea treptată a unei „ monede de hârtie ” definitive (<autogene>). Atunci nu mai există niciun motiv să vorbim despre o „diferență de schimb”, ci (istoric vorbind!) despre o depreciere [a] monedei.1

Căci se poate întâmpla ca metalul monetar al vechii monede aflate în circulație - acum obstrucționat - la valoarea căreia au fost emise inițial bancnotele, să sufere o scădere bruscă pe piață în raport cu mijloacele de plată internaționale, în timp ce banii de hârtie au suferit o depreciere moderată. Rezultă inevitabil (așa cum s-a întâmplat de fapt în Austria și Rusia) că vechea *unitate nominală de potasă* (argint metalic) poate fi achiziționată cu bancnote devenite „autogene”, cu o valoare unitară nominală mai mică decât banii metalici corespunzători . Acest lucru este ușor de explicat . Dacă, într-o primă fază, întreaga monedă de hârtie este alocată arbitrajului valutar , cu o evaluare mai mică [105] decât moneda de argint a valorii sale nominale - deoarece introducerea monedei de hârtie este întotdeauna consecința unei lipse efective de lichiditate, -. Evoluția ulterioară a parității depinde (și acesta a fost cazul în special pentru Austria și [Rusia]) 1° de evoluția „balanței de plăți” care, la rândul ei , determină cererea de monedă națională în străinătate , 20 din valoarea emisiunii de bancnote , 3 *■ ; această capacitate a instituției emitente de a procura mijloace de plată internaționale (ceea ce se numește în mod obișnuit „politica de schimb”). Acești trei factori *ar putea* și încă pot contribui la reevaluarea monedei de hârtie în cauză pe „ piața mondială”, adică în relația sa cu mijloacele de plată internaționale (astăzi aurul) și pot duce la o creștere a parității sale, în timp ce vechiul metal monetar își pierde treptat valoarea în raport cu aurul din cauza (c) creșterii producției de argint (minerit) și a scăderii costurilor sale de extracție ; (c) deprecierii argintului în urma pierderii valorii sale față de cea a aurului. O monedă de hârtie poate fi considerată < *autentică* » (< autogen ») când nimeni nu se mai așteaptă la „restabilirea ” vechii relații metalice.

§ 3 S» *Valabilitatea formală și validitatea materială a monedei.*

Este adevărat că legislația și administrația unui stat sunt capabile să stabilească pe întreaga întindere a teritoriului supus autorității sale efective valoarea formal legală, precum și cea formal statutară, a unui anumit tip de monedă [B *<w';r], cu condiția ca statul însuși să fie *solvent* în aceeași specie. Totuși, nu se mai poate spune că este solvabilă dacă permite ca o monedă care până atunci era „accesorică ” sau „ provizorie ” să fie transformată în „monedă curentă” (cazul unei monede metalice) sau în monedă de hârtie „autogenă” (cazul unei monede fiduciare), deoarece acestea se acumulează apoi în vistieria sa doar în momentul în care nu mai are alte mijloace de plată și se află *îndatorată* . să o impună automat pentru propriile reglementări. Knapp a descris foarte potrivit această evoluție ca fiind un model normal al oricărei schimbări monetare „ obstructive” .

Toate acestea nu ne spun nimic despre valoarea *materială* . a banilor , adică a valorii lor de schimb în *raport cu* la alte bunuri în *natură* și asupra posibilei influențe pe care administrația monetară o poate exercita în acest domeniu. Experiența dovedește că puterea politică poate influența viața monetară prin raționalizarea consumului, controlul producției, fixarea prețurilor maxime (și, evident, a prețurilor minime) , atâta timp cât privește bunurile economice existente sau fabricate în țară (și serviciile interne); dar dovedește și că limite înguste se opun acțiunii sale (vom reveni asupra acestui aspect). În orice caz, este evident că toate aceste măsuri nu intră în sfera *administrației monetare* a unei țări.

Administrațiile financiare moderne, atașate metodelor raționale, au, de fapt, un obiectiv diferit : ele urmăresc să influențeze aprecierea materială a monedei naționale *în raport cu valutele străine.* să influențeze prețul valutelor străine cotate în lire sterline, asupra a ceea ce se numește „curs de schimb ” , astfel încât să „consolideze ” moneda națională , să-i mențină cursul constant (și, dacă este necesar , la un nivel ridicat). Pe lângă considerațiile de prestigiu și influență politică, în acest mod de procedare intervin interese financiare (în măsura în care se intenționează , în viitorul apropiat, să se recurgă la împrumuturi externe), la care se adaugă interesele industriașilor și comercianților puternici : importatori, procesatori de materii prime importate și , *nu în ultimul rând,* consumatori care doresc să cumpere produse străine . Nimeni nu poate contesta faptul că, în zilele noastre , o „ politică ultrapolitică ” este, judecând după fapte, în primul rând o *politică de curs de schimb* .

Am urmărit până acum și vom continua să urmărim *Teoria de Stat a lui Knapp.* Această lucrare este, atât prin forma, cât și prin conținutul său, una dintre cele mai

- -marile opere ale liturghiei-.î:r nllcma;e și modelul SĂU de penetrare
- „ ... spiritul . Dar majoritatea specialiștilor sunt atașați de evidențierea rarelor
  - lacune (care, recunosc, uneori privesc probleme importante).

În timp ce Marea Britanie, aproape cu reticență, a adoptat moneda de aur cu ceva timp în urmă , deoarece argintul (metalic) , pe care îl prefera, era subevaluat în comparație cu moneda de argint , [106] toate celelalte state moderne și *bine organizate* au ales fie moneda de aur , excluzând orice altă monedă , fie moneda de aur cu o monedă de argint blocată accesorie , fie o monedă de argint blocată , fie o monedă fiduciară reglementată , însoțită în fiecare caz de o politică menită să dobândească rezerve de aur pentru plăți externe , pentru a asigura paritatea operațională cu moneda de aur engleză. Introducerea monedei de hârtie , excluzând orice altă monedă, a fost întotdeauna consecința unei catastrofe politice , iar scopul ei a fost de a remedia insolvența monetară care exista până atunci. Asta s - a întâmplat peste tot în ultima vreme.

11 pare să demonstreze (imaginea 1) că hilodromia efectivă a aurului („crizodromia ”) nu este singura modalitate posibilă de a obține o monedă solidă pe piața valutară (astăzi : în raport cu aurul). De fapt, valoarea nominală a schimbului monedelor chartale crizodrome poate suferi *șocuri puternice* — deși oportunitatea de a obține mijloace de plată internaționale prin expedierea și rebaterea banilor pentru utilizare în tranzacții internaționale este facilitată în mare măsură de crizodromia internă și poate fi compromisă, pe întreaga perioadă a acesteia, *doar temporar* de blocaje naturale sau de interzicerea ieșirilor de aur . Experiența a dovedit, de asemenea , că în timp de pace *normal ,* un teritoriu al monedei de hârtie , cu un sistem juridic și juridic ordonat, poate - dacă condițiile de producție sunt favorabile , așa cum este și politica litrică de constituire a unor rezerve solide de aur pentru plăți externe - să pretindă un „ curs de schimb ” destul de stabil , înțelegându - se , desigur , că această situație necesită - *ceteris paris* - sacrificii mai mari din partea finanțelor sau a persoanelor care au nevoie de monede de aur. (Situația ar fi aceeași dacă mijloacele de plată internaționale ar fi banii (metalici), cu alte cuvinte dacă „argirodromia” ar domni în principalele țări comerciale.)

mai caracteristice măsuri elementare în serviciul politicii monetare eterogene (ale căror detalii ar depăși scopul studiului nostru) sunt următoarele :

I. În teritoriile hidrodromului de aur :

(i) acoperirea biletelor neacoperite în numerar prin cambii denominate cu indicarea valorii primite în bunuri [J-Parms- *svechsel],* cu alte cuvinte prin creanțe asupra bunurilor vândute, creanțe garantate de „persoane de încredere" (antreprenori experimentați); limitarea riscurilor asumate de băncile emitente , în desfășurarea propriei activități, la activități garantate prin titluri de valoare gajate, la acceptarea depozitelor de fonduri în bănci și la operațiunile de transfer rezultate din acestea și, în final, la gestionarea financiară în numele statului;

2) „Politica de discount" a băncilor emitente, adică creșterea discountului la achiziționarea de titluri de valoare în cazul în care plățile externe riscă să conducă la o amenințare a cerințelor de aur pentru rezervele interne, în special cele ale băncii emitente, din cauza plăților externe în aur, o creștere de natură să încurajeze deținătorii de valută să profite de această oportunitate de dobândă și să îngreuneze utilizarea lor internă .

II. În teritoriile cu „ monedă blocată", alta decât aurul sau banii de hârtie :

1) politica de reduceri, ca în I, 2, pentru a descuraja utilizarea excesivă a creditului; în plus :

2. politica *primelor de aur* [CoZiZ/irdwe] — măsură utilizată și în țările cu monedă accesorie de argint;

3) Politică planificată - *cumpărare* de aur și acțiune premeditată asupra cursului de schimb prin cumpărarea sau vânzarea de cambii străine.

Această politică de inspirație pur „lirică" poate cu ușurință să ia aspectul unui mirigism economic.

< , • * *j * ù fisiunea *poate,* datorită poziției lor puternice printre
'31 JS ? ir ^ s ïVântul tău depinde de credite
7*' .... 1 â - cs . și demisia lui llle , forțați băncile să se normalizeze"
termeni financiari, adică condițiile creditului pe termen scurt , /.*"/ / *" P a . u comerț și industrie) și la [107] contribuție la producția de bunuri economice : acesta este un sistem capitalist de reglementare voluntară și materială a

- O *politică* de dezvoltare
durabilă care *se* apropie de stadiul unei economii planificate . * [1]
Toate aceste măsuri tipice politicii economice *de* dinaintea [Primului] Război Mondial sunt inspirate fără excepție de o *politică* de *consolidare* , prin urmare , de stabilizare a cursului de schimb ; că ne doream o *schimbare* din această inimă , un obiectiv de atins era cel mai adesea (în țările cu monedă blocată sau bancnotă de hârtie) o *creștere* paritate progresivă orientată în funcție de moneda hidrodromică a celei mai importante puteri comerciale . Însă institutele de creare a monedei au fost, de asemenea , atacate de interese puternice ale căror scopuri erau diametral opuse celor ale Statelor Unite . Politica tehnică :

a) te.1 opt pentru a *coborî* paritatea monedei naționale pentru a crea oportunități de export pentru producători și

b) a *crește* volumul emisiunii de bancnote • acestea nre-

Prin urmare, a constat în înființarea unui girodrom mare alături (ceea ce înseamnă adesea „ în locul ”) crizodromului și, eventual, în creșterea planificată a monedei de hârtie , ceea ce duce la o scădere a valorii monedei în raport cu bunurile produse pe plan intern sau, ceea ce echivalează cu același lucru , la creșterea *prețului* (nominal) al bunurilor interne . Scopul unei astfel de operațiuni era de a crește oportunitățile de profit pentru producătorii industriali : deoarece se estima că consecința creșterii volumului de bani

în circulație ar fi creșterea prețurilor interne în raport cu valoarea nominală a monedei și o scădere a parității sale internaționale . Măsura propusă viza stabilirea inflației .

1. Or, acest fapt a fost uneori contestat (în ceea ce privește consecințele sale inevitabile), dar totuși pare a fi confirmat : chiar și într -un regim hidrodomic (oricare ar fi acesta), o scădere semnificativă a costului de extracție și o creștere puternică a producției de metale prețioase (sau achiziționarea ușoară a unor stocuri vaste de metale prețioase prin operațiuni de jaf) duc la o anumită *tendință...* la creșterea prețurilor multor produse - poate chiar a tuturor produselor .

2. Însă un alt fapt este ferm stabilit: în perioade de dificultăți financiare (în special în timp de război), administrațiile care se limitează la moneda de hârtie își orientează emisiunile exclusiv în funcție de nevoile financiare ale războiului. Se știe , de asemenea, că țările cu monedă hidronoică sau metalică blocată nu numai că procedează în astfel de perioade la suspendarea convertibilității tuturor bancnotelor - ceea ce nu implică neapărat o modificare permanentă a sistemului monetar - ci adoptă, în urma emisiunilor de bancnote orientate exclusiv către nevoi financiare militare , definitiv moneda de hârtie , iar moneda metalică , devenită secundară, nu mai poate, din cauza absenței oricărei notații de echivalență .

valență nominală cu bancnotele aflate în circulație, își găsesc întrebuințare monetară - (ceea ce a dus la dispariția sa). Este dovedit că instituirea unei monede *exclusive de hârtie* însoțită de emisia necontrolată de monede pure a dus la fenomene inflaționiste colosale.

Compararea acestor diferite procese (i și 2) evidențiază următoarele aspecte:

A. Atâta timp cât există o monedă metalică liberă într-o țară, riscurile de „inflație” sunt menținute în limite înguste:

1. La nivel tehnic: datorită faptului că cantitățile de metale prețioase disponibile în scopuri monetare sunt, în ciuda unei anumite elasticități, în mod evident *limitate.*

2. Pe plan economic: deoarece crearea de bani are loc (în mod normal) la inițiativa *intereselor private,* aceasta este, prin urmare, condiționată de nevoile rezultate din *situația pieței.*

3. În această ipoteză, inflația este posibilă doar *prin* transformarea monedei *metalice blocate* (de exemplu, moneda de argint în țările cu monedă de aur [10S]) în mijloace de plată libere; aceasta are loc apoi la scară largă în cazul unei producție mai ieftine și mai crescute a metalului care servește drept bază a banilor.

4. Inflația fondurilor aflate în circulație nu putea avea loc decât pe termen lung, în cazul unei creșteri progresive a circulației ca urmare a suspendărilor creditelor, suspendări elastice, dar limitate în cele din urmă de cerințele de solvabilitate ale instituției emitente. Un risc acut de inflație nu putea rezulta decât din insolvența băncii, cu alte cuvinte din emisiunea de monedă de hârtie necesară din cauza războiului.

Fenomene excepționale, precum *inflația aurului* în Suedia, în urma livrărilor masive de material de război către beligeranți, sunt atât de departe de normalitate încât pot fi ignorate pentru moment.

B. De îndată *ce* banii *de hârtie* Când inflația autogenă a pus stăpânire pe o țară, riscurile nu ale inflației ca atare - întrucât, în caz de război, majoritatea țărilor recurg la bani de hârtie - ci ale consecințelor amplificate ale inflației, cresc semnificativ. Într-adevăr, presiunea dificultăților financiare, a cererilor salariale rezultate din creșterile inflaționiste ale prețurilor și alte costuri împinge adesea sectorul financiar să continue inflația fără o necesitate convingătoare și în ciuda posibilității de a o reduce prin politici de austeritate. Diferența este semnificativă, deși doar cantitativă - așa cum este demonstrat de exemplul Antantei mai întâi, apoi al Germaniei și, în final, al Austriei și Rusiei [în timpul și după Primul Război Mondial].

O politică economică *poate, prin urmare,* în special atunci când se aplică unei monede metalice blocate accesorii sau unei monede de hârtie, să fie o *politică inflaționistă* (purimetalică sau „hârtie-plastic”). Avem 19+

observată pentru o anumită perioadă, într- o țară la fel de puțin dependentă de cursul de schimb precum America, ca un fenomen normal, fără cel mai mic motiv financiar. Ea persistă sub presiunea necesității , în multe țări care au fost *măturate* de inflația banilor de război . Nu intenționăm să dezvoltăm teoria aici . a inflației . Aceasta corespunde întotdeauna, la început, creării unei puteri de cumpărare suplimentare în favoarea unui grup specific. Să observăm pur și simplu că politica litrică planificată și rațională , care pare a fi mult mai ușor de gestionat dacă are ca obiect o monedă administrativă și, mai ales, o monedă de hârtie , tinde totuși să servească (din punctul de vedere al stabilității schimburilor) unor interese iraționale .

Raționalitatea formală a politicii litrice , privită din perspectiva economiei tranzacționale și, prin urmare , a sistemului monetar , poate fi atinsă, în sensul pe care l -am dat întotdeauna conceptului de raționalitate, doar dacă eliminăm cu hotărâre toate tipurile de interese care nu sunt *orientate spre* piață . cum este cazul intereselor financiare, —• sau care 2° nu vizează în primul rând menținerea unei parități internaționale stabile, condiție optimă pentru orice calcul rațional sau, dimpotrivă, vizează asigurarea anumitor categorii de persoane , prin intermediul *inflației* și menținerii acesteia , a unei creșteri a „ puterii de cumpărare ” fără nicio necesitate financiară . Chestiunea *dacă* această ultimă practică merită laudă sau reproș nu este o chestiune de experiență; ci este un fapt de experiență la care se recurge. Să adăugăm chiar că o filozofie economică bazată pe idealuri sociale materiale *ar* putea foarte bine critica faptul că problemele monetare și crearea de mijloace de circulație iau ca punct de plecare doar „ rentabilitatea ” întreprinderii profitabile [*Interessenbetrieb}* și nu considerații privind cantitatea „ potrivită ” și natura „ judicioasă” a banilor în circulație. Doar banii administrativi , conform acestei filozofii , pot fi „dirijați”, și nu banii tranzacționali . Rezultă că sunt primii , și mai ales banii de hârtie , ușor de produs la costuri reduse în cantități nelimitate , care trebuie considerați ca *mijlocul specific* a crea bani dintr-o perspectivă [109] material rațională - oricare ar fi ea. Acest argument, a cărui valoare își găsește limita în faptul că „interesele” indivizilor și nu „ideile economice” vor domina lumea mâine ca și astăzi , este formal concludent . Astfel apare din nou posibilul antagonism dintre raționalitatea formală (în sensul pe care îl dăm aici acestui *termen*) și raționalitatea materială (teoretic concepibilă de o administrație litrică ce ar pretinde că ignoră orice considerație hiodromică în chestiunea banilor metalici), antagonism care afectează și această problemă; ceea ce trebuia demonstrat .

Prezentarea noastră nu este, evident, altceva decât o analiză, limitată la subiectul lucrării noastre - și chiar cu această restricție extrem de sumară și redusă la esențial - a superbei lucrări a lui G.F. KNAPP: Teoria *geologiei (* ediția I , 1905, ed. a II-a, 1918 [ediția a III-a , 1921, ed. a IV-a, 1023]). Opera lui Knapp a fost imediat exploatată - contrar intenției autorului său, dar poate din vina sa - ca un „tabel de valori" și întâmpinată cu entuziasm, mai ales de către administrația austriacă lirică „papivroplaică". Evenimentele nu au „infirmat" în niciun fel teoriile lui Knapp, dar au scos în evidență ceea ce se știa deja: acestea prezintă lacune *în* aprecierea „valorii materiale" a banilor. Aceasta este ceea ce vom încerca să evidențiem în secțiunea următoare.

§ 36 *a.* Excursus sur la *staatliche Theorie des Geldes.*

Knapp demonstrează magistral că fiecare politică „ litrică ” (a instrumentelor de plată), atât cea operată imediat de stat , cât și cea controlată de acesta, care viza în ultimii ani stabilirea monedei de aur sau a unei monede similare indirect htisodromice , se supunea unor motive „ exodromice ” , adică unor considerații de paritate cu alte monede, și mai ales cu moneda engleză . Pentru a asigura „ paritatea metalică ” cu cea mai mare zonă comercială din lume, cu brokerul universal pentru majoritatea tranzacțiilor , - Anglia, țara cu o monedă oficială, Germania a început prin demonetizarea argintului; Franța, Elveția și celelalte țări cu o uniune monetară , urmate de Olanda și în final de India, și-au transformat moneda liberă de argint în „ monedă blocată ” și au creat indirect instituții crizodromice pentru decontările lor externe; Austria și Rusia le-au imitat, în timp ce administrațiile „ivrice” ale acestor zone monetare, având o monedă de hârtie „autorafinată” (adică neconvertibilă și acționând astfel ca monedă oficială) , au făcut și ele aranjamente crizodromice indirecte pentru a - și putea onora cel puțin angajamentele externe în monedă de aur . Ceea ce conta mai presus de toate pentru ele era stabilitatea (cât mai mare posibil) a cursului de schimb . Knapp concluzionează că problema materiei monetare și a hilodromiei în general se limitează la acest rol. Toate măsurătorile indirecte de crizodromie (ale administrațiilor financiare cu bani de hârtie) au vizat , așa cum au făcut și măsurătorile directe de hilodromie (cum ar fi cele din Austria și Rusia), acest singur scop „exodomic” . Totuși, această afirmație nu se aplică neapărat - *eetens paribus* - hilodromiei . „Căci, atâta timp cât nu există o interdicție reciprocă privind ieșirea monedelor între două zone monetare cu hilodrom identic (aur sau argint), însuși faptul identității hilodromurilor facilitează foarte mult consolidarea cursului de schimb . Dar dacă este așa - și în vremuri normale este într -adevăr așa - aceasta nu dovedește că alegerea „ hylé” -ului (materialului) monedei, ceea ce înseamnă , în epoca actuală, alegerea între moneda metalică, pe de o parte (în general aur sau argint) și moneda fiduciară, pe de altă parte (nu ne vom ocupa aici de cazurile particulare de monedă bimetalică și blocată , pe care le - am studiat în altă parte *)* nu poate... ” ar funcționa doar pe baza acestei considerații , excluzând orice alta. Căci aceasta ar implica faptul că banii de hârtie ar fi *de aceeași natură* ca banii metalici. La nivel formal, diferența este deja sesizabilă : banii de hârtie fiind *întotdeauna* ceea ce pot fi banii metalici , dar nu sunt neapărat, adică „ bani administrativi ” , logic *,* banii de hârtie *nu pot fi* hidrodrcmiquc. Diferența dintre „ asignațiile demonetizate ” și argintul „ demonetizat ” (pe care o demonetizare universală îl va reduce poate într-o zi la starea unei simple materii prime industriale) nu este egală cu zero (ceea ce Knapp admite implicit). Hârtia nu a fost niciodată și nu este astăzi, la fel ca un metal prețios, o marfă disponibilă în „ cantități nelimitate ”. Dar diferența (i) în ușurința aprovizionării și (ii) în cost, în raport cu cantitățile necesare, dintre hârtie și [xio] metale prețioase , a căror producție depinde în mare măsură de descoperirea de noi zăcăminte

—y rămâne atât de colosal încât suntem îndreptățiți să enunțăm următoarea teză : o administrație „lithnică ” *putea* (înainte de război!) în vremuri normale (dacă comparăm această posibilitate cu cea oferită de crearea unei monede metalice, chiar dacă aceasta era bazată pe cupru , cum exista în China, fără a vorbi măcar despre monedă de argint sau aur!) să emită monedă de hârtie, dacă dorea , în cantitate (relativ) nelimitată și la „costuri” (relativ) minime. Și, și mai important , putea emite această monedă în denumiri nominale de o sumă nelimitată și fără nicio legătură cu cantitățile de hârtie utilizate . Această ultimă posibilitate era disponibilă doar pentru moneda metalică sub formă de monedă fracționară și într- o măsură infinit mai mică . Pentru moneda oficială, această posibilitate nu exista. Pentru ea , cantitatea de metal disponibilă constituia o limită · „nfn ' i,ncnr ” este „ mai «necret» decât pentru moneda * jpter. Prin urmare , a ridicat bariere. Este adevărat că o administrație economică care funcționează exclusiv conform unei parități la fel de stabile ca posibilă, prin mijloace „exodromice”, s-a trezit , de asemenea, blocată într- un sistem fem"t Kn mn O V' e< Îniq - UeS ' m -○* nS” substantive , ative ' ; c ' cst obiecția pe care ar face-o Knapp. Obiecția ar avea doar o valoare formală. Și ce se întâmplă cu lucrarea „autogenă” ? Knapp ar invoca același raționament (exemplu: Austria și Rusia) : „Doar bariere tehnice... nu mă pot împiedica acest fapt”. T' tal fai ' aicnt défall£ - importanța de atribuit. Aceasta a fost. Knapp evită întrebarea. Probabil ar spune că nu există niciun remediu „împotriva morții ” (unei monede). Acum exista și *exista* „ X”

(ignorăm pentru moment dificultățile de moment

■À,™ m • 71 ™ a ' lucru dc ' " • (termen pe care K„. w îl evită

profituri și > de
bunurile interne ale con 'vnX SIUi ->»n, după reevaluarea tuturor nivelurilor de douăzeci
Jois sa Îï eut Zé ' ° Ct d ' tOUtCS Ics Petitions, la
așa!) pentru toate beneficiile fericite ale lui ron'" r“* Ch ○, S . CS . SC p:, *datorii sub formă de război* al unui raport r ; □ni r i 4 «Pcreația are o *scădere* impozite nominale mai mari pe venit
simțit, pus fără „auzire!” ^etÆîfiX 3 " 3l ^ C
Este de la sine înțeles că cineva ar plăti nota de plată
m 1 oricare dintre cele două " U '* 1 ' ^ E„s cc nc nu ar fi nici 1 stat
de asemenea, *tentant* să ramburseze datoriile . numit „ CS ” și nu știe - „ 1 nu tot ce ar putea fi fabricat în cantitățile pe care le-au plătit cu titlu de dc” .
Astfel de proceduri ar comporta riscul unei interferențe politice întotdeauna posibile ^ d " pc ™. bmmcnt d " șansele altor împrumuturi externe?^ ;• • de · d ,n ? inu cr foarte mult
n P ^teneurs *al avenxr,* dar statul consideră adesea
Secolul 19

că este mai bine să se meargă pe cel mai urgent lucru. Acum există industriași care nu ar cere nimic mai mult decât să-și vândă producția de douăzeci de ori mai mult cu 7 lire sterline. 9 SU - tC A . n ? an, P ulat . iofi inflaționist), în special - ceea ce s-ar putea întâmpla foarte bine - dacă muncitorii, pentru că nu au mijloacele de a se apăra 0.1, pentru că nu înțeleg situația sau din orice alt motiv, primesc doar de cinci sau zece ori salariul lor anterior (nominal). Astfel de inflații „acute”, de inspirație exclusiv financiară, sunt, de regulă, respinse cu indignare de către economiști. Într-adevăr, ele sunt incompatibile cu o politică economică „exodromică”, cum ar fi reintroducerea planificată , treptată și *discretă* a banilor fiduciari în circulație, pe de altă parte - așa cum este practicată uneori de bănci prin măsuri de expansiune a creditului - trece la dorințele P "7 Un .' 3tirnul ,' l . nt * spiritului speculativ, adică pentru un

i 1 '7 CC consc M u enccs, este mai bine capabil să influențeze „balanța de plăți ” („

k j *s** • « *1* kdi-.i-uirc pour une promesse de profits supplémentaires, pour un appel à l’esprit d'entreprise et a la production capitaliste en invitant les fonds disponibles à se placer plutôt en portefeuille qu en rentes. Mais qu’en est-il de l’orientation exodromique de ce genre d inflation. Son effet escompté, à savoir la « promotion de l’esprit d entreprise » avec scs consequences, est pari in nient capable d’influencer

pantopolică”) în direcția unei reguli a GUVERNULUI schimbul monedei naționale sau cel puțin o frână în calea căderii acesteia. Pentru cât timp , în ce măsură? Aceasta este o altă chestiune, nu vom examina aici problema de a ști dacă o creștere neplătită *a* monedei naționale, decisă *din motive* financiare , ar putea avea aceleași efecte. „ Bonul” pentru această creștere progresivă a rezervelor monetare naționale , o creștere care nu afectează incidența exodromică a monedei, este prezentat aceleiași pături sociale care, în cazul inflației acute, se trezește brutal „jefuită”, adică tuturor celor care au un venit nominal neschimbat sau titluri de valoare cu o valoare nominală neschimbată (în special rentierul cu venit „ fix”, funcționarul public care primește o mărire de salariu doar prin ani lungi de lamentare și muncitorul căruia i se acordă creșteri doar după lupte teribile). Prin urmare, nu trebuie să credem că Knapp ia în *considerare* , în teoria sa a politicii monetare fiduciare , doar punct de vedere exodromic , și anume menținerea unei parități „stabile” (nicăieri nu afirmă o astfel de teză); și nu vom fi de părere - ca el - că, de fapt, aceasta va decide totul. Nici nu vom considera de la sine înțeles - Knapp nu se pronunță nicăieri în acest sens - că singurul lucru care contează în politica monetară este un curs de schimb „stabil” . Am vorbit despre „ inflație ” ca sursă de revoluții și evoluții în domeniul prețurilor și am observat, de asemenea , că aceasta poate rezulta din dorința deliberată de a le face să crească. Cu toate acestea, inflațiile monetare care *revoluționează* prețurile nu vor zgudui niciodată și cursul de schimb (ceea ce nu este neapărat cazul în cazul unei creșteri a monedei curente cu o creștere lentă a prețurilor). Knapp va fi de acord cu noi în această privință . El pleacă pe bună dreptate de la ideea că teoria sa nu lasă loc pentru o *politică,* Indiferent dacă sunt revoluționare, evoluționare sau conservatoare, prețurile *mărfurilor sunt determinate de corelații* de paritate.* De ce? Probabil din următorul motiv formal . Raportul dintre prețurile în monedele a două sau mai multe țări este măsurat zilnic printr -un număr foarte mic de *cotații de la Bursa de Valori* . pe care o politică litrică *le poate* lua în considerare. O administrație litrică ,

dedicată mai ales controlului mijloacelor monetare în circulație, este pe de altă parte capabilă să estimeze (datorită unui anumit număr de date pozitive care apar periodic atunci când se simte dorința) - spun : *să estimeze* [1], - suma altfel fluctuantă a unui anumit mijloc de plată (rezervată strict în scopuri de plată), necesară pentru *a* satisface nevoile a unui grup specific de oameni , legați între ei prin schimburi economice, în circumstanțe aproximativ identice, pentru o perioadă de timp previzibilă. Pe de altă parte, este imposibil de evaluat, pentru un viitor previzibil, amploarea exactă a efectelor

revoluționare, evolutive sau (dimpotrivă) conservatoare ale inflației sau, după caz, ale contracției monetare asupra prețurilor. Pentru a face acest lucru , ar fi necesar să se cunoască, în cazul inflației (care este singura care ne interesează în acest context) : i° distribuția actuală a veniturilor, — și, pe baza acesteia, z° reflexiile diferiților agenți economici asupra acestei distribuții, — 30 ” orientarea ” inflației , adică *calea* pe care o va urma specia nou creată (din aceasta ar rezulta ordinea și cuantumul creșterii venitului nominal cauzate de inflație), — 4" destinația bunurilor dobândite prin creșterea sporită a lichidității (consum, investiții, investiții), volumul și mai ales *natura lor ;* (bunuri de consum curente sau bunuri de investiții), — 5° direcția pe care o va lua traducerea prețurilor și, prin intermediul acesteia, traducerea venitului, — precum și întreaga serie de fenomene care urmează deplasării „puterii de cumpărare ” și intensitatea (posibilului) „stimulent” pentru achiziționarea *suplimentară* de bunuri în natură. Acestea ar fi date dependente exclusiv de *considerații* viitoare ale factorilor economici confruntați cu o *situație nouă,* considerații care, la rândul lor , ar putea influența *evaluările* prețurilor altor indivizi : acestea ar determina „ prețurile ” viitoare prin jocul intereselor. În acest caz, nu se poate vorbi de „calcul” (de tipul : o emisiune suplimentară de un miliard ar ridica prețul fierului la *Px* , pe cel al grâului la Py). Și acest lucru este cu atât mai puțin adevărat cu cât este posibil să se regleze *prețurile interne pentru o perioadă* prin măsuri autoritare. cri lix int prețuri maxime , dar nu prețuri minime, cu un rezultat întotdeauna limitat. — I) pe de altă parte, calculul (imposibil prin mijloace empirice) al „ prețurilor ” nu ne -ar duce prea departe; deoarece ne-ar permite să determinăm cantitățile de bani necesare pentru efectuarea plăților, dar: 1 nu am omite să recurgem în paralel și în proporții mult mai mari — *create* pentru a procura *bunuri de capital.* Am avea de-a face cu consecințe ipotetice ale inflației care scapă complet oricărui calcul , chiar și puțin riguros. Vom înțelege, așadar, „în linii mari ” (pentru că prezentarea noastră foarte scurtă nu pretinde a fi altceva) de ce Knapp a lăsat complet deoparte posibilitatea, pentru o economie modernă, tranzacțională, de a practica o politică de prețuri prin inflație, poî,::qi:e < *plamjùe* „ și *rațională* ” ale cărei baze aritmetice seamănă cu cele ale unei „ politici de schimb ”. [112] Inflația este, însă, un fapt istoric. Inflația și contrainflația au fost încercate de mai multe ori în China - într- o formă deosebit de stângace și în contextul unei economii monetare infinit mai primitive , în moneda de cupru , și întotdeauna cu același eșec . S-a *repetat* în Statele Unite. În lucrarea sa, care evident prezintă doar teze „ demonstrabile” în sensul autorului, Knapp se mulțumește să emită o recomandare către state de a fi „ prudente”

într -o emisiune de monede de hârtie autogene . Întrucât are în vedere doar „ stabilitatea ” schimbului extern, recomandarea sa pare *clară* : *de* fapt, există de *obicei* o corelație strânsă între devalorizarea rezultată din inflație și prăbușirea cursului de schimb. Doar că cele două fenomene nu se suprapun și nu fiecare devalorizare inflaționistă își are cauza în cursul de schimb . Knapp nu afirmă în mod *expres,* dar nici nu contestă , că anumite administrații lirice au fost împinse de motive legate de politica prețurilor să practice inflația monetară , promotorii unei astfel de politici nefiind doar proprietarii minelor de argint pentru campania argintului sau fermierii pentru emisiunea de *greenbacks* (bancnote americane cu verso imprimat cu verde) . Aceasta nu a fost niciodată încununată de un succes *de durată* . un fapt care, fără îndoială, l - a liniștit pe autor. Dar problema *nu este* poate *atât de simplă !* Nu contează că scopul promotorilor lor a fost manipularea prețurilor: adevărul este că inflații (în sensul definit mai sus) *au avut loc,* Orientul Îndepărtat și Europa au cunoscut ambele catastrofe legate de assignații. O teorie *materială* a banilor nu poate ignora acest lucru. Knapp ar fi ultimul care ar susține că *nu există nicio* diferență între „ devalorizarea” argintului (metalic) și „devalorizarea ” assignațiilor. Deja la nivel strict formal : ceea ce este devalorizat nu este neapărat moneda chartal *(blocată)* în argint (adesea este invers!), ci argintul brut oferit pentru uz industrial. În cazul hârtiei, nu este materia primă, „hârtia” utilizată în scopuri industriale ; care este „ *devalorizată ”* , ci sunt (evident) assignațiile chartal în *calitatea* lor de titluri de valoare . Valoarea lor se evaporă, scade la zero sau, mai degrabă, la nivelul valorii pe care colecționarii - și „muzeele” - sunt dispuși să le acorde . Acest lucru se întâmplă, ar spune pe bună dreptate Knapp , doar atunci când *vistieria statului* le- a repudiat : devalorizarea lor este încă consecința unei dispoziții „statale ” de esență regimentală. Acest lucru este adevărat, dar se aplică doar unei fracțiuni intime din valoarea lor *materială anterioară* (raportul lor preț- bunuri economice), în ciuda supraviețuirii valorii lor nominale „ epicentrice ” de lungă durată .

În afară de aceste catastrofe, istoria a văzut nenumărați infiltrați și (în China) „ lipsuri monetare” *[Wahr uni'ski errane]* cauzate de utilizarea extramonetară a metalului. Nu este suficient să constatăm pur și simplu faptul că în astfel de circumstanțe anumite tipuri de bani se transformă (nu întotdeauna) în monede „ accesorii” - ceea ce anterior nu era - se acumulează în vistieria statului și duc în mod necesar la modificări; „ obstrucții ” ale monedei. Teoria monetară *materială* ar trebui să se întrebe, *printre altele,* în ce mod acest tip de evenimente influențează prețurile, veniturile și , implicit, dezvoltarea economică , chiar dacă , din motivele indicate mai sus , răspunsul pare *teoretic* îndoielnic. În mod similar , ne abținem de la a explica faptul că în Branco, o țară oficial bimetalică, scăderea prețului aurului sau argintului (exprimat în termeni de celălalt metal) a condus la oficializarea uneia sau alteia monede, celălalt metal apărând ca o monedă „accesorie ” , prin caracterul „pantopoetic ” al acestor schimbări de preț . Această ultimă observație nu epuizează problema altor modificări ale valorii materialului monetar. Dimpotrivă, vom

 Întrebați dacă, în cazul creșterii cantităților de metale prețioase , a existat jaf (Cortes, Pisarco), o creștere a stocurilor ca urmare a operațiunilor comerciale (China la începutul erei noastre și din secolul al XV-lea) sau o creștere a producției. Dacă această ultimă ipoteză se dovedește a fi corectă , a crescut producția sau pur și simplu a devenit mai profitabilă (posibil chiar fără o creștere a cantităților extrase) și din ce motive? Ce utilizări nemonetare ar fi putut apărea din revoluția monetară? A existat un export *definitiv* ? de metal dintr-o zonă economică (de exemplu : bazinul antic al Mediteranei) în zone necunoscute anterior (cum ar fi China și India în primele secole după Iisus)? Sau ar trebui să căutăm doar cauza (sau și în aceste anumite schimbări ale *cererii monetare* ? de caracter - pantopolic " (pentru nevoile comerțului pe distanțe scurte)? Este esențial să menționăm aceste diferite *posibilități* și pentru a examina implicațiile lor ponn'nVr.

Să luăm în considerare, în final, reglementarea - din perspectiva economiei *tranzacționale* - a „nevoii” de „ bani” și a *semnificației* a acestui termen pentru ea. Este de la sine înțeles că „ nevoile reale ” de mijloace de plată din partea clienților *potențiali [Markt-Interessenle:i]* determină nevoia de „ *bani convenționali liberi ” [jtiies ! erkehrsgcld]* (monedă liberă), [uj]. Este la fel de evident că nevoile imediate de mijloace de plată , dar mai presus de toate *nevoile de credit* ale clienților potențiali, împreună cu considerațiile de solvabilitate și standardele impuse pentru a asigura acest lucru , decid politica de monedă fiat în circulație în *sistemul bancar modern* . În conformitate cu principiile sistemului economic *actual* , impulsul principal vine întotdeauna de la clienți. Termenul „ nevoie de bani” nu ar putea însemna altceva în sistemul nostru economic (legal stabilit). Această nevoie este complet insensibilă la cerințele „ materiale ” - la fel ca noțiunea de „ cerere ” (de „ nevoi *solvabile* ”) pentru bunuri economice . În economia tranzacțională, există o barieră în calea creării de bani doar pentru monede fabricate din metale prețioase. Însă tocmai existența acestei bariere constituie , conform celor de mai sus, importanța eminentă a metalelor prețioase pentru finanțe. Prin limitarea creării de bani la banii „hylici”, realizați dintr-un material care , în practică , nu poate fi multiplicat *ad libitum,* și mai precis a metalelor prețioase , asigurând, în cazul banilor fiduciari, învelișul metalic al bancnotelor puse în circulație, acceptăm principiul unei *limite* intrinsec imuabile, deși elastică și care nu exclude în niciun fel posibilitatea unei inflații bancare evolutive. Dacă, dimpotrivă, alegem ca materie primă a monedei un material (practic) multifabtic , precum hârtia, nu există nicio limită tehnică . Singura limită este atunci „voința” liderilor unei grupări politice ; am văzut că această voință reflectă adesea interesele *financiare* ale stăpânilor, uneori chiar (ca în cazul utilizării tiparului * de către hoardele roșii!) interesele personale ale conducerii *administrative* , care reglementează, fără cea mai mică piedică tehnică, fluxul monedei . În rafinarea, sau mai precis într- o anumită frânare a acestor interese - întrucât statul poate fi forțat de presiunea lor să abandoneze moneda ceremonială și să instituie moneda de hârtie - există încă, în prezent, importanța monedei metalice: în acest caz a criso- și a argodromiei care - în ciuda caracterului strict tehnic al

obstacolul - reprezintă un grad mai formal de stabilitate economică , unele dintre acestea fiind orientate în funcție de cursurile de schimb . Căci , dacă politica politică a administrațiilor monetare , inspirată exclusiv din punct de vedere financiar, nu este întotdeauna și în mod necesar, atunci când se recurge la bani de hârtie , excluzându- i pe toți ceilalți - așa cum ne dovedește expansiunea Austriei și Rusiei , citată mai sus - emanația unor interese personale ale șefului statului sau ale acestor administrații, dacă nu este neapărat bazată exclusiv pe cerințe financiare imediate sau pe preocuparea de a emite un maxim de mijloace de schimb la costuri reduse , Indiferent de destinul ulterior al banilor *astfel creați,* riscul unei astfel de motivații există totuși întotdeauna în starea cronică , în timp ce este absent în cazul hidrodromiei (< bani liberi ;■) . Riscul constă tocmai în -activitatea vânzării *de* bunuri *formale* al economiei tranzacționale - în caracterul „ irațional ” (considerat din nou dintr -un unghi formal) al monedelor nehidrodromice , chiar dacă admitem că raționalitatea *formală* a monedei hidrodromice este relativă doar datorită caracterului pur „ tehnic ” al frânei. Aceasta este o concesie pe care G. F. Knapp *putea* și ar trebui să o facă ... _.

, dacă este adevărat că vechile „ teorii cantitative” erau infinit primitive, nimeni - nici măcar Knapp - *nu* s-a gândit să nege „ datul devalorizării ” . că orice „infirmitate ” care urmează unei „probleme de reduceri motivate exclusiv de considerații financiare” , „ Chitanța de consolare” pe care ne- o acordă trebuie respinsă : poziția „ amfitropă ” a „tuturor ” (!) dintre noi. — cu alte cuvinte, faptul că fiecare dintre noi este *atât* creditor , *cât și* debitorul — pe care Knapp îl invocă în mod definitiv pentru a demonstra indiferența absolută a oricărei „ devalorizări”, ne dezvăluie în prezent fiecăruia dintre noi inconsecvența sa perfectă : ce face rentierul, funcționarul public ale cărui salarii rămân la același nivel *nominal* (sau a cărui creștere — poate datorită publicului depinde de* posibilitățile *financiare* și chiar simpla bunăvoință a administrațiilor), și ale căror cheltuieli se înmulțesc de fapt cu douăzeci? Ce face „Z..-..”.. pe termen lung ? Orice manipulare a *valorii materiale a* banilor duce în zilele noastre la pericolul cronic al revoluției sociale , chiar dacă mulți lideri de afaceri au afaceri bune cu schimbul valutar și dacă câțiva *(rari)* Muncitorii sunt suficient de puternici pentru a asigura o creștere a salariilor lor nominale . Depinde de unul sau altul să *aplaude* călduros consecințele sociale și revoluționare și tulburările economice pe care le produc aceste măsuri. Nu este vorba de „ știință ” , deoarece unii oameni vor vedea (pe bună dreptate sau pe nedrept) în această evoluție începuturile tranziției de la economia capitalistă la socialism. Alții se vor referi la ea pentru a demonstra că doar o economie *dirijată , bazată pe* întreprinderi mici și venituri reduse material , poate reuși , fără a-și face griji pentru „victime”. Știința - care respinge orice angajament ideologic - se va mulțumi să *observe* astfel *de* efecte; dar teoria mult prea generală și, prin urmare , falsă a „ amfitropiei”, susținută de Knapp, aruncă un văl peste aceste fapte. În afară de câteva erori de detaliu, scurta noastră prezentare evidențiază clar lacuna cea mai serioasă dintre teologiile care se opun, din motive de principiu, cititorilor învățați care, în fond, ar trebui să o primească cu brațele deschise.

§ 37. *Importanța extramonetară a grupărilor politice pentru economie.*

[114] Indiferent de regimul monetar, importanța *grupurilor politice autonome constă* , din punct de vedere economic, într-un anumit număr de fapte :

1. Grupurile politice tind, pentru a-și satisface propriile nevoi utilități, să recurgă, în condiții aproximativ egale, la serviciile membrilor lor. Importanța acestui fenomen este cu atât mai pronunțată cu cât economia acestor grupuri tinde spre monopolizare și acoperire bugetară a nevoilor; prin urmare, ea continuă să crească în această perioadă ;

2. Grupurile politice au capacitatea de a promova, împiedica sau direcționa comerțul transfrontalier, pe baza unor considerații *materiale* (<c politica comercială >•);

3. Acestea sunt libere să reglementeze economia, calitativ și cantitativ, pe baza unor principii formale și materiale;

4.. Efectele diferitelor structuri politice și organizații administrative și corporative se pot exercita în cadrul grupurilor și pot determina atitudinea persoanelor influente față de activitățile profesionale;

5. *Competiția* dintre *liderii* acestor grupuri pentru putere și pentru aprovizionarea supușilor lor cu bunuri de consum cotidiene și mijloace de aprovizionare creează în sine oportunități de câștig ;

6. Grupurile SC folosesc anumite metode pentru a-și acoperi propriile nevoi: vezi paragraful următor.

§ 38. *Finanțarea grupurilor din sectorul public.*

Relațiile dintre economie și grupuri sunt în principal de natură extramonetară și *își* manifestă importanța în mod direct prin modul în care acestea *procură utilități pentru grupările lor,* pentru activitatea de administrare a acestora și pentru activitatea de exercitare sau control al acestora (cap. 1, § 1); (finanțe, în sensul cel mai larg al termenului, incluzând și livrări în natură).

„Finanțarea ”, nu furnizarea; 4 în utilitatea administrată* (*betcirtschaftcn)* a unei activități de grupare, poate fi subdivizată într-un anumit număr de categorii tipice; ea poate fi (I) continuă :

1. Pe baza serviciilor prestate în mod corespunzător :

a) sub formă de mecenat: prin donații și donații mari *; această metodă este utilizată în special de organizațiile filantropice, științifice și de altă natură, în scopuri extraeconomice și practice;

b) prin cerșit : tipic pentru comunitate, cultură generală. produs t. pic •.;

În India , există asociații de cerșetori (în special în China) .

Cerșetoria poate fi extrem de organizată, la nivel regional sau monopolist; având în vedere natura *obligatorie sau meritorie* a darului pentru cel ...licit, cerșetoria ar putea deveni nedreaptă și s-ar putea transforma într-un sistem de taxe.

c) prin donații . formal voluntar" făcut* O ierarhie politică sau soci.dc: daruri către șef* de trib, prie, protector, lord, proprietar de pământ; aceste daruri au adesea un caracter convențional și sunt similare din punct de vedere material cu redevențele; nu au un scop specific , ci sunt determinate de ocazie.1.1 ■ p rt culicrc» (ziua» evenimente comemorative, de familie și p ditiqu a).

Discontinuitatea poate fi, de asemenea, bazată pe :

a. Despre serviciile „ extorcate” .

tipice : Camorra din sudul Italiei , MFIA din Sicilia și asociații similare*. În India, 11 caste de vo : d< « 1 r: • » la ritualul elaborat de sortare ; în China . Aici se fac prevederi economice pe baza unora analoage .

service» [1x5] s nt said « d: c ntinuc* » p :ce q de .es se fonde t » ..' de „ practici ilegale” de •; în realitate, aceasta „ ia caracterul unui „abonament”, în schimbul... unor cuvinte în schimb ”, mai întâi Heu Sucursalul - Un fan; în contextul unei reprezentări de acum aproximativ douăzeci de ani", corectează interviul ; ù* tur î inci Imcc de l* Carnorra pe următoarea etapă a centrului orașului: „r, *Cur'r.arra* : /rv x

 citite al mese, va garantie In ncurezza ; lo Stato tnt rte prend dici volte tant) e garantie niente. • Societățile secrete tipice Africii (rudimente ale „anticului ■ house of men”) exercită funcții similare (în maniera curților vehmice) și garantează securitatea.

Grupările politice pot greși (cum ar fi statul tâlharesc ligurian) și se pot baza inițial pe o economie prădătoare , dar această situație nu poate continua.

Finanțarea poate fi decontată (H) în mod continuu:

A. Fără exploatare economică sub conducerea proprie a grupului :

i. După redevențe în domeniul imobiliar :

a) pe bază pur monetară : toate bunurile și serviciile sunt achiziționate contra unei remunerații în numerar (economie de grup pur monetară). Toate salariile conducerii administrative sunt plătite în numerar;

b) bazate pe remunerație în natură (a se vedea § 12). Contribuții în natură conform unui sistem de specificații (gruparea economiei* după beneficii în natură). Posibilități :

1) remunerarea conducerii administrative se face în *prebenzi* în natură, acoperirea nevoilor se face tot în natură; sau

2) contribuțiile colectate în natură sunt transformate, prin vânzare , total sau parțial, *în monedă* Provizionarea se face prin mijloace monetare.

Contribuțiile în numerar sau în natură pot fi clasificate în câteva tipuri economice de bază :

a) impozite, adică taxe percepute :

1° asupra oricărui bun sau, în economia monetară, asupra oricărei averi, 20 ° asupra tuturor produselor operaționale sau, în economia monetară, asupra tuturor veniturilor,

Doar 3 0 pe proprietate mijloace de aprovizionare sau operațiuni care generează profit *(* cunoscute sub numele de impozite pe randament) [Zi>/r<yw5- ¿'•iZ'f?']). Sau , acestea pot fi prezentate sub forma :

b) impozite, adică servicii rezultate din utilizarea sau realocarea instalațiilor, proprietăților sau realizărilor grupului ;

c) de drepturi asupra :

i° utilizări și activități specificate ,

2 ■ companii de transport specificate, cum ar fi :

(a) transportul de mărfuri (taxe vamale),

e) mișcări de vânzări (accize și drepturi de rulaj*).

Toate drepturile și taxele* pot fi:

a.) recuperate în contul grupului sau
3) închiriat sau
y) împrumutat sau *gajat* către terți .

Leasingul impozitelor (contra cost *) poate* fi rațional din punct de vedere fiscal, întrucât este singura modalitate care permite *stabilirea unui buget.*

Împrumuturile și gajările par, în general, iraționale din punct de vedere fiscal și pot fi explicate prin :

a) o situație financiară dezastruoasă; sau

b) prin măsuri arbitrare ale administrației : absența unui personal administrativ valoros .

Vom numi aceasta „ improvizație ” *[V erpfrür.dung* însușirea redevențelor de către creditorii statului , de către garanții beneficiilor militare și fiscale , de către condotieri și mercenari neremunerați și de către candidații la funcții publice. Aceasta poate lua forma :

însușire *individuală*

2) sau însușire colectivă (cu schimbarea proprietarului după bunul plac între beneficiarii însușirii colective).

Finanțarea fără operațiuni economice în regim de administrare proprie (II A) se poate realiza și :

2. Prin impunerea de servicii personale : servicii personale cu specificarea serviciilor în natură.

Finanțarea continuă se poate realiza și ea — spre deosebire de cazurile II A:
eu

B. Prin exploatări economice în numele guvernului :

1. Pe bază casnică *(oibos,* don. nés);
2. Pe plan industrial și comercial *[eruerbsuirtsthaftlkh] :*

a) liber, în concurență cu alte ferme și
b) pe bază de monopol .

aici , operațiunea poate fi efectuată direct în numele grupului sau prin leasing, împrumut sau gajare.

În final, spre deosebire de cazurile II A și II B, se poate face :

El C. Prin mijloace liturgice, prin imputări care favorizează anumite grupuri :

r. Pozitiv : prin scutirea unor grupuri specificate de anumite beneficii sau (ceea ce uneori echivalează cu același lucru)

2. Negativ : prin impunerea asupra anumitor grupuri specificate - în special asupra anumitor

a) corporații, ° u

b) standarde financiare, beneficii definite — sau

7. Corelativ: prin legarea anumitor monopoluri specificate de obligația anumitor servicii sau livrări. Acest lucru se poate realiza:

1) pe bază corporativă: prin distribuirea obligatorie a membrilor grupului în asociații (adesea) bazate pe dispoziții ereditare, grupând pe bază liturgică închisă anumite persoane în funcție de starea lor de avere sau de profesia lor, cu acordarea de privilegii corporative;

2) pe baze capitaliste: prin crearea de bresle și carteluri închise cu drepturi monopolistice și supuse unor contribuții financiare.

.4 J II. Clasificarea (sumară) se aplică grupărilor *tuturor {•rr.re.* Dar exemplele noastre sunt alese din grupări politice.

Ad A, 1, a. Nu intenționăm să analizăm aici - nici măcar pe scurt - sistemul fiscal al statelor moderne. Vom examina mai târziu „ locul meteorologic", adică tipul de relații de dominație care au dat naștere diferitelor tipuri de taxe și cotizații.

r,arkn (un fel de taxe, accize, impozite).

Contribuțiile în natură - chiar și în domeniul impozitelor, taxelor vamale , accizelor și impozitului pe cifra de afaceri - erau încă o practică obișnuită în Evul Mediu; înlocuirea lor cu plăți monetare este relativ recentă.

Ad A, 1, b. Furnizări în natură : tipice sub formă de tributuri și distribuții de *produse* asupra economiilor neautonome . Distribuirea proviziilor în natură se poate face doar în grupuri mici și în condiții de transport deosebit de favorabile (Ni!, canalul imperial). În caz contrar, contribuțiile trebuie transformate în numerar pentru a putea ajunge la destinatari îndepărtați (ca în Antichitate), sau vor fi - în funcție de distanța lor - alocate diverselor obiecte cu o valoare specifică (așa cum era obiceiul, conform kucmie , în China antică) .

Ad A. a. Exemple: serviciul armat obligatoriu , serviciul la un tribunal, serviciul într- un jur, serviciul de muncă pentru construcția de drumuri, poduri , diguri, pentru minerit și tot felul de corvée în beneficiul unor grupuri de tot felul . Tipuri de state sclavagiste : Egiptul antic („ Noul Regat") , uneori China , într-o măsură mai mică și într - o măsură și mai mică Imperiul Roman Târziu , grupuri din Evul Mediu timpuriu .

1 >'P C de atribuire în prebendă : 1) colectiv candidaților; noilor funcționari publici : în China, — 2) garanților privați ai serviciilor militare și nemilitare : în India, — j) condotierilor și mercenarilor neremunerați : la sfârșitul secolului al XVIII-lea și în imperiul mameluc , — 4) creditorilor statului , de exemplu , practica răspândită a achiziționării de funcții publice .

„ r Pb 's : exploatarea domeniilor pentru mcstiq ne necesită u - n cram, recurgere la dreptul de corvée pentru a obliga subiecții"

pentru a acoperi nevoile (Egiptul) curții sau pentru obiective politice ; în statele noastre moderne : fabrici de îmbrăcăminte militară și fabrici de muniții de stat .

Ad B, 2. *Ad* a. Există doar exemple izolate (comerțul maritim)^ *Ad* b. Nenumărate exemple în toate perioadele istoriei , în special în Occident , din secolul al XVI-lea până în secolul al XVIII-lea secol.

Ad C. Exemplu pentru cazul x : în China, scutirea oamenilor de litere de toate treburile casnice, scutirea claselor privilegiate de *„sardida munera”* din întreaga lume , scutirea profesorilor de serviciul militar în multe țări ...

Pentru cazul 2 : pe de o parte, taxe liturgice asupra averilor în democrația antică ; pe de altă parte, taxe impuse grupurilor care nu sunt scutite în temeiul punctului 1.

Pentru 3. Cazul 1 reprezintă cea mai importantă formă de acoperire sistematică a nevoilor publice pe o altă bază decât cea a „ statului fiscal ”. China, precum și India și Egiptul , cu alte cuvinte, țările cu cea mai veche birocrație (hidraulică) , au cunoscut organizarea liturgică sub forma unei liturghii a contribuțiilor *în natură ;* De acolo s -a răspândit (parțial) în lumea greacă și în Imperiul Roman târziu : 1: este adevărat că acolo a luat forma unei liturghii monetare *fiscale* care a înlocuit vechea liturghie a contribuțiilor în natură. Ea corespunde întotdeauna unei diviziuni în corporații profesionale . Sub această formă, ar putea reapărea în zilele noastre , dacă acoperirea nevoilor publice prin mijloace fiscale și statale ar eșua și dacă acoperirea nevoilor private ar trebui să fie supusă controlului statului . Până acum, a fost întotdeauna cazul 2 care și -a găsit aplicarea în cazul dificultăților financiare ale acoperirii moderne a nevoilor publice : monopoluri de exploatare împotriva licențelor și contribuțiilor . Exemplu, cel mai simplu: controlul fabricilor de praf de pușcă cu garanție monopolistică împotriva creării de companii similare și plăți mari către vistieria statului (în Spania). Pare posibilă realizarea „ socializării ” diferitelor ramuri ale întreprinderilor profitabile , începând cu industria minieră a cărbunelui , prin recurgerea la carteluri sau trusturi obligatorii, care ar aduce venituri fiscale statului , menținând în același timp oferta de bunuri orientată într-un mod (formal) rațional *și în* conformitate cu *prețurile.*

. J

§ 39. A' JiVA» : ÌMF *ICS economii private* .

Acoperirea nevoilor grupului în sistemul politic (și hierocratic) are un repercusiuni puternice asupra structurii economiilor private . *Statul fiscal integrat [Geldab^nbrnttaat],* care colectează venituri fiscale *pe* cont propriu (și numai pe cont propriu) , care folosește serviciile personale ale supușilor săi doar din motive politice și jurisdicționale , oferă cel mai înalt nivel de oportunități pentru un capitalism rațional orientat spre piețe, cu o atitudine idiosincratică ce favorizează capitalismul orientat politic și economia lucrativă orientată spre piață . Împrumuturile și *acordarea de împrumuturi ca prebendă* la impozite reprezintă, în general, nașterea capitalismului prin crearea de interese atașate menținerii *unor* surse de venit ocazionale și a altor surse de venit ferm stabilite și prin favorizarea stereotipizării și tradiționalizării capitalismului .

Grupul care utilizează exclusiv *livrări* în natură nu modifică capitalismul și împiedică dezvoltarea acestuia în aceeași zonă în care orientează economia în direcția unei oferte care nu este foarte rațională în cadrul economiei orientate spre profit .

Grupul are acces exclusiv la *servicii* împiedică, prin natura sa, capitalul care își are originea pe piață prin influența sa asupra pieței și prin obstacolele care se opun formării unei piețe *libere a capitalismului ; în* același mod - împiedică nașterea capitalismului orientat politic prin eliminarea șanselor foarte reale ale formării sale.

Impozitarea monopolistă bazată pe profit , prelevările în natură convertite în bani și aprovizionarea liturgică care împovărează diversele posibilități au în comun faptul că Livorno nu avea un capitalism *autonom* și orientat spre piață, ci că diminua toate oportunitățile comerciale prin măsurile lor fiscale și iraționale din perspectiva economiei de piață : și anume prin eliminarea salariilor iraționale și a schemelor profitabile. Se va vedea, de exemplu , că capitalul - în anumite condiții - este viabil din punct de vedere economic .

Caracterul industrial sau comercial se citește: dacă [A'rr *erbsb ~ trn't,* cu imobilizarea capitalului și o prelucrare riguroasă a contului de capital , [11b] în primul rând , *predictibilitatea de a cuantifica [IhrrchoibarL:t]* costurilor pe plan material - o astfel de structură a acestora, percepute încât acestea să nu constituie o penalizare a *exploatării.* de capital, care constă în principal în vânzări pe piețe *[filsrktuv* «v.'zk'j. ix capi tan . .- • ' ¿. Sectorul comercial, pe de altă parte, este obișnuit să fie publicat , ceea ce nu implică p:i.., de enya mtnit iiturgiqu . 1 utilizare comercială a bunurilor ca 1 larchai ¿¡- e.

Este adevărat că sistemul de distribuție a sarcinilor

publicul, oricât de important ar fi, nu îl afectează / nu îl afectează *în niciun fel* -
Lirion al orientării <emice> . În anumite teritorii și în anumite momente, capitalul rațional (funcție integrată de piață) " fl / > " / se impune, dar la fel ca orice întreprindere tipică ; în prezent, s- a impus în ciuda unor obstacole majore (aparente) . Pe lângă conținutul material al *politicii economice,* în direcția căreia pot intra factori extraeconomici , pe lângă evoluția intelectuală (din domeniul științific și tehnologic), obstacole ideologice (morale și clinice) < iuv- • s juj- pj .- . LA nivel local , ena'.h ui.^em nt <1 capitalizai '. un » hnc ile structură modernă . În plus, nu trebuie ținut cont de faptul că noile metode de exploatare și întreprindere trebuie « inventate » în același mod ca produsele tehnice și că , pentru a explica acest tip de « invenții», se poate indica influențe istorice < negative » sau; circumstanțele « pozitive » le - au favorizat , dar este absolut imposibil să le deducem prin vreun raționament sau cauză bazată pe *factori preciși :* O astfel de deducție *strict logică* este exclusă în domeniul *faptelor individuale.*

:. Să adăugăm o observație la această ultimă propoziție •. Doar circumstanțe foarte excepționale ne permit să •- .<• u< ; fenomene strict *natural* de ordin individual către d'. » cou > precis : în acest sens, d. nu oferă nicio diferență față de nicio activitate. (Cf. studiul meu despre „I oxcher u. Knies ” II, *Gesammelte Aufsätze zur* IIIH *schaftslekre,* p. 56, 64 și următoarele])

2 J Notă privind secțiunea anterioară :

Putem oferi doar câteva indicații preliminare cu privire la relația dintre qime și gruparea politică și impactul acestora asupra MIA .

a. *Cel* mai frapant exemplu de obstrucționare a dezvoltării capitalismului orientat spre mărfuri este oferit de masa de impozite *și* TAXE . China; *pi !* a impozitelor ■ și a taxelor (adesea identice ca efecte cu prevederea) a condus la o serie de analogii în Orientul Apropiat și la mutilarea acesteia (vezi capitolul referitor la aceasta). Arerea de proprietate se întâlnește în Indii în secolul al XVIII-lea . A fost decisă în Antichitate și în Evul Mediu: abia în Antichitatea Occidentală a exercitat o influență decisivă asupra întreprinderilor capitaliste (chevak-ric roman), în timp ce a dat naștere la formarea de averi (domenii neurixux) în Indii și în Orientul Apropiat.

b. Cel mai important exemplu de obstrucționare a căii respiratorii este acoperirea nevoilor *p* ; cale liturgică Acest rit sacru este Antichitatea care nu falsifică, dar s- ar putea cita: „India po”.-'; ....dd' itio”. și, prin .¡.cn- yi'k-s, 'a Ci. .ne. Vom vorbi din nou despre această problemă. c. . 'c s'y ■ .* atâta. •

c. Cel mai important caz de sufocare a capitalismului este, după unele încercări din perioada beltică (ptolemaică) ,

perioada de * achiziție Monopolurile și concesiunile monopolistice au precedat începutul timpurilor moderne (se pot considera ca preludiu anumite măsuri ale lui Frederic al II-lea [1194-1250] în Sicilia, inspirate poate de CJ CXl nv q v < bv / .u-.tir.s, ultimele acțiuni de ariergardă având loc în timpul Sni.irts); vom reveni asupra acestui aspect la momentul potrivit.

Am întreprins acest studiu oarecum abstract cu unicul scop de a pune problema *mai detaliat . Înainte de* a examina diferitele faze și condiții prealabile ale oricărei dezvoltări economice, este important să studiem contextul *mai degrabă sociologic* al factorilor extraeconomici.

§ 40. *Influența economiei asupra formării grupurilor.*

Economia are consecințe sociologice pentru orice *formare de grupuri,* mai ales dacă, așa cum este regula generală, liderii și administratorii acesteia sunt *plătiți. Deoarece, în acest caz,* interese *economice convingătoare* militează pentru sustenabilitatea grupului, [119] chiar dacă bazele sale ideologice inițiale și-au pierdut orice rațiune de a exista.

un fapt de observație zilnică că - uneori, conform recunoașterii celor implicați - orice grup, a cărui menținere nu mai servește niciunui scop, continuă să existe deoarece un astfel de „ secretar general" sau un astfel de funcționar al grupului își trage existența din acesta.

Orice oportunitate potrivită — chiar dacă nu este potrivită din punct de vedere formal — *poate* avea consecința perpetuării anumitor credințe stereotipe despre acțiunea socială. În domeniul oportunităților economice (care vizează aprovizionarea pașnică cu bunuri de consum de zi cu zi), de regulă, oportunitățile antreprenorilor industriali sau comerciali *[Eru'erbsunternehmer]* constituie puteri indigene și *revoluționar-raționale.* Dar acest lucru nu este întotdeauna cazul.

Exemplu: astfel, interesele pe termen scurt ale bancherilor s-au opus de mult timp admiterii Iranului printr *-o fuziune;* vom întâlni adesea astfel de obstrucții, exercitate de instituții formal raționale, chiar și de natură capitalizată și lucrativă, deși sunt infinit mai puțin frecvente decât obstrucțiile propriu-zise, corporative și iraționale din punct de vedere economic.

§ 4 i. *L/î Răspuns la întrebări despre reacții*

În cadrul economiei iraniene, orice activitate este limitată ... : ¡1 - c *1* întotdeauna faptul că agenții *economici nu* înțeleg proprietatea lor interese ideale sau materiale . Acest lucru este valabil pentru activitatea orientată conform reglementărilor emise de anumiți factori nedrepti sau de reglementare , pe care uneori tindem să îi uităm (capitolul 1 , §5) .

FEL este și într-o mumie organică . •■ • '.ur mr ' »c-cù! te. Este adevărat că, într- o astfel de economie, 1< . *tlior.t* »cuicnt pri s pir le; diri • t. al grupării, icliunea » particular* • limitată , în * cadrul u //'rm.u ; *niHfMfnt în bit* n < economic , la .mil« . pre tati • . * < tehnic», la « muncă » conform definiției noastre (clup. if, § *5). Ar fi ,ui... atâta timp cât economia ar fi „ dictaSori ” (dictaSori *),* adică autocratică. Dreptul de a se dezvolta ar fi a dezlănțui problema „ interesului” , în special modalitatea „ romică ” (rservic) . Dar problema nu este problema , mai ales prin faptul că fiecare persoană și-ar pune mai întâi întrebarea dacă are rația și sarcina care îi sunt alocate, ceea ce corespunde bine, 10 : par . sic! al unui cetățean , interesului său. În funcție de această qur-ticn el r ' r. ¡t »pe comp >.!(. ment: al luptei; ac . '.rn.r-. pentru nv- h ;c. ti a sau m tu u île. rație* al'ouéx* (»supliment* pentru muncă p nibh), rppi »piui'-n sau exproj riarea "angajării" căutate ; >pe pe-. remunerație • sau ment» pe care ei* o oferă, de» oprire* a sortării*. I (grevă • ui . redus b-otit), n h insula 1. ppr-.vi pur și simplu pentru a obține termenul de modificare . n'.il; ,n de lucru dn* anumite*. br ncheq by ycott gc și schimbul :• n de c' f* muncitor*: ai iubit*. r la ordinul j.r. Eu nu am cornu n c * Eu . « curent, » ritul:, cretă. trăiește la nivelul. grup *, înainte ca directorii să meargă la acele chatg . de lucrări « c * cnticl * » e * vix mai expîr* pe planul fizic . În orice stare de catrc, această rair t ur* interesul 1 t du *i r* qu; « c manifestat iterat, poate prin » set: >:n comună », fiind un interes* an:., .'..'c» d*. a ׳ *r!i ..''ri.* „ U-ul” a spus el ; ar fi d i<actor», k - m yen» 1 i* în u irvrc M*raient dif • ' * '• numărătorul nu ar avea nicio schimbare • -n :. Dacă ar fi sigur în * q * act." economie unu: pn 4 poate fi orientat. — p.:r de* r- T. ■ citit pur» 1- Lo-p.ques — în funcție de li: ■ re; alții, nu este tp • r.vm . .rq :ch mt »e, h majoritatea 1 hu.. un*, n'., :t \i . airuû și nu va acționa astfel , 1 trebuie să credem în experiența* p..,é;., în viitor.

(tac) Într-o economie : • Într-o economie integrală (economie:: :c « } ... c ») ar exista pur și simplu :

1) Un articol turcesc despre bun are un Ion bazat pe k r- . •.

2) o producție a acestor bunuri conform unui /■/.:?: de producție. Categoria de „ venit ” extrasă din economia *monetară* ar lipsi în mod necesar. Pe de altă parte, ar fi posibile remunerații raționalizate.

În economia tranzacțională *[VerkchriiL'irUc.ifift],* căutarea „venitului” *este* inevitabil forța motrice ultimă a oricărei activități economice. Căci orice dispoziție care necesită bunuri sau utilități care lipsesc agentului economic presupune achiziționarea și cedarea veniturilor viitoare , iar orice drept de dispoziție dobândit presupune venituri anterioare . Toate profiturile industriale și comerciale sunt transformate , la *un anumit nivel* sau într- o anumită *formă* , în „venituri ” ale oricărui agent economic. Într-o economie reglementată, regiunea vizează în mod normal distribuția veniturilor. (În economiile bazate pe troc , termenul „ venit ” ar ceda locul celui de „ încasări ” , „ produse” *[Einkünfte])* de bunuri sau servicii în natură a căror valoare ca mijloc de schimb nu poate fi fixată în termeni de „unități”.)

Veniturile și încasările pot fi prezentate, din punct de vedere sociologic, sub următoarele aspecte *principale* și provin din următoarele surse *principale* :

A. Venituri și încasări din servicii (legate de servicii specifice sau specializate).

I. Salarii :

1) salarii negociate liber în numerar sau în natură (pentru o anumită *perioadă* de muncă);

2) venituri fixe și încasări în funcție de grilă (salarii și salarii în natură ale funcționarilor publici);

3) salarii la bucată , negociate liber ;

4) remunerație liber negociată pentru o anumită muncă.

Eu b

Beneficii IT :

1) profituri gratuite rezultate din furnizarea lucrativă de bunuri și servicii;

2) profituri de aceeași natură, dar reglementate.

În ambele cazuri (1 și 2), deducerile „cheltuielilor” : profituri nete ;

Insulă

3) jafarea câștigurilor ;

4) câștiguri rezultate din leasinguri de energie electrică , plăți ocazionale, impozite, câștiguri obținute prin corupție, luare de mită și însușiri violente.

Deducerea cheltuielilor (3 și 4) în cazul profiturilor obișnuite și permanente de acest tip, altfel deducerea nu se face întotdeauna .

B. Profituri și venituri atașate proprietății (în special exploatării dreptului de a deține mijloace de aprovizionare semnificative).

I. Profit net » după deducerea costurilor:

1) venituri rezultate din deținerea de persoane umane (sclavi, iobagi etc.), în natură sau în numerar, venituri fixe sau sub formă de participare la întreprinderi remunerative (deducerea cheltuielilor de trai);

2) chirii însușite de stăpânii locului (cu deducerea cheltuielilor de administrare);

3) chirii rezultate din proprietatea asupra terenurilor (leasing parțial, pe durată, în natură sau în numerar, venituri de la proprietarii de terenuri - cu deducerea impozitului pe teren și a costurilor de întreținere);

4) venituri din proprietăți imobiliare (cu deducerea costurilor de întreținere);

5) rente rezultate din monopoluri corespunzătoare (drept de constrângere, brevete — deducerea impozitelor).

II. În general, fără deducerea costurilor:

6) dobândă de investiții (în schimbul investiției de fonduri (cap. II, § 11) centru „chirie" cu persoane fizice sau companii cu scop lucrativ);

7) zeciuială din animale;

8) „dobânzi" în natură și beneficii în natură negociate liber;

[121] 9) „dobândă" la banii împrumutați;

10) dobândă ipotecară, în numerar;

11) anuități cu titluri de valoare, în numerar, și anume :
a) fixă (numită: „dobândă"),
b) variabile în funcție de rentabilitatea lor (tip: dividende);

12) alte tipuri de împărțire a profitului (vezi A II, 1);

13) participarea ocazională la profituri și operațiuni raționale de natură speculativă;

14) participarea rațională la profitul tuturor tipurilor de afaceri.

De asemenea, „beneficiile" și „rentele" rezultate din garanții nu sunt venituri „negociate" sau sunt astfel doar în condițiile lor preliminare (prețul de schimb, rata de bază a salariului fix). Dobânzile fixe, salariile, redevențele din arende și contracte de arendă agricole, chiriile sunt venituri „negociate"; veniturile rezultate din arendarea puterilor, a prejudiciilor, a impozitelor, din deținerea de proprietăți, de domenii, din jaf sunt venituri însușite prin forță sau prin mijloace ilicite. Veniturile rezultate din proprietăți pot fi venituri neprofesionale dacă proprietarul încredințează exploatarea acesteia altora . Salariile, stipendiile, profiturile din muncă și afaceri sunt venituri profesionale ; celelalte pot fi una sau alta (nu este încă în sfera noastră de a studia detaliile).

O valoare eminent *dinamică* - și creatoare de noi structuri economice - trebuie atribuită mai presus de toate veniturilor întreprinderilor industriale și comerciale (A II. 1), profiturilor libere sau negociate ale muncii (A 1, 3 și 4), apoi, în ordine pur descendentă, schimburilor libere, altor profituri și, în final, jafului (A H, 3).

Eminent *statice* — conservatoare din punct de vedere economic — sunt: 1. salariile conform barcmc (emolumentele), salariile administrative, beneficiile derivate din atribuțiile unei funcții și (ca regulă generală) toate chiriile.

Sursa obișnuită de venit economic (într-o economie de troc) este însușirea monopolistică a oportunităților - de a exploata proprietăți sau servicii contra remunerație (în natură) .

Toate aceste venituri se bazează pe simpla *excludere* a protecției prin forța unor șanse adecvate (vezi mai sus, cap. 11, 0. 4). Violul și profiturile similare sunt rezultatul violenței exercitate *efectiv* . Prezentarea noastră foarte succintă nu ne-a permis să examinăm, unul câte unul, toate cazurile care pot apărea.

partea din lucrarea lui R. Liefmann dedicată „venitului” ca fiind unică și validă. Nu intenționăm să aprofundăm aici aspectul *economic* al problemei. Relațiile dintre dinamismul economic și structurile sociale ne vor reține adesea atenția.

tipuri de dominație

1. FUNDAMENTELE LEGITIMITATII

§ 1. *Definiție, condiție și moduri de dominație*

[122] Prin „dominare” (- de unde și definiția din cap. 1, S 16) înțelegem șansa , pentru ordine specifice (sau pentru altele), de a găsi ascultare din partea unui grup determinat de indivizi. Totuși, ea nu acționează asupra vreunei șanse de a exercita „putere ”, de exemplu, „ influență” asupra altor indivizi . În acest sens, dominația (1 „ o istorie ”) se poate baza, într-un caz particular , pe VOINȚA SAU diversele aspecte ale puterii , de la un obicei plictisitor la o pură „considerație rațională”... într-un caz particular, orice relație de dominație implică un minim de voință sau o voință , *prin* urmare, un interes, extern sau intern, de a asculta.
Nu orice dominație folosește mijloace economice. Însă nu orice dominație are scopuri economice . Însă nu orice dominație asupra unui număr mare de indivizi necesită în mod normal (dar întotdeauna, totuși) o stare de fapt sau o parte din indivizi (vezi capitolul 1, § 12), adică controlul (normakn mt) ca mijloc de exercitare a unei acțiuni specifice , stabilită pentru a executa ordine generale, ordine concrete - indivizi determinați în mod obligatoriu . - direcție administrativă , a fi obligat să se supună deținătorului (deținătorilor) puterii numai prin obicei, sau din motive pur afective, sau din interese materiale sau motive ideale (raționale în *sens larg).* Natura acestor motive determină în mare măsură tipul de dominație .
Motivele, strict materiale și specifice, determină conflictul dintre insula puterii și
„...administrativă" semnifică o creștere permanentă a acestui „acesta”. Ca regulă generală, i se adaugă altele, fie obiective , fie raționale ca valoare. În cazuri extraordinare , doar „xux-a ” poate fi descifrat. În viața de zi cu zi , obiceiul este și cu
1 • D Hu
rol!, rațional în cele din urmă, le domină așa cum ik le domină pe altele.-, rații . Dar obiceiurile sau interesele nu pot , la fel ca și cuvintele .

Această restricție strictă sau iter strict raționalizat » în valoare, stabilește » fundamentele, iur*, ale unei dominații. O monotonie a deciziei, pe care o place , adaugă în mod normal: credința în k g.tii -ite.

X Experiența arată că nicio dominație nu se mulțumește să-și bazeze permanența pe motive strict materiale, strict artificiale sau strict raționale . Dimpotrivă , toate formele de dominație urmăresc să trezească și să mențină credința în propria libertate . Însă, prin urmare, tipul de limitare revendicat , tipul de ascultare a direcției administrate, procesul de asigurare a acesteia și natura exercitării dominației sunt fundamental diferite. Și odată cu ele, acțiunea. Prin urmare , este necesar să se distingă formele de dominație în funcție de pretenția de legitimitate care le este specifică. Pentru aceasta, este important să pornim de la relațiile moderne , prin urmare cunoscute.

[raj] i. Numai rezultatul poate: ju-.utiliza alegerea acestui punct de plecare al distincției cu excluderea tuturor celorlalte. Faptul că un astfel de caracter distinctiv , tipul* , este șters temporar și că este imputat de unitate nu ar trebui să constituie un dezavantaj decisiv . • Limita » unei dominații - deoarece are o anumită relație cu limita /uitriiwn - nu a adunat o parte Mm t- ment • ijr< ||< • | h /r<7/|.

Orice creanță impusă printr-un acord sau printr-un drept legal nu poate fi calificată drept dominație . Altfel , totul ar fi, în ideea unui drept la salariu, stăpânul angajatorului său, care trebuie , la cererea acestuia , să facă o prevedere . În realitate, dintr-un punct de vedere pur tehnic , el este un asociat al aceluiași , un asociat de bunăvoie, un asociat de bunăvoie .

ikr. pre*talion" Prin cor.tr-', aceasta înseamnă > este pi-. a exclude ideea J un r m de **dominație, chiar dacă aceasta este generată de un contract pentru care nu este liberă să funcționeze în temeiul acestei dominații și în temeiul legii .**

cine >c comandă .te p în -. ordin» și» diti clive* « urma acestui!»« al < ra n turul lui v. a intra liber, într-un raport al lui v. r Că H- '»ance este imediat • impr- er • în virtutea dreptului militar d plirve eu ciucile?'it forni". ent nt • \o. ntanc • sub di *< ijdtnc de atelier, nu contează că știftul atelierului este .. un ritm »1' •; Duxul < 1 este ; , Vreau r-.' r . . 1 • ■ ; >r contract și c.f *1* tr^ t'i. ' »! n\ t ; *. y..i u'.” 'a c.-nditi n jet . r c

apoi „în coptă și im.'mcrită și t ••. cert. t* • nose. . :mu! .” Lac . to'."

ah, nu-i așa că pentru el» c '.net. ,Mk , J'ai o parte, tu « p.. •

économique résultant d'une situation monopolistique, c'est-à-dire, dans ce cas, la possibilité de « dicter » aux partenaires de l'échange les conditions de cet échange, n'a pas plus de raisons d'être appelée « domination » que n'importe quelle « influence » qui résulterait d'une supériorité érotique, sportive, oratoire ou autre. Qu'une grande banque soit en mesure d'imposer à d'autres un « cartel de conditions », on ne pourra parler de « domination » tant que ne se sera pas produit un rapport d'obédience immédiat et tel que suivent des directives de gestion imposées par cette banque — directives qui auront la prétention et la possibilité de servir de normes strictement en tant que telles — et dont l'exécution sera contrôlée. Naturellement, les nuances sont fluides : tous les degrés intermédiaires se rencontrent, de l'engagement de la dette

à la servitude de celle-ci. Et la position qu'occupe un « salon » peut aller jusqu'à frôler celle d'une puissance autoritaire, sans être pour autant considérée comme une « domination ». En fait, un clivage rigoureux est rarement possible. Des concepts clairs sont alors d'autant plus nécessaires.

3. La « légitimité » d'une domination peut aussi n'être considérée que comme la chance qu'elle a d'être, dans une mesure importante, tenue et pratiquement manipulée comme un tel concept. Encore un peu et l'on dira que la docilité à l'égard d'une domination donnée provient, dans la plupart des cas (voire toujours), de cette croyance. La docilité peut être feinte pour des raisons d'opportunité, imposée par des intérêts matériels particuliers, acceptée comme inévitable par des individus ou des groupes entiers du fait de leur faiblesse et de leur impuissance. Mais il n'y a rien là de déterminant pour la classification d'une domination. Le fait que sa *revendication* propre de légitimité suivant son type ait, dans une mesure importante, « du crédit », consolide son existence et détermine le genre du moyen de domination choisi. Une domination peut en outre — c'est fréquemment le cas dans la pratique — être si totalement assurée par l'évidente communauté d'intérêts du détenteur du pouvoir et de sa direction administrative (gardes du corps, prétoriens, gardes « rouges » ou « blancs ») sur ceux qu'ils dominent, du fait de l'impuissance de ces derniers, qu'elle peut se permettre de dédaigner la revendication de « légitimité ». Enfin le mode de relation de légitimité entre le détenteur du pouvoir et la direction administrative est très différent selon le type de fondement de l'autorité qui s'est établie entre eux et, dans une grande mesure, il est décisif pour la structure de la domination.

4. L' « obéissance » signifie que l'action de celui qui obéit se déroule, en substance, comme s'il avait fait du contenu de l'ordre la maxime de sa conduite, et cela simplement de par le rapport formel d'obéissance, sans considérer la valeur ou la non-valeur de l'ordre.

5. Sur le plan strictement psychologique la chaîne de causalité peut sembler différente, elle peut en particulier consister en une « suggestion » ou une « intuition ». Mais cette distinction n'est pas utile, ici, à la formation des types de domination.

6. Le domaine de l'influence à caractère de domination exercée sur les relations sociales et les phénomènes culturels est fondamentalement plus vaste qu'il n'apparaît au premier abord. Par exemple, c'est cette domination qui s'exerce à l'école, qui donne une empreinte orthodoxe aux formes du langage et de l'écriture. Les dialectes faisant fonction de [124] langues officielles *(Kanzleisprache)* des groupements politiques autocéphales, et par conséquent de leurs souverains, se sont transformés en ces formes orthodoxes de langage et d'écriture et ont entraîné des divorces « nationaux » (par exemple, celui de la Hollande et de l'Allemagne). Mais la domination des parents et celle de l'école sont bien supérieures à l'influence exercée par ces liens culturels formels (en apparence seulement) sur la jeunesse et, par là, les individus.

7. Le fait que le chef et la direction administrative d'un groupement se présentent, quant à la forme, comme « serviteurs » de ceux qu'ils dominent n'est nullement une preuve contre le caractère de « domination ». On en reparlera, en particulier en ce qui concerne les situations matérielles de fait de ce qu'on appelle la « démocratie ». Un minimum de pouvoir de décision, et par conséquent, dans cette mesure même, de « domination », doit leur être concédé dans la quasi-totalité des cas.

§ 2. /.„M'rr *al dominației legitime.”*

Există trei tipuri de dominație legitimă. Validitatea convenției GENERALE această legitimitate * poate lua în principal forma:

x) Un caracter rațional , Pe baza credinței în legalitatea regulamentelor și a legii , dau directive celor care sunt chemați să exercite dominația prin aceste mijloace (dominația prin lege) ,

* 2) Un c.xract-rc tradițional , bazată pe credința zilnică în sfințenia tradițiilor valabile în orice moment și în legitimitatea celor care sunt chemați să exercite autoritatea prin aceste mijloace (dominația tradițională!--);

3) Un caracter *carismatic ,* [bazat] pe o supunere extraordinară față de caracterul , virtutea eroică sau valoarea excepțională a unei persoane sau [emanând] din ordinele revelate sau emise de acea persoană (dominație carismatică).

În cazul dominației tradiționale [*sataungsmdL* •;], se respectă ordinea impersonală, obiectivă, decretată legal, precum și superiorii pe care aceasta îi desemnează, în virtutea așa- numitei naturi formale a reglementărilor sale și în măsura acestora. În cazul dominației tradiționale, se respectă persoana deținătorului puterii desemnat de tradiție și supus (în atribuțiile sale) acesteia , în virtutea respectului cuvenit acestuia în limita obiceiului. În cazul dominației carismatice , se respectă liderul ca atare , un lider calificat drept carismatic în virtutea încrederii personale în revelația sa , eroismul său sau valoarea sa exemplară și în măsura validității credinței în cavalerismul său .

Progresul pe care trebuie să-l facă pentru a atinge un svatem "tic nu poate decât să dovedească validitatea acestei distincții . Conceptul de "cl iri-mc* („har •) < 4 este preluat din terminologia creștinismului antic. Rud< «Dacă S. hm , dan. 1 *Kirci < recht* [Leipzig ISQ-I, a fost primul care a clarificat coru cpt Je lu,t«> • itic chr tienne, ... în fapt : si ce n'eit • don la terminologie; alții (de exemplu , lloildanai = *fh i- fiant ut ur.l l!:or„.ilt betm ariechiichen Müne.htum* [Leipzig ¡b«)Nj]), anumite:» de ara { '”!*• quen< este important. Prin urmare, nu este ceva ce ne aparține .

2. Faptul că niciunul dintre cele trei tipuri ideale pe care le discutăm nu poate fi descris în forma sa pură ca fiind cea mai posibilă soluție conceptuală . Mai mult , forma pură a dominației este redusă substanțial de practica și exersarea zilnică , precum și de formele empirice ale dominației . Însă , *orice* fenomen istoric al dominației nu este o formă pură de gândire . r -.¿rh *IJuch].* Iar polemica sociologică oferă...: muncii istorice empirice pur și simplu avantajul U-, e — că nu este necesar totuși să se poată recunoaște, într - un anumit r, medicamentele pentru r. ... o armă de - carismă dminat -.on », « ch >■:.-tnat. ¡ ;c 1. .edr.uc » (H te, :s) < char: ■au'. , .c al funcției h », « patri uc le » (j 7), « bar . tique » (J » de un ordin » (rr«. etc. sau asupra a ceea ce r - .\"r <I.'ZGC~C » t f • . și acesta înainte... ;c să lucrăm în același timp prin intermediul unui concept mai mult sau mai puțin clar ;. Nu ne îndrăznim aici să, pe cât posibil , să credem că realitatea istorică este „ închisă ” în schema conceptuală.

2. DOMINAREA VÂNTULUI CU MANAGEMENT ADMINISTRATIV r'IRPAl CRATi Jt'X

n 2 M A **RQ nep :i** PRELIMINAR. **Pornim aici de la forma specific modernă < - 1 ..drmnistruion pe plan intern pentru a o compara ulterior cu celelalte.**

§ i. *Dominația ¡¿¿ak.*

[125] Dominația juridică se bazează pe validitatea următoarelor concepții conexe :

1) Orice drept poate fi stabilit rațional prin pact sau concesiune, poate fi orientat spre raționalitate în scop sau spre raționalitate în valoare (sau ambele), cu pretenția de a fi urmat cel puțin de membrii grupului, dar și, ca regulă generală, de persoanele care, în sfera grupării (în grupările teritoriale, ale teritoriului), se angajează în anumite relații, pe care ordinea grupării le declară importante, sau care acționează social.

2) Bine : în esența sa, un cosmos de reguli abstracte , în mod normal decise intenționat. Ele au: practică, aplicarea regulilor la cazul particular, administrare; o organizare rațională a intereselor, prevăzută de reglementările grupului în limita regulilor, juridice (și în conformitate cu principiile general determinate), care întâmpină aprobarea sau cel puțin nu întâmpină dezaprobarea unor reglementări ale grupului.

3) Prin urmare, deținătorul legal tipic al puterii, „ superiorul ”, atunci când conduce și, prin urmare, ordonă, se supune în parte imitatorului , prin care ordonă aceste dispoziții.

lucru este valabil și pentru titularul puterii care nu este funcționar public , de exemplu președintele unui stat .

4) Așa cum se exprimă cel mai adesea, cel care ascultă, ascultă doar ca membru al grupului și numai „de drept”.

ca membru al sindicatului, membru liber al comunității , membru al comunității, cf., într- un stat, ca *yen.*

5) În conformitate cu conceptul nr. 3, membrii grupului , în supunere față de deținătorul puterii, nu ascultă DE NIMENI care este supus unor reglementări care le sunt impuse . Prin urmare, nu sunt obligați să le asculte în limitele competenței lor, care este rațional limitată , întrucât respectivii membri nu sunt obligați să le asculte.

Categoriile fundamentale ale dominației raționale sunt :

i) O activitate a funcțiilor publice continuă și este reglementată ! - 1 în cadrul

(c) o limitare precisă a mijloacelor de coerciție și a ipotezelor de aplicare a acestora . ...

Vom numi o activitate ordonată în acest fel *autoritate constituită [Hehürde].*

Există o „autoritate constituită" în acest sens în marile companii private, partide, armată, la fel ca în stat și în Biserică. Președintele ales al unui stat (sau colegiul de miniștri^ sau „reprezentanții poporului" aleși) este, de asemenea, o „autoritate constituită", conform acestei terminologii; dar aceste categorii nu ne interesează încă . Autoritățile constituite nu sunt toate înzestrate cu „puteri de comandă" în același mod; dar această distincție nu ne interesează aici.

La aceasta trebuie să adăugăm :

3) Principiul *ierarhiei administrative,* adică organizarea unor autorități precise de control și supraveghere pentru orice autoritate constituită , cu drept de apel sau petiție din partea subordonaților către superiori. Totuși, întrebarea dacă și când dreptul de petiție în sine înlocuiește dispoziția de a régire printr- o alta care este „justă" sau dacă impune serviciului care îi este subordonat și în fața căruia se prezintă petiția , această chestiune se rezolvă în moduri diferite.

[126] 4) „Regulile " conform cărora se desfășoară pot fi:

are) reguli tehnice ;

Z") din standarde.

În ambele cazuri, formarea profesională [*Fackschulur.g]* și necesar pentru aplicarea „regulilor" în vederea obținerii unei raționalități complete. În mod normal, numai cineva care are această pregătire este , așadar, calificat să participe la conducerea administrativă a unui grup și numai un astfel de individ poate fi numit funcționar *public.* Conducerea administrativă se bazează pe un echipament rațional, fie el politic, hierocratic, economic (în special capitalist) sau de altă natură.

Principiul separării totale a conducerii administrative de mijloacele de administrare și achiziție este valabil și în cazul raționalității . Salariații neoficiali , lucrătorii conducerii administrative nu dețin mijloacele practice de administrare și achiziție , ci le primesc în bani sau în natură și sunt ținuți să dea socoteală de ele. Există un principiu de separare totală, pe de o parte, a resurselor funcției (sau de exploatare) — eventual, a

capitalului — și a resurselor private (bugetul intern), precum şi, pe de altă parte, a locului de activitate al funcției (birou) și a locului de reședință.

6) În cazul raționalității complete, există o absență totală a însușirii poziției de către titular. Acolo unde se stabilește un „drept” la „funcție” (de exemplu pentru judecători și, recent, pentru porțiuni tot mai mari ale funcției publice, chiar și pentru clasa muncitoare), acest lucru nu servește în mod normal scopului însușirii de către funcționarul public, ci securității unei munci pur obiective („independente”) și este strâns legat de normele din cadrul funcției SALE .

7) Principiul conformismului *[Aklennt.ipt;;keit]* al administrației este valabil chiar și acolo unde discuția orală este o regulă de facto sau o prescripție sinceră: cel puțin discuțiile preliminare, propunerile și deciziile, dispozițiile și regulamentele de tot felul sunt fixate în scris. Actele și activitatea continuă a funcționarilor publici constituie funcția, centrul oricărei acțiuni moderne a oricărui grup.

8) Dominația juridică poate admite forme foarte diferite, pe care le vom trata în special mai târziu . În cele ce urmează , vom analiza mai întâi, în mod deliberat, ca „tip ideal ” doar structura cea mai pur dominantă a managementului administrativ: cea a „ funcționarului public”, a „ birocrației”.

Faptul că modelul tipic al liderului este lăsat deoparte se explică prin circumstanțe care vor deveni complet clare abia mai târziu. Tipuri foarte importante de conducere rațională aparțin, din punct de vedere formal , liderului lor (carisma ereditară : monarhie ereditară; carisma : predominanța amvonului); altele sunt, din punct de vedere material , în mare parte raționale, mișcându-se (guvernul de cabinet) între birocrație și partid; altele sunt conduse (ministere de partid) de liderii (harmatici sau birocratici) ai altor grupări (partid). Tipul de conducere administrativă, rațională și legală este universal aplicabil și este cel mai important în viața de zi cu zi. Pentru că, mai presus de toate, în viața de zi cu zi, dominația este *anihilare.*

§ 4« [1]àJ' c *Pur (' e ' puteți :*
conducerea birocratică asistată .

Cel *mai* pur tip de dominație juridică este dominația prin intermediul conducerii administrative birocratice . Doar șeful grupului ocupă poziția de deținător al puterii , fie prin însușire , alegere sau un succesor desemnat. Însă puterile sale ca deținător al puterii constituie în sine „competențe” juridice . Întreaga conducere administrativă constă , în cel mai pur tip , din *funcționari individuali [Einrelbeamte].* (monoerație, opusul „colegialității ”, despre care vom discuta mai târziu), care,

1) personală , se supun doar îndatoririlor obiective ale funcției lor ,

2) într-o *ierarhie* a funcției ferm stabilite,

3) cu *abilități* a funcției ferm stabilite,

4) în baza unui contract, prin urmare (în principiu) pe baza unei selecții deschise [/ra] conform

(I2 7 j 5 *) calificare profesională :* în cel mai rațional caz , aceștia sunt numiți (nu aleși) în baza unei calificări profesionale relevate prin examen, atestată prin diplomă ;

6) sunt plătite prin salarii fixe în numerar , majoritatea dau dreptul la pensionare , dacă este necesar (în special în companiile private), anulabilă de către angajatori , dar întotdeauna anulabilă de către funcționarii publici; aceste salarii sunt mai presus de toate gradate în funcție de gradul ierarhic , în același timp cu responsabilitățile asumate, mai mult decât atât , conform principiului „conformității cu gradul ” *[Standesgcmàflhcit]* (cap. iv);

7) să își trateze funcția ca fiind unica sau principala lor profesie;

8) li se deschide o carieră, o „avansare” în funcție de vechime, sau în funcție de prestarea serviciilor, sau chiar în funcție de ambele , avansare în funcție de judecata superiorilor lor;

9) lucrează complet „separat de mijloacele de administrare” și fără a-și asuma responsabilitatea pentru locurile lor de muncă;

IO) sortare supuse unei discipline stricte și omogene a funcției lor și controlului .

În principiu, această organizare este în egală măsură aplicabilă - și, de asemenea, istoric, Gcmontro -oie (apropiindu-se mai mult sau mai puțin de tipul pur) - întreprinderilor cu scop economic , întreprinderilor caritabile sau oricărei alte întreprinderi care urmărește idealuri private sau scopuri materiale .

1 De exemplu, birocrația clinicilor private este, în principiu ,

aceeași ca cea a spitalelor constituite de fundații sau ordine religioase . Ceea ce se numește vicariocrație („ *Kaplunorealit ")* ") , adică depunerea bisericii antice beneficiază, într -o măsură corespunzătoare , dar și episcopatul universal (ca „ competență " universală formală) și infailibilitatea (ca competență materială universală exercitată doar „ în catedrală ") „, prin urmare - urmând separarea tipică a activității „ funcționale" de cea a activității „private" - au fenomene tipic birocratice . Exact același lucru este valabil și pentru marea întreprindere capitalistă , și cu atât mai mult cu cât este mai mare , precum și pentru activitatea de partid (de care ne vom ocupa separat) sau pentru biroul birocratic „brut" , condus de funcții militare de un anumit tip numite „ ofițeri ".

Dominația birocratică se realizează în cel mai pur mod acolo unde principiul *numirii* funcționarilor publici este implementat în cel mai pur mod. Ierarhia funcțională aleasă nu are echivalent cu ierarhia funcționarilor publici numiți : disciplina nu poate atinge niciodată de la sine , chiar dacă este doar aproximativ , aceeași severitate în care subordonatul se poate lăuda, la fel ca superiorul său, cu alegerea sa , șansa sau șansele subordonatului nemaidepinzând de judecata superiorului . (Despre credința funcționarilor aleși, vezi § 14.)

3. Numirea prin contract, și prin urmare legea deschisă , este esențială pentru birocrația modernă. Șomerii (*sclavi* , miniștri) își îndeplinesc atribuțiile într -o structură ierarhică cu concurențe obiective , adică , într- un fel de birocrație *formală* , vom vorbi despre o „ birocrație patrimonială " .

4. În birocrație, domeniul calificării profesionale este în continuă creștere. Funcționarul de partid sau de sindicat are nevoie DE **cunoștințe specializate (dobândite empiric). Faptul că „ miniștrii " și „ șefii de stat moderni " sunt funcționari publici pentru care nu este necesară nicio calificare profesională , dovedind că sunt funcționari publici doar în sens *formal* și nu în sens informal , la fel ca „ directorul general" al unei mari societăți private pe acțiuni. Antreprenorul capitalist este la fel de potrivit ca și „ monarhul ". Dominația birocratică are, prin urmare , inevitabil în frunte cel puțin un element care nu este pur birocratic. Aceasta este doar o categorie de dominație exercitată de un management administrativ ; artificial**

5. Remunerația fixă este normală . (Avem percepția corectă a termenului „ beneficii " : despre acest concept , vezi <S.) Remunerația în numerar urmează . Din punct de vedere conceptual , aceasta nu este absolut esențială, ci corespunde celui mai pur tip. (Remunerația în natură are caracterul de „ beneficiu " . În mod normal , beneficiul este o categorie *de însușire* a șanselor de profit și angajare.) Dar regulile DE AICI **sunt foarte subtile, după cum arată tocmai astfel de exemple. Însușirile în virtutea consolidării * laturii , a implementării * BICC -urilor * aparțin unei alte clase , cea a birocrației pure * (§ 70, 3 *in fine).***

b . * Funcţii » îndeplinite ca • prqfcü ________________ a. arec- roire » și « i-jmj.jir.-. hunonfiriiict; aparțin categoriilor pe care le vom discuta în cele ce urmează (§ 19 și următoarele). Pentru funcționarul public „ birocrat " , funcția este principala profesie.

[128) 7. Repararea mijloacelor de administrare se realizează exact în același mod atât în birocrația publică , cât și în cea privată (de exemplu, în marile întreprinderi capitaliste).

S. Vom examina Io n (§ 15) *și* în special „autoritatea” constituită sub forma unui ca/Acw/r. Acestea se diminuează rapid în favoarea unei direcții montate, eficiente sau chiar, de cele mai multe ori , formale (în Prusia, de exemplu , guvernele colegiale au cedat de mult locul președintelui monocratic al guvernului). Interesul prezentat de o administrație rapidă, clară, lipsită de compromisuri și de schimbări de opinie ale majorității, este decisiv.

9. Este de la sine înțeles că funcționarii moderni formează o categorie de funcționari publici numiți , o categorie înzestrată cu anumite caracteristici de statut (xf.) despre care ne ocupăm în altă parte (cap. IV); sau că au, pe de o parte , lideri aleși, iar pe de altă parte , condotieri caritabili (§ ro); sau, în al treilea rând, antreprenori capitaliști (armata mercenară) *;* în sfârșit , în al patrulea rând, cumpărători de funcții (§ 70 *in fine).* Nuanțele pot fi subtile. „Servitorii ” patrimoniali , separați de mijloacele de administrare, și antreprenorul capitalist, au fost, destul de adesea, antreprenorul capitalist privat, precursorii birocrației moderne. Ne vom ocupa în special de ei mai târziu.

Eu

S 5. *Administrație birocratic-monocratică .*

Administrație pur birocratică, deci bazată pe conformitatea cu actele, administrație birocratic-monocratică , prin precizia, permanența , disciplina, rigoarea și încrederea *pe care o* inspiră, în consecință prin previzibilitatea sa atât pentru deținătorul puterii , cât și pentru cei interesați, prin *intensitatea* și amploarea executării sale , prin posibilitatea formal universală *pe care* o are de a o aplica tuturor sarcinilor, perfectibilă cum este din punct de vedere pur tehnic pentru a atinge o eficiență maximă - această administrație este, din toată experiența, cea *mai rațională* formă de practică a dominației din punct de vedere formal . În toate domeniile (stat, biserică, armată, partid, întreprindere economică, grup de interese , asociație, fundație etc.), dezvoltarea formelor. Gruparea „modernă " se identifică pur și simplu cu dezvoltarea și progresul constant al administrației birocratice: nașterea acesteia din urmă este, ca să spunem așa, sporul statului occidental modern. Nu ar trebui să ne lăsăm induși în eroare nici măcar o clipă de toate noțiunile aparent contradictorii , fie că este vorba de reprezentări colegiale ale intereselor, comisii parlamentare , „ consilii-dictatură ", funcționari onorifici, cavaleri seculari sau orice altceva (și nici , de altfel, de invectivele la adresa „ Sfintei Birocrații"), pe motiv că toată *munca continuă* este desfășurată în birouri de *către* funcționari . Întreaga noastră viață de zi cu zi este întinsă în aceste cadre. Căci dacă administrația birocratică este nelimitată — toate celelalte *fiind egale!* — Cel mai rațional din punct de vedere formal și tehnic , clicul este astăzi pur și simplu inevitabil datorită nevoilor administrării în masă (a persoanelor sau a bunurilor). Nu avem decât de ales între - birocratizare - „ Învățarea " și „ djlectantizarea " administrației , iar marele instrument al „ superiorității " administrației birocratice este cunoașterea *specializată* . a cărui nevoie absolută este determinată de tehnologia modernă și de economia producției de bunuri, indiferent dacă aceasta este organizată de capital : eu sau -— care , dacă s-ar obține o performanță tehnică egală , ar crea o creștere extraordinară a birocrației speciale - de către cea socială; eu. Așa cum cei guvernați se pot apăra în mod normal împotriva unei anumite dominații birocratice doar prin crearea unei organizații specifice opuse, la fel de expuse birocratizării , tot așa aparatul birocratic este legat de propria sa funcționare ulterioară prin interese obligatorii , materiale sau pur obiective, acestea fiind, în consecință, de ordin ideal: fără el, într-o societate care separă cetățeanul , angajatul, muncitorul de mijloacele de administrare ȘI Dacă disciplina și un anumit grad de antrenament sunt esențiale , existența modernă ar deveni imposibilă, cu excepția celor care se află în posesia mijloacelor.

subzistență (țăranii). Acest aparat continuă să funcționeze pentru revoluționarii care ajung la putere și pentru ocupația inamică, așa cum a funcționat anterior pentru guvernul legal. Rămâne întotdeauna întrebarea cine domină aparatul birocratic existent , iar dominația sa este întotdeauna posibilă doar într-un mod limitat pentru nespecialist : [129] consilierul privat specializat ajunge cel mai adesea să prevaleze asupra ministrului nespecialist în executarea voinței sale. O tradiție permanentă, rigidă, intensivă și previzibilă, *cum* ar fi capitalismul - nu numai el, ci, fără îndoială, mai ales el - a creat-o istoric (nu poate exista fără el) și pe care toate rațiunile socialismului ar trebui să o preia și să o intensifice, condiționează acest destin inevitabil al birocrației în ceea ce privește întreaga administrație de masă. Doar micile afaceri (politice, hierocratice, sindicale, economice) s-ar putea descurca, în mare măsură, fără el. Așa cum, în stadiul său actual de dezvoltare, capitalismul necesită birocrație - deși cele două au rădăcini istorice diferite - tot așa primul reprezintă fundamentul economic cel mai rațional grație căruia cel de-al doilea poate exista în forma sa cea mai rațională, deoarece îi permite, prin impozitare, să dispună de mijloacele financiare necesare.

Administrația birocratică înseamnă dominație în termeni de cunoaștere, acesta este caracterul său fundamental, specific rațional. Dincolo de poziția enormă de putere care determină cunoașterea specializată, birocratul (sau deținătorul puterii

trafique des conditions essentiellement liées à la tcclmiquejle-, communie*^ tiens. Sa précision exige le chemin de lcr, Te télégramme^ îc téléphone, et elle est liée à ceux-ci de façon croissante. Un ordre socialiste n'y pourrait rien charger, la question restant de savoir (cf. chap. U, § 12) s'il serait dans le cas de créer, comme l'ordre capitaliste, les conditions d'une administr :tion rationnelle, c'est-à-dire *précisément* pour lui, et rigidement bureaucratique, cela selon des règles formelles encore plus précises. Sinon ¡1 s'agirait d't n exemple de cette grande irrationalité, l'antinomie de la rationalité formcl'e et de la ration alité matérielle, dont la sociologie a constate tant de cas.

acesteia) tinde să - și sporească și mai mult puterea prin cunoașterea serviciului : cunoașterea de facto dobândită sau „învățată din dosare” în cursul serviciului. Conceptul, un concept specific birocratic, de „secret al funcției” - mai mult sau mai puțin comparabil, în raporturile sale cu cunoașterea specializată, cu secretul activității comerciale în ceea ce privește secretul activității tehnice - provine din această aspirație la putere.

În mod normal, doar cel interesat de profit prevalează, în domeniul său de interes, asupra birocrației în ceea ce privește cunoașterea : cunoașterea specială și cunoașterea faptelor. Acesta este cazul antreprenorului capitalist. El este cu adevărat *imun (cel puțin* relativ) împotriva inevitabilității dominației birocratice raționale a cunoașterii.

În grupurile de masă, toate celelalte cad inevitabil pradă dominației birocratice, la fel cum dominația mașinii de precizie în producția de bunuri de masă este inevitabilă.

În general, din punct de vedere social, dominația birocratică înseamnă :

1) Lcn <Uuu>-tm-nK.v//^c'7/, -in-I'initit al recrutării universale , a celor mai calificați în specialitatea lor ;

2) Tendința spre *plulocratizare,* în interesul *formării lui h [Ein schilling]* specializat pentru cea mai lungă perioadă posibilă (adesea până la vârsta de aproximativ treizeci de ani);

3) Dominația Impersonalității cel mai formalist : r y* *ir a cl s studio,* fără ură și fără pasiune, deci fără „ dragoste ” și fără „ entuziasm”, sub presiunea conceptelor simple de datorie , funcționarul public își îndeplinește funcția „ fără a ține cont de nimeni”; formal, în mod egal pentru *toți* „toată lumea”, adică pentru toate părțile interesate care se află în aceeași situație de fapt .

Însă, așa cum birocratizarea creează o nivelare a condițiilor sociale (în tendința sa normală, în tendința care poate fi demonstrată istoric ca fiind normală), tot așa , invers, o face orice nivelare socială, prin îndepărtarea celui care deține puterea *de condiția sa socială* în virtutea însușirii mijloacelor de administrare și a puterii administrative și, în interesul „egalității ”, a celui care deține , în virtutea *posesiei,* o funcție proprie unei administrații „onorifice” sau „ secundare *” [ekrenamtltchcr oder riebcnanttlichcr]* . [130] favorizează birocrația , care este pretutindeni umbra inseparabilă a „ democrației de masă ” în progres – despre care vom trata în detaliu într- un alt context.

În mod normal, „spiritul ” birocrației raționale este exprimat într-un mod general prin :

1) 19: Formalismul, cerut de toți cei care sunt interesați în vreun fel de siguranța șanselor personale în viață - pentru că altfel ar rezulta arbitrar , iar formalismul este linia cu cea mai mică forță . Aparent , și parțial de fapt , în contradicție cu tendința acestei forme de interes,

2) Înclinația funcționarilor publici de a trata în sens material și utilitar sarcinile administrative care le revin în slujba fericirii administraților. Acest utilitarism material se exprimă doar în exigența promulgării unor reglementări corespunzătoare - care , pe de altă parte , sunt formale și sunt tratate formal în majoritatea cazurilor . (Vom discuta acest aspect în sociologia dreptului.) Această tendință spre raționalitatea materială își găsește sprijinul tuturor administraților care nu aparțin stratului social subliniat la punctul nr. 1, al celor care sunt interesați de „conservarea ” oportunităților deja deținute. Problematica care o atinge aparține teoriei „democrației”.

3. DOMINAREA TRADIȚIONALĂ

§ 6. *Dominația tradițională.*

Numim o dominație *tradițională* atunci când legitimitatea sa este recunoscută și, prin urmare , admisă , bazată pe caracterul sacru al prevederilor transmise în timp („existente mereu ") și pe puterile liderului . Deținătorul puterii (sau diverșii deținători ai puterii) este determinat în virtutea unei reguli transmise. El este ascultat în virtutea demnității personale conferite de tradiție. Grupul de dominație se bazează , în cel mai simplu caz, în principal pe respectul pentru *regulă.* și determinată de comunitatea educațională. Cel care deține puterea nu este un „ superior", ci un *stăpân* personal. Gestionarea sa administrativă nu [constă] în principal în „ funcții numite" , ci în *servitori* personal; cei guvernați nu sunt „ membri " ai grupului , ci 1) fie „asociați tradiționali " (§ 70) ; 1 ;: o , n . Uu : s „ • su - ,cts " Cc nc sonl Nu îndatoririle obiective ale unei funcții, ci

;• d '7 ? CS funcționari care determină relațiile dintre conducerea administrativă și deținătorul puterii.

Nu respectăm regulamentele, dar persoana *chemată* în acest scop de către conducători pune capăt tradiției . Aceste ordine sunt

a) Parțial, într-un mod foarte clar, în virtutea tradiției care în c^r dVn c cmtX nü '

dai 7 1 3 - dmisC ' și în S o n etc. - că ar putea exista chiar și a științei dc.

lui nrînJiX'" r<' tonn ' : ' rc P®« în principal pe absența limitelor. UC r nmy, o ascultare J în conformitate cu datoria de respect.

Prin urmare, există un domeniu dublu:

O? ni J* CU >n 1 SC .' gncur Ih - c material prin traditie; Dan> C cc\Xicr^^^ .

liber di>pcn>éts. u le în V ° ^ ut ' Se o favoare sau o rușine într-un mod strict personal IR3Uon ? u „ o avizare personală » : « , și o taxă , - , - manifestă dacă L > 2 P ' ,rl,cul:er de cadouri - originea ferjului . În ceea ce privește ij pXéde^U * ¡T ™ ar . bilraire '1 uî sub<)rnc etica materială a | 4 ¿,,. d « principii, c sunt cele ale echității

— ca în dorr mm*' 7- GC / opporU,ni:é vîil .lairc, rn.u . non punct ctîccuf de exercitare a dnJ° n • C- ul său d . c5 P r * nt '? Ci formal«. Modul -'.■..non este conform cu cc pe care titularul îl

Puterea (și conducerea sa administrativă) își poate permite, de obicei, să reziste docilității tradiționale a supușilor, [131] fără a merge până la a- i împinge la rezistență. Rezistență care, atunci când apare, este îndreptată împotriva persoanei deținătorului puterii (sau a servitorului său), care a disprețuit limitele tradiționale ale puterii, dar nu împotriva sistemului ca atare („revoluția tradiționalistă”). -T

În tipul pur de dominație tradițională este imposibil să se „creeze” intenționat prin lege un nou drept sau reguli administrative . Prin urmare , creațiile efective pot deveni legitime doar odată ce sunt *recunoscute* . „ prin dreptul cutumiar” [liWr/.v.vi] ca fiind valabil în orice moment. Ca mijloc de ghidare a inventării dreptului , nu poate fi vorba decât de documente ale tradiției: „ precedente ” și „prejudecăți”. -J

§ 7. *Continuare.*

Deținătorul puterii conduce fie fără, fie cu îndrumare administrativă . În primul caz, vezi § 7a, 1.

Conducerea administrativă tipică poate fi recrutată :

a} Sau, în mod tradițional, printre cei care sunt legați de domnul prin legături de respect („ recrutare patrimonială”):
a. Membrii familiei ,
p. Sclavi,
y. Iobagi, servitori domestici, în special „ministeriali”,
Clienți S.,
cj Colons,
Z. .'.'.franciză;

b) Sau („recrutare extrapatrimonială ”) prin:
a. Relații personale de încredere („favorite” de orice fel),
p. Legătura de loialitate care unește pe cel legitim cu deținătorul puterii (vasalul),
y. În cele din urmă, printre funcționarii publici liberi, care intră într- o relație de respect față de deținătorul puterii .

(„ca *a* . — Este un principiu administrativ comun al dominației tradiționaliste de a oferi membri mai importanți tribului deținătorului puterii.)

Cazul *3.* — În domeniile patrimoniale, se găsesc sclavi și (Û ') adesea eliberați chiar și în cele mai înalte funcții . Nu era rar , în trecut, să vezi sclavi ca mari viziri.

Caz *a* y. — În Europa, se găsesc peste tot funcționarii interni tipici: seneșal (scutier), mareșal (mire), camerlan, scutier, primar al palatului (șeful personalului, posibil al vasalilor). În plus, și deosebit de importanți în Orient, sunt marele eunuc (gardianul haremului); printre prinții negri , adesea călăul; ici și colo, adesea doctorul și astrologul , atașamente personale și alte îndatoriri similare.

' ca *un* ■>. În această țară, ca și în Europa, clientela regală era sursa funcției patrimoniale.

În Orientul a cunoscut sosirea coloniștilor, dar în -1 națiunea nobilimii *romane* . În timpurile moderne, Orientul Insular încă cunoaște cohorte de sclavi.

Cazul *b 1.* Regimul „favoriților” este specific sistemului patrimonial și este adesea o ocazie pentru „revoluții tradiționaliste* ” (vezi pentru acest concept sfârșitul §) .

Cxi 6 3. —- Nu se tratează :.t în afară de d » « v .• x ».

Caz *de* y. — < Birocrația» .1 sau:,;.ne; rcmière d*n» Am făcut pun- moniaux , în funcția publică te. ruté al unei fa ; m extra, .on.de. Mar. acești funcționari publici erau, în fond , vom vedea în curând > t, de » servitor . personal al deținătorului puterii.

Managementul administrativ al dominației tradiționale de tip pur este deficitar :

<7) „Competența” fixează c. completat singur printr -o regulă obiectivă;

b) Lovitura arhivă rațională fixă ;

c) Numirea și avansarea reglementate prin contract liber de serviciu ;

d) Formare specializată (cum ar fi noime);

r) (Adesea) salariul fix și (chiar mai des) salariul plătit în c pcccs.

Ca. A. — În loc de competența obiectivă fixă, aceasta stabilește o competiție reciprocă între atribuțiile și puterea deținătorului puterii , care a devenit mai întâi deținătorul puterii conform propriilor motive întemeiate, apoi a devenit durabil și , în cele din urmă, adesea stereotipizat prin tradiție . [131] Această competiție are ca rezultat articularea , prin valoarea deplasată a poziției , a puterii care este prerogativa atât a deținătorului , cât și a deținătorului puterii. Competența obiectivă și , prin urmare, autoritatea unei tri -autorități, au fost adesea stabilite pentru prima dată . jp c .1 din ' c- < intéi t .

„Toți agenții cu competență durabilă • în primul rând , funcționari publici interni ai propriei persoane ; competența lor , de natură non- domestică (< cx.tt.ir ittmvmi.de >), se bazează pe serviciul lor domestic urmând afinități obiective , adesea în raport cu domeniul lor de activitate sau cu statutul lor : '.'.nord :cl :i 1 bună plăcere domnului tău , stereotipizată ulterior de tradiție . Pe lângă <tionn ire » mr.tiques, la început existau doar rr.i induUirt g L '. T.”

Absența conceptului de „ competență ” este verificată prin EXAMINAREA listei denumirilor funcționarilor publici din antichitate . Acest lucru se datorează unor exemple rare de „ competență ” și „ fabricație ” care sunt fixate într - o sferă de activitate activă , de tipul „ competenței ” noastre .

a obținut un delir al competențelor , care creștea efectiv , în special prin acțiune, prin înțelegerea și compromisul intereselor sportului . Efectul acestei stări de fapt a fost foarte semnificativ . În interesul sportului, interesele sportului erau foarte puternice ; ordinea națională nu era mai puțin puternică decât delimitarea necesară a dreptului națiunii și a dreptului națiunii , existentă parțial aici . În toate aceste epoci , delimitarea a fost foarte semnificativă . Relieful acestei funcții a fost »tereot> , în special datorită delimitării * * ; c a intereselor sp.tuz .

yas *b.* — Orice decizie conform căreia decizia asupra unui obiect sau a unui recurs aparține unui reprezentant, și în acest exemplu , care, sau domnului însuși, este:

x) Fie. în mod tradițional, reglementată în corelație cu originea anumitor norme juridice , fie pe baza unor aspecte exterioare sau a precedentului (sistemul dreptului suprem),

?) Este complet ren, spre buna plăcere a lăudărosului în fața căruia, oriunde apare în persoană, toți reprezentanții se înclină.

Alături de principiul tradiționalist al tributarului suprem , există acest principiu al dreptului german, derivat din puterea suveranului , conform căruia prerogativa domnului are prioritate asupra oricărei jurisdicții [la fel ca principiul domnului și proverbul său modern , „dreptatea domnului" A'a/.f.'CtDjui'ic], care derivă din aceeași sursă și din harul gratuit al „forței". În special în Evul Mediu, adesea „ tributarul suprem" este autoritatea a cărei lege națională este stabilită.

Ca. *c.* — „ Funcționarii interni " și favoriții sunt trei. Nici recrutați, nici recrutați, într-un mod pur patrimonial : sunt sclavi* sau iobagi (mini- tonali) ai „învingătorului". Sau sunt, atunci când recrutarea se face ex tribù , beneficiari (vezi mai jos) pe care câștigătorul îi poate plasa pe o judecată formal liberă. Intrarea lui va la liber și condiția lui» intră sub contractul de va schimba fundamental această stare de fapt, dar nu duc la o corecție . Aceștia nu sunt în niciun fel, prin natura și întinderea lor, „determinați". Ionizarea punctelor» obiectivului său» - nicio modificare a punctelor ia și i. Nu există nicio „avansare", cu excepția cazului în care există o structură *funcțională* a direcției administrative (cf. § S), (uc s. - pe binele; dreptul și harul domnului).

Cazul *d.* — Există o lipsă gravă de formare specializată pentru servitorii casnici și favoriții stăpânului , ca o chestiune de principiu. Începutul formării specializate pentru angajați (de orice tip) este pretutindeni o chestiune de istorie în modul de ocupare .

La început, un anumit declin empiric al formatului era comun pentru multe Junctions. Mai presus de toate, arta cititului și a scrisului, în momentul uniunii culturale, era o artă încă foarte răspândită, care adesea - de exemplu , în China - contribuia într-un mod foarte specific la dezvoltarea vieții și culturii și la modul de viață al femeilor scriitoare și care contribuia, de asemenea, la recrutarea funcționarilor publici, limitând numărul acestora, prin susținerea unei „clase de 5". *ilc*, li pur- *née of se: r.cur* (cf. § 7<b 3).

, Caz r. Oficialii domcstirp.es și favorit* sunt hrăniți mai întâi* la [1] t d J xign?nr și echipă. dan* • - m ".•.«•in". Sunt guvernate : depunerea icrelor, distanța lor față de. r >s f [. ..... ,] ¿ c j, t;ibk du ,.. cr -
t.» r. çd u; sau în r. .rc) » pe ¿enrcctFc: iucae reotip v dintre ele (sau în. . :data noastră) di • u.xt; » (G* r<'.j .'.y p.
T.ct.t 3..x extra-donați ogină * mandat , de inimă ca domnului ui-rncmc (-adesea fără niciun tarif, mai conxcnucî, pentru fiecare caz. cu cel care caută < f.vcur* ").

prin conceptul de beneficiu", a se vedea § 3.

§ 7tf. *(>er autocrație; ¡trïarcalisir.r, p ¡tri •: .n:a:>n.'.*

x. Principalele tipuri de dominație tradițională sunt legate de cazuri de ... 5rr. *e \ ale unui dertcliûn administrat* /><•/';.».”. r/.'r al dreptului de a intra în vigoare a puterii:

a) Gerontocrație ;

b) Ixt patri.m ali mie primar.

Gerontocrația este situația în care, în măsura în care dominația este exercitată în general într -un grup de persoane în vârstă (inițial , în limba literară : a trage linia la sfârșitul anului), așa cum o înțelege cel mai bine tradiția deschisă, se stabilește această dominație. Gerontocrația apare adesea în grupuri economice sau familiale non-primare . Starea de dominație se numește patriarhală, care, în cadrul unui grup (domitabil), desemnează majoritatea grupului economic și familial primar , un bărbat (regulă normativă) , constituie regula succesiunii , care înconjoară dominația. Nu este rar ca drepturile patriarhale și cele patriarhale să fie legate. De asemenea, este decisiv faptul că puterea patriarhală și cea a patriarhului , într - o formă pură, au ghidat ambele concepția despre aceasta făcută de cei dominați („asociații”), având în vedere că această dominație este de fapt dreptul tradițional propriu exercitării puterii , dar că trebuie exercitată material ca un drept preeminent , prin urmare în interesul lor , și că nu îi conferă, prin urmare, nicio proprietate . În astfel de tipuri de dominație, atmosfera aici este cea a unei direcții administrative pur personale („patrimoniale”) a inimii puterii și a unei determinări. Acolo unde nu există direcție , inima puterii depinde încă, în mare măsură, de refuzul *de* a asculta de parteneri . Aceștia sunt tot parteneri și nu „supuși” . Dar sunt „ asociați ” în virtutea statutului de „ membri ” în virtutea unui *statut.* Ei trebuie să fie supuși lentorii puterii , nu unui rc <c scris doar în virtutea tradiției. Din » n cù'é, sensul d tent ir al jxmvi r este strâns legat prin tradiție >1 .

La formele de geront, el este „ acest punct pentru a separa meu; .on; în ceea ce privește chiria - co prin excepție , prin urmare , în si

2. Odată cu apariția unei direcții administrative directe (și a "...«aire"), persoana respectivă a titularului puterii nr. 175, inclusiv a altor tradiții.

„X.sociés” sunt primele din u/ 's', interpretate până atunci fără drept de pre... tr. ds.

tlu

personal, însușit (în principiu) în același mod ca orice obiect de posesie, în principiu relevant (vém hvp >thcq.; - c, partajabil prin succes) ca orice oportunitate economică . Pe plan extern, puterea patrimonială a domnului se bazează pe sclavi (adesea marcați cu primul), sau pe coloniști, sau pe supuși asupriți, sau - pentru a face comunitatea de interese cu aceștia din urmă cât mai indisolubilă - pe gărzi de corp și o armată de mercenari (armată patrimonială). Prin intermediul acestei puteri, domnul extinde sfera arbitrarului extratradițional , a favoritismului , a grației în detrimentul [134] înțelegerii patriarhale și gerontocratice a tradiției de către subiect . Dominația patrimonială este orice dominație orientată în primul rând în direcția tradiției, dar exercitată în virtutea unui drept personal absolut; dominația patrimonială este o dominație patrimonială care, în modul în care este administrată, se mișcă în principal în sfera puterii arbitrare neguvernate de tradiție. Diferența este foarte clară. Aceste două tipuri de dominație sunt separate unul de celălalt, și în același mod și sukanisnie - ul patriarhalului primar, prin existența unei *direcții administrative personale* .

Forma nedreaptă de patrimonialism este uneori aparent - în realitate, niciodată efectiv - total independentă de tradiție. Nu poate fi rariunalizată obiectiv ; dimpotrivă , este o sferă a arbitrariului și a grației , dar dezvoltată până la extrem. Prin aceasta se distinge de toate formele de dominație rațională .

3. Această formă de dominație va fi numită dominație de ordin
națiune patrimonială în care anumite puteri de rigoare și oportunitățile economice corespunzătoare au fost însușite de către direcția administrativă . Ca în toate cazurile similare (cap. II, § 19) , însușirea poate avea ca rezultat :

(a) A unui grup sau a unei categorii de persoane având un anumit caracter;

5) La nivel individual, al unei proprietăți *viagere* , ereditare sau gratuite .

Prin urmare , dominația unei ordini înseamnă :

u) Întotdeauna, limitarea liberei alegeri *[fme* ziwr/«e] a direcției administrative de către titularul puterii , aceasta datorită însușirii de: poziții sau puteri senioriale

(a) de către un grup,

3) de către un strat calificat de sodă având caracterul unui ordin (cap. v) :

/>) Adesea — și acest lucru este valabil ca „ tip ”:

a) Însușirea pozițiilor, prin urmare (posibil) dc-> șanse de profit distruse prin deținerea lor, ks

*) Însușirea *mijloacelor obiective de identificare,*

7) Însușirea puterii; a comenzii de către membrii conducerii administrative .

Din punct de vedere istoric, însă, beneficiarii însușirii pot la fel de bine să provină dintr-un departament administrativ care anterior nu avea caracterul unui ordin, precum și să nu fi aparținut unuia înainte de însușire.

Un membru al unui ordin, deținător al puterilor domnului în virtutea însușirii , se confruntă cu provocările administrării prin intermediul propriilor resurse administrative , care sunt însușite dintr -o sursă inalienabilă . Deținătorul puterilor militare ale domnului sau al organelor militare ale unui ordin se echipează și, eventual , echipează, conform unei metode patrimoniale sau conform principiului unui ordin, contingentele pe care trebuie să le recruteze (anul unui ordin *[fMndùchet J/ecr]).* Cu toate acestea, mijloacele de administrare și conducerea administrativă sunt însușite direct, contra unui preț fix, din stocul sau vistieria domnului ca obiecte ale unei întreprinderi specializate, așa cum a fost cazul în special în Europa pentru armatele din secolele al XVI-lea și al XVII-lea (arm< c.ipit ilûtc). În cazul însușirii complete de către un ordin, totalitatea puterii este în mod normal împărțită, în virtutea legii proprii , între deținătorul puterii și membrii conducerii administrative care și - au însușit -o , sau este supusă unor puteri personale regulate , prin regulamente particulare ale domnului sau prin compromisuri particulare cu cei care și - au însușit-o.

Cazul 1. De exemplu, funcții ale curții care au fost „însușite” ca feude.

Cazul a. De exemplu, proprietarii de pământuri care își însușesc drepturile domnului în virtutea unui privilegiu al acestuia din urmă sau prin uzurpare (de cele mai multe ori, privilegiul este legalizarea uzurpării). -

i 135] Însușirea de către indivizi se poate baza pe:

1) Contractul de închiriere *[Vcrpachtung]*

2) Ix: gaj [ipotecă]; .

3) Vânzarea;

4) Un privilegiu personal, ereditar sau însușit liber, determinat sau nu prin servicii *[Leistun* e,i] și acordat

rt) pentru a plăti pentru un serviciu sau a achiziționa un serviciu contabil sau

(e) ca recunoaștere a însușirii de facto a puterilor domnului;

5) Însușirea de către un grup sau un strat social calificat, având caracterul unei ordini, corespunzând unor greșeli, a unui compromis între stăpân și conducerea administrativă sau între stăpân și un strat socializat având caracterul unei ordini; aceasta poate:

„) Să lase titularului puterii o libertate de alegere, totală sau relativă, în anumite cazuri”, sau

:>) Stabiliți un i . precis pentru po -c- ia „personal de încredere" [Sfe.'/r];

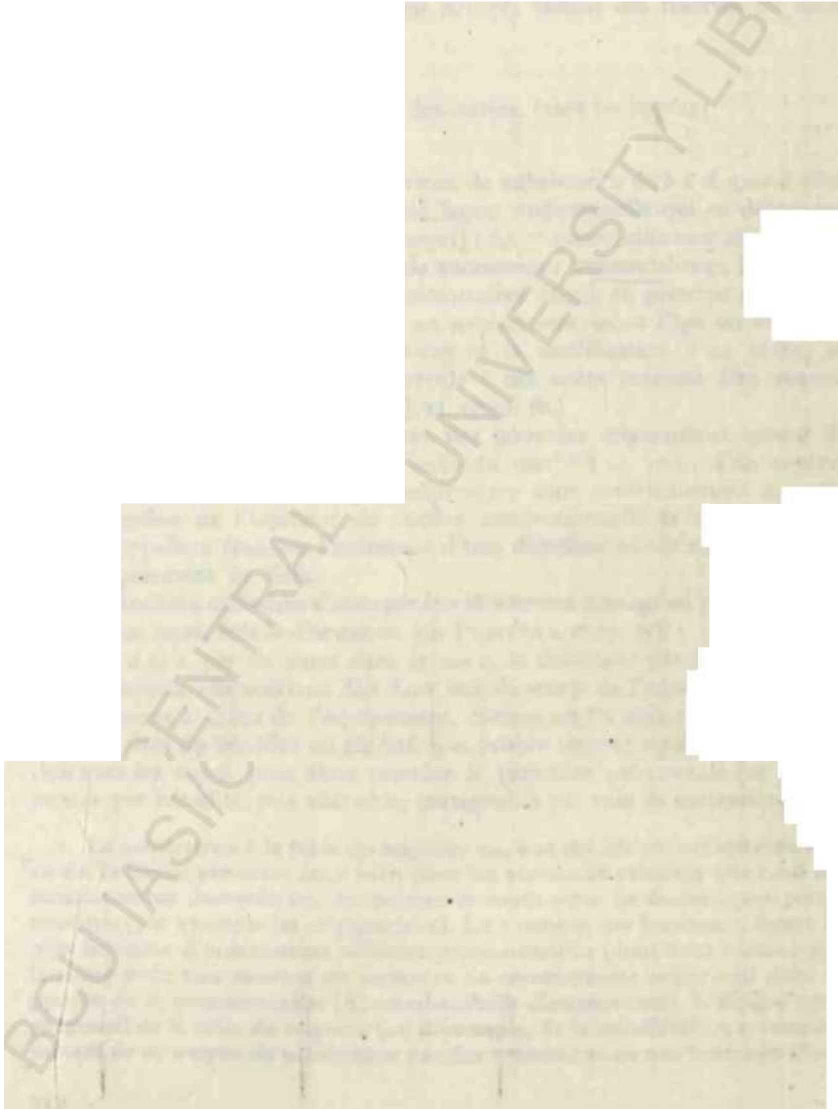
0) *Domeniul ,* de care nu ne vom ocupa în mod special.

Întunecă gerontocrația și patriarhatul pur . Mijloacele de administrare sunt - conform concepției comune, în realitate adesea puțin clare - însușite de grupul administrat sau de știința economică a economiei care participă la administrare : funcționarea și conduita pentru grup . Însușirea prin forță ca te! aparține concepției patrimoniale și poate fi realizată într-un mod diferit - până la preluarea posesiei totale a teritoriului și a sclaviei totale a teritoriului de către împrejurare („dreptul de vânzare " al domnului). Însușirea unei comenzi înseamnă însușirea a cel puțin unei părți din mijloacele de administrare de către un membru al conducerii administrative. În timp ce în însușirea pură există proprietate asupra mijloacelor de administrare și a mijloacelor de administrare , în însușirea unei comenzi este invers : cel care administrează este în posesia tuturor mijloacelor de administrare sau cel puțin a unei mici părți din acestea . V.md-ul care se echipa, contele, învestit cu un feud, care plătea în nume propriu onorariile legale , drepturile și taxele datorate și care își îndeplinea această obligație față de stăpânul său prin propriile mijloace (inclusiv cele care îl obligau să-l întrețină), jagirdarul indian care își ridica propriile trupe armate , toate în vigoare *a* **acelorași taxe miniere ; pe de altă parte, colonelul care, într- o întreprindere personală, înființa un regiment de mercenari și care , - pentru aceasta, primea plăți stabilite prin prima schiță și se compensa pentru deficit prin plata serviciilor sau prin pradă sau taxe , care era <n /'itrrn.'on / ir/ ,7k (și regkm ntéc) de «mijloace» de administrare . În timp ce faraonul care ridica «armament» sau «colon » și le punea în funcțiune de «clienții regali». îmbrăcat <n» se * store », Aici hrănit.'.ait, * armi t, era, ca domn patrimoni I, mp/rme p. irrrum /rrjorri din . înseamnă » de. Imini trație. Cu toate acestea, lamentarea formală n i r pai întotdeauna de< • ivc: formal. ment, » mamelonul -. erau vicii » « ». El -i recrutat prin « cumpărare • a »ci wur. De fapt, ei nu exploatau complet puterile Domnului , așa cum erau orice grup de ministere , feudele . Dobândirea unui teritoriu de către un grup închis, dar fără însușire individuală, producea atât numirea liberă de către Domnul în cadrul grupului (adică , t) , cât și cu restricționarea intrării în funcție (a) , de exemplu prin cerința unei calificări , militare sau de altă natură (religioase), a candidatului și , în plus (atunci când există această calificare), prin dreptul de împrumut al celei mai calificate și calificate persoane . Acesta este cazul unui organism militar sau administrativ .**

Însușirea de către cnée dr . (t fermi d . impôt*, în; ticidicr), vânzarea sau vânzarea era cunoscută în Occident , mai mult în Orient și în India; în Antichitate , concesiunea de „fonduri" preoțești prin vânzare la licitație nu era rară. Scopul concesiunii era în parte un scop pur imediat al politicii financiare (în special, nevoile stringente rezultate din cheltuielile de război), în parte un scop al tehnicii financiare (securitatea unei

(venituri bugetare fixe). Cel al guvernului și al statului a venit, primul ordin IMPORTANT **, chiar și în general, a fost crearea unui sistem bugetar fix.**

Prin gajare, încă se juca un rol important în Franța secolului AL XVII- **lea în situația juriștilor (parlamentelor); însușirea prin cumpărare (reglementată) a posturilor de ofițer, în limba engleză, până în secolul al XIX-lea. În Evul Mediu, privilegiul, ca omologare a imigrației, ca mijloc sau mijloace de recrutare pentru serviciul politic , era comun și în Occident.**

[136] § 8. *Continuare.*

Funcționarul patrimonial își poate primi pensia de subzistență :

a) Din interviul său la masa domnului;

¿) Despre remunerația (în special în natură) provenită din rezervele* în bunuri și bani ale domnului;

(c) De pe un teritoriu suzeran;

J) Posibilitățile de însușire a chiriilor, impozitelor sau taxelor;

e) Al unui feud.

Formele de subzistență de la *b* la J vor fi numite „beneficii ” atunci când sunt acordate și reînnoite într-un mod tradițional care determină volumul *(b* și *e)* sau dieceza (*d)* *și* când sunt însușite individual și nu pe cale succesiunii ; cu toate acestea , existența unei înzestrari a direcției administrative stabilite în principiu în această formă. Cu toate acestea, poate exista o avansare în funcție de c sau anumite servicii obiectiv măsurabile și calificarea unui ordin și, în consecință, poate fi necesară onoarea apartenenței la acest ordin.

1 (Despre conceptul de „ ordine ” [S7, civ., cap. IV.] .

Vom numi feude însușirea puterilor senioriale atunci când acestea sunt acordate, în principal individului calificat, în virtutea unui contract și *când* drepturile și îndatoririle reciproce sunt orientate în principal către o concepție a onoarei de ordin convențional și, de fapt, *militaristă* . Vom numi *feude* existența unei direcții administrative.01 prevăzută în principal cu feude.

Feudele și beneficiile militare se întrepătrund adesea fără ca cineva să poată discerne acest lucru (vezi despre acest subiect dixeus -ion despre ordin, cap. 4).

În cazul Jet c, uneori în primul caz, titularul , prin apropriere , al puterilor senioriale se confruntă cu cheltuielile de administrare , eventual cedează echipamente, așa cum s - a indicat deja, prin mijloace trase din ben hcc sau t . Propria sa relație de administrare cu supușii poate atunci să capete caracter patrimonial (fie transmisă prin ereditate, fie alienabilă, partajabilă prin succesiune).

1. Răspunsul la capul domnului , la porunca sa , a fost prima formă numită mai bună pentru servitori decât pentru funcționari domestici, preoți și tot felul de daruri patrimoniale (deoarece se completează sensul: ...<ur:..ux). Rasa mai mare sau mai mică de boom **, cea mai veche formă de organizare rustică (deși a apărut acum și după aceea) avea foarte adesea un caracter misterios de serviciu comunitar . Gestiunea istorică a orașului [Konrumhaushalls *-K]* an'v:anr.:4|. constipația progresivă a mesei cenzuratului (sau a templului, a catedralei) și recuperarea acestor mijloace de subzistență prin prestare sau o transformare în**

și este întotdeauna considerat dezirabil, dar era regula atunci când se întemeia o familie personală. Moșiile în tradiția preoților, îndepărtate treptat din temple , și cea a funcționarilor publici au fost, în Orientul Mijlociu, forma originală de subzistență pentru funcționarii publici. Aceste pământuri au existat și în China, India și, într-o mare măsură, în Occident. În tot Orientul, încă din perioada de apogeu a antievreiești, precum și în Evul Mediu german , împotriva prevederii servituții militare, găsim pământ suzeran ca mijloc de subzistență pentru miniștri, funcționari de curte , servitori și alții. Venitul sipahiilor turci, la fel ca cel al samurailor japonezi și al multor miniștri și cavaleri de același tip, este - conform terminologiei noastre - „ profit ”, nu „feud”, așa cum vom discuta mai târziu . Acesta poate fi constituit atât din anumite rente funciare, cât și din primirea de feude ale unei circumscripții electorale. În acest ultim caz, acestea sunt în general, dacă nu ñecc iremer t. lu. la însușirea de. puteri seculare sau au c< Jle-ei pentru coruéi|ence. Vom discuta mai târziu conceptul de „feuf” în raport cu cel de < 1 t..t • ("S'taafj". Obiectul feudului poate fi atât o teritorie •ncuri de (adică o dominație patrimonială), cât și una dintre cele mai variate forme de rente sau impozite.

2. Posibilitățile adecvate pentru colectarea chiriilor, impozitelor și taxelor sunt foarte extinse; acestea iau forma profiturilor și feudelor de tot felul și o formă autonomă foarte dezvoltată, în special în India : colectarea veniturilor în schimbul înrolării contingentelor militare* și a plății costurilor de administrare.

§ 9. *[j dominația unui ordin.*

Dominația patrimonială , în special dominația patrimonială a unui ordin, de tip pur, consideră toată puterea savantului și dreptul său economic [137] ca o chestiune de oportunitate economică privată care a fost însușită. Aceasta nu exclude faptul că o modifică calitativ . În special prin însușirea doar a uneia dintre ele, ca principal sau a unei forme deosebit de reglementate. Și prin considerarea însușirii puterii judecătorești sau militare ca bază juridică a poziției, privilegiate printr-un ordin, a titularului lor, în ceea ce privește însușirea oportunității economice (domestice , furtive sau portuare); apoi prin delimitarea acesteia din urmă , conform denumirii de însușire, pe cele care au în principal 5 dar nu numai 9 din 10, care au preluat cip . exinipatrimonialc» („island"). În scopurile noastre, Lutul de comidă ter trebuie să determine prin principiu dreptul*. . . unaux și . c-mi care sunt atașate la acesta >, că ¡H că în x >el conținutul, este la fel de mult de întâmplare privată*.

De aceea, von Brlow *(1944*) a subliniat că însușirea suveranității judiciare este considerată separat, că aceasta este sursa domniei private a ordinii și că, în general, nu se poate determina caracterul pur militar sau pur juridic al grupului politic. Cu toate acestea, pentru faptul că puterea judiciară și alte legi au *coexistat* inițial din punct de vedere politic , ea pare a fi doar , dintr - un motiv , o formă de dominație patrimonială. Se știe că conceptul de dominație patrimonială provine (într- o formulare eronată) din transformarea științei politice. Într -un stat „ patnom" de tip „nul" este evident că marea putere nu a existat niciodată din punct de vedere istoric.

4. Vom aplica *printr- un ordin* situația conform căreia dintre membrii facultății , care, în ordinea lor, sunt privilegiați prin însușirea unei uzuri senioriale create prin compromis cu stăpânul unei reglementări politice sau administrative (sau a ambelor) , sau a unei implementări administrative concrete , sau a unor reguli de guvernare și , în mod normal, să exercite, uneori cu propria lor direcție administrativă, o putere de comandă proprie.

t. Cele 1 ;t < .c aceleași cu* str r * neprivilegiați •. c* pentru ordinea lor (țara* n») sunt o. tx< . îi atragem pe r* către ; puterea nu schimbă nimic » conceptul Deoarece este dreptul propriu al*privilegiat» care, de obicei, este decisiv. Absența oricărui strat privilegiat « de către ■ în sau ire r rmr» ar crea un alt tip.

[2] * T- pr nu este total; nt este vc pp că în Oc «. i ent. Nici ." p a-1 ron*, plus» mai târziu al caracterului său .-.-.t; p; și cif.que și sn sau 7.ne.

3. Neu ,fr ' tion adminiitratnc proprie ordinului n'cu.t pa* la rê 'etn/ralc; 3ccomp.i,;r.tc d o putere de 1 ;;un..r.dcmc:.t pro pre, ea a devenit: ¡'excepuon.

§ ga, La d tnination IraJtlionnfllt fl L/coni :iit.

O dominație tradițională acționează în primul rând asupra tipului economic. Pentru o anumită întărire a spiritului tradițional, acestea sunt înainte de toate DOMINAȚIA gerontocratică și dominația patriarhală pură CARE , NEBAZÂNDU -se pe nicio direcție administrativă (beneficii PENTRU deținătorul puterii opus socialiștilor) a grupului, sunt, în VALIDITATEA propriei legitimități, determinate de menținerea tradiției în toate aspectele.

Mai mult , acțiunea asupra economiei este orientată: „eu

1) După tipul de sfârșit; începutul grupării dominației (cap. ip. tr, §3»). . .

, ... L

Ix: patrimonial: .eu pot, .1 < în ceea ce privește, să iau asupra. Aici ignițională cele mai diverse. Dar sunt în orice caz tipice:

a) *Motivul* este ACOPERIREA totală sau parțială în natură, și liturgică , a nevoilor esențiale (onorarii în natură și corvée). În acest caz, relațiile economice sunt strâns legate de tradiție, dezvoltarea pieței este împiedicată, utilizarea banilor și a unei monede esențial în natură și orientate spre consum, apariția capitalului este imposibilă;

b) Acoperirea Iksoi ESTE o ordine privilegiată, care apropie , prin efectele sale, de cazul precedent, de care este legată. Aici , dezvoltarea pieței, chiar dacă nu este neapărat în aceeași măsură, este limitată de [13 -| Contribuția în monedă turcească, prejudiciabilă „ PUTERII de cumpărare”, a proprietății funciare și a CAPACITĂȚII DE producție a economiilor individuale în scopul grupului de dominație.

Sau patrinioni.ih .me poate fi:

c) Monopolist, cu o acoperire a nevoilor parțial prin economisire a profitului, parțial prin impozite, parțial prin taxe . În acest CAZ, dezvoltarea pieței este mai mult sau mai puțin limitată de impozite sau irațională, în funcție de tipul de monopol, cea mai mare șansă de profit fiind în mâinile deținătorului puterii și ale conducerii SALE administrative; dezvoltarea capitalismului este, în consecință:

a) Fie imediat împiedicat, în cazul autogestionării complete a administrației,

3) Substanță deturnată către capitalismul cu orientare politică (clup. tl, § 31), în cazul în care există ca reg c* financiar* .A ferma fiscală , construcția sau achiziționarea de bunuri și constituirea capitalului armatei sau administrației.

Economia financiară a patrimoniului și în special a surorilor acționează într-un mod irațional , chiar și acolo unde sunt monetare.

HS

r *a)* Prin coexistența :

a) supunerea la tradiție în ceea ce privește modul și volumul sursei directe de impozitare și

fi) libertate totală și, în consecință , arbitrar, în modul și volumul (a) impozitului, (/») impozitului și (c) al formării monopolului. În orice caz, toate acestea există în principiu și , de fapt , din punct de vedere istoric, în special *a* (în conformitate cu principiul „ activității precare” (.' *fl:..- e* -An.') a „lordului și conducerii”), deși într- un mod foarte variabil *e.*

b) Pentru a raționaliza economia, însă, în general, nu există posibilitatea de a calcula cu precizie nu doar costurile, ci și gradul de libertate a achiziției private.

r) Desigur, în cazuri particulare, patrimoniul natural poate acționa într-un mod adaptat prin administrarea planificată a capacității de exploatare și prin crearea rațională a monopolului. Dar este o problemă determinată de condiții particulare , istorice, care se întâlnesc parțial în Occident.

În relația /w&i.v</»-x *dintre ordinele [itàndùche Cmaltenttilun(],* politica financiară prezintă această caracteristică de a impune taxe fixate prin compromis și acest fapt calculabil de a suprima sau cel puțin de a limita puternic arbitrariul domnului în crearea de impozite și în special pe cel al monopolului. În ce măsură politica financiară materială accelerează sau încetinește economia rațională depinde de tipul de strat social care domină situația de cumpărare, în special : acest strat este) feudal; ',) patrician.

Predominanța primei , în virtutea structurii patrimoniale predominante în mod normal a drepturilor suverane acordate în principiu, este strict limitată sau, intenționat , complet restrânsă, în scopul puterii politice, al libertății de profit și al dezvoltării pieței ; predominanța celei de-a doua poate acționa invers.

r. Această afirmație este nulă aici, deoarece am examinat întrebarea mai detaliat în cele mai diferite contexte .

2. Exemple :

Pentru cazul *a (aikat):* **Egiptul și India antică ;**

Pentru ci. *b* **: teritoriul considerabil al lumii elenice, Imperiul Roman târziu , China, Imperiul indo-arab, o comunitate hutumană și Statul Nordului ;**

Pentru »a. ex: imperiul lui Ptolemeu, Bv.-.mcc (în parte); al unui gen *.tre , dominația »1* -, Stuart.,

În cazul *acesta* **: statul p tri: .or.iaux occidentals din vremea „ despotului luminat ” (în special războiul).**

-) patrimonialismul normal nu numai că provoacă întârzieri economiei raționale prin politica sa financiară, ci și mai ales prin caracterul general al administrării sale . În special :

* û) • - r - jena pe care o reprezintă discursul tradițional al reprezentării ■ FORMALĂ : nici rațională, nici garantată durata lor , prin urmare calculabilă în ceea ce privește domeniul lor de aplicare economic și utilizarea lor;

/») Sunt absența tipică a unei direcții oficiale speciale a funcționarului public .

După cum vom vedea, apariția unei astfel de direcții în modelul multifațetat occidental a provenit din această idee. Doar cele care existau acolo și este determinată, mai presus de toate, de surse complet diferite .

c) Prin vastul domeniu de influență materială și favoritismul pur personal al domnului și al direcției administrative, prin care vânzarea finală (care nu este decât degenerarea dreptului de impozitare nereglementată și relativ nesemnificativă pentru că practic calculabilă) ar avea o anumită importanță - dacă ar reprezenta o mărime stabilă și nu, dimpotrivă , un actor schimbător în funcție de poziția funcționarului . Dacă predomină cota de sarcină , funcționarul este imediat condamnat să -și amortizeze capitalul investit prin orice mijloace de extorcare , ceea ce intră din nou într- o situație foarte irațională ;

tendința , inerentă fiecărei patrii și fiecărei societăți naționale , care provine din lipsirea legitimității și din interesul de a- i satisface pe cei care au dominat, către reglementarea economiei orientată într-o direcție „materială” a idealurilor „culturale”, „utilitare”, etico-sociale sau materiale” - în consecință, ruptura raționalității sale formale orientate spre dreptul pozitiv. Această acțiune este mai decisivă decât cea a patrimoniului orientat într-o direcție hierogratică, decât cea a societății pure care acționează mai mult decât într - o direcție non-arbitrară .

Din toate aceste motive , dominația puterii, patrimoniile normale , se împodobesc cu un conținut mai bogat : * '

a) Ix? capital! - stradă comercială;

b) A 19-a capitală! fermă de impozite, de concepție și cumpărare de sarcini;

c) Ix: capitalismul „fo irnisj asupra” statului și sfârșitul războaielor;

</) Ix: acolo unde este cazul, capitalul plantațiilor și capitalul colonial . Pe de altă parte, nu a fost vorba de crearea întreprinderii cu profit, cu capital fix și o organizare rațională a muncii libere , care, fiind orientată către consumatorul ilicit, privat , este forma cea mai sensibilă la iraționalitățile justiției , administrației și impozitării care perturbă ...

de calcul. *J*

, adevărat doar atunci când concernul patrimonial recurge, pentru interesul său personal , financiar și public , la o administrație rațională și la un funcționar public specializat . Pentru aceasta este necesar să se realizeze următoarele : (a) o instruire , (b) o motivație puternică, în general o concurență acerbă *între* mai multe persoane.

pouvoir» patritnonutix p*rtick dyr- Licuncr.u,
li«cummin'^' <k' MH»«mnw wu<i<,, du .... HnancUr.

... eu. ... ...foarte modern. Nu este un scriitor de cărți .
1. The «pua ■ ■■■<■ 'P,,jenl.in, a.linim.ti.. d'une inane << *tr* >u- u.Au.m -rv.ilen" W < ||
.■<•,<
'einem ralwnnel.ey?' lbl „ („ tc mp,Inique,
purici. .1.,.... .... v-UI '...le, -Ten > .
m ',,'±,'r iXn'cm- '■ dé. cerneală..',. d'.e. .... n>n. Mu.,
,,»nanee .lu P<"‘" r df 1 un «n. li. .1 e. „uhu... p.rmi
ïÂ^eîëmm pLAnùimùix .... t. I.ud. .... < eu"
.,,r le <..mmem ..r.-il».n■ .p- •• J
....icoii^. (.1. P'»- 7t -^5' u I , . . ' r BU 7 in t
Quelle« furent orientée» ver 3 l< i no ■'<">-« ,s .
..mp!”' imi kn prmlui.i 'k. eon.hu.Hi. uè. t.vm.bl» ■ Ù Aue .. .in... .u

originea tuturor. mitra. Un grup politic al pământului jur viitorul formal: canalul unei străzi pr în direcția lor mlrnin^lrMivr (^nt toate» jurutei, Ime* și ctrxrnUt ♦). Nmn pmlenun p*rk »mie de b » >u.<.c a acestei dezvoltări și a *on »; .port..nce; «predente» ucvfmcnt

provisoirement suffire.

4. DOMINAREA IA CHAH MATIQtfll

DOMINAI ION CIUM MATÎQUK

x 10. ***D ■■minaitait carismatic.***

Vom numi *chum:* calitatea extraordinară (determinată inițial într-un mod magic atât printre profeți* și Igcs, «nq :utc* și jurist», cât și printre conducătorii poporului* chi-cur și h. h> ro* j-rricr») a unui personaj , care este, ca să spunem așa, înzestrat cu putere sau cu caracteristici supranaturale* sau supraomenești, sau cel puțin în afara vieții de zi cu zi, inaccesibil muritorilor de rând*; sau care este considerat și trimis de Dumnezeu sau ca exemplu și, în acest fel, considerat și ca lider [/ u/ircrj]. Desigur, în realitate, este complet irelevant modul în care calitatea leului ar trebui privită pe plan „obiectiv", dintr-un punct de vedere etic, estetic sau de altă natură; ceea ce contează este doar modul în care aceștia îi consideră de fapt pe cei dominați de leu .

Carisma unui „războinic furios" (aparent atribuită în mod greșit atacului maniacal în care se angajează folosind anumite p>iam*; Bizanțul, în Evul Timpuriu, deținea un titan printre mai mulți indivizi înzestrați cu carisma unui călugăr - ghicitor de către un instrumentist sau picrrc), cea a unui șaman (dar care, în realitate pură, atacul politic al «epicului» era considerat o condiție prealabilă pentru extaz), cea a fondatorului Mormonului (care era un tip non-tipic și, cu siguranță, un tip rafinat de cristianie), 1. Include un hilarion co-autor al unui Kurt Eisner, abandonat "în mod creativ" (deși era un om de afaceri). lier-, t int c<»ni- deré* de sociologie într-un context sociologic neutru [Hrr//rri< A<>-t • i.' 1 '), într-un mod destul de identic cu caracterul eroilor, <b *profeților*, al celor mai mari » se află într-o comunitate lăudată de 1 ițiune.

1. *Recunoașterea* de către cei dominați, recunoscuți în mod străvechi, garantată prin confirmarea (inițial, întotdeauna de către explicat) a abandonării față de revelație, verificarea adevărului, continuarea în ea, numele liderului, decide validitatea carismei. Nu este (al carismei autentice) fundamentul moștenirii, ci unul pentru cei care sunt aleși, în virtutea chemării și confirmării Ikhi-ului , să recunoască această calitate. „Recunoaște-mă" care sunt. În mod logic, un om complet personal, plin de credință, născut fie de mine, fie de spiritualitate și al idolului.

Fața nu are nicio considerație. Niciun rege nu este încoronat, niciun duce în *rim '>, NICIUN TR * .. adversarii, toți cei care se țin deoparte, sunt considerați doar neloiali: oricine nu ia parte la o expediție militară care implică un lider, în rândurile unei trupe recrutate oficial de voluntari, ar fi anihilat prin vot unanim.

bifa pare a fi trucat <fc dumnezeul tău, .le-.. r .i .n« n -•.că. u „r . ¡ni. -, »nce l.cr.uque, •.. » uecé. îl re .te de două ori mai precis. •>. mai presus de toate, w rwrnMWM «MM ,<

p. brută ./ A«.«. «»> >■"■>;
Ritul creștin ... acela al harului divin. Acesta este „numele unui rit creștin unificat al harului divin ” .

Un • disprețuitor * învățat chiar și printre » antici » nu » ffrrmanique ». 11^ în vi frecvent din aceeași cruce, » p^plr * a spus * pnmilif ». În (lună, h qu.hm.Hion tl.an.mUique 0 pe modUo e dan * le » en » .Inrr.m Hique h < r « di- turc dacă § il) « h > monarhul era M că orice nenorocire, de orice natură ar fi, nu se limitează la nenorocirea unui om sau la o inundație. Nu voi tolera un dezastru astronomic etc., care ÎL obligă să facă penitență publică. Acum se dedică puterii divine . Și că, atunci, nu poseda harisma virtuții (cea determinată în legea divină) cerută de spiritul Cerului și că, în consecință , nu era fiul lui Dumnezeu .

3. Grupul de dominație este o comunitate emoțională . Conducerea administrativă a „conducătorului carismatic ” nu este un „ lider național ”, cel puțin nu un serviciu public cu pregătire specializată. Nu este aleasă pe baza unui ordin sau a dependenței domestice sau personale; dimpotrivă, este aleasă pe baza caracterului charismatic al „profetului”; „prințul războiului” corespunde „ partenerului ”, „ liderului ” în general , „omul de încredere ” . Nu există nici „numire”, nici „demitere”, nici „ carieră”, nici „ avansare”: doar o chemare, conform inspirației liderului , bazată pe calificarea carismatică a celui chemat . Nicio „ ierarhie”, nicio intervenție musculară a liderului, nicio eventuală intervenție la cerere în caz de insultă. Lipsa, generală sau particulară, a direcției administrative trage într-o direcție de „<-• sarcină”. Nicio „ districție de funcție ” , nici „competență”, dar nici însușirea de puteri de funcție de către un „privilegiat”. Dimpotrivă , există (dacă există) doar limite. Obiectivul teritorial al domnului și misiunea. Niciun tratament sau beneficiu, dar domnul sau susținătorii trăiesc (în principal) cu domnul într-o dragoste sau camaraderie imuabilă datorită patronajului . Nu există o autoritate stabilită , ci numai în limitele serviciului domnului și ale propriei carități, nu există mandate în scopuri caritabile . Nu există nicio reglementare, niciun statut juridic , niciun tratat și, prin urmare, nicio invenție a sistemului judiciar care să se refere la acesta , nicio directivă sau vreun decret de lege • rxntic »<■'.• al precedentelor tradiționale. Dimpotrivă,» rr.:' «x jurid quev actuc.. • sc fac formularea cazurilor de luat în considerare; .1 numai originea* judecata lui Dumnezeu și revelația* sunt decisive. Din punct de vedere material, acest principiu este valabil pentru toată dominația, autentic cristi* pic*: « ' <*t la sută, vă spun . » Profet autentic, au-*.1 deși U vh f «the

... autentic fC , pe care fiecare lider autentic, într-un mod generic, îl ia, îl trimite din nou la ordine; în cn. primitiv al caracterelor nc, acesta lui Heu în virtutea revelației , oracolului, imparației sau a unei voințe de transformare concretă, recunoscută pentru originea sa de către comunitatea de credință, de apărare, de partid sau alta. Recunoașterea este în conformitate cu datoria. În măsura sau, unei injuncții, o injuncție concurentă se opune prin revendicarea unei valori carismatice, va exista o luptă între lideri a căror unue va depinde, în ultimă instanță, doar de un mijloc magic sau de o recunoaștere (în conformitate cu datoria) a comunității; luptă în care, dintre toate locurile, nimic nu poate intra în joc, pe de o parte, decât dreptatea, pe de altă parte, decât nedreptatea, dreptatea trebuie și'

Dominația carismatică , așa cum este extraordinară *[. egg cr~ 1 alllu.'hchc],* se opune foarte clar atât dominației raționale, birocratice în special, cât și dominației tradiționale , în special patriarhală și patrimonială, sau cea a unui ordin; acestea din urmă sunt forme *cotidiene* , *specifice* de dominație; dominația carismatică (autentică) este opusul . Dominația birocratică este specific rațională în sensul că este citită conform unor reguli analizabile discursiv ; dominația carismatică este specific rațională în sensul că este liberă de reguli. Dominația tradițională este legată de precedentele trecutului și , în această măsură, și de reguli. Dominația carismatică perturbă (în propriul său domeniu) trecutul și este , în acest sens, specific revoluționară. Nu recunoaște nicio însușire a puterilor senioriale prin tipul de posesie de bunuri, nici de către deținătorul puterii, nici de către puterea unui ordin. Dar este legitimă doar în măsura în care (și în măsura în care) carisma personală „valorează” în virtutea confirmării sale; găsește recunoaștere, este „utilizabilă” în rândul omului „încrezător” , al discipolului , al partizanului , cu excepția timpului pentru care este menită să dureze.

spunem blând, nu necesită comentarii, este valabil atât pentru deținătorul puterii caritabile pur „plebucale” („dominația geniului” din Napoli [i 42], care a făcut plebeii din regi și generali), cât și pentru profet sau eroul războinic .

4. Carisma pură este *transpusă* în mod specific *în* ironomie . Ea constituie sau apare ca fiind o „vocație” în sensul emfatic al termenului: ca o „misiune” sau o „sarcină” interioară. În tipul său pur, ea disprețuiește și respinge utilizarea economică a harului ca sursă de venit - care , cu siguranță, este adesea mai degrabă o revendicare decât o rășină. În niciun caz, carisma nu renunță la dobândirea și dobândirea, acolo unde este cazul, a profetului și a discipolului său. Războinicul și clientul primesc prada, deținătorul puterii plebiscitare sau liderul charismatic al partidului, mijloacele materiale ale puterii lor; primul, în plus, are nevoie de splendoarea materială a dominației sale pentru a-și satura privilegiul.

ce disprețuiesc cu toții - atâta timp cât persistă tipul autentic carismatic - este economia zilnică, tradițională sau rațională , realizarea de venituri regulate prin acțiuni economice continue îndreptate către acest scop. Formele tipice ale acoperirii carismatice a nevoilor sunt subzistența prin patronaj - prin patronaj la scară largă (donații, fundații, mită, bacșișuri mari) - sau cerșetorie, pe de o parte, și prada, extorcarea violentă sau (formal) pașnică, pe de altă parte . Acesta este, în ceea ce privește o economie rațională, un tip foarte „antieconomic " : refuzând orice compromis cu viața de zi cu zi, va putea doar să consimtă, cu totală indiferență interioară, să „ia cu sine", ca să spunem așa, un profit ocazional instabil. „ Rentalismul", ca formă de emancipare economică, poate - pentru multe tipuri - reprezenta fundamentul economic al existenței haotice. Dar acest lucru este greu de crezut pentru „revoluționarii " caritabili normali .

Reinterpretarea de către iezuiți a funcțiilor bisericești este o aplicare raționalizată a acestui principiu al „ ucenicilor ". Este clar că toți eroii asceticii , ai ordinelor cerșetoare și ai luptătorilor pentru credință fac parte din el. Aproape toți profeții au fost menținuți prin patronaj. Fraza Sfântului Pavel îndreptată împotriva paraliziei cerșetorilor : „ Cine nu muncește , să nu mănânce" nu poate trece în mod firesc drept o explicație a „ economiei " , ci doar a datoriei pe care o are cineva de a-și procura subzistența necesară „printr-o profesie accesorie": parabola cu adevărat carismatică a „ crinilor câmpului " nu era admisibilă în sensul ei literal, ci doar în ceea ce privește nepăsarea zilei de mâine. Pe de altă parte, este de conceput, în special printre discipolii artiști carismatici , că eliberarea de luptele economice prin limitarea apelurilor la sine, la cei care sunt „ independenți economic " (deci la rentieri) este regula (acesta este cazul, cel puțin la prima vedere, în cercul lui Stefan George).

5. Carisma este marea putere revoluționară a vremurilor dependente de tradiție. Spre deosebire de puterea la fel de revoluționară a „ rațiunii ", care acționează fie direct din exterior prin schimbarea condițiilor și problemelor vieții și, prin urmare, indirect a poziției adoptate față de acestea, fie și prin intelectualizare, carisma poate consta într-o transformare din interior. Născută din necesitate sau entuziasm, aceasta înseamnă, în general , o schimbare a direcției opiniei și a faptelor , o orientare complet nouă față de toate pozițiile particulare ale vieții și față de „ lume". În vremurile preraționaliste , tradiția și carisma împărtășesc aproape toate orientările acțiunii.

§ il. *Revulinizarea cadrului și a jetului fjfrti.*

În forma sa autentică, organizația națională caritabilă are un caracter specific extraordinar și prezintă o relație socială strict personală, cu o calitate a valorii intrinseci și confirmarea acesteia. Aceasta nu este efemeră, ci capătă caracterul unei relații durabile : o „comunitate” de tovarăși de credință , [11j] războinici sau discipoli , un grup de partid *[Parttivfrband],* sau grupare politică sau liberală . Dominația carismatică , care există , ca să spunem așa, în puritatea tipului ideal, *doar* Este ea adusă, în esență, să - și schimbe caracterul: este tradițională sau raționalizată (legalizată), sau ambele în același timp , din puncte de vedere diferite ? Motivele care duc la aceasta sunt următoarele :

(a) Idealul sau interesul material al discipolilor: permanența și renașterea continuă a comunității;

l>) Interesul ideal și material, chiar mai puternic, acela al direcției administrative : clientelă *,* discipoli, oameni și membri ai partidului etc., ai

(a) să continue existența relației;

3) să o urmărească în așa fel încât poziția potrivită să fie stabilită, ideal și material, pe o fundație zilnică durabilă: restabilirea externă a existenței familiei, sau chiar a existenței satisfacțiilor, în locul unor „misiuni” desprinse din această lume, străine* familiei și economiei.

Aceste interese devin de obicei reale - în cazul apariției persoanei purtătorului de caritate, în problema *acțiunii incendiare* care apare atunci. Modul în care aceasta este rezolvată - când este rezolvată și, în consecință, când angajamentul în sine apare (sau apare pentru prima dată) - este determinat de natura ansamblului relațiilor sociale.

Următoarele moduri de rezolvare corespund

acest

ei probleme: "1

f) Căutarea unui nou individ purtător de carismă, calificat ca deținător al puterii în sine.

Tipul 1 aproape pur: căutarea noului*. către Dalai Lama (un copil care trebuie să se nască ... conform semnelor distinctive ale întrupării divinului, într-un mod destul de similar cu căutarea bouului Apis).

Legitimitatea noului purtător al carității este , așadar, legată de semnele distinctive, deci de „ regulile” care creează o tradiție (tradiționalizare): revenim astfel la caracterul pur personal;

A) Revelație : oracol, judecata lui Dumnezeu sau altă tehnică de selecție. Legitimitatea purtătorului numelui derivă atunci din legitimitatea tehnicii (Icga'.i-.mon).

că Chofeti (judecătorii) uraeliților aveau acest caracter. Se spunea că vechiul oracol de război l-a desemnat pe Sül.

c) Desemnarea preotului de către cel care deținea carisma și recunoașterea acestuia de către comunitate .

bun foarte frecvent. Inițial, magistratura romană avea acest caracter (păstrat mai clar în atribuirea titlului de dictator și instituirea „iferrrv”).

Legitimitatea este apoi dobândită prin desemnare ;

</) Desemnarea „ lucrului ” de către conducerea administrativă calificată reprezintă eșecul și recunoașterea de către comunitate. În sensul său autentic , trebuie respinsă absolut interpretarea acestui mecanism ca o „alegere”, ca un „scrutin eliminatoriu” sau ca un „drept de a fi candidat la alegeri”. Nu este o alegere liberă, ci o alegere strict conformă cu datoria (tfrrn;* /'//o'Af/rm/b J; nu garantează o victorie . »1 Votez pentru majoritate, ci o <1 desemnare corectă [ncAf/jf], amestecul a ceea ce este potrivit, al purtătorului real al carismei pe care minoritatea însăși ar fi putut- o recunoaște pe bună dreptate . Unanimitatea este un postulat, repetarea erorii o datorie, persistența în eroare (H) o greșeală gravă , o alegere „rea”, o nedreptate (inițial cu caracter magic) care trebuie ispășită.

Desigur , legitimitatea apare atunci cu ușurință ca o legitimitate a dobândirii legale, obținută cu toate precauțiile și precizia și de cele mai multe ori legată de anumite formalități (intromsati 'ii etc.).

Aceasta este, de fapt, încoronarea originală a episcopului sau regelui de către clementă sau primul principe, cu aprobarea Constituției , și totodată originea multor prezbiterii antice din întreaga lume . Vom discuta mai târziu despre ideea de „alegere” care a rezultat din aceasta .

r) concepția că caritatea este o calitate a sângelui, adică este fixată într-un anumit timp, în special printre cele mai apropiate rude: caritatea nu *este* neapărat cea care joacă în favoarea însușirii dreptului, ci este adesea *eterogenă* ; altfel moștenitorul trebuie să fie de linie genealogică în familie folosind mijloacele menționate. sau p mt.i 4, A, *c, tl.*

Luptele singulare între frați există printre negri . În alte părți ale lumii, de exemplu, ordinea succesiunii (generația următoare) a fost stabilită astfel încât el nu poate întrerupe succesiunea cu spiritul strămoșilor săi. Dreptul de primogenitură sau desemnarea de către popor a succesiunii sunt foarte des respectate în Orient (de la „hinduși ” până la „ datoria” de a extermina toți candidații).

maison d'Osman).

Abia în Evul Mediu , cu excepția câtorva cazuri izolate, principiul dreptului de succesiune la putere prin ordinea primogeniturii a avut un impact semnificativ și , implicit , consolidarea grupurilor politice (evitând lupta dintre pretendenți ÎN CADRUL familiei caritabile) .

Credința nu se mai aplică atunci calităților carismatice personale, ci dobândirii legitime în virtutea ordinii ereditare (tradiție și legalizare). Conceptul de „ har divin ” și-a schimbat complet sensul și se aplică apoi domnului prin drept propriu, nedepinzând de recunoașterea celor pe care îi domină. 19: carisma personală poate lipsi cu desăvârșire.

Această categorie include monarhia ereditară, numeroasele hierocrații ereditare ale monarhiei ereditare și carisma monarhiei ereditare ca caracteristică distinctivă a rangului și calificării pentru feude și pentru hierocrațiile ereditare (vezi mai sus) .

/) Concepția că carisma este o calitate transmisă prin mijloace ritualice de la un purtător la alții sau că poate fi generată (inițial , magic) : obiecție la adresa carismei , în special a *carismei funcției [Amtschari* r.mj. Regalitatea în legitimitate nu mai privește persoana, ci calitățile dobândite și virtutea actului ritualic.

Cel mai important exemplu : carisma preotului, transmisă sau unsă prin ungere, consacrare sau impunerea mâinii, cea a regelui, transmisă prin ungere și încoronare. Caracterul indelebil semnifică separarea carismei de funcția de calitate a persoanei preotului . Prin acest fapt a dat naștere - de la donatism și montanism până la revoluția puritană (botezul) - la două constante („mercenarul” quaker este predicatorul înzestrat cu carisma acestei funcții).

§ 12. ***Suită.***

Interesele zilnice ale managementului administrativ sunt paralele cu rutinizarea carismei datorită constituției unei persoane de succes. Acesta este doar un *statut incipient* . și atâta timp cât domnul guvernează într- un mod cu adevărat extraordinar, conducerea administrativă poate trăi din patronaj , pradă sau venituri similare din domnie, în comun cu acest domn recunoscut prin credință și entuziasm. Doar un strat mic și entuziast de discipoli și susținători este dispus permanent și numai „ prin ideal ” să -și „facă” „ vocația” viața lor . [145] Masa discipolilor și susținătorilor vrea să- și facă viața (lungă) din „ vocația” lor din punct de vedere material și trebuie să facă acest lucru pentru a nu se pierde.

Din care rezultă că:

1) Rutinizarea carismei are loc și sub forma însușirii puterilor domnești și a șansei de profit de către partizani sau discipoli, conform regulilor recrutării lor ;

2) Această tradiționalizare sau legitimare (în funcție de existența sau inexistența unui statut rațional) poate admite diferite forme :

1. **Metoda autentică de recrutare este cea bazată pe carisma personală. Partidele sau disciplinele pot , în mod obișnuit , să stabilească standarde de recrutare , în special**

a) **standarde, educație;**

b) **standardele insulare puse la încercare .**

Carisma I/C poate fi doar „stârnită ” sau „ pusă la încercare”. Poate fi doar „predată ” sau „inculcată ”· ('''cpn/çr). Fiecare mod de selecție magică (magici, eroi) și fiecare noviciat aparțin acestei categorii de frunte *a* grupării direcției administrative ('-ur educația carismatică, vezi cap. iv). Numai novicele dovedit este admis la puterea seniorială . 19: Un lider carismatic autentic poate combate eficient aceste pretenții - nu succesorul său, cel puțin cel (§ rt, «/) care este încoronat de direcția administrativă.

Asceticismul rn u un și cel al războinicului din „ casa lui” homny aparțin acestui tip , aer. 1 că inițierea „tinerilor” și *clauza lui d ¿g*. Cel care nu a trecut testul *rămâne * „ femeie”, adică rămâne exclus din anul următor. [Gç/Xf */<]•

2. **Normele chimice se transformă ușor și brusc în norme tradiționale ale unui ordin (norme chimice ereditare). Aceasta asigură farmecul ereditar (§ ti , r) al liderului și caracterul directiei administrative , posibil chiar și faptul că partea respectivă prevalează ca regulă a alegerii și angajării . Principiul 0.c**

Carisma ereditară guvernează îndeaproape și complet un grup politic. De aici și însușirea puterilor senioriale, a proprietăților fictive, a profitului. Șansele de profit de toate felurile sunt ucise conform acestui principiu. Există tipul de putere familială *[Grichlrchtrntaiit]*. În care puterea și toate șansele sunt penalizate în mod tradițional. Capii de familie (geruntocrați sau patriarhi tradiționali, nelegitimați personal de un duce) reglementează exercitarea acesteia, care nu poate fi retrasă familiei lor. Acesta este genul de situație care determină rangul individului sau al familiei sale , numit rangul familiei carismatice ereditare, care determină pozițiile care îi revin .

Exemple principale: Japonia înainte de birocrație ; în mare măsură, de asemenea, China (prima familie veche) înainte de raționalizarea anumitor state ; India, în organizarea lui * ca te »; Rusia înainte de mcrtui /c/intro-o, mai târziu sub o altă formă; și, peste tot, fiecare • ordin » privilegiat prin „naștere” (despre acest punct, vezi <hap rv).

3. Conducerea administrativă poate determina, a adoptat pentru membrii săi , crearea și însușirea de situații individuale și oportunități de dobândire. Apoi apar, au avut, după tradiționalizare sau legalizare :

a) Profiturile Ix-s (îmbunătățire, vezi mai sus);

b) Biroul Ixs * [/bnt] (patrimonialitate și birocrație, vezi cidcstu»);

e) Feudul (feudalizare [vezi mai sus sau § 12 *b),* care au fost însușite, în locul subsistenței primitive pur acosmice , prin intermediul patronajului sau prin pradă.

Mai precis :

Cazul *a :*

a. Beneficiile cerșitului;

p. Beneficiile anuităților în natură ;

[146] y. Beneficii fiscale în bani;

8. Avantajele »portalei,

prin reglementarea mijloacelor de subzistență, la început strict de patronaj (7) sau strict de pradă (3, Y). * c!on nnc sau >'-' ni Prima ație financiară rațională .

Pentru x: buddhiime;

Pentru 3: profituri din orez, • lună și Japonia;

Pentru Y : domnesc, în tot Statul, cuceritori raționali ;

Pentru 8 : numeroase exemple peste tot, în special: clerul și cavalerii, dar și în India, puterea militară*.

Cazul *b:* Transformarea unei misiuni carismatice într- o „ ungere” poate fi influențată de patrimoniu sau de bursă. Aceasta

este regula generală; se întâlnește în Antichitate şi, în epoca modernă, în Occident, mai rar în alte părți (este, în orice CAZ, o excepție).

Cazul *c:*

a. Feude cu păstrarea caracterului funcției;

?. Însușirea totală a puterilor senioriale sub formă de feud.

Cele două cazuri sunt greu de separat. Orientarea către caracterul misional al funcției nu dispare ușor, nici măcar în Evul Mediu.

§ lia. *Sfârșit.* I

Presupunerea rutinizării este eliminarea caracterului iranian al economiei prezentate de carismă; este adaptarea la formele fiscale (financiare) de acoperire a nevoilor și la condițiile unei economii bazate pe taxe și impozite . „ Eii ” insulei misionare care recurg la improvizație se opun „ clerului”, membru interesat (cu „ participare ” , xAjno,-) al direcției administrative caritabile a practicii zilnice (preot al „ Bisericii ” emergente) ; „ autoritățile impozabile ” se opun vasalilor , prebendairei , funcționarilor politicii grupului emergent și , în cazul raționalității, ai „ Statului ” sau chiar „ funcționarului de partid”, angajat acum în locul „oamenilor de r' . Am încredere. E

u

Acest lucru este tipic pentru sectele hinduse și secta hindusă (vezi *US* II). Același lucru este valabil și pentru toate imperiile cuceritoare, care se bazează pe durata lor . Același lucru este valabil și pentru partide și alte formațiuni strict caritabile la origine.

Odată cu rutinarea , gruparea de dominație carismatică [1] Aceasta duce în mare măsură la forme de dominație zilnică { . -l/'/uer- I

herrichafl], patrimoniale (în special printr-un ordin) sau birocratice. Eu

Caracterul său primitiv , iriticuli rr, se manifestă în Aonncvr -ul condiției I

carismatic ereditar sau carismatic în funcție de beneficiari

de însușire, fie cea a „cignerului”, fie cea a conducerii I

administrativ — prin urmare, într -un tip de *¡rrHiy* care creează prerogativa deținătorului puterii . Un monarh este redus < prin harul lui Dumnezeu » I

nu este un „domin nelegiuit ; un patriarh sau un șeic; un J

nu este ministru sau funcționar . Mai detaliat Ele sunt din partea inferioară a acelei întrebări care deja „comandă ” [în englează.]

În general, rutina nu apare în aceeași luptă. La început, nu este posibil să uităm intențiile cunoscute ale Domnului cu privire la carisma, iar lupta dintre carisma funcțională sau caritatea ereditară , pe de o parte, și caritatea personală , pe de altă parte, este un fenomen istoric tipic .

x. Transformarea puterii de penitență (îndepărtarea păcatelor de moarte), a unei puteri aparținând doar persoanei martirului și a ascetului, într - o putere funcțională a jurământului și a preotului, are, de exemplu, influența conceptului roman de „ font tiori ”, care este mai rapid în Occident decât în Orient . Evoluția carismatică a liderilor împotriva creditorului charismatic sau împotriva celui de acțiune nu se regăsește în toate grupurile, fie că este vorba de Stat sau de uniune (tocmai în prezent). - Dar , cu cât dependențele interconectate ale economiei monetare se dezvoltă mai mult , cu atât mai puternică este proximitatea vieții de zi cu zi . de *dutop'c», și olu* este accentuată (x-î-7) tendința * la rout.n. în care

vc*t parte..al a' .rrr e și, ca regulă generală, * a triumfat rapid. Lechantmc c-.t le pher. m ne^j

nea inițială de » »religie (profetică) sau politică* (cotletqué- ' • , ...^ forță» a vieții de zi cu zi pe care H o domnește în rantc»), dar» acesta <cik ' '
<• .1 a..ur. .• « 1 »urtoul >!.•• qu'dle ;l pr.. un crcu re .le »> n-.e orice caz , această tendință este spre securitate și spre legitimarea U.
~ Există ... o inimă și o șansă economică a succesului său
Situația wci.dc a su» , ,.
nutriție și un „h nient” care împinge viața de zi cu zi a farmecului . Cel mai important factor (este constituit) de necesitatea obiectivă a adaptării reglementărilor și a direcției administrative la cerințele și condițiile zilnice ale administrației. Acestea fac parte în special din punctul de referință al unei tradiții administrative și jurisprudențiale necesare atât pentru direcția administrativă normală , cât și pentru cei dominați . În plus, orice reglementare a situațiilor pentru membrul „lircției” are o limită. În special, și mai presus de toate - vom discuta acest lucru mai târziu - adaptarea regulii neadministrative și a tuturor regulilor administrative la condițiile economice zilnice , acoperirea cheltuielilor prin pradă, contribuție, donație . Ospitalitatea așa cum există în stadiul războiului, carisma războiului și creștinismul profetic nu constituie un instrument puternic pentru o administrație zilnică durabilă.
L 3. Rouimr.ation nu rezumă problema „sugerii ” acesteia. Este chiar departe de a fi așa. Problema principală este pasul dintre direcția și principiile administrative carismatice și controlul și un principiu administrativ cotidian . Problema centrală se referă la direcționarea noului carismatic, a stăpânului însuși și a legitimității sale . Spre deosebire de problema pasului de reglementare și a unei direcții administrative tradiționale sau legale, aceasta face apel la concepții particulare, caracteristice , care includ problema doar pentru că sunt mai importante. I. - Cele mai importante dintre acestea sunt desemnarea succesorului și carisma ereditară .

4. Roma, așa cum am văzut deja, este exemplul istoric privilegiat al desemnării succesorului deținătorului Sharrnatrque, citit pentru a vedea el însuși . la fel. Pentru *rr\,* aceasta rezultă din tradiție ; în ceea ce privește numirea dictatorului, a co-prințului și a succesorului prințului , aceasta este ferm stabilită în perioada istorică; metoda de numire a înalților funcționari în timpul *Imperiului* arată clar că, din nou, desemnarea succesorului de către liderul militar a rămas sau a fost supusă recunoașterii de către cetățeni . Examinarea candidaților și excluderea lor , de origine în mod vădit independentă, de către magistratul în funcție aduce la lumină soluția.

5. IA'î exemples les plus importants de »h ignation »lu 'uccc-.-cur par 1* I clientèle charismatique »ont la nomination des évéque» — en p irtii ulier celle du pape, a ¡'origine, — déni ¡¡nés p r le clergé et reconnus par la mmunauté, et (comme l . Stutx l'a rendue vr 11 .crnblvde) l'élection [/vio -.»l du roi d'Allemagne, transformée par la suite, à l'exemple «le la n rnination «le» éveques, en désignation par ccrt in* princes et r < >nn . nce par le • peuple » (en arm» De» former analog.u . »c rcncor.tr» rit très souvent

6. L Inilc a été le paya cl; .¡que du charisme héréditaire. A ce. li-ci étaient étroitement lue» toute, les qualité * profe >on:. île-, en particulier toutes le» quaiitication. d autorité, ainai que la situation tic sciim[riir]- La prétenti n aux fiefs nantis des droits seigneuriaux était att tchéc A 1 appartenance À la tamwlc royale, les fiefs étant demandés en concession aux plus ancien» des famides.

Toate funcțiile erau ereditare , cu excepția celei considerabil de importante și influente de guru (director al sufletului), șef al relațiilor publice din sat (preot, bărbier, spălător, paznic etc.). Clienta Inès în diviziunea ereditară , fondarea unei secte însemna întemeierea unei ierarhii interdependente . El râdea de asta în taoismul chinezesc . Eu însumi, în taoismul japonez (înainte de apariția sistemului patrimonial funcțional), am introdus exemplul chinezesc, care a dus la improvizație *și* federație , diviziunea socială avea un caracter ereditar pur caritabil (mai multe informații înainte , într- un alt context; vom mai vorbi despre asta) .

Acest drept carismatic ereditar la poziții de „rigoare" s-a dezvoltat într-un mod similar în întreaga lume. Calificarea „nu în virtutea originii " a înlocuit calificarea în virtutea unor calități personale înalte . Peste tot, acest fenomen se bazează pe dezvoltarea condiției nașterii [*Gflmrti* - rM»!./] ; în nobil -.c ron , deși , ri pe I • itr, în conceptul de *îtirpj regia* al germanilor ... și în Evul Mediu târziu , și din nou în pedigree -ul modern al noii aristocrații americane - de regulă , ¡ 1 sau „ aclimatizează * diferențierea • bazată pe condiție • (dacă o.</ih / ij (vezi „ i v.oti").

[148] *Relația cu F. Cor. United :* Rularea lui <haram c.1 csenticl - lemnl identică cu adaptarea la condițiile de <mumie, această putere care acționează de la o dimineață la alta și continuă în viața de zi cu zi . Economia este acolo directoare și nu dirijată . 19. Într -un sens mai larg , transformarea caritabilă ereditară a < ch »1 maticii funcției servește în același timp ca mijloc de *legitimare.* a pozițiilor existente sau dobândite . În special , atașamentul față de clasa ereditară - pe lângă ideologia loialității, care cu siguranță nu este indiferentă - este condiționat de considerația că orice poziție ereditară , statut dobândit , este zdruncinat din momentul în care subjugarea internă , caracterul acru al succesiunii la tron, este suprimat; prin urmare, un astfel de atașament este mai potrivit clasei posesoare decât proletariatului.

În rest, nimic general nu se poate spune (și care să aibă, în același timp, un conținut obiectiv și o anumită valoare) despre relațiile posibilităților discrete de adaptare la economic : acest lucru trebuie rezervat unei reflecții particulare . Improvizația, feudalizarea și însușirea carismatică ereditară a oportunităților de tot felul își pot exercita , în orice caz , acțiunile creatoare asupra evoluției carismei în același timp cu cea a condițiilor inițiale ale perimenialismului și birocrației și , prin aceasta, asupra economiei. Acțiunea carismei , ca regulă generală , puternic revoluționară în domeniul economic , la început adesea distructivă prin orientarea sa nouă și „ fără presupoziții " , apoi se transformă în opusul său.

La vremea sa, va fi vorba despre economia în revoluții (chari * -lacks) ; rolul său acolo este extrem de variat.

6. i \ H otnt irA

§ 125. *¡ 4 în lihtr — / r i!f jirft.*

Este necesar să se abordeze ultimul caz citat în L* | t-. 1 (< ' 0 In { deoarece se poate lua o trăsătură a unei teorii mai puțin specifice a dominației care se află la baza puterii mai degrabă decât a puterii autentice sau ereditare și care a avut o mare influență asupra frodei . Vom distinge ca formă pură feudalismul beneficiilor . Nu vom trata aici nicio altă formă de concesiune de terenuri în schimbul beneficiilor , pe care o putem numi „ o formă de proprietate ” și care ARE în realitate un caracter patrimonial (inintMenol). Se va observa că următoarea formă a diferitelor tipuri de proprietate (■*<»« r < lie.).

A \. Citirea implică întotdeauna* :

Însușirea * puterii senioriale * și a * drepturilor . 1 poate însuși ca feudă* t

(a) Numai prin putere proprie;

fi) Despre* drmt* privind gruparea, dar* <• mormqur* (b- la) exclusBernent;

y) Să poată comanda grupul (vezi și BB,//).

Constituirea în fief se realizează printr- un contract SUB formă de prestări de servicii care, de regulă , au *fost impozitate și* , în același timp , au natură administrativă. Într-un mod foarte specific , constituirea se realizează prin :

!>!>) De atunci înainte strict pe măduvă, pe durata vieții supraviețuitorului și a arendașului pe viață (va al) ;

ce) Pin . în \crtu a unui r< n.'rat, prin urmare JT.CC un om liber, care (în * k Ci* lie 1.1 rclati >n numit aici (■ » I l'.ti de tir!*)

</./) Posedă un anumit mod de viață într-un anumit ordin r
rwrqrj (chc* dcrc que).

rr) Ix contrat <lc fief n'c .t put litvc • aiTairc ♦ htbitixlk, m* * m “ nidation en un droit (librcm ni) mc;;al, qui a pour enmeque di 'rour; dc/i./r/i.'é ri iprt que*,

(i.|G) «*) D .quel* iont se topește, aur PÀt*wrwr d'un «trJrc {rfu.iJmÀ] (clic.aîerc ¡uc) et

Da) Strict delimitat*.
„Pexul UPC-ului”

aaa) Feudele sunt restabilite printr-o putere specială . Această putere există numai în cazul ipotetic al diviziunii și al promulgării promisiunii solemne de fidelitate față de noul proprietar ;

bbb) Managementul ADMINISTRATIV al FIEFULUI redistribuirea locurilor vacante (/ *rihrzu* I< fie fa în integralitatea lor și »ni consideră fondul eo-nmc * de substanță al* membrului* sfârșitului c.

Am înțeles mai întâi că este vorba de o luptă între diferență și diferență , ceea ce a făcut ca procesul de creare să fie unul dintre cele mai importante aspecte ale societății .

BB. Administrarea fiefului (b Mi-dite de l*c|.' dan* - o realizare completă - pe care nu o putem îndoi - <d < rscr d un - o puritate >br. »lue că patrimoniul pur - »semnificativ epte

aa) Toată puterea domnului redusă la < lance* «slujirea existentă în virtutea jurământului «fidelitatea va- față de,

bb) Ix: gruparea politică este complet înlocuită de o relație de restricție : o relație de loialitate între ei și alții , între aceștia și proiectul lor - o investiție către rândul lor - și, în final , între acest ultim dintre supușii lor. Ix : -.-ij-m-ur poate pretinde doar loialitatea lui * c* merge către , * ix ci loialitatea numai a lor , etc.

«) Numai în cazul lui < Munir » poate domnul să retragă feudul de la vasalul său , acesta din urmă vava sa cur. etc. În plus, domnul se luptă împotriva vasului său de sperjur, cu ajutorul altuia sau cu ajutorul vasxcurilor sperjurului . Ceea ce implică faptul că unul sau mai mulți alții considerau ca fiind reali , de partea lor, Morne-ul tovarășului sau domnului lor în fața lui -m «igneur » . Nu se poate baza în niciun caz pe vaxa-.v-ut» de sperjur, cu excepția cazului în care se obține ca excepție , în xmx-infeudație, lupta domnului împotriva «uxcrainului» său (care a fost întotdeauna încercată, dar nu întotdeauna obținută).

<?</) Nu ESTE , conform -ucc ion dan* , arhia feudală a ordinii (rh.- .'mA) (//rrrrré.-. k a .S KArr.r^^Q. Dar* nu este nici un « cost« d m ' > me* » (/mr.m r- |, nici un »bicran -r. O măsură sau o judecată nu poate fi luată -té». și înainte de «P élit instance» există o regulă «pe-m n qm- », de p: M - dr • ' • tn

suprem ." și nu pra cormci ;cnt au apte; c * «a lu rarUur ■

Curtea Supremă poate crede: „Contractul nu este o farsă ” --------------------------- .

al titularului puterii judecătorești , n. »1 ceh ne : ; t en (la k ca* de obicei).

cr) Cei care, în țară , nu posedă drepturi patrimoniale sau de putere sau au un drept care este un drept al domnului și care sunt dependenți de acesta ...

Ei sunt supuși celor care *< nt inveiti* a unui feud sau a unui anumit feud acolo unde situația lor tradițională, în special condiția lor (.S.'midj), o cere sau o admite, cm. încă într-un nu me sau puterea * p- .car * de feud, militar", împotriva celor care sunt foarte puțin înarmați, obținerea de ion. Zicala: „Niciun pământ fără stăpânire" valorează la fel de mult împotriva unui lord* (coerciția serviciului) (Zx/Av) ca și împotriva unui nedeținător al unui feud. Acuitatea vechii puteri ?.. igncunal mm.. Ii..t asupra grupului- [4] este dogma, care aproape întotdeauna rtc, că aici puterea * domniile", în special cele judiciare, aparțin - cu-ncur fc -lai în »on place tic residence.

//) Puterile domesticite (puterile de a dispune de domenii, sclavi și nervi), drepturile asupra apei (taxe și impozite) și puterea de comandă asupra grupurilor (puterile judiciare, puterile de ban și de backban și, în consecință, puterea asupra oamenilor liberi) devin de fapt, toate trei într-un mod identic, obiectul exploatării feudului.

(150] Ca regulă generală, în perioada *de control a grupării,* nu există reglementări speciale.

În luna C singură, fieful pur al rentei și fieful teritorial erau chiar distincte ca nume. („acesta a fost p >* es* DAR Ag Mijlociu, în Vest, unde unul* nu se diviza „legat de celălalt* prin «tidul ordinului fil- *ftt»).* ; i] de care el* nu s-a atașat și prin multe pomu» particulare care nu sunt tratate aici.

puterii de comandă asupra unui grup se *realizează , de obicei, doar cu* numeroase nuanțe și consecințe , în funcție de tipul acestui drept de comandă acordat în f - f (vom discuta acest lucru mai departe). Ceea ce este important, ca regulă generală, este diferența de condiție [jfàxJûrA] dintre cineva care este înzestrat doar cu drepturi de natură pur fiscală *(* impozabil *)* și cineva care nu este înzestrat cu putere de comandă asupra grupului : suveranitate judiciară (în special jurisdicție penală) și suveranitate militară (cu drepturi de pavilion (/..-••tri-Ir/icn *I* în special).

În fieful de tip mai mult sau mai puțin pur, puterea moare! Aceasta este evident foarte precară, deoarece este redusă la voința deținătorului și, prin aceasta, la loialitatea personală a conducerii administrative care își însușește fieful și care se găsește legată de autoritatea deținătorului . x. Prin urmare, lupta dintre 'c picur cl va .aux pentru p<- iv. r ♦ pncurul v nu este cronică; administrația feudală (conformă cu es» «- ' '/) c".«- tncmci.t ideal tipic ne *'c : jamais r»ak c ou n'a janu *. formează o relație durabilă. M. acolo unde este j* trăiește kk* r. ■ -urc* următoarele* sunt pn>cs:

Xj) Domnul urmărește, împotriva principiului fidelității , conform **principiului fidelității** *(acesta* **și Jd), să obțină**

:

a) Fie limitarea, fie interzicerea infidelității ,

Adesea decis în Occident, dar adesea prezentat prin direcție administrativă în propriul interes public (și în Clunes în Cartelul „prințul" din Ojo AC).

33) Anularea obligației de fidelitate față de stăpânul lor în caz de război împotriva stăpânului acestuia din urmă;

YY) Când acest lucru nu este clar, datoria de loialitate imediată a vavas -cur* față de stăpân este rigoarea lor.

hh) Domnul încearcă să -și garanteze dreptul de control asupra *definiției * puterii judecătorești asupra grupului prin :

sa) Dreptul Ixr «cererea «celor care -au la I * «ierarhia [//in- irrminr] lângă el, suzeranul și apelul la instanțele sale;

33) Trimiterea controlorilor la instanță;

YY) Un drept fiscal specific cu privire la toate se acordă;

33) Numirea anumitor funcționari publici revine politicienilor;

ce) Respectarea următoarelor principii:

aaa) Toate puterile senioriale i-au cedat, eu sau „pic el, *uxc- ram, este prezent;

bbb) El poate, în calitate de stăpân, să aducă orice caz deja judecat în fața instanțelor judecătorești .

Domnul nu își asumă sau nu își exercită această putere în ceea ce privește (ca în charil «cei care și -au însușit «puterea* domnilor)» atunci când:

n) Domnul își creează propria direcție administrativă, o recreează sau chiar o modelează într-o manieră *lequ*tc*. (Aceasta poate fi:

ax) Patrimoniu (mini-.lt rial).

Acest lucru s-a întâmplat ÎN Europa, în Evul Mediu, în Japonia , în bakufu-ul shogunului, care controla teritoriul umutritMXi .

33) extrapatrimonulc-ul (având caracterul unui ordin de cărturari).

(r 511 Clerc» (c 1 ire tir ns, br hm*nique») și Aov.Hr/i • (I «ni Idhiqti », lamaîqur*, i*lam»<|uc») sau liummr.tc» (în (Inc, the «criv.un» «nftx inste* «nftx inste») . I* cultura, soir dup.

Yy) Special format, în special din fântâna juridică și militară*.

În China, a fost propusă recent de V. Anai , în secolul al XI-lea (dar la acea vreme îmi era adresată cu același nume ca și scrisoarea). În Occident, instruirea uruguayană a fost efectuată pentru imigranți .

Donație civilă în iTglne (har către dreapta astăzi) și dw» l*HM GN*<X *U dmrt • « * i li (W*w' <*t /xKw mtionâlntc p.tr !< fotnxt**

n*natne. de prn.ee) : ■•«.ne >.e I . . . c;<
În misiune militară, el a fost recrutat în SUA .
chiar mai devreme în țara Arn-k și în ! I-UKC) prin I expmpri itton dintre , luător'. cu majusculă.
mihta.ro care se rugase SĂ . prima moarte
În locul „enmeirului”, de către puterea princiară prin intermediul unui raționament liniar rațional .

Această luptă dintre conducerea generală și conducerea administrativă este tot ce întâlnim acum , repetată în ©codent (nu ... r ; "). iar unele sunt parțial identice cu !.. lotte du »ergneur împotriva lui I. •. *M^„l,* ■ rdrer |.-către.organele.privilegiate..-. en cm pot.mon.. .sr.rNoi é- .,' «..n. «-r| - Pretutindeni s - a terminat. acolo . ¡».că noi, pentru Mtl .....d.. -ceea ce spune el despre *Iwe.iMinb.iuf.* d consiliu în Occident, pt.ta în Japonia, în India (poate în China), să ia forma dominației străine. Pe lângă situația pur istorică dată, a existat pentru aceasta, în Occident, construcția dezvoltării economice: de la bun început, legătura dintre burghezie și popor (care nu sunt dezvoltate în Occident), *adică* competiția dintre statul particular în scopul obținerii acesteia prin intermediul unei puteri raționale (birocratice *) și* de mobilizare , condiționată de calcule , cu interesul capitalist . Vom merge mai departe .

* 12*. *Feudalismul beneficiilor și alte regimuri feudale.*

„feudalismul nu este un feudalism al feudelor în sensul occidental. De asemenea, găsim : ... • s ”

Feudalismul profiturilor , care este condiționat de rațiuni fiscale.

Tipic în Orientul Mijlociu și în India sub stăpânire mongolă , pe de altă parte, feudalismul Chinei antice , care a existat înainte de Ch'illouxng-ti * 'tan, cel puțin parțial, a fost un feudalism al feudelor, de care este strâns legat și un feudalism al beneficiilor . Feudalismul japonez este, în majoritatea cazurilor , un feudalism al feudelor, temperat în mare măsură de controlul personal al domnului *(bakuftt)*, de taxa pe venit și de profiturile minime , adesea însușite și cadastrale conform AoAuduAo (randamentul venitului din orez).

Vom vorbi despre feudalismul beneficiilor acolo unde este cazul :

aa) Despre alocarea profiturilor, prin urmare a chiriilor evaluate și acordate în funcție de „venitul lor [și unde], în plus,

bb) Însușirea (în principiu, chiar dacă nu întotdeauna eficientă) se face doar personal și pe baza performanței*, prin urmare, posibil odată cu *avansarea*

(Așa sunt „beneficiile sipșilor turcești ”, cel puțin din punct de vedere legal)

Dar mai întâi de toate unde .

Nu mai este *vorba* de o relație de loialitate individuală, liberă, personală , care se stabilește mai întâi personal printr -un contract de fraternitate cu domnul și pe baza căreia se acordă un feud individual , ci mai degrabă sunt în joc în primul rând scopurile fiscale ale grupului impozitat , mai ales patrimoniale (adesea sultanice) ale domnului . Ceea ce, de cele mai multe ori, înseamnă că au fost acordate obiectele de venit impozitate conform unui registru funciar.

[152] Originea principală a feudalismului feudelor rezultă cel mai adesea, dar nu neapărat, din acoperirea economică a îngrijirii (aproape) strict naturale și prin cea personală a grupării politice (îndatoriri de serviciu, obligații militare). Acesta dorește mai presus de toate, în locul unei bande și a unei spate necultive, indisponibile economic și incapabile să se întrețină complet, o *armată de cavaleri* educați, echipați, legați de o onoare personală ... PRINCIPALUL feudalismului din 1500 și, de regulă, o schimbare a finanțării monetare (< regres » a finanțării prin beneficii în natură) și poate duce la :

<x) Din respingerea riscului de instabilitate a veniturilor pentru antreprenor (deci printr-un fel de scutire de impozit) în schimbul

a ¡a) **Preluarea responsabilității de înrolare a anumitor „ războinici" (cMjlirn, posibil nt char" de g me, cuir.u icm, tren, cvcntucllc.uxnt artdkrx) pentru armata prințului patrimonial.**

, a fost frecvent legată de China în Evul Mediu : remunerarea diferitelor categorii de navigatori se baza pe o unitate teritorială .

I în plus, eventual, în schimbul :

Costul depinde de administrația civilă;

ccc) **Plata sumei forfetare a impozitului către fondul principal.**

II merge în India .

Dimpotrivă , este acordat în mod natural (ar fi necesar doar pentru a vă îndeplini obligațiile):

<//./) Însușirea drepturilor senioriale ale diferitelor insule, PENTRU A originea, ca regulă generală, rc devil și raihrtablr, ma -. în absența mojemului , de fapt „covering definitiv".

Zonele unei astfel de însușiri definitive devin apoi pentru granița *cu țările;* ele ajung la un loc de muncă important pentru marile puteri și se aplică grupării .

Ccb, »în special în India, unde »cigneuiM-» din r<nii»ih.r, ck» /.i *¡td.it* și »de *» ul !ir* • M'-t j-< n> r.tii ment n- «■ «le < rttr m mama Mus a -si.! m» <!< i » parte •- «lu Movrn*('rient, pe măsură ce <!< wk»p; . C Dacă Ile. grr (<JUI. I<- ptenurt, stabilește foarte ju-ument diti «cn<c cu l«rf-ul t-«blrntah I. afirmată «le I taxe c»t primordial, • »ci tu nie • rn devine »..->n«!aiir I • boier» român-, rux-nb'mei -.ont the» «!<.-.tendant» «le la s< .• t< la pi .> m- a . c «le c » pământ : ju.'*. Allrm m«l», (»rc -, rti , qui M »<>nt ck» originea corespunzătoare U» t dreapta» M • .n< «ir unmie fermier» of» imp t*

P3) Implicanța trecerii controlului asupra unei armate patrimoniale și a uzurpării (mai târziu în dr. c) a acestei diviziuni sub formă de a asigura o politică de restructurare . Armata trebuie să își însușească bunurile și țările supuse .

Astfel, in» ri.tnpirc de* cahfe», le» cclc rr» grand* Id an-», domnule «e - ir t! ('r de orice® J, pr-pri i'b-n j; u'à c«lï » d« I axm-cc «.kt mam< « (»rpr.ci în mod oficial un an de e..'.set).

z T ch nu duce întotdeauna la o singură alocare de beneficii , dar acest lucru nu este întotdeauna cazul și poate duce la aceasta .

Mou» n al! ni p i du« uter H i în care bărbații *.te* k* fief» t .• .»de» » paba •e adus mai aproape de « f.cf » sau du « b<-rxf;cc » t l'c av*r - ■ -nt » « n la « prestație » »'y practicat k ,aicnxnt.

Latura clară este că aceste două se conectează prin delimitare.
...și guvernatorul va spune că unul dintre ele are 4 puncte , iar celălalt are doar cazuri rare ... de

ex. \f>3

(»5jl 1 n mitre, !•' k* klité de I" helix* e-.t très pr ■ - «le rimpceivkUtion pure, el U a« » require well de-. nuance c».

Conform unei teorii foarte specifice, am găsi, la punctul culminant al feudalismului fiefurilor, ceea ce reprezintă un contract liber cu un stăpân și, alături de feudalismul liber al lui Iknélicci:

eu

B. (Așa-numita) feminitate a pământului , care reprezintă „proprietarul de pământ" (real sau fictiv) care are dreptul și care practică un stil de viață strict militar și o onoare a ordinii/ publice. A). Din punct de vedere economic, importanța nedeținerii terenurilor însușite într-un mod pur personal și o ordine specială pentru cei care s-au calificat; ceea ce determină importanța serviciului. Aici , individul este redus la sclavie și constituie baza autoechipării.

Este necesar să apară " k< "lalitr • »ituntia milbtit dr la « nu - m [1] dr% h«>mn > » •, care n r.xiate că «n « îrece (și, în» -..fti d vel ppcmrnt c«m»p >« a Sparte seuillon »), împreună cu limita nulă. i.tmii *p »ihqtiea are o ordine și un mod de viață de vaktc qt>c de cr» proprietar» format» A IVHIK, exprodon *JunJut* (drept Ira companion» (i.ro ifrorerAf)) tonrtp tîd au xÀ?,po< hellène, inandon «po<r» au rcun. ment »ur the <«>n»tu- taon de lu curie (GMWM, mai >n de» li«xnn><-», â. cî«.x), «pu s-ar fi format într-un mod analog.

În sensul cel mai larg, se obișnuiește să numim „ilie " orice strat al „societății", instituției și convenției militare privilegiate printr-un ordin. Acest lucru este complet imprecis și nu este o referință aici .

C. Aceasta se datorează motivului opus: adică obiectul acordat <n fwf (feiful) a fost apoi primit:

ï) Nu în virtutea unui drept liber (de a reproduce, nu prin orice mijloace, nu prin tovarășii unui ordin (57.: , t<. / rrrr/:.- ;I<OI)), nu în virtutea unei porunci a domnului de care depinde cineva (patrimonial) , sau altfel liber ;

a) Nu în legătură cu o viață de cavalerism și artă;

3) Nu »pe baza acestor » două forme* în același timp.

Pentru nou, această „religie" este la începutul foii de calcul:

ăsta e de serviciu! El e cel care locuiește în oraș . ...

[1] A» 2. lie :. de serviciu c necedc* către războinici* care nu sunt* scumpi*, dar * sunt recrutați* fără renunțare;

Ca* 3. Feud* de serviciu cnnc-d t A de* c en!*» c. r.chve*, uü; : Îmi place gucrr.cn .

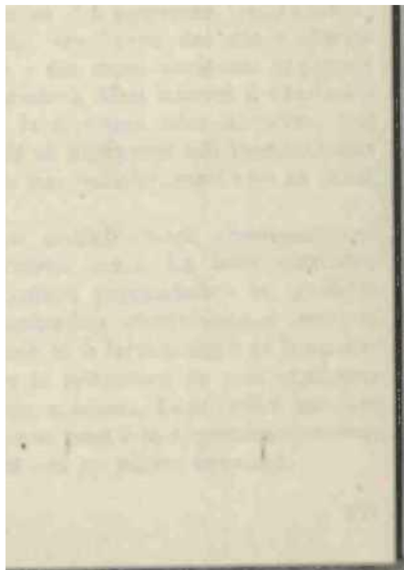
Exemple de ex* x : k* mr-tt .ux o< cidrr.tx <x et ocxr.tauxi ta J»p n, ki Mmounu. •

l-xcmplr du cu - : ' >'<*n <n ()f,rnt « ,t ' A KuerrKf* de-. the i'd-m <•' ¡'k» tard, a ! a Mine de l>rmprMU >n h< réditme de h t rre de »ervre e. k ruerr.rn dcprot'c l'tip' nnntp ir »ppruprv ». « aici e»t typup« u» *u <_ d. d< -»«■.<>.>• ncim nt ver* l eut liturjU'l'i. • , ..A

I X, mp! al CK j : ceea ce se numește „oitr dn Kuernrt” » "!e I Egiptul antic k" mameluc* al locului medieval, „uerneu vrimuui. Chinezi în special, marcați „u ter” (nu întotdeauna). nu” *"ex tou-ml înzestrați* cu pământ), etc.

Vorbim despre feudalism în contextul ordinii militare - în acest caz, privilegiată (cel puțin într-un sens negativ). Există ceva despre asta în capitolul 4.

Ceea ce tocmai am citit nu lasă nicio îndoială cu privire la faptul că gruparea de dominație examinată până acum și care aparține doar unuia sau altuia dintre tipuri este extrem de rară. Mai ales că, în special în ceea ce privește dominația corpului principal, acestea nu au fost încă eliminate sau au fost doar supuse va-, al-on. Într-un mod mai realist, trebuie amintit că unul nu aparține nici vreunui domeniu, nici vreunei docilități. CM a (Z»wM<r, credința în • FRUMOSUL » al r 1 al » guvernării ». Această credință are rareori un singur sens. (¡Ç4) 1 Nu este niciodată o credință într-o inițiere pur juridică. Dimpotrivă, credința în I -lit« « t » climatic ', și prin urmare condiționată de tradiție; eficacitatea tradiției o poate reduce la nimic. În același timp, este utilă • taù carismatic: Eșecul răsunător și repetat al unui guvern. cine eu ce trebuie, contribuie la pierderea acestuia . br a avut >n pre unul și se coace timpul revoluției titanice < Înfrângerile mtlil ir< » »ont don' dan." r r , u. f • pentru k". "inonarclu-" în artă apar kur tliari-rnc ca nefiind "confirmate" J ks vict ire" nu sunt - mon . pentru b - "r" pubhq - - -, ea" <pu da generalului victorios p< ir < irismitiqucmrnt q -■ ! • lit n de* commun it> • pur tco ii'» nm •• ar fi existat. Dar» ci,«*» nu au fost niciodată» absolut durabile", și ceea ce este valabil și pentru funcția id xiu națiune, ratiqu-ul era rareori • într-un vârf pr-.onm ■ al diagramei ereditare: rc sau carisma funcției (perechea ca> é< h-at«' cu un vârf pur tr.ulitiomirdc). I c Ix -mn» iv umn.op. » quotidien» liaient c verts >u* h dire t< nd r » "ir tra n
„extraordinair-ul*. (cha- e, pradă). *0 acele <!< • ciwf» ch-irr.« matiques. În mod similar, i'idi'ç de .t.itu' »et r old (- Utrr, fără îndoială, de cele mai multe ori de către de* oraiki). Dar» oirtout il ». ct cré , odată cu recrutarea « extrapatrimonial d' duc lion a Imtnt trativvr », o categorie de funcție care nu poate « -cdu ?>rr de » birocrați juridici » că, pentru » f< nenient» ultim » al lor jitc, nu x r >n la p 1 din punct de vedere temporal .

Are ts'decincnt rarw» le. dontnatjon. cxdiuivcment enari mstiqur-. (sau chiar numai cl tiutuipic. aici ire", etc). !>• b ucau ra"' cea mai strictă cheie all» »ond de orgam Jttw. pridvcr.tfairc» sau fva.a. < can rc-u.'cr dircetcii rnt al d mina n ■ que. com. a fost 'e CM pO* Ka? ileonul. la »r cuniéqucnt, mh terminologia nici cut». stque ne peuvent av rd a mani • -1 pr cr 'kn de tot • •' și să includă rca ré Iti irtquc dan* dev s ■ nu. i cur ut htc v-». să spun, în fiecare cu, » care rubri pic p ¡1 é'.rc app.'oxima'ivcrr< clasificată cutare sau cutare grupare, ceea ce nu este un mic avantaj.**

În orice formă de dominație, existența direcției administrative și a acțiunii acesteia în vederea realizării docilității care tinde spre executarea ordinelor sau controlul unificat este vitală . (asta este o organizație modernă. Pe de altă parte, solidaritatea , idealul sau resursele materiale ale conducerii administrative și ale deținătorului puterii sunt decisive în ceea ce privește relația acestuia din urmă cu această putere . Este un principiu că deținătorul puterii care se bazează pe această solidaritate, cu cât există mai multă putere în fiecare dintre membrii particulari ai conducerii , cu atât aceștia sunt mai slabi ÎN ansamblu. Dar o asociere concertată a conducerii administrative este necesară pentru a pune în aplicare, conform unui plan determinat și, prin urmare, cu succes, orice rezistență sau opoziție conștientă față de deținătorul puterii și, astfel, pentru a paraliza conducerea acestuia . În mod similar , oricine dorește să creeze o anumită dominație pentru el trebuie să prevadă crearea propriilor *conduceri* administrative care să facă posibilă *propria dominație* , cu excepția cazului în care se poate baza pe aceasta. coluziune și cooperare a conducerii împotriva deținătorului puterii în funcție. Solidaritatea de interese cu deținătorul puterii este cea mai puternică acolo unde legitimitatea adecvată și garanția subzistenței conducerii administrative depind de cea a deținătorului puterii. Pentru individ , posibilitățile de a scăpa de *această* solidaritate sunt foarte variate, în funcție de structură . Acest lucru va fi mai dificil în cazul *apariției totale* a mijloacelor administrative, adică pur patriarhală (bazată exclusiv pe tradiție), pur patrimonială și pur birocratică (bazată exclusiv pe forme tradiționale de dominație); mai ușor, în cazul însușirii printr -un ordin (dosar, b< ncliics).

În cele din urmă , și mai presus de toate, realitatea istorică constă într- o luptă constantă, în mare parte latentă , între deținătorul puterii și conducerea administrativă , în vederea însușirii sau exproprierii unuia sau altuia . Aceștia au fost decisivi * pentru întreaga dezvoltare a civilizației :

(r) Rezultatul acestei lupte ca atare;

[155) 2) Caracterul inerent al acestui strat de funcționari care îl ajută pe deținătorul puterii să iasă victorios din lupta împotriva puterilor , feudale și de altă natură*, însușite anterior*: savant ritualic , c cre, clienți pur hic* , mini -teritoriali, savant* cu pregătire juridică, funcționar de linie * specializată *, particular* notabil* (despre acest* concept, vezi mai departe).

O bună parte a istoriei, nu doar cea a administrației, ci și cea a civilizației, se rezumă în lupte și procese de acest fel : ele au condiționat, de fapt, direcția educației și au determinat modul de formare a ordinii. *[SiânJebilJun^].*

j. Tratamentul, prima șansă a unui portule, rația r.rr.un în natură, lanț, într-o măsură și spirit foarte diferite , ca să spunem un înșelător mai lent al puterii (despre acest subiect, vezi mai departe). Este însă evident că h

IrfilifHttJ «k* revrnU'« în q ir-.t- n. al p iv ur și <k I h mtir-ir « «> ix q u ». ni lu* i aparținând 4 h «lit. non almmr trMr* «• t • *n* »>t <np» »¡im J •* . că un ment «r pi ••<• *ur I » h yr«ite al lentorii p mmr pe care» « « >• «
și aici va fi cel care va raționa. Uimitatea joacă un rol important, deși important , nu este deloc ușor de suportat.

j. Imtou«-ul« Ikmln mrtît «tipului «!• «J.xnm umn care (ut |i,utin»r în Germania până în 191 < mount« contmrnl I ««l< .ini bun, pentru mine * «urne, « supunerea față de tradiție și prolificitatea |n <|rh Jrfaite. j ini«-* la obiceiul •>.*-.t« mntiqm «un • >impott< nient il- d, «branler ilitn o «docilitate necultivă în* dimplmr ținut «1« I >rnnee cea a lumii muncii și a pr* păgânului nt ait. 1 !'«■« n ikn • nt lin 1 D 4 itt> p , fânul txmn«m<nt ul(eri«ur, MU* coliziune*, «! I an< u tuie «lue« non 1 Imm trutiv« și I» perm* n<» de »c* regit tn> nt* -.da, » nou \ • către <!• t< ntriu-urile p<> negru «l< tuirnl în» c trntplc excelent, «lin* cazul unui t 1' >n.di «leu bur*' 1 nr Ut pie, al atacului lutin nt inevitabil «lu membru | util. uli< r «l< la direcție, la n. n de* obiectivul lor, Su • Eu ,n<>ni menti inné plus* haut, m* nn « tut en «m a m. irrr exclusiv de origine ««oiiomică» privată (*.om 1 din limite, din situația lor și «le la retraite, care «totul evident între jocul nostru, pentru mt r «k* fon.tt n» mur«*); « «a fost la același titlu« o MIE noi el (nb >b -»que); «îan* |r*
condition* •!• I « p«»quc, I « nu loir* «l'image de l'admi'ii'u* >n attrait * •nif .' un cllondn ucide «k* înseamnă» «!« *ub*i*tam<* «le la p ,nil»ti în totul întreg, re (inclusiv » funcționat * cix-tium«-.) și mq - .ibilin «k gobiir ki bc*<)ins VH 1 ix 1« * plu* < l< mrntairr* l« -tp tir-iu « < » în apel ava< *m«è* sau • sentiment «lu «1« vede • (“>b < tdj «I. * (on< tiotm.it.* (.'cite m. « «.-ite $bjc< • trăiesc doar ca i.'dcrncnt recunoscut j ir k* p >u*«>it* ju* p.i'alor* l< ilùm * am-.i că prin * p.irtn.m* lor,

3. C r-.t -titr.i că o nouă direcție >na ttuni-.tt *ti\ *,« |r zi «lan* k»
conici h «muncitorul* și «k. d lat* Tehnica ...! | 4 , t. ut m «!« «c* n <u» velie* dirceli* *** ndminruati*. * dut d’al ot<| <tt< « mvent* c », »u «kmcurrnt, ea a citit Inc aux «ir««n»t < c* <p -.r *i<>nd«* amw u ■ |< pxlk» nut ment nu avea p '■ < te Jeune« vablc fil en? r » «jurttx'n piu* I •», tut *1 <;.> «k* atialoj ic* lu '< riqilr*). ' 1 dej •**i -n «k la pim ut c -.1! n de b* a- t>* putere» nu este redat po-.*d I «pi« de k *ou'èv< : - nt «k bucătar* ciftr a- tique* împotriva k* r-up rie -.k, 1 x și apparition «, * | rtnm* charnu »ti-j 1 *; de I » următorul text, r,t!:.rrn ition «k «• puterea nu este bit te. lu 1 p cmrnt r *b*»bk «,'ic datorită întreținerii «k h «hrvet 1 «k fonarti nn u«- -p< » *' Anterior, tujtf k * r> * liuti '.'tu ava* rit « grâu « t.* «-p ir, pn • ti.'tit <h"* k* c - turcesc* inorimi", datorită unui ncc «le fxictux rvairc « p -dr. * r; «k n- .-c-- ti)n* a Iministrative* pr ? rc * .
precedent* au avut etc. ddk.'tmtra puternică (de exemplu, «cecujetk« a, itrr pe t ;.*<!<» revoluțiune >n*).

4. Din» pini, «k* renves --ment*-k « m *>iti.r «În ' c-
tmn* a Immr.tratr.e» t ■ >nt dt <ub * «¡an» ■■ * « >n htm: * eue* a mi tri * hf» (■•rent* (ci. the »ujet k « lupitrc »ur la th o-ie du r* •1* *et.<'*) .
Întotdeauna a trebuit să mă epilez în prealabil . În latină, «k rie » * -k la «!•'<• ' 1
care, potrivit lui k • ore . r .paini t «la* a ■? k cara ti re d • *»
ti >r» J-irtic.c « rdavarita ce; 1". a ntralerrute .iule si «i.: ■* s n.
Acest h devine mult mai j .* d/i cu k * condu * l'cntt' c «.«» fr
tionnairc* modem**, m ,c I r» .«.c, c r l'a r» * *ti* I* « tuatio * ru r, c»
n cit pa* tout a fait irnpo: ;ibk In regie fénerak, i'im; rtar-.je «k je 1 rrmer -*

ments reste de l'ordre de ce que réclament et peuvent obtenir les travailleurs par des grèves (normales).

5. Le caractère patrimonial d'un fonctionnariat s'exprime avant tout en ce que l'entrée dans un rapport personnel de soumission (rapport de clientèle) est exigée (*puer regis* à l'époque carolingienne, *familiaris* sous les Angevins, etc.). Des résidus de cet état de choses ont persisté très longtemps.

7< jrr'i.uu M: ninintrrtrt » . t>»m>.ns• longe* « nn IN nr IX) Ml.NATION

lj 11 *Reinterpretarea cântării în aehtri a tuturor relațiilor de dot'tnaftoi.*

1. principiul chari - lipsa de legitimitate, interpretat într-o primă MANIERĂ autoritară . Interpret în cadrul unui text „ în” »ntuutori- trirr. Există o validitate cHcctri» (« 5 f »l a autorității« ch*ri lipsește de rcp<>-.<- în l but « *llf ir •, „ , } n;* r, cu condiția ca cclk ci suit çotiiumr«, de către ' * , • în .11 . cc:.t coniorn.v la datoria cnvcri '/|i?i ùu -.1 d.?.:i>n '.cirent și prin con-aqunt legitim. M»i< dan:, raționalizarea ml crm ante a relației;; a grupării. Este <U *Lé să concepem că această șansă t<- <-mm.ii cal conri br« ca fundament al legitimității , în loc să fie cuvântul său •<|mm< ♦ *(b ilimitJ dr>o crois, te),* nue h (în cele din urmă) «>.r la dire» ”<m mlmmi-trari-r •> • ca „ scrutin preliminar ”, de către predecesor în proporție . | n Comunitatea însăși ca „ alegere ”. Deținătorul legitim al puterii în virtutea propriei carisme este deținătorul puterii prin harul guvernatului care îl stabilește în mod liber și îl stabilește (în același mod) conform propriilor drepturi sau chiar , eventual, statul în care pierderea carismei și confirmarea a intrat în pierderea autenticului Kgiumitc . Ix: deținătorul puterii și liderul liber, unit, ales. Din nu-rn-. cel/cea/cei / cele • recunoscută de comunitate a interdicției legale, chatumatic* evoluează aproape. Concepția „astăzi” conform căreia comunitatea ar putea) stabili , recunoaște, înlătura dreptul după bunul plac, atât în general, cât și parțial , în timp ce „ cearta” asupra dreptului • ju- tc • »• guvernează » ornează un „ fapt ICA ” , în măsura în care dominația S- a schimbat autentic printr -o decizie a comunității . lmb că^ în favoarea lui U o singură decizie conformă cu datoria și judecata. Ami k tr nie- al legii abordează concepția juridică. Tipul uc tnt itmn este cel mai important și L *do- Ho-. ; t.âuarc,* în special -nr. forma directoratului de partid » în ea.it morkrnc . Dar < e există peste tot <mc titularul trebuie să aibă » însuși imé într - o imunitate de coniiAn «

de* masu •. «M lv.tr sau. i monedă etc.» 1 *e* nv srn ad<miat r-.' le p>> u» și etc. În c». -Dûque d< r u Napoleon a fost folosit cu asprime» cnn pu te ùu puterea prin forță, iar al doilea ... invocat pentru a plm-ic ir» rcprite* *p « pêne de -on pre tige, l'eu importă aici opinia pe care o putem avea »;r «are valoare intrinsecă; formal, este în orice caz mijlocul specific • ihquc jk de a deriva legitimitatea dominației din încrederea liberă (formală și astfel conform ficțiunii) a indivizilor dominați » ., Aplicat capului, principiul < él'Ctmn » rom- .ntrrpr/utmn du -, charnmc se poate aplica și spune că termenul «dmmir ratn-e. Funcția ușoară . Naircs aleși sunt kj .urnes în virtutea - celor care îi conțin sau îi dețin.

dintre acestea, - fac parte dintr- o „democrație" de un anumit tip, de exemplu în America. Nu au o „burcanc a- tique" mai rea. În statul independent, își ocupă funcția într -un mod foarte șic, puțin cunoscut și, din fericire, cu o calitate a vieții bună și o garanție a angajării, care scapă de influența „xup rirni". (Această analogie este calitativ diferită , de exemplu, între cei dărăpănați și cei thuhi luna.) Ca o „ secție ruinătoare", o administrație compusă dintr-un astfel de oficial ales
• departe de a valora, din punct de vedere tehnic, ceea ce este format de funcționarul public, numit ¡.

' >c tir un p ii m.in u o< . t untici -ujet a HA<> »»• ;I (»imi 'I ' ut» a I « pocjur al Comitetului de ducă po'l <). Dnr.» k» 1 '• vc*t gr un anumit* rn oivcrncnti de rmr» <|.ir l> * min IU.X la p iv< n au » ■■uqun dreptul de a-și controla» u.xilijirci. Eu di 'ture ri »hitrinar sign* ■ »i brn h "•nclle că k'c.ilitatea din Ile Practica și lmmr.tr. într-o țiune patriarhală, care »¡•n-.cnt « "formare rn nt la p IIrn ipci ni 'i . <*n function <!, l>u:» utdit urr» și în beneficiul lui I ls >t, « nt hur»

* tribunalele revoluționare I și K

pn-Uu fiu'.-fir't dt f-Hic antiqui et du » ¡urne rr/dc rnr (r > i» ni tratte *e* ni ie du <Jr i? (»4 routine li n du »lini rnc revoluti nnaiiT ! » trjnfcfotm.-.ti n» una' •» i a celle* mi*c* au joor par lt »pendant : .unsi de | .-.mire mervena c *n;;h rr*:du d* ►nt*rut rn tirucuril.ini 1 irméc ck» < mhii: nt* de la I >«;

pnxei .t
principe «

II , *- 4n cai*<Jr pn ¡'et*, rc -.i » axlminittrtuonului < ant;n .u? de u dir a-.tr ri vohm (han ..
|r , b ,, , uirf ·

ment diferit de dominația șefului de stat major, «; alesul ! >n • xm»ir» devine • acrvit«-ur » «cei pe care îi «b»mm«- El nu are nicio legătură cu pl.v<" d*n» un pirnv foarte lim nt r.ito nnr||< El nu « t p ■ n<*mm de către un • *up • rieur », nu depinde de acesta pentru ><•> chu n< • d «v»r • n n*, «kvant s» loc .1 II favorizează »pe cei care «pi'il domină și n «nt p > * » • r I appmb .* n din partea unui superior, el arată puțin interes pentru un <!i ph-u-dihip ntl; el poate deci . ,ur as d< t un.ition » auto». pl 'r -, || ut »le Li que en *< r al o directă »funcția.ni« - «luxul nu obține» uni pn tati n t climqua înalt. (('omp.irrr Ira funcționar ales* »1 l<t«t* f» l«r> » »1 An-'ti pie ^vee Ica oficial« nmiin« . «le II «no, și la i I n «exprricn »> de* funcționar municipal • lux av» » le . c mit» * mit < n plaet, .« leur di t< te n, p*r dr a means» pb br.. U.urc») La tipul de democrație judiciară cu șef • i'ojqio-a și l» » t>p« . (nume de bază p .ih roin plu-bon) »!<• 11d« uv r»tic un» « hcf, care •.»' ».ar conduce la o miniiniwf a «minației» d» l ! une pe om.

Personajul , în mod natural, „bucătarul - șef I d-rndon m „pii">n are încredere, din care se naște înclinația de a urma « ilts» «unul « b. f cel »poate greși în ceea ce privește obișnuitul, cel care promite pki», cel « pi » « >p< t a \ « c 1 « maxim »;r mijloace* de excitație, cit; mptr. în p » muai, . » m«n ratie cu ch< f 1 « ~ <,.t4 t utopic « totul* | în revoluție într- o m fontlcrm nt natural Nu există AICI UN « pic *e găsește, la |'< poipie modertr . 1.1 limită « la r. lf n a spus despre « rtte vloimn- națiune, « pu n'a pas loupur* • >nné, chiar « n Xt ■ r. vârf, tot ce « pi « n aștepta de la ea .

Relație cu: tr rJcoKrrm! ' i I .'întet pret»ti>n mti itoriuîrr «lu dut- nir' conduit n um lement .» şobolan a spus' I n r< • • * ra \ le «1« •« «lor «lu Power PB I i it URC ch' het »'support ri lin »1i n of fom.! nj anvelope :ij*i an? R.ipidcmc și rănit. Sunt pentru cei care au «Ion toc to von «h.iri me « conlirr • pentru .doit d •. .'«me cl pu Ibont'ui, ■ml p«r the friend îior.uion cl- ■tu n-cirr ma' r>l k « éc-uant, pu a c(!combinație de • de ux. Dacă scopul pr* tr a fost ■ d timrc '■ atunci ur* la I'O- ri'.urc - și cântecul» priviî -. tr. Iittm: Dacă ■ •. patrim >» ix celălalt ; >< cu ■ «' cond, « ' ■■ t' <u rem ¡u « i el ■•■ ri •< p.ir tm<* calitate ardită a lepi ut în» tr r .urç <• i il uli • n ni me t» • >;<, H a format o ițiune și le - a lăsat să o ia, el poate face acest creș de ftyon prăjit.

ff nuble l'teconomic < puternic t * r

2. l.ci l'on*, nr:. plcbi '.m día * >t I ti ti nt I* raport >ote if u- ' melle) »le ectinomicul, po au' ' (V' r *' ' ' i" ' 0,1 ^" lf kp 'm' M găsit la punctul în care am credință ■ ' <! Am batut și am încercat să intru în lume , în invazie. a apăra cennnr mpicn nt • |w)»'ul.>-. m u rr . de prMt c, pu în* *é- consecvent pentru a dezbate personajul " dacă l - am înțeles .

prin intermediul unui juuicc (* • ct>'i) maori- ■ (trr r ii\ t .olmi mn*ur«, v .terne «1« bon* »facha! tout r mnr - ment et t . • « r.tr» «le la p<odu>c- tmn et de la cor».omrna: n). i n* ccttc rwvurr. il va H d un dictator *¡ocia!,* ce qui ne attache , a* ; > ir la fel de mult ca ia ■ ! >n:x* - - u. !r*j modern». (15SJ Lumea nu a ajuns încă la «h uter ce «as et .es coñac que net*.

„ 3. The / • *ctmn^irhit* ales un - »uri'cr al Unti! k pentru mumia f<»rmcl- Icinct rațional. În general, este ales o funcție în cadrul unui grup de pini, nu o funcție de proc-.-ionr! din punct de vedere tehnic și are șansa de revocare sau nerevocare în care nu se poate stabili .
justiție și o administrație „strict obiective" , indiferente la consecințele lor. Într-un cuvânt, se poate spune că aceasta nu mai obstrucționează perceptibil economia (puternic) rațională . Aceasta se întâmplă atunci când, mai degrabă decât creșterea în valoare, datorită utilizării tehnicilor și cuceririi economice a culturii antice , a unei țări noi , prin intermediul vreunei influențe încă neînsușite , pe care economia acesteia o lasă în urmă -ul unui teren care trebuie luat în considerare sau formează o profesie liberă, 11 < perturbări , apoi gata , vârful inevitabil al funcțiilor alese * toate rudele permițând * profit * Important Imt ..

Pentru secțiunea h r, paragraf Jigmccla. ¡que rit reprezentat de partitura boti. Sud» Napoleon I rf : codul civil, forța puternică a „ văzutului". • o", |* distrugerea generală a oricărei puteri; pe de altă parte, a lui pentru • digmuiirul meritului ; în adevăr, *<ddit era totul, burghezul, nimic, decât răzbunare : glorie și — în creștere* —-nivel de trai , o masă pentru micul IxMirgr , Sou« Napoleon al III-lea I* urmărirea crntu. c din |*. !•- ->1 recomandat anterior». -, tr Guuot : • 1 îmbogățit r.-.-v.-u* », construcția drumului de 1st, creditul mobilar , cu consecințele și cunoscutele».

Pour la sr.tion 2, un c empie clanique c»t fourni par li • «hmo .a'ie » grecque à l'< ; poquc de Perii le» et 1 , elle qui lui r»t pt at< rirtitr î.< » pr.x »n'y et u< nt p 1-., • ornine .1 Hou , traneh a p ir un ad in livido a ■ :11ml »t recevant dei iti'.truciion* » pri ontleur - mante, ou h · h>n t n dn.it formel, mai* p ir Ici Héhattii», qui trafic liaient »cl n une justice « matèrie II»- », en fait rc Ion pleura, Hattrri' », invective* vt s ullu» de ni > fiique» (\ >ir b « • plai doirie * • d< a r h- leur 1 - ne . - * I- » prue . 1 politicieni. ¡uri : < ice re n). (onte qucriir: I imp ibilpe d un droit fotmr I,
a formei juridice a televiziunii romane. În „ I< t, Ih liait' - < tao- it a « tribun of age » - m as * « tribuni ix riveduti int aire* » ai revoluției franceze și ai revoluției germane (d< * Comedi); e < np « de jur • profan* *1 n ¡1]* d» ne misaient pai »mi - nt d pr * important politic *. Pe de altă parte, »cacone revolution .-'i- • n'i; r*c l atac 1 la juvtic«, »auf for* pr- • ■ 1 al politicii sale. Hic « • 'n lu, 11 justiție de* justiție*, al păcii era în r<v*n lie , în majoritatea timpului , un timp de radi, mutat doar în măsura în care îl referea la interesul său .
po- - * dante. 1 1 n ai .ut, in conce that ne c, q i'un character de ».impb p du c

Pentru secțiunea 1, alineatul (1) este reprezentat de k* I t»-t 'ni ('■mine je Lur requestili, există « *ci-e an* de ccl«, pentru-pi 1 di l> *wr ' •* trage de <k» h mme» a suverenilor de partid venaux, a muncitorilor» *m n ini t nt rr; r.du ï • 1 atte que * nostru bn; țară • < r* 1 ; lîubt 11 ■ 1 <pie, tn - -ne' 1 rm -**
unul* *<>nt \< », extorcat», < cu condiția 1, mai rămân* d *b - « *u! viti,
și aer 1 de* c că acest» « pr fc m 1» • < • t un- c '.t' *ur ¡1 1 ■ « 1 .1 »
„(muncitor*), vom fi bine." », în timp ce» f<»eift yuan air* de n tier TO Eu » nx d< ^ahrmanI aș constitui o castă care, ea însăși, • crachmit * ir lei triva <ur» *.

Nou» exp > -rom plu» |<>m fou» k» detaliu» raportului și» cu timpul

-S. i \ < oi : i CHAI tri XT i \ niv! i)?i r. prxnoiM

î i $. *l'yf'ft de ct)!i ¿tahtf fl de dit ni * det f-ont vtft.*

O dominație poate fi „limitată și restrânsă”, în mod tradițional , deci rațional, prin mijloace particulare.

Nici pirateria, nici limitarea lunii de către ri 'ion 4 tradiția, nici tradiția (| t * 'î'| 3. nhquci, limitând dominația h.

r. O imitație a lui trim mule sau (de la limita *rt* « și prin* pri\d< c* de ordinul G'« *alt tt ilun;],* «l..n* o măsură foarte importantă
de *parlât det pout ri a făcut ofdrit* ($ 9, 41, m tance« d ni il * y deja «té question.

2. O dominație birocratică poate fi limitată (și în mod normal pare a fi așa în cea mai completă dezvoltare a lui I palik a'm (*591 încât nu trebuie administrată prin „darul lui-. r”/' ■•) de autoritatea unei persoane mici, de legea uraganului , de un drept propriu și, mai corect spus :

are) lx: control și posibilă confirmare a <> te rv ai km de* rcf.k» ment»; r *

/>) Ix: monopol « crearea « rândul >* r« '«ment* sau a celor «poate determina libertatea « d< uion de-. (om ion: aire*;

c) În special neopritatea acordării de „mijloace” nerecomandate pentru „reglementarea rației”.

Va fi o chestiune de mijloace prin continuarea (5 t6, 4).

3. Orice mod de dominație poate fi deposedat de orice putere atașată unei persoane prin principiul coercerii . Dar aceasta poate avea un înțeles diferit. Se poate găsi în special astfel :

o) Pe lângă titularul* de m uocriti-juc*. «lu p ■ ir w uKuruI r* nt alt* titular* de po* ir, r.uur.mt m ratiq m, ai*«pi' * I» traducere «t reglcmc >t da hp v. utility >■ '-rr con r c m-arce de sesizare sau de CAUȚIUNE în legătură cu decretul * dr* prem r r* 4- regula de ca ^țiune).

Exemplu* k * mai mult* imp > *rl « nt » :* k tn.n (aur , c • wn ' . nu M« și A<r. k < «i - f 1 ■■uvr *r* e*«» ciocolată, cu *e* man* <k < -.liin.e, pentru I* perxxk » *nt «lu 9 rx>*e • re

jyiR ¿ emmciparea » '•dininUtnt» -n nguliéte în ceea ce privește responsabilitatea pentru controlul asupra ibilității cu ajutorul controlului .

ó) O decizie obligatorie este o decizie A autorității, constituită cu caracter non-moral, luată după deliberare și vot. În consecință, decizia scapă de o putere judecătorească și o pluralitate de indivizi contribuie la realizarea unui anumit regim (colegialitatea executării înțeleasă ca fiind comună a colegialității tehnice a executării). Poate fi atunci valabil: *) principiul unanimității; P) principiul majorității.

r) În cazul în care u (colegialitatea lui rc mon) corespunde de fapt cu cea în care, pentru a slăbi puterea micromică, există numeroși deținători de puteri senioriale, mono, r.itiqm - egali în drept, >ar. p» >n-ul lor, privatizare*. Pentru a face față . situației de concurent c care, dacă se produce apoi în expediția «o afacere, de* mo)cn» mecanic* (-<>tt, tură de rol, oracol, intervenție «Pm-tam.ee de control: 2 *a)* va desemna pe cel care trebuie să acționeze, înțelegându -se «că fiecare deținător al puterii constituie o instanță de casare în ceea ce privește toți* ceilalți*.

Cel mai important lucru este colegialitatea guvernului turc legitim (con., pr< al lor).

Abordând cazul A (colegialitatea execuției (■ enru-.;.), el găsește , de fapt, în autoritate • con*litu< >, o influență pru-riu *asupra [proprietății]* - un sistem monocratic; în mod normal, dicționarul care trebuie luat trebuie să rezulte dintr-un sistem *<!• li!'< ratum* cu celălalt membru formal egal, divergența punctului de vedere înainte de a avea drept consecință, în anumite cazuri importante , destrămarea colegiului prin dezertare și pierderea poziției de deținător monocratic al puterii (co•gialite „execuție cu lider preeminent").

Cel mai important lucru: situația lui *Prirtr, \fiitifrr* nr,-- * nu *<m al Cabinetului. 1 - Este frumos, ceva evoluează. Conform scrisorii, din punct de vedere material, se remarcă în majoritatea» c. al«; ■ partea guvernului «cabinetului**

Colegiul consultativ plasat pe cheltuiala domnului nu produce neapărat o situație de slăbire; el reprezintă eventual o atenuare a dominației în contextul raliului . De fapt, acestea pot (t6o) influența domnul. În special , au caracterul unui ordin.

Principal Ca* : (text

r) Aproape de un organism consultativ exclusiv asupra planului pentru € alăturat unei țări monocratice care, în general, nu este prin x* I • »ion.*, nu este constrânsă de tradiție sau de *dreptul* de a lua w * >vi* - formal inacult-.tifj - dar care, în caz de eclesiast, tinde să fie responsabil pentru că l-a dispreţuit.

Punctul important: absența unei unități geografice separate , instanță constând în elemente din care se produce . De fapt, h domină .
, luida Mit aceia-» i (prin « ont r Ah de-» finanțe«). | ,r primul tip «tnt. prea puțin <!t tho'C pri», «i concept» ■!» descris Prin construcția de fapt) al» lm»n» <■», <1. jintau'e încă prin identitatea condițiii de» -.< nu» ut» și a» f< tu tionnaitr* it'.»nncll«in< *nt*) ales», «c dezvoltat cu participație» în «rfbxiive «le» demonstrati* la . r.iotn al »crutului: timpul în f/mrrrt »pu exprimat the car u tri» faeultaUÎ dt crllc»-d ne sii-niha, later , gurr« plu* «pic our « » it please » dan» k* directive* urgent».

/) Oarecum diferit este c <> *lh n-* iï Autoritatea iraniană constituită; eu pnp.it UI-HI și raportul au o anumită competență încredințată unui expert iranian emis pentru un caz specific , - decizia se așteaptă la votul integral al unui participant .

A fost cazul, „o mână rr plu” „ni moins” pur, în cea mai mare parte „!< " •:»*«•-■ i ." statului și a „formației” de același fel „lan* pr (ain-i < pe - d „Totul se amesteca la vremea respectivă „dominația „cabinetului) . D» t» lira (otmahon* n'ont j.nnai» exproprie ht prtn» . pentru mare «pie fut puf» în pur- merul lor . Dimpotrivă , prințul a căutat , h i» ech- ant, » «ppixy» c »ur le Comil »1 I tat împotriva g«iu» cmcmrnt «le cabinet« hcf» «le p mi) «n Anglia , de exemplu, niait en pure p< rtc Pe de altă parte, k tjpc » rr- -p n<l »» • ' i- n are «itiation «k» minor» technique» »lu type «hm» lipsă h< r< dit me și «lu type p|éhi»< ¡taire o partajare a* p<xiv» irt (am ricatn), lc»»|uch * >nt n<>mm ». un ** «li-.crcti-in, pentru deținătorul puterii (rege, pr» t lent), astfel încât el» k ■ itknn»nt.

Colegialitatea : aceasta poate fi reprezentată doar de un organ consultativ ale cărui voturi , pozitive sau negative, sunt acordate acțiunii deținătorului puterii (așa cum eu sunt pisica) .

I.a.m. , o idee sursă a fost că APLICAREA unei țiuni pe care o am pe baza manuscrisului este cea mai deliberată (< •»» co-rrv» corespunde puțin practicii provenite de la Giorgi - Guilamne l* r). Este posibil să se situeze în mod favorabil în timpul unei zile cu o lentoare a puterii.

A) Colegialitatea specifică într-o manieră rațională * sus; xe întrerupe o colegialitate tradițională " antic " al cărei "U-.c ¡•••mn * . colegi-dc* "au considerat < ca „garanție a respectării dreptului tradițional și care, cu excepția cazului în care există , servesc la susținerea de către U actuali, a tradiției împotriva "elementelor care îi sunt contrare " .

Exemplu* * nombre deon i de l'Anliquité; pour la < ati n : I Aré»'p»<v i Atbinct, k* p *itret A* Roma (aici apparirnmnt ocifif < f n ?nt, de»t xrai, au type f. cf. ci-dcim n).

i) Un efort major de dominație poate fi întreprins prin aplicarea principiului responsabilității colective ASUPRA celui mai (funcțional sau material) elevat (preponderent)

ai

(ranter.). Aceasta este o reacție, complet analogă cu *Jig-ul punctual.* Particula de abilități reunește cuvintele care se schimbă la rândul lor sau (A) închid raportul » durabil » al unui individ » particular. Expresia *obișnuită* conform căreia *colaborarea (formală) a tuturor este negativă pentru legitimitatea *deciziei*.

[lût] Eu xempk» k* mai» important»: Consiliul Federal »este-.r, nevoie de imparțirea sa imprcc» a» r< - .ort* și de principiul rotației; k" „El ,<-i rn." Soluționar* al» comisiei »airr» poporului » în Hume, în special în Ungaria, în Germania; în țară, Consiliul» (hue vmiirn, Consiliul» antic) etc.

Multe dintre aceste grupări de patrimoniu sau federale „<<>!!■ giahté dan* k-» au:

a. Cazuri de partajare a puterii de către un ordin (colegialitatea ducelor<lc domination administrativi ai unui ordin sau a atribuțiilor unui ordin);

p. Cazuri de creare a unei cotații care se atașează unui procent din funcționarul patrimonial, solidar cu domnul, împotriva titularului puterii unui ordin (consiliul de Stat, cauza/n-dc-.-.us);

y. Cazuri de creare a organului consultativ, eventual un organ deliberativ pe care titularul puterii îl dăruiește sau căruia i se alătură, ori care comemorează dezbaterile și voturile despre care este informat, organ compus din

as. De experți specializați;

PP. Despre persoane care se bucură de un prestigiu de un anumit ordin, deoarece deținătorul puterii ar putea spera să îl îmbunătățească tot mai mult având în vedere cerințele crescânde de specializare, să ofere informații care au rămas autentice, atâta timp cât rămân o decizie proprie și bine fundamentată (cazul: • al ..u-.).

În cazul Y, lentoarea puterii acordă în mod natural importanță reprezentării:

Avize tehnice*;

PP. î)c* interes* cele mai eterogene:* puteri, posibil contrare» pentru, «pe de o parte, a fi în mare măsură mf ■nnc, >1 alt pus, a fi liber să- Unul joace opoziția» unul* împotriva celuilalt».

Dan. k. deoarece, dimpotrivă , deținătorul puterii acordă adesea importanță acordului de opinii și pozițiilor diferite (originea unui minister și a unui cabinet „solidaritate" în ceea ce se numește „ constituție" (sau orice alt viciu care constă în partajarea puterii).

În cazurile a, grupul care apără însușirea are aici drept cauză a irelevantă față de unanimitatea opiniei și față de drept, fără a se lua în considerare caracterul corespunzător , fiindcă orice însușire prin privilegiul unui ordin creează interese particulare care sunt inacceptabile.

Tipului s îi corespunde ansamblul și un număr de ordine. Se subliniază că „întâlnirea" variabilelor care l-au precedat și care sunt anterioare.

rn dehor* mime de I ()c< idrnt (China), Au tip 3 < >rrrq>«m<knt k» premm J »utnritc* cof.Uitin. , «oil«, -.dr* ru p.> I)U | («k la iu<nuttliir in .drinc n> ■ wnte, *mmut c<>mp .< < * d< juriMr. c t d'eapert* lui-.mim A 1 type y «un J pomklt k* coined* «I kt .1 «k m>mbt<-t| . * nvnvnJr* » Occident » rt *d* «<jh> monu.hir. modem's a kur n»i >mr (au writ* N< k ru< J un nri hcv. <|iic avail place, a l'occasion, dan* k Va'.inrt arxakx), avec kur • ila detour » Ct kur m< Ian,:« «k notable* rt dr .

Acel MtuJtirjn d inter« 1» opoziție între <rdt« a făcut chiriașă să fie vxin 4 d'avantage* pentru «lentețea puterii în nurcliandapr rt M Juitq cu k* ordine* . Într-adevăr :

A) Poate fi desemnată drept „combinație" prin forma sa externă . Este un grup de reprezentanți care trebuie să se unească ca reprezentanți „deputați ai unui interes ideal sau material" sau „oamenii care se ciocnesc" pentru a obține un interes *comun* prin interesul comun (companie de compromis , în opoziție cu funcția colectivă a votului parlamentar).

Într -o formă brută, acesta este exemplul diviziunii puterii între ordine , care nu ajunge la o decizie că nu este posibilă între ordine (precum ecluza însăși). Într-o formă raționalizată, acest concept devine, poate prin alegerea, o situație de ordine permanentă sau ordine (vezi cap. 4) sau, în prezent, o opoziție de interese într-un astfel de corp aerian. 1 mult timp al in>< int că acesta are acest caracter - • votul • poate să nu joace un rol, mm mm :

are. Ixr face un compromis sau formează pactul revizuit al părții interesate;

3. 1-r compromis impus de titularul dreptului după ascultarea punctului de vedere al celor două părți.

Despre structura particulară a lui (<■ pe care o ap; dk |* « f ut fond** pe ordinea k» * » f.S'r.u-kir.Mf|, vezi mai departe It > re.,t kur pk < K», a unei părți , apariția lui * curir ⁽în Anglia , * ...

*1 necesitate, <1 alxird o 1 *em a ordinelor p«rti< n ers, pu s rnt e |<» « *t* hr» eux-mrme», a realiza, pi k compromis un « k » <kei n» (q « k deținătorul puterii tratează adesea t m : « prop • T* (*. îtstiw*). Un p *ra reproșează teoria , iimit 1 h n de r uv ir n v de I* < rrpr/s - *•. - , corporativ • (cf. | u) < 1 il) îi lipsește dreptul de a participa la procesul de producție . Raportul acestui lapte pe care l -a obținut • ulti- vi- e- » un le ,u : - ■ ' 1 1 I » <r pr », nn k » meu. » râde. s Dan* k* ci uct Zi u/r de traçaeur » i<» a: .ir 1 *t**,. 1 t . mod semnificativ , începând cu* q ir»t •.* «Je r • " <> ■ «p - e - -• cărnent, nu ca „Ira qiiciii " de vot

/) În cele din urmă - se referă la colectivul actual, spus despre v 'e, l - plu-.icun proupx'rwnt , juc. i..sau autocc; c» și a ■ e:, sa • -.t la un nou grup; acesta, altfel spus; de către un dru;! d iaftu:; ra.r > *

dcdMoni (în orice ierarhie) prin însușirea de voci pentru șeful lor sau pentru locul lor (colegialitatea fuiunii).

Exemplu : reprezentarea familiei fratriei și a tribului în consiliul antic, gruparea Lamih - l din Evul Mediu și asociația negustorilor .
nioneli • «Consiliul central al unui sindicat al muncitorilor, Consiliul Federal sau Senatul în statele federale, he«>IL ti-ditr (efectiv) <hr»a Aici ministru de coaliție sau guvernul colegial de coaliție (cel mult, numirea »don I* proporțională, ca în Surir).

ni) Colegialitatea partidului parlamentar ales, pe care o vom discuta separat, are un caracter aparte. De fapt, ea se bazează pe conduita unui lider, acesta fiind, prin urmare, o clientelă; p) pe direcția partidului , acesta fiind atunci un „lider parlamentar ” .

Dar pentru aceasta trebuie să diferiți de la* *parte* (cf. $ t8).

Colegialitatea era aproape inevitabilă, cu excepția cazului Curții de Casație neratate , o abordare clară și , mai ales , rapidă a deciziilor (la pregătirea specializată (/ *'ach. cithiil:* i<»f) în ci, într- o formă irațională). De cele mai multe ori, acest efect nu era neapărat fezabil pentru principe, din cauza instalării unei funcții publice specializate . Cu cât ritmul necesar de luare a deciziilor și a acțiunii era mai precipitat, cu atât principele era condus să respingă această situație. Într-un organ de conducere colegial, poziția de forță a membrului principal duce, în general, la o poziție preeminentă formal și material (episcop, papă în IPLC, ministru-președinte într-un cabinet). De cele mai multe ori , interesul pentru revitalizarea unui organ de conducere provine din dorința de a slăbi deținătorul puterii ca atare. Provine din neîncredere și resentiment , chiar și din partea celor dominați - care își doresc un „lider” de bunăvoie, ca membru al conducerii administrative, față de conducerea neexecutivă. Acest lucru nu se aplică. numai, sau de preferință, CLASELOR PRIVILEGIATE NEGATIV , nici, mai precis, claselor privilegiate pozitiv. Colegialitatea nu are nimic specific sau critic. Atunci când clasele privilegiate au trebuit să GARANTEZE împotriva unei amenințări pe cei care sunt privilegiați negativ, au fost obligate să facă acest lucru, prin acest mijloc, să nu acorde nicio putere domnească care să se poată baza pe acest strat; cei care au creat și au menținut autoritatea colectivă au deținut-o ca o autoritate exclusivă și, prin urmare, nu au avut puterea de a o elibera, alături de o clasă egalitară; :* * ric'c ivilégié* (dintre care d va fi că ti -n dan* k* paragraf i *uiva; "j.

>c» : Sparta, Venue, Senatul Romei înaintea lui k» Grecia și cxlui al Angliei în mai multe ocazii* *u xvii* bolnavi, Republicii și alte» iuii+cs, k» oraș patrician* *[Greciei]* al Evului Mediu

**cu „acumularea” lor colectivă, 1« «pu «• mprrna tk» eojp ><«.
nr. de comerciant și de comercianți. Ce n/a drcnictrs drvr- >nt Îtr< Pentru a . en-nr n pime de n / a sau a n/rt *ri,***

COLEGIALITATEA OFERĂ UN MARE BENEFICIU **reflecției lor administrației. Sau această • ur profundă • < t este preferat** SĂ **h précimin <■(are viteza ,** AVEM **obiceiul, astăzi, de a se retrage cu un motiv anume care să-l facă să se întoarcă la el. (Până când este -ott. h ml!« -uhi< participation- h rc-.|x>n-.capacitate și, în k» phi v»»ir» comUaion», acest lucru chiar complet diminuat, în timp ce** MONOTRATATUL **îl stabilește într-un mod în care «rr și m«onk> tabk. Ix» a crescut până la tb hea, spune... care cer să fie r** << **•miphrs rapid și conform unui plan de cnMTnhk, »sunt în întregime« (și mă îndoiesc că nu pe bună dreptate, tehnic vorbind) în mâna unui • dictator« • tn-u Atatiquc*, responsabil. unic*.**

Nici «extritudinea» ascuțită , nici intelectul politic . Eu «mine și cealaltă -net. >qur, de» mari» 1 tais care urmează un plan <1 rmrmbk nr trebuie < lr< rk« ummient regizat » de«,on colb riale. 1.« • di<t«tur< al pr<d< uri H ♦ <»<«<•. Sn p«rti*<ili«r pentru Nali»cr * <>< a fost UKIH, **un purtător JnMr« al h «uni m *c* <!<■» m« r, Aceasta, aceasta nu este «<mt pi» k-» » iimun «, ci» k* dată și nici «ut un pjrkrrvnturr » al pi ivorianului r venind de la* partid* și «the« Ina «r», sau (< r care nu «omlituc j », tu e uu-*n<* iH-glif< ablc) care domină în» rs » t<>i,-.rih », «pu nici nu poate și nici nu vrea să o susțină. O astfel de denumire a apărut doar în Ru-. i< « • mr . produs al puterii militare»- mec, și acolo rt vnit.im pat k-. interes» «vdi-Urite <!n plată. «un* nou însușit»,**

On peut rtiu ic .»• » itrr «pirlq<ir» trmartpir* qm. p »<<r une part réiwnient, pour imc part < ompl- tent ce qm a d< j < « t< «lit

Hr.t< riqucrnrnt. h «<>!!< .'lali'i rev<t un «h<d>k *<-n*

Ocupații multiple «k | 4 n me fum (în « . |*.. ont- <h pîusMut» funcționari publici ■r <<<ncurrrnç.mt ilir< trm<-nt dam kur • >m; t< > e *v»c drept de vot rc. ipr< p»r 11 « a <t »1 r-, al unei persoane, • tr. h. n j ¿ r . p n , fl «lam dr«.*cinul nummi-.rr h «' călugăriță Hiin Eu sunt un« <»|\,->!<•. • o rtu s ' ' a*< >n «mai presus de toate«lins h rneirntraturc același, <piril|r tmdatt a ; prn rf.? rf pentru a reda p<-u'dc, pentru toți un tr « MI **Am mtr: . < m * Dacă f m la"* !-l«r de 1.“** 1LUMINAREA **ma’ratelor care mi-a fost dată; >«1« IH *t- v* s' m!ru ! ;a rămas cepe în Iint ma. tr.it indni luc| ««the n ri-'rc x n ar-r**

A) I a ionniti t c<dî gide «le hx mté: ctahhu ent, • ;io <- d un ordine [Zk/rA/j numai de către ««• :<< rat: >n de pl <<■ - , -.«>;tn k prm < de unanimitate, adică «cl în prm- pe «!< tnq- ir Acest tk « rp» m k' - de eollcfidité, care nu mă euit nu di s l'Ant qu ri . ii ny eu t p« caracteri rntiqur Acest penrt «kc IHmdit p..mt be • th . ! . > ■ «kl» • suprem iritmi, «! ne de h «l xm >ne!k u.-- ■. « H **en ire «Lk de» ■ ut >rit< s executivi,** S **în final, aceasta - d » a »tonă: v • anvelopă»,**

t. Varza! ,M **ceai de h *'mic* i p-, ;t** AV **.- « * f< . •«**

•. În faptul că rr<> i; '•nt <'r d- a- n. • -■/ r c; - » r the
com-munaluatsoa ou h vocutw t dt p iie-.n yr v.-rr--- i d- di*r r,a n
a jtncipnalc* si qu-t n|<tm. . s d- tirent pa rtui; r * i p ivnr (« - t «
■riüque cu autocitca coilr-i» e» cnniu.uuves, «ru... <„ai-- ? .*, un r- •/,

fraternitate», *f'hvLn,* xii Mijloc A»-, pioupement «Ic» familie» *\«c. <«-<» rd de» fnmdle*, groupement de* corporati«*«* «Un» la roerei.*-.* m » *\r< « n*eil «!«•• ancien* «>u de put«'» «ht « « » r p< » r -* 11 n* ; • C on-rd (cdci •• • •!<*» 1 ■ in (« > r «us mod. rm-.; «ol:, pulite eliciti*.-d*n» le» num-ten » ou k» prou«-,men - i; u * crncim nt.ui* suptìrn* », tun en pl-> e par * « I ir pl-> e par * «I irr . proporţionalul, c• ruine ce a *e pr luit de p.-i» rn ,di» • n Sume The »ollrgialit« « *t al<»r» un caz particular de pnnope de trpt *cnt».

3. Din* lUbwnce of a lief, p«r »uite «Ir li rivait». "the* com«in«nt" -u des cifriti de* individu* tion «le» ordre» ou * canton»;

domin « pour redutrv I* «luminiti n dixxnmo •cui*. C'r t'd'unc ceu om imn de ce • imn <pi'r«t n< < U c< Ih ;i»tit« <!< * direction dm» 1« pli.| m «1« * revoluti.*rw, nu* i bun « mine ♦ c..i.-.«d • d < ollic-ier * ire de* r.itupl * »old.it* de* troupe* r-vidt..», «pie «ornine .. mit4 «le salut t iblic «>U con . rl «le* • « untili** urc* «lu peuple • Dan» ra.lrmnn-

„<în el
«pu«rație pe care o ai eu muzică urbană

în plus * cu mai mult* un amator, « arzând Irninntrv mai mult « picior « Rola cu f*»e r ....'e functmnruirc» «n divide\ (L* f r etimi« » .... „uprèmr" a fost „r". Doar un intermediar între edlrj-e* c >n-.u'- * și déldx «tih; fie să o scrieți de la început. cine »exercită dun* IM**- re vertici- culinic-ient irațional d uv* la «etti <n !in.*n«.icrc r* t'-- «le . em; ctr ir
Maximilian , de exemplu, se afla la - ...ft bri-, e par If. io u tu nnaite "; • ciali.'-«*, iar prințul de* a fost accifcr dintr -un motiv* pr< '.ante*),

e. În dorința de a compensa o tehnică unică și interese divergente, de caracter important sau persistent, prin coerența timpului și, în consecință, de a face p. -.nblc dea ctwnpnxn . El se mv* n - a.»*-

: r wn t rd p.JU 'ni;! »locutlird np :> uourtBiuinipr.p IXJMOOJ up 'OAijd » *I* - ■ <1 *J*
«10 Jj»)J <i XWICi:t>O<kXJ«'J ‡>p U>it)33Jip t|
jf» *(»jn uu u op) « ur • » q jp)J « import > np utuirirdM t| ț axp • »;jr iui qt 1« J ■> nb J-itd «
vunMi'WMO ujuopur » e p jdjjuuj j; J'; rf .'.ir <<b |> 4 J< 3 U . t >U ur r JjriH
3 tj 'iUMUXlbuojMJl

i;uxiw|jr J 1 1 1.» p u< f.../iu tp *n«i) t| jp 1 l Ui Scrierea nu ESTE p
•j voi fi binecuvântat aici»! < > j .; .) > ' »0 Zj nj) U ,Vi. intuiție r | JL» Jiljj|»Jl!>
unul lt ..i u. 4 • > [J] *t '-u J ru iu 'inb t juop r1ip ajîp
'*ochi*h. ' »(*$ ap •> tj tnvuf . >j «rjj JUJ uo j)ip.:uf o jrj
'»iltUJj la 1 vi la > jt. *i* *... UJJ iu •. .1 r. 11 J iou-d .oittnjsip vxl >j|»d4ru
Ut >■•'» '.- J5 t » xi - • » a ¡< t.< .ej|» . o tf.ttij jp 1;.• jrnjt» t| jp
I. .M. j tn iu | ; ' eu .;4 Mp 1 <> jri.-u'tUl fvp « 1 ijtqrutxu • t[tu» tvi t J|
»urp iiiji ij ta ui Mit n 1 ju pi .j JIU ju• u<>» t 1 JJJ iu tp.) .creier)
nume. u l* /¡nti r 1/1; 4. > Jii.iv.npt j TDI « p u.ipi'.^ot 1 1
(» »; > • tj| lUr;. .•••.'ll | | Ui .11 Ui >3) JlJVi.' l."tl| T| J|>
.cuib.i . j'il >)U< -u :> t . »op >p.»> t .-¡P 'tiioi) lip *jp iiij 1 tu »uvp »nb t xi ti tun 11 w J »4 |J *j< axJ u,| *I* J 11n >1)n4
tf.piMptit.pi il.f lld t| JU cap; r„t« tli tf ,t I i <'ftllpr | p >, .1 ebor j Beijing.)j ijltf) • > ■ | 11 »i< IULIE -Ip)tH|
1(1 4 jle \ VU lip. M 1 pl 1(1)1 Op ujip 1,1 j}< t | *g*
uniiid j| ai prtn. 4 *U ii •jKj'iup I *1» '• <,r. JI - I jn i Jirop || «JUd 11« putui .jjnti 1 rniir- m J-. »Il ♦ m* M j • uj *t.<>u
' v* i< 1 * jut» jtnit.fp *j >%<>dtui
tit J< 4)»• » » <>J i'p » 1 iii.'tx juri utiv tjtj» jjijt u .< •. 1 PERSOANĂ! folosit 41
tu <•><! *| 'uil.iu .¡1 11 ■ >j >n-.t ¡1 t iul. xii » etc.rp pij ,u .p 1 > <ds |J

•utduiuupi ui'itiru | ji ia Jiitiuiui 'J> ru nbnțp.d J-"|* "1' J 'ion
• ni >4 tj up ii » t j o • u i<))-.j t Unii., ui iir> • uj « n!> pi }tiv|
ii'uiil'iii|inlij'liu U|»i; pdi.iip ti >i\r >}i|r ||«»« i | np>(>\tihn ii tu tuni
• i>|n>; ;» »tu ti p. t n' jj i!uu 1 ■'.< 1 op ii 4 *ito*
uit UI ujl tpjț t | turp •¡u J •!«•!» li I •|U"|H,| 'J' 'l'IIJ '■ 3III|('. • >-.l|» v| jj»
>1 | 1 Injll p 1J 11 .pil I \ < | | f. Un p .»|1. 1 11J. JI j'll >;(! r | 'lll'l |
• o ij» uj> iih.ll | ' ti , t >p jljild 4 ti | IU[,l> "ll jlijitn .¡r ,.ppl3

În opinia mea , eu merg în IULIE .
•i'ii ' r l ir .) -'MI' |> • 11 ' ijl p *| t np .|i| U ˉ ' ' 3 lucruri >. I'|l' ii» *<>'
• *1 •)! > t »¡HiriU I- ■ ti: 1 (u tv UI .-j» t, llid JÎ1 t ij IUI 11 I •plljUlul
it 4 e ji!>uri uno| o tun. .p t • .piui>j<>ui ui ib! | >1 «p | mbll
• I>PII{ pl»'U | >tip 1|»| K i • ..¡1 Pl t« ') *• tlll Pi. ,1|| l ('UII|:|lll'J t» |
1 > Mt lp u.|:U;p» t j>U i] • (!lliii » ti'.li pti| 31)113 t >UiV1|>e
• lipi ti;» |J.!*|||| p U)l(j I • I UI i 4 r Un Ulii ipim l>v 'tirul 'tmiUJIII
- Uiți 4 tiuinii .'«<• t <p i)ih ¡r .>p •. io ir uni rpl |i "H'IUI
> i id.t'if |>Ut U.ijp Jpdili I j urp (. Iiluru tul U ul > lll >[>)) J 'jj.lui 'XJ ifd
>latină)| Ui *)Hrjjj» ptj f j[pjlbtl< | tjtlXoțr .r)tl. MdilUtjM) tpl JUU|'U<>J
t >p » t >i >t iuuii t .p pp < ' >oi t | ui ur ui i | >iuut .i. 4 r | ir4 t J u.' »|
.lit|4 t»;sip vârf Uuljti. "P *| .Uijitiye t UI t >nb tdlll *1 't '| t*-*n« t . . • I vârf I • lll (- U| t j ■ (¡lll J» 11 Milî lin » r
¡1)111)' >| lit • m(!.i | 'iliur ll t'<

pirtip » *p»d j lt»J» 'u-b >pu U: l i> U ■ ¡el). U' llj-VJ Jj> U iljtiS t| Jj» JtlJUI

îl î l -• op l'.tii 'iitiJ <i) r i ■ h i-.uii 'Jl luu i>) t «ij *jK><4 .ni': pud un jj| J

---

‡KM Vt HI }■ >! 4'4<I ! < lll IVI- t I K> >

Dacă istoria administrativă a Occidentului modern este legată de dezvoltarea autorității , aceasta este funcționarul public -pê«i.»li-, așa cum a început - „ Ca un alt tip de r ^nanentc ¿et preempțiune politică* patrimonială tradițională», cu un caracter de »mică [»rm.JrrrA). fsmhux <»U altul . Numai* de* tine» i<>lb -nux de fie ttottr aire», în cele din urmă uniți» prin bunăstare. p nvictor, puțin câte puțin. expropriat politic. Aici prinț* al tkidcnt care a devenit de »» dictat* ». În » ioncttiitnnairi. individ*, ascultarea cred că ar fi triumfat mult mai ușor, *crlrrnul* regulii utancc ținut la directive»

„iraționalul" prințului. Aprilie > k p» ..«¿e inevitabil să h g< No » funcționar » xpcii.ilr.en, prim-ministrul a căutat, ca regulă generală, să completeze sistemul colegial consultativ („ytternr du con-.il dftit") cu aspecte pozitive* și negative " pentru a rămâne, deși diletant, deținător al puterii. Cu toate acestea, după* victoria definitivă a funcției raționale >rnt jpéa.ili e, «afirmat victorios în special prin intermediul » parlamentului » (vezi mai departe) - - să fie «unul dintre membrii unui colegiu suprem * de direcție monocratică»), acoperit de prinț și acoperindu -l în schimb; în același mod, r. a aprins timpul general către monocrație . și, în consecință, către birocrație în administrație.

i. Importanța colegialității în administrarea guvernului poate fi mult sporită prin decizia „ulturitului" luată de împăratul Maximilian în cel mai mare b' în (pm| tur) împotriva obiceiului „pi pe care îl avea acest monarh de a e de unir, urmați starea de spirit văzută, directivele " și de „titlu" de garanție pentru pretul !it de. fimcti a ute. Exercițiul prim -ministrului, care a devenit .dur» un politician n»n » p ml (di rttint«), începe cu problema financiară. Mai întâi ilm» |r» r • ne lininfi, cu contabilitatea lor „ ord nn r -. Ion cea a negustorilor; în statele continentale ale Franței , apoi în vest; și, pe de altă parte, printre normanzi, în Suedia și Anglia *(* în est, *așa-numitul Iint,* în *vest* , Yume, în Japonia , *Idfu).* • și. , «<nt p> . un rol identic «pu nu a condus totuși la birocrație rat - iti< -i vina « foneti 'maire' tehnic» instruit ratt minclcllcment, — a faptului că aceștia în «talent redus» la cunoștințele» empirice ale» • vechi • fi: tionr-a-rc», la Roma, un loc icjuivalcntc »tut ocupat de brr.at,

a. Colivgiahte are , pe lângă separarea gospodăriei de administrația publică , un rol similar cu cel al marilor societăți comerciale . „n uire" (t */unijritfitch)* în» h »«pedepsirea bărbaților<« și a Întreprinderii profitului, a moștenirii și a capitalului.

CUR

§ 16. *Numitul n dei* / Urt'oirr *prin specialitatea lor* -i.

4. Puterea conducătorului poate fi diminuată prin intermediul unei împărțiri a puterilor în funcție de aplicarea lor funcțională (cf. § 15 PI pn »:c.): *împărțirea , ca* puteri senioriale , a anumitor funcții *specifice* și, în cazul legalității, determinate (se vorbește despre *conitiluti '¡ntl drt pan art),* către diferiți titulari , astfel încât, în chestiuni care îi privesc în același timp, depunerea nu poate fi luată în mod legitim decât printr- un compromis stabilit între ei .

1. Partajarea puterii prin sistemul special , spre deosebire de cel dintre ordine, conform căruia puterile MINORULUI sunt partajate

• constituțional • (aceasta nefiind preluată alternativ din « în» o Constituție orală sau scrisă), conform obiectului lor curiae 1 rc, între diferiți « deținători» ai puterii (sau ai controlului). I)» - .ori că prevederi» de natură diferită nu puteau fi «legitim» convenite decât printr- o acțiune» diferită sau că prevederi» de natură diferită nu puteau fi convenite decât prin cooperarea (nu poate fi considerată un compromis neformal) a mai multor deținători» ai puterii. Aceștia nu sunt « tronul» care au în comun, ci «dreptul» de a «rigneti»

(ibôj 2. Partajarea drepturilor de către „speciali-iți” nu are absolut nimic modern. Acestui tip îi aparține apariția dintre „ puterea politică și puterea juridică autonomă” (în loc de „teocrație ”). O parte adusă în discuție este „tenția specifică ” a „magistraturilor romane ca o formă de rațiune a puterilor ” . Același lucru este valabil și pentru „chirr-ul specific” al magistraturilor romane. În mod similar , în Lună, situația se bazează în mare măsură pe principiul Acidității Andine (confucianiste) și pe principiul „ pădurii ” . În ceea ce privește pirateria, în funcțiile subordonate, în sistemul (patrimonial) și în sistemul roman , în piraterie , în funcțiile subordonate, în puterea judiciară și financiară (civilă), pe de o parte, și în puterea militară, pe de altă parte. cealaltă. 1 nfin, de fapt, al oricărei cote de participare în t: n r a. „ Uneori, conceptul - puterea dtvi <!< ; iv va pierde atunci orice preemțiune. Este mai indicat să se limiteze la puterea divină a puterii senioriale supreme, în pr « lant am-i, forma rațională a părții. a puterii, (Ei BINE , o reținere (Constituție) - adică forma constituțională, - c*t *1 volum în krne. Într -un stat neparlamentar *t mu» • constituțional", b >d și n pot fi e:*lh că printr- un compromis între „autoritate” -ale-, (c ir HUM și r <u mai multe camere de » reprezentare *). Din punct de vedere istoric, această * stare de cor * * este dezvoltat în aeropă din diviziunea <k p -uv« t» *e-!rf irt crj'/i,*■ • se găsește pe o fundație turcească în Anglia , lângă Monte -qu-eu ,

conform LUI Burke. Revenind la timp , constatăm separarea bunurilor spirituale ca o consecință a însușirii prin privare a unei proprietăți senioriale și a unei medii a administrației , precum și a prăbușirii unui sistem financiar regulat , cu caracter financiar

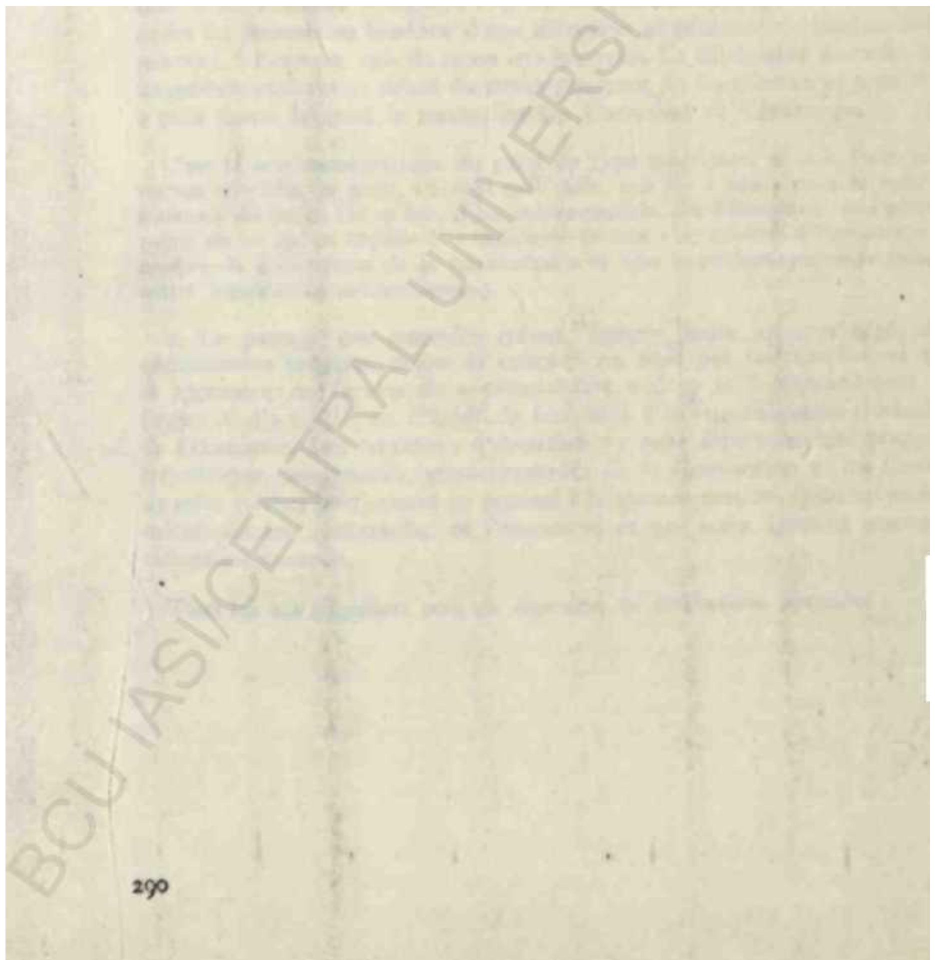
(bctoint of I'adnunr.trati-'n), cl itn polisrr* (*bb rmtn<» »urmul par » • •.■■ *, br*.<<un .nixqurlt Ic »cix'ncur nr p tiv ut Îatrc (.» c ■■ uit Ic < n • ''or.< ■ • » privih ut, i qui i| «!. \ ut * u propti c<m*.< nt» tiu rit v.uvrnt •-• i I •»•• ct a li tlriiiirnlc de <rux*ci

l'ouf puicnir i < «• ti-ihit il u>' huțiuir«

epic'• >it < tbli uu conqtpitnit rnttc ht «>tth« », t tui t >u{ r .<i- h »t mp» < -it

k» cocnpromi* »ur k 1-uil.ut ct k* co-mpromi» »ur I- • n • • turte-, i< • p>< » n'appatmhucut nullcnieiit, pr kur <*prit, .1 ■» «Iniu u [1] t ■ »' <n!t< k» ordft, ju.ui bun « lt •.< ¡t.irati n < urntitutionut l!<r <!< » p U\'>IM

1 I 1 <|'irati<>n cuntiituti-iiHirlIc dc* p^ui-'ii» e»l un pnn ip- 4 u >u (picmint iniuble. Si itniUiir. nrllc d< d<>nun.iti<>ti «« determini «unurțt Lt repome a la un.Har'1n:. i. o>n-.titiiti .ntu I- Irtncnt inditpm- iblc (de exemplu a ptopo* du budget) tej^mia • ■ r» sli « r ' A r < > l' tutic place dan» la IIIUIK »situație. <af clan» l'l mpirc alkmand prircvolutionnaire k* pouunra dyn*at*qur» itmcnt prxpondvranta.

1. Ii cnil nlit- (co'l< "i.ihu rati' n< I!'* J'rx» .>tion) d» ■ a -ton 1 Ir.'ilc. can .vroitr< the obx tivilc and the impartiality of» demi <>m, favext» ain 1 l'tc-tc-.* nc-. tç<u» ne g Hier, |'ob t- de h pr< » » i-»n de • 1 (ot*i nom rnu-nt For ttltc r#i >n, le-, grande de l leur» c.ipit ah» te 1 du pnuv *t* dan* le pt< < ut coin inc d«u» le prHer I » • n'ir'cc i » • n re'cc . allemande, dan» la Mr. politicly , he is also capabil să dan partea partidului și <A> ccd <• a tuturor grupărilor lor imputând-., I. mono rație c'c»t (La »«ni» lor) h formă de ju-.t.< r < d'adminr tMlion • cel mai. (Acesta • (lté » , cel mai ace -|bîe 4 titlu personal și I» plus» facil er intereselor puse » int » Colegialitatea «k CM » ție și » autoritatea «ol-; le* engender» de k» appropriat* n» rât»» 1. ncllri de putere în lu ne lice a unei direcții administrative threediti uni' !' can, .1 invcrwc, ur of la.oti irratumt here the. I 4 « «dh ¿«alitatea » autorităților fin.mcic te» existent. 1 început de <1 vclopprrr ent ■ un serviciu public tp<ei.di 1 a »anx îndoială favorit rattonah ation (lonnroe) of | cononue,

C'c»t rolul /roi în<»n<>- partidului de tip» «indcc-on, și nu eu »«Imini» trunchiul partidului , ' »uvrnt < «>11« .;taîe, <¡<11 »»< « ' n • p ir le< « • > > intr du r u ti j-t , <* :• jt. indi-.pr». aide în Al «nia ;n«, dar »• i;tm ' parte din ceea ce tu npprllr |' " indcM»lri« heavy " (în engleză, "greutate mare") , sau nu în "r»t*" n *. a susținut desființarea birocrației și a sistemului (în general , nu este o problemă comună).

2. Împărțirea puterii , în primul rând, fără nicio deținere a competenței , este o chestiune de la sine înțeleasă . Acestea nu au un raport putere-autoritate și, deoarece au un factor de „ capacitate " în aparatul autorității, este de obicei favorabilă raționalizarea puterii (formale) a autorității . Răpirea acestei autorități și a puterilor (Republica Consiliului , Guvernul Statului și Comitetul pentru Sănătate Publică) (67) vizează în cele din urmă transformarea (p! .* sau nxm) material rațională a economiei și, prin urmare, acționează împotriva raționalității formale.

Iată-l pe »mgulicr» mergând de la d-marne al ducutn la »pécidi»

9. 11'. AMltl

Ç 18. *Confirmă partea dreaptă a firului.*

Prin partid, trebuie să înțelegem că acesta se bazează pe un angajament (formal) liber , având, de dragul însuși, „să-l procure” de la lider, puterea de a „ face un grup și de a-l „atinge” în propriile interese, „ ideea sau materialul”, de a-l „urmări cu un scop obiectiv, de a obține avantaje personale sau de a-l „atinge”. Ei „știu” să-și titularizeze „ asocierea efemeră sau permanentă”, să se prezinte într-un grup „de tot felul” și să formeze „un” grup de orice fel: caritabil, tradițional, aderând rațional (în scop sau, în valoare, „bazat pe o” „evaluare a lumii”). Poate fi vorba de preferință orientată spre interesul liderului sau spre scopul obiectiv . În practică, ei se pot limita, în special, fie direct, fie indirect, la obținerea puterii pentru liderul lor și la conducerea administrativă printr-un aparat (partidul liderului: *[¡'¡tiimuy l'iirlri]).* Pot fi însă orientați spre interesul ordinii sau al liderului (partidul ordinii sau al liderului), sau spre scopul material concret sau către un principiu abstract (parte inspirată *de* o reprezentare a lumii) .

Cucerește * p<" tr "-ul direcției administrative și mulatre; nu este rar ca „materialul” programului unui partid să fie doar un mijloc de a provoca * aderența mm.,

(Evident, partidul va participa doar la un grup de a cărui conducere este interesat; cu toate acestea, cartelurile interpartinice nu sunt rare.)

Partidul poate folosi orice mijloace pentru a obține puterea. În special , conducerea este asigurată printr-un vot (formal) liber și pur . Cei care au drept de vot vor fi numiți în primul rând pentru a candida la sufragiu și, în cazul votului într-un partid preexistent , LEGAL . Aceasta înseamnă practic că, ca urmare a principiului *voluntarist* („rrp* mt on an ad!»» ion I bre”), care este cel al dreptului *legal* , exercitarea căruia se referă la *dreptul primit* . (Trebuie să lăsăm deoparte ideea unei persoane interesate .)

persoane interesate de privat, orientate « dm» de către un idcol »gk sau p A f | c putere ca atare). Aceasta „, semnez :

"J; L* - r acest exercițiu este între kn principal*, "k* lider* și <k a apărut" din partid,

***b}* \ux cote* «1e que!» membrul* activ nu face parte din gama timpului; > «pie c mime acc amator [.4AL j»i'rn], k cas échi-ant invtancc* de contract, «le drcu-.-.iun, «k rem nuance, de r«.. hiixm,**

c) Trebuie menționat că membrul inactiv și membrul FĂRĂ DREPT de vot (electorul și votantul) sunt doar un obiect al recrutării pentru alegeri sau vot (cei numeroși și șomeri) și că în lupta pentru puterea preelectorală vocea lor este luată în considerare doar ca mijloc de orientare pentru munca de recrutare a aparatului de partid.

Ca regulă generală (dar nu întotdeauna),

"/) Lăsați patronul* unei petreceri să rămână ascuns*.

Alte partide, organizate într-un mod obligatoriu din punct de vedere juridic în cadrul unui grup formal legal, se luptă să fie, în orice caz :

«) De* paru* charnmatiqiic* : d< tccord *asupra calității cărbunelui »»lipsa lentorii puterii, *asupra deținătorului cb «ri îi lipsește puterea „ju*tr " (formă : *chi*me-ul);

A) Partidul tradițional : sentimentul despre modul tradițional *de* exercitare a puterii în al arbitrarului și al grației deținătorului puterii (formă : obstrucționarea inovației sau revoltă deschisă împotriva acesteia);

[168] *c)* Dintr-o parte a credinței. În general , dar nu neapărat un transfer sau o formă similară cu cea a : în acord cu conținutul ispitei sau credinței lumii (formă: aici, care poate produce până la o anumită aparență rațională - tah- mc);

el} Din partea* părții* de însușire : dispută cu deținătorul puterii și *direcția are o transă liniară *ur tiv de dominație « direcție administrativă*. tre* 'adesea (mat* nu necesar) *sau* o formă identică cu A

În funcție de organizarea lor, partidele pot aparține aceluiași tip ca orice altă grupare și, prin urmare, pot fi orientate spre plebiscit (credință în lider), tradiție (atașament față de prestigiul liderului sau al vecinului preeminent) sau raționalitate (atașament față de lider și aparatul partidului ; termenul „ regulat "), fiind astfel orientate spre funcțiile de partid și conducerea administrativă .

dezvoltările mai aprofundate se vor baza pe teoria jocului .

Pe plan economic , *situația financiară* a partidului este o chestiune importantă în ceea ce privește managementul financiar al partidului , direcția materială a conducerii partidului și contribuția mică la aceasta (sau , așa cum se spune , sau se sugerează) a partidului . Această problemă aparține domeniului particular al politicii economice a statului .

:. ar definit x*, nr. 1 de parte c, întregul r « - inxirer r -.r* (p t- tique* ou * utret) et dan» k lucre p ur kn « mi »CM I AU •• n *••» p* •

Puteți găsi — acesta este un comentariu la • s» — de «tmt pi tin (■ ■ .->ei»!i >n» efemer » tipic» «campxRnc» pentru r.-lrctio-! of» ». ■■ ic>«! -.t-. 4 !» pr» iden c» dan» le» p»rti* anurii.iini, -.-lation» | TIIII.UH ut » trp,-. n- tvç» dm noua, de exemplu, de» plun< -mène* tel» «pie le» * jrun-r» lil>éraux). Pentru partidul intergrupant, vezi, pe de o parte, * gulf»« ei !r* pil 'clin* cré Itah- au Mil' »ticlc (partid al ordinii (»/..•»./»»*/«)), pe de altă parte, aici MH-iali«te modern* (partid «le clo**<).

-. Nnu» cou ¡dvrotit aici ca fiind esențial pentru contextul «ar.-ic»-ic «le 1'..-.; icii. ?t (formal) liber, fundamentul va fi până la «partidului» (formal!« me, din punctul de vedere al «domniei» grupării); această caracteristică implicită în fiecare caz o diferență profundă •.<-. io|< . ¡«pie cu nitrii 1« un -.. «utu m prescris și orp iniția» de către «rilcmcnt ittoti «lu prop nent». Ii sau prin cv mplc în Statele Unite și în *y t- re • Aici total .« I « pr 'porțiune — I r« im nt.-.tt n al grupării «onn't existentul«.c - un partid », mina < • c • își asumă « reglementarea de a nega instituția lor, această viitoare vobmta.otr rămâne intactă. Când cineva devine o ironie, încorporată « de ! » 1«, învățare «lu gnnip« m< nt LA ea ndminUtrativr direcție pe măsură ce • partidul Guelph • a devenit în cele din urmă în secolul al XIX-lea • m« < dan» I«» Mituh «le Elo- renie, — este mai degrabă un • partid », nui» «un grup mt« grc un grup nu politic .

3. Într -o grupare „dominația autentic haotică a partidului”: • nt n " "it< "¡en! "I«*. .«»t«» *chi*m*tiqtic”; „■nb-tul lor avea o VALOARE pentru credință și, ca atare, nu poate „conduce la o soluție definitivă . O „națiune națională” poate fi creată într-o grupare r ;<«u- reu-.envnt p triareal. Când” prezintă „pur” •«, „formele lor” sunt în mod normal, în sensul de „injustiție” și „ux partid” înțelese ca atare în limbajul modern. „Clientele» care pretind „ la I-1” și la birou”, grupate în jurul unui singur trunchi, se manifestă într-un mod tipic în gruparea cl.tm 1 «tu», ereditară și grupare» de ordine (rr«.'.-.':;/r] u - ae'» L • clunt-'i » pet . „anticii predomină în plângeri”! într-un mod tipic de tip „totip” notabil (și urban) (și tradițional), dar și în contextul general al unui grup reprezentativ al Constituției, partidele lor își iau fiziologia modernă. Nr. 1 în Primul >n* «lc;«rip!i> în «I n» MK ' •
„Statul.”

I c* «leux «•..• «'-î partr. sméric* r.” de I* «Icnmre gen <n w>rt de» c* i-mp ri ■-;q ' .< -, v«-t .-.1 » de p tr .n dam- î i ta* moilcrr ■ !>«» « xtmpk »
de partid* r po-a it MI- de* «pic-.tionv mitcrkllc* și o ♦ rep:> »ent*ti««n di world» au fost oferite* în trum*ul lor de către vechiul conservator: eu, vechiul libera! ne și vechiul dem r.ittc b ur«.- * r, plus» ur! de către ektav eratij »octal te — cel » și «celălalt» .cu un «ccnt pr n ».ir kv mt«.;«'ti de c'» se — și centrul, acesta din urmă și nt »! veni, depvi» I* r ■ ti n d' tmn . obiectiv», un partid pur «t-« n. • ' I. pentru toți cei care nu pou*
1 p mi* de cia-î* le-, pi ¡1 eu .-¡s -, | interes pcr«unneî (idc I sau 1: «t« rteb pentru putere k, the* ; ; . !:nin:»tnitivc« și »ubnttancc «lamina dOr h
nair; atitudinea liderului și a liderului partidului, iar persoana aflată la conducerea partidului nu este singura care nu pune inevitabil în pericol partidul. (:6;) *Acest* ultim punct este unul dintre motivele care explică opoziția față de partid.

5. Tratăm parțial forma de organizare a părților. Faptul comun tuturor este că, în anumite puncte ale seriei, următoarele

SUNT :

drirpirhra rep î- la directum «i.rre form'd»U nd*» ru . - ' • « t ||«1|X »Ir» « a!|«lld l'a, il- JH-tLfl.J ¿r» «inni I |<s * A J:,(Uh I *t* • *'* lemmi pm -I, t an .» <pn , p> .rn» p r', I» m»»»•- do mr.-nbrei « » > < : n'e-.t .mttc pi'mi « lq< l <• tna «h « I..nx ¡ T« ntcr « * -.• i !t< s'. » «■ s ! * p , ■ • «pii lui wnt pr>-r.nt« par !«••» parti» I atal d*n* I*» p-'-rti du it re* a <1! nt ar i domn, < e * •• tat «! - » h< ■ s ir;u ente « r <pi." 1 •••»;■<:..■ - t

«Eu« » ♦ m'.I'rc » • [/Mtmifn-lnh'r | (¡'a? «)!.!< r • s • il ÍJ.IT f ;

nou» KM Von» «lit, « <"ux <p.| 1» Hit inter« s»« » » p Ó. ju« mm! •, *t.* «n • 1 Imimt ».) C'c«t |r «IriiMm . i mt princip»! Ccl» țiuntUu" |« pir-t *«-î«» <!»* «li' -î«« a < ! riri !

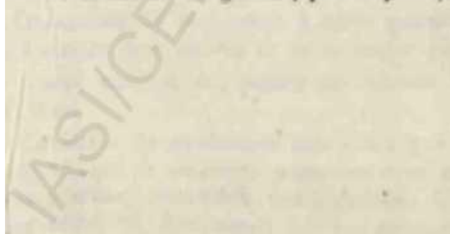
o recrută, mt !«>rmH!« mimi! "rege

6. Ic Ir- • n il ca f< . m< t <!u În » rn mi h'«»t « m; ■ t pr< pi- aux « petrecere » « b<n.ir,:. • ! ut Sin < [1] .-*t* ■ «<i , ' .ut « 1 <hl parti soiiallxtr (d* phl» un li ■ « « tir liillintilt arri «!c gu:¡ I »! (ri ■ • "Ir">.« m» Ica plm pur », irritant qn'-m • a< he Ih là 1 p • f 1 1 d P' • « partidul I » revoluție var «'<• !«vrkr a « 1« Han i« «• qui-il .» j - t », j».ir <!• prati I» tu«- • n«"» t . \ ite », «• f t.mn par :«» ì«H<- m n> I» • • d ', par l'iruluitric I urdcj Ir cnlti, pu de» tirili im »ito « i •

Se toarnă «I« ¯» tut»on» < mps• ; « tr-i *., I« fin >n■■ ■tt ni • » p : u■. <■ •.: • «

|< m<>m» t *f* i'i-.p 1 1< nt «Ir | ni - • • t<• «!• ■ un 1, « 1 po • 1 « », < « un < pi * import mit» I > un «I« « 1» p.»t ti «diri 1, il < -.tvn| .'.«!«• «¡«, » n. • *{f tanti t* • lur < e con« cpi, loir piu» I« m) • ut ■ în inri i ♦ »«În ; e • <) 1 I ., «e» • nil«* pt««p<'»itlot» «k I tltrtis»'i»e, » .« »ont I« » • u. ' !«• 1 « mip;>«»t tmi li part la piu» ». nwkt ! ' «li» < t «I |«cm t <■ , ì «; • • (xy-.:« nie ;■ nu»). Il«'•ailt.it I p'«> 1' «li« «' » « - h < m I :■ ;. « ' ; . • n •. » , « tun r« . . *« t •. <. <: « >«* ; t către membrul partidului ll«n< i r.-i»id*pm • «pur k» partid» # ■' !• •• «irgmu i* ni» prtmmrnt«-». «!an» l li ' <• du »«il* »!■'</« ««.«ut•»«• »!■ «.<•» ; C'r» r- dii'» tir provivrnt (t< di» nn«l«r» >. ■ t » «I« » ps I " I; n • '«i'uti pitti comp RTC ccrt . »pp«rtirnt« I « » > «.

„Mai», ««muñe erd le iu d*n* l'imtiepri-.." e qut.-.'ute v .. tip? ' < corr-omn ilio i, am citit r»t .-iipmo . ni t< -.¡u« rs. b mt r/ . re •>- p I piuss.incc» puld. „TO." Eu<» • ; ». ' ■ •

— de droite ou de gauche, peu importe).

,,.

Eu” citocrnti.xTS rx nt lei sau MIATIO TOVTT:«

ïo - LV ” ' \ . ir L'At'.MINIlHRATIOS FAX l»> '• XI.FAMKXTA.M*

DOMINARE Kl

Î *[-.¡r >!ft rfprrtfnle.nh.*

„•mrntr poate »efort de a reduce • dan* un cettm* * Cf o'l IT M iioiii de dominație legată» *ux funcție» execuție (mmi- ÎZr> <J« I. d>>m*n*t»n). w:.rJ«.»nl qix «;;.t >ùnp.<.«a<

ir.t **- .vezi U. <k» membri >!u itroupcmenl, | >ur • «<«>«« c> en senu .le lor l'-rc.l re.ulur r<ni «ire obrem., .um««,**

.lin des roupemenu .1- im|'»i.me.-. I..r-.|ur «n t..«i-.l ■ •

C()1 t **fK uxxnt >C a se uni într-un singur loc , lunqu t. » 't contut ■ ei.« t**

Animați t v-mx axialer «eut, ma- dr* pr.m r -mrnu pi » m ubrwux y *'• t l,..'ement prefăcut (în special» rroiq xrment» urb u » P 1 ;;'

Cl h • rroupcnv ni. de* circumœn»cripti m* teritorial* (U . u ut rr . "... . 1.0 moxdi. tehnică* de utilizare a pancn.r la această mmmrmat^n »au»

»tăcut» : , .

are) **Durata funcției, cât mai lungă posibil între** două **săptămâni**

A) I>rmi de rechemare *(rwll)* LA Wut nnun-cni; ,

r) Principiul rotației sau al virtuții pentru nominalizare, <k mod în care ch., a .ut - »în tur • o pentru.; este vorba de eviur h pu.itmn de puternic propriu -..negru ■ ci 'i -e sau ceea ce icuit héc să h connut incc ut» secret» ¿CA ***tehnico o.iukl-.;**

Mandatul restrâns este imperativ asupra modului de operare (cnmpé'.tn« ce?: *rtte* **et nui ;•<!.': i :) stabilit de către a și» membru*,**

c) eu tric'c • n Le <!. eu număr» până la I »cmb!cc din* HHm ur.,**

/) Obligația de a investi în această clădire (sau într- o clădire) orice parte a acesteia care poate fi utilizată și, în acest caz particular;

Număr mare de posturi secundare și prevăzute cu servicii speciale, fie ele sau

A) Personaj de pradă «ion acce •mrc that pn-.-.è le la fom.»'. >n.

[**l 1 "*» Când admiti o valoare risipă , acest electron** este

În cursul unei proceduri orale, administrarea documentelor este corectă doar atâta timp cât există necesitatea de a apăra anumite acte în temeiul legii. Textul este rezervat persoanelor imputabile preluării . * Eu sunt membrul de drept .*

>,ou* appc'dcron» ce r de ¿'j | trat; a et t< -t mode da .i.'.miv- (ration pr de ce *à.rr:lt* **uni qx l'-ucinbkc d«*i nr.-mbre . și** *ffjrtlae.*

.AATiOM A >t t' MIN.UJ •<

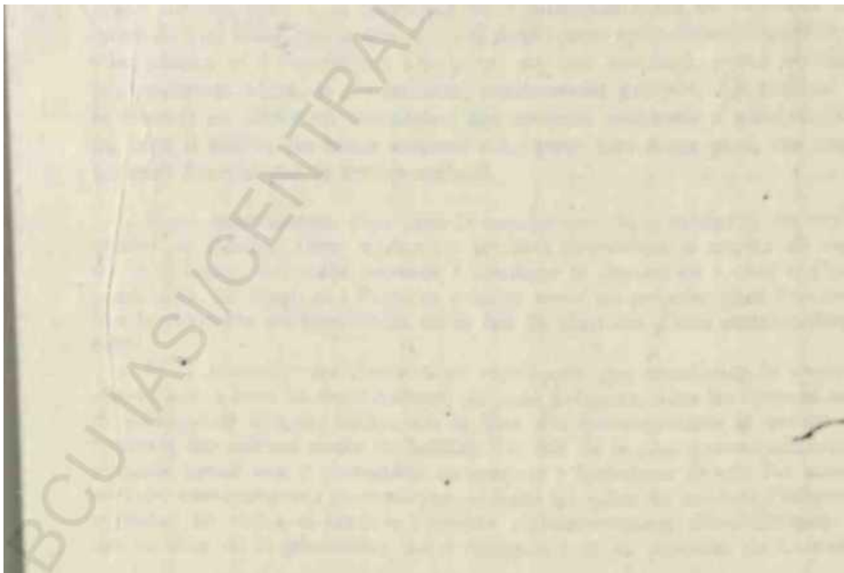
... n

i Ixr *t* n >r<Lameri< »in și I* < mîtm ••'»«■« - *»t*. h* *. »
¿eux A.'fn/rll, rtc)=<•»» î ' J •. de LurlnHe. .hkuie ' '• «
, <!< tu »gălăgios <!ttrvt<- • (»Vont n n $ » K; U t< oră • •
po«-.ibîc Elementul «KT»U< IH>U.*».<«>••.> «trick <hp**»e «I t ■ «t ;.<•.< această limită,
Puîcmcnt * 1« I.» vilk itab* nue «he »!* dar ■' ■ ■><«* ¿.Z » ••
din nou. Uniunea, stângaciul . cm-ul în.. *.
»/. ,d„mi“|ue”, „poftii* „întreaga aortă ” a admis ••:. r nt »live a#l ■•n ulm. Eu l!e « »t tranap
»tabelul 4 I'. inlxrnf «le* mpen.-nt* » »!.->> «*• ti<|ue» • de »ciiii«v«ut», UUKI ne V». i!.- 4 P*»
>•»»•*< a •!. i- ul lor” . „KXîîJ auoboMI” din „altul”. % .

.. Lue condition prcaUble r^ntir'.lr, outre U »upetfo» r-outi .J |c numar mic de membri* app-rt. „uni au jrcoupnT.ri.t («u nmu». .e* «leux), rit l'rto-.riii <• <!e rni-** ui» «;u JI t Hi» < » qui ne p* iv*nt i tre »« ni^ '» •, • • par île» (om tionnaitr* pro (om tionnaitr * pro (c) « » « ! . <r iomtionnaria pr«»(r-. M! »i.nel «lm the p » «'loue .! .1,;« ,
Se re*te «că conține în p a h bur. uicmli-a'-i -n și. 1 *rt* > 4, se referă LA O altă memento: pat k» rnuyen* u a « re.-M t»t*< brect« • • •
bifați. , .

3. Li iorr.ie rationnelle «l>- la d.mo - tu <lir-<te »--t ir.timernmt 1 :« »lu K»«'upr;ncnt primitif r>>nt<- t.ut<pn- ou patn»«-a. < i«r »«în • 1, » * ....•
să-i dea un loc de muncă în serviciu . Dar el i-a atribuit o privațiune de putere administrativă (în mod normal) o atenție îngustă față de tradiție . Democrația este îndreptată spre **L ” « t* f “< ' :,f »
a 1

rațional. Vrnot.x-cn all *k »suite aux nu- »ce*.

§ 30. *I/cibntr.iitmti >n dii nu!,;' .fi.*

„Noti” va numi „notabilă” „ persoana” care

:) afectați de situația lor economică , sunt în prezent , ca profesionist , capabili să conducă, să dirijeze și să administreze în mod continuu orice grup , fără onorariu sau în contrapartidă unui administrator nominal sau onorific ;

2) Să se bucure de egalitate socială optimă - indiferent de scopul partidului - din toate acestea au șansa de a ocupa poziții într-o democrație directă formală , în virtutea calității de membru comun , mai întâi prin participare voluntară, apoi, pe termen lung , prin tradiție.

Semnificația principală a acestei definiții este că nimeni nu poate trăi din politică pentru că trebuie să trăiască din ea, profesia lor presupune un anumit grad de calificare rezultat din afacerea lor privată. Exemple notabile sunt, în mare măsură, rentierii, un fel de proprietar: proprietar de pământ, sclav , fermier , fermier , fermier . Fiind pur și simplu o persoană, este o activitate care îi facilitează existența în politică, ca profesie secundară .
asupra comerciantului» (în special, fermierului), avocaților (sau acesta din urmă fiind proprietarul unui « birou »), altor [4]tipuri de pradă.■•ion*, eliberare« ; într-o proporție semnificativă , comerciantul patrician » ocazional»; în număr ri sau i, în final, antreprenorul industrial privat» și muncitorul*, democrația directă tinde să se transforme în « administrarea notabililor * . Din punct de vedere ideologic , este pedepsită , deoarece aceasta este « specială , calificată prin experiență și obiectivitate». Din punct de vedere material , deoarece este ieftină sau chiar, acolo unde este cazul, complet gratuită. Notabilul se poate afla parțial în puterea mijloacelor materiale «administrației» sau își folosește proprietatea ca atare; pe de altă parte , aceste mijloace vă sunt furnizate ; pir k grup r eut.

4>. >n» rvm.ttc'-un plu* untură cel *■ sui'.'iquc al r< • ! -i.it m tan qve q de a pierde. Dan» to it » k* ■ xiètè* primitive* îi wurcc de • ci cj la castor oil plant , care »utfit «ou vent * confer 'a d.gnité de « ch f •. (S*, r If» ccn h'i m, cl. ch ip. t*.) I « nent eti t te venir au premier ph n 1 ritimim care k charisme r t 1 ère litaire ou le fr t de dupo; ■; d une certain ¿r,*:.:- Editat.

a. Dacă ! s. n. p <! Am '•« im» reprèicnit pir c eî r> e. le ; ;d> r.rnt cf. -o 'ai. legii naturale, ;><»ni: mi ot, d. n . k » * ■'-nt *»" ' '» de «ani..wf-itie direct, urmați -l pe Mtr La Iute de* f m <>t iur » k rrtour [l7*l conva: t eira mimi . n un*, de familie. Faptul celei mai » granale d poni mité p« .unie (pentru un • r'.-cmbkc convocat » (xfé> .'r *ft 1) "g])* a fost ad'i, la -.cm-ul comunității germanice și baraj k* oraș* din nordul orașului 1'0' < n'gne, anumite* de ■ acesta .-n « -.ut .* Pungine urcu'-cmc.'.t <!•' .ratique'. uns di* -H. rezid de ta pn .uotiori dea • me'..are . ♦ și al patriei:-t-ului din Coc cil.

•□.•iiDacă nu sunteți sigur ce să faceți
' ○ ' P jp îJj;! acolo , un ' The; , J,.J,.,,,,, 5
, ' * '* »'¡J*. s *>| .!.. astăzi !.. 1------------------- 3*.djO!J))j
• ' ' '' ,h ' ¡'¡ P *1 ro J »urq ,3| jji-dojdd- «
■ / \ J ' ' >u SJ ■ 5 >j • Jiujuvujj «jfinru:« iL
* ,, ...' *•* “ ' T ''¡' J ■' • !UÎJHUO| u.nrnli ultima DATĂ”
u t. ? uonrütpnuip.j P u. uttHuiop tU t. 3t¡rJ>u¡ p..^

'tjjuwnjpp 3p ^MJutiOjd ItUPin.i-.r p. jp U1 - }}ï Jn:iJ t JUST ui
încercarea, - d. k!1 .o op tu.nü M Jlîlu •,,,, UJ . t . (; r , ,. (, jn ¡ v îîJ ï-.oi X '»UJțpAnouM
pb t P -p op ?P v> r juMEU! . .-Vj. n< pxís. .>!> -'P uotjn-u.. ;
Jp !«. P » p,!•... ♦ >,» !>«. (t i(1 ,jp riJJ 3 p I1Ilrj: . , JU , ! jp

>!• pw t-ntphb) ipxjniod „ .Pm-nu, XJH r ujnxjxjnt «IUXJJXI

J' P. ,M pp,,. t ,p îux^nbiw.pjj r;j!1 |>r;j.>pa, »jppjoti ».v> a :,b u -'- i .-nipr j J-)» Jî.biîüû^;: -
.-p^tp orjrjMjtuap q iur£

u ț. ; (J } i)!îvxf.:\'!iv:v

ceai. TATIO.

§ 21. *Essence et formes de la représentation.*

În sensul prezentului raport, vom înțelege în principal interpretarea legii deja examinate (cap. § J), care impune ca acțiunea unui anumit membru al organului (reprezentantului) să fie imputată celuilalt, deși trebuie considerată de acesta din urmă ca fiind legitimă și că, obligându-l, devine astfel în sine .

Dominarea legii D.mt* asupra grupării (ne) cu reprezentarea ia mai multe forme :

i. li *rr/rrtrnfait>n* Liderul (sau orice membru

din conducerea grupului (sau a grupului) are un drept de reprezentare corespunzător . Aceasta este o formă foarte veche și se întâlnește în grupul cu dominație națională și generală (datorată lipsei ereditare și idiosincratice de funcție) de cel mai divers tip . Puterea de reprezentare are o sferă de aplicare *foarte largă.*

A aparține tribului sau cbn*. icérrnAré dcui", ka hicr»rqu< » ereditar» al acestuia, f.»/*/ al vdl*tf*». » •* <r ' *viàri.rr,* Aici monarh» l < :• «Iraura, tuo» le* cheh p»ltiariaux d-* rimo* nnux nulo uc» de grupare» ib orice »»rtc l>»n* k» raport» de tip* p.ir ml'ruf» primitiv» (AmU.dic), «>n gaură»« de qi k putere de a conduce » acordul » «tu ■; convenție» de caracter r« regulator cu» anul de» grupare» voi»i:;i.

(t^ij •• reprezentarea unei ordini [1 --*?i r< A) (printr-un drept propriu) »cr ppr che de l'rm» *nt.it> >n ¿.propriéc. Aceasta necesită o < reprezentare » în nr. unde cl c » la prima vedere cximm< rcprôcn* taloncini cuvai ur pur și »iniplc de droit* (pttvd .•) propriu» (adecvat). Ma*, clic ia o mașină. 1. din rcprc»cntalion (cl p<nt rn " r , din aceasta, să fie parte. c<-', n! rec *c* :nt ■ tel!«) pentru au? rt că letct duc •r.lvm •;•*'. are un . *• » < r.. tr de ordine [r'.r; m • wr la penomx du ditrn ?ur c 1 pirnib *t • .r. tras de r HI privat, 'C-. Nu lt »cuîcm ri "ir k» 1 m-priM .m 1 (//rsirrrarw), mai» amu - ¡r ceux qui ne peuvent pr< ndre, du fait de leur order, a un pmi r . atte? lu q-.r, en r pîe 5 "•de, kur aux xlipuiat: ■: x de» prmk <é de* prmk ct pt> vp; c ¿valent, x rc q i il c• ' expre •• -ment tv v c.

Aplicație? utilitar.» c>- la z •. b» co i o-.ldri și k» '."O' prr.rt.rni, t •. » ». «*; 1 • <!.: 9* îSn da ?.!<») '> / a J «t ce -x de»t mp» r rr ». . I à l'Anmpntr et aux tm' rt* ext:»- cur >;Heni, c-'.tc »r •.ritut-.- i ¡»'c-; " <pi'a un petit r • 'edexe.. , a;rc: etc. și are; un» c< uu. un " standard de tra '.ut. .n » >:• ! *<ra il«

3. În opoziție foarte clară cu cele de mai sus, h *rrf râmhi'tot liie.* Aceasta constă dintr-un mandatan, ales (sau ales, prin tragere la sorți sau alte mijloace analoage), cu puterea de admirație limitată intern și extern de un imperativ și un drept de rechemare și legată de acceptarea persoanei reprezentate. Aceşti „reprezentanți ” sunt în realitate funcționari publici în serviciul celor pe care îi reprezintă .

Mandatul imperativ a jucat întotdeauna un rol în cele mai diferite tipuri de guvernare . De exemplu, în Franța, rolul reprezentanților aleși ai municipalităților a fost aproape întotdeauna legat de „ guvernatorii consiliului ” . Astăzi, acest mod de reprezentare se observă în special în republicile consiliului ; există echivalentul acestuia din urmă , direct, imposibil, în gruparea municipalităților . Mandatele obligatorii au fost cunoscute în grupuri de cele mai diferite feluri, chiar și din Occident până în EVUL MEDIU și în timpurile moderne, fără a fi avut vreodată o mare importanță istorică.

4. *Libertatea de reprezentare.* Reprezentantul , ales în general (eventual desemnat, formal sau efectiv , de către președinte), nu este ținut de nicio instrucțiune și rămâne stăpânul propriei conduite . Datoria sa îl trimite doar la propriile convingeri , nu la luarea în considerare a intereselor celor care o au .

este rar ca reprezentarea liberă , în acest caz, să fie consecința inevitabilă A unei lacune sau a absenței instruirii. În alte cazuri, ea rezultă într-un mod coerent din alegerea unui reprezentant . Ar putea fi atunci , chiar în această situație, *materialul* ales de elector și nu servitorul său . Acest caracter, în special, este cel al citatului parlamentar modern, care , sub această formă, împărtășește activitatea generală , supunerea față de norme abstracte (; >1. tique*, ethi pac*), o caracteristică a dominației juridice.

Într- o mare măsură, această particularitate se aplică organului reprezentativ al unui grup politic modern : parlamentul. Funcția acestuia nu poate apărea fără intervenția voluntară a partidelor; acestea din urmă sunt cele care prezintă candidați și programe persoanelor pasive din punct de vedere politic și cele care definesc compromisul sau normele din cadrul Parlamentului pentru administrație, cele care controlează acest organ administrativ , cele care nu ascultă nicio parte a încrederii lor , unde sunt ... trimis de un refuz constant al încrederii lor, aceasta atunci când reușesc să obțină majoritatea în alegeri.

Liderul partidului și conducerea administrativă pe care o conduce , secretarii și , eventual, Consiliul de Stat, sunt liderii politici ai statului, adică depind de victoria electorală a partidului lor și sunt nevoiți să se retragă în caz de înfrângere electorală. [173] Acolo unde SE OBȚINE dominația partidului și a conducerii politice , acestea s-au impus deținătorului formal al

puterii ,

par le choix du parti au Parlement; le prince, exproprié des pouvoirs souverains, en est réduit :

a) Au choix du dirigeant par des tractations avec les partis et à la légitimation formelle de ce dirigeant par la nomination;

b) A la fonction d'organe de légalisation de toutes les décisions du chef du parti au pouvoir.

Le « cabinet » des ministres, c'est-à-dire la commission du parti majoritaire, peut être organisé matériellement soit dans un sens plus monocratique, soit dans un sens plus collégial; cette seconde forme est inévitable dans les cabinets de coalition, la première est celle qui fonctionne avec le plus de précision [illegible] naissance des [illegible] du service et soli[illegible] des partisans ou [illegible] de partage matériel ([illegible] sys[illegible] ifie l'appropriation de la totalité de la puissance par les états-majors des partis. Les postes de direction, mais souvent aussi, dans une large mesure, les postes des fonctionnaires deviennent les bénéfices des partisans : *gouvernement parlementaire de cabinet.*

Pour l'exposé des faits ils nous faudra revenir à plusieurs reprises au brillant pamphlet politique (faussement appelé « traité politique ») de W. Hasbach [*Die parlamentarische Kabinettsregierung* (1919)] contre ce système. Mon écrit personnel *Parlament und Regierung im neugeordneten Deutschland* (1918) a expressément mis l'accent sur ce caractère de pamphlet, né uniquement de la situation de l'époque.

Quand l'appropriation de la puissance par le gouvernement de parti n'est pas complète, mais que le prince (ou le président qui lui correspond, élu, par exemple, par plébiscite) conserve sa propre puissance, en particulier dans le patronage aux offices (y compris celui des officiers), nous nous trouvons devant un *gouvernement constitutionnel.* Celui-ci peut se présenter sous la forme d'un partage formel des pouvoirs. La concomitance de la présidence plébiscitaire et d'un Parlement représentatif, le *gouvernement représentatif plébiscitaire*, en est un cas particulier.

La direction d'un groupement affectant un caractère strictement parlementaire peut, d'autre part, être simplement mise en place par l'élection d'autorités gouvernementales (ou du chef du gouvernement) par le Parlement : *gouvernement strictement représentatif.*

Dans une large mesure, le pouvoir gouvernemental des organes représentatifs peut être limité et légitimé par une consultation directe des gouvernés : *loi référendaire.*

1. Ce qui est propre à l'Occident, ce n'est pas la représentation en elle-même, mais la représentation libre et sa réunion dans des corps parlementaires. On en trouve l'amorce dans l'Antiquité et aussi ailleurs (assemblées de délégués dans des fédérations de cités, avec cette particularité cependant du mandat impératif).

2. La disparition du mandat impératif a été largement dé[illegible] la prise de position des princes. Lors des convocations pour les élections des délégués aux états généraux, les rois de France exigeaient que ceux-ci fussent libres de voter en faveur des projets du roi; sinon le mandat impératif aurait tout obstrué. La façon dont le Parlement anglais était composé et celle dont les affaires étaient menées (nous en parlerons en temps utile) conduisirent au même résultat. Le fait que, jusqu'aux réformes électorales de 1867, les députés se considéraient comme un ordre [*Stand*] privilégié n'apparaît nulle part aussi clairement que dans l'élimination rigoureuse de la publicité. (Au milieu du XVIIIe siècle de lourdes amendes étaient encore prévues pour les journaux qui relataient les débats parlementaires.) La théorie qui veut que le député soit un « représentant de tout le peuple », c'est-à-dire qu'il ne soit pas lié par un mandat (qu'il ne soit pas un « serviteur », mais [illegible]e, et sans phrases, qu'il soit un maître), était déjà développée dans la littérature spécialisée avant que la Révolution française ne lui confère la forme (emphatique) qui est restée depuis lors classique.

3. Nous ne discuterons pas ici de la manière selon laquelle le roi d'Angleterre (et d'[illegible] après lui) fut graduellement exproprié par un gouvernement de cabinet [illegible]s titre officiel et purement orienté par les partis, ni des causes de ce phén[illegible]ène en lui-même singulier (moins « accidentel » qu'il n'a été souvent affirmé, vu l'absence de bureaucratie en Angleterre), mais qui a pris une signification universelle. [174] Ni du système représentatif plébiscitaire américain de partage fonctionnel des pouvoirs, ni du développement du référendum (essentiellement instrument de méfiance à l'égard de parlements corrompus), ni de la démocratie purement représentative qui, en Suisse et dans de nombreux États allemands, va de pair avec ce système. [illegible] s'agit pour le moment que de définir quelques types principaux.

[illegible]hie dite « constitutionnelle », dont la première caractéristique, d'ordinaire, est l'appropriation par le monarque du patronage aux offices, y compris ceux de ministres, ainsi que du pouvoir de commandement, peut être très proche, en fait, de la monarchie purement parlementaire (anglaise). A l'inverse, celle-ci n'exclut en aucune manière la participation effective à la direction politique d'un monarque politiquement qualifié (Édouard VII). Nous en verrons plus tard les particularités.

5. Les corps représentatifs ne sont pas nécessairement « démocratiques », au sens de l'égalité des droits (droits électoraux) de tous. Bien au contraire, il apparaît qu'aristocratie ou ploutocratie constituent le terrain le plus favorable à l'établissement d'une domination parlementaire (il en fut ainsi en Angleterre).

Rapport avec l'économie. — Il est extrêmement complexe et nous en discuterons par la suite. Nous ne procéderons ici, en préliminaire, qu'aux considérations générales suivantes :

1° L'ébranlement des bases économiques des ordres [*Stand*] anciens détermina le passage à une représentation « libre »; sans égard pour son ordre, celui qui était doué pour la démagogie y avait vraiment le champ libre. La cause de ce phénomène fut le capitalisme moderne.

< • > ,«' din recipientul dat * !c în cana d:

,,* * ' n ^j¡ , .. c ț Jr l'.t knini :r>li în, eu în viul dn < ■”

1 persoană care lucrează în casă. ' - | v)nn;k . sau i.; IC i tcntcr de teñir cn bride H prin«» neonncl.

coiui. • . (¿octoux la 11)vcn al unui c itp. do» - >>ci Ic*

r-itnmnn^ ct b >• ; p.é^nderant, ¿ui comrókit l\:ir.- • «

/ „ -ic : -di .iux rnnduiotionj de I ore totnli-.i: jur.uiip*.

.. . (ț c ;r..n •hir:n..t:on, le d vclopjxn; nt du p. .. ' u

• •' C ^°n-nrf tel QUC CC iicmicC pune ÍC pf t:'Cu t c cu o furculiță lustruităUJOfl

" CU ' 1 ' I ,'. . t ■ co:nn.c un ;«,ur 1. bourr n. ! n

.nux^Putem face un atac prostesc împotriva ».» . _ , » IC

apel la lista electorală ccm>--. • ,

Raționamentul formal al onoarei: ct al lui I'.-t.it, f j dóvc'op-emcnt c.ipitaliJc. ar putea cu prânzul Savor P ..t Io f- rk- meou. pușca cu inducție Ic* p.uti*.

co < !ciu- ",-ica părților » excitantă atunci* favorizează ionul de drept al votului. cț răspuns - dc<u - entur .

(generalcnxnt) dreptul la vot.

Ao I^< rwlcmcnt* (o. cdonnírent iu mâlcrwr.lmu Ion. pk» » — .jijtrcmeî'.tu;t, h • nu ■ *c

tvnc» de pn înțepat. Interesul pescarului.:* r. OÜIÜ; I ce < • • >' u »'••■• lom'.cr alc.r. <pc partea purcrr.rnt a clw, cu a doua parte k% p. rti» rrocked.*. aîFimiaknt unc pu**;;r.cc * ■• .inte. h I” •

'

§ 22. *Reprezentarea de către reprezentanții interconectării.*

Vom numi *această reprezentare prin intermediul unui organ "* tip de *organism "* în care nominalizarea reprezentanților nu "

efec

tuează " liber în declararea sau declararea celui deja *existent* .
[i/u/n.'nrê] sau clasă , dar unde. rcpré-.cnUr.K au divizie. • '
prada lor, condiția lor sau cl« c-ul lor, [:7c) .<» a numit pr Tineri colegi și - c reuniți.>er,t într-o « rc prezent!« în drscatc ;o:ic» profc*MO: ncllc*» [/'rrn/frZ«< 's/n'rAr *l ertrc/tin *],* cum spunem astăzi.

O astfel de reprezentare poate avea semnificații diferite .

x) În funcție de tipul de pradă , condiție sau tip ,

2) În funcție de dacă mijlocul de re '1st h . diferența va fi v la 1, u.pic-

pune;

3) În continuare, în primul, participarea digitală a c. '? rie»

anume ...

Poate avea un caracter care nu este nici revoluționar , nici eminent conservator. De fapt , datorită voastră, produsul formării unui partid mare de *etoste.*

În mod normal, dispariția acestui mod de reprezentare. leu și»!': cu intenția de a elimina dreptul de vot din această națiune; *.tr insule .«»ci » ■ t

d) Fie către m. . es, întotdeauna pregătite în număr , *:•■.! r:* de către parte; • al mandatului . enirc i • protest nm »;

b) Fie către straturile predominante prin puterea lor, formal, prin limitarea dreptului de vot la „r-on-po ” *(stat numit stat de JURISDICȚIE) [n/t - ti])* .

Deși exercițiul este executat! ¡: acesta din p ». tique prin intrare; de 1: -:c »
[Intcrecer.tr d :tr. b] (al părților) este slăbit! — acesta;-o:.qu-—■ lav- «' mod de reprezentare, nu este exclus, din negru.» rclor ; ■ ■ • - '
nimic cunoscut până în prezent. Importanța înseamnă un eicetor .pcim ;;n ; : fi-— tl-
.eoriquctnenit — mai puțin, deși acest lucru este t pi -< ' tx. la:
Caracterul unui astfel de ccirp* „prejudiciabil” duce la *sfârșitul lui "* ru ... pris en von iér ■•ion ca reprezentare i"'.'. *profr ■ r.rr. ».* • *.t* q. -'
cei care pot ... pierde de la 1 l.»ta te 1 c-ul lor zece „ dobândă”. și , prin urmare, s-au constatat, d..::.» strategii • -•
sccrct.arc . numit în gruparea internă •

1. Reprezentarea având co.np :« mi* CTMT.ÎTW m •' n de r- ■ ■■ !. . conflict« este proprie >
toate a. 'inld <••.«<;. e » ■ ■ '
riqucmcTrt cel mai ir.crr. ■ *.The* c* n.ii. ;ir<nu; ' ■* • ■. - •
„ tr”vi!” c: peste tot unde k” .<«« • • • •
în îiarlti cl »ur 1* us .eu... >n enter ù 1 eun : ....• ••

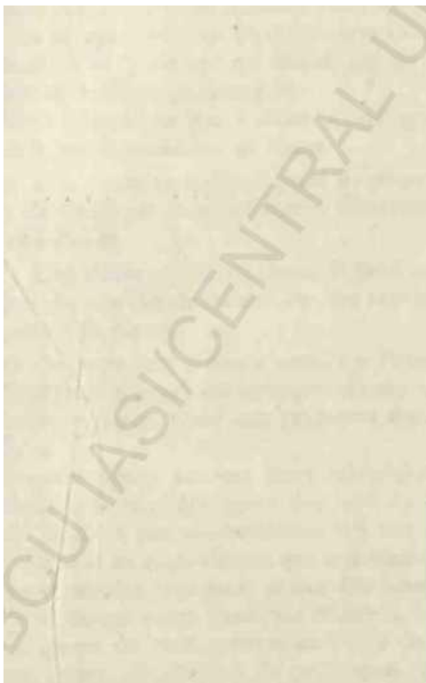
, articulare Întrucât expresia * a numelui >rc rc r.” • ; '* I ' irr.po • » a unei profesii. întrucât, p.*r-dc*»u» tu:, •> % mt !, :•• de* : »
lucrător* foarte adesea foarte» ju. ;- :>d<•uvnt ■ m*.. ˉ *.c >< ■- *• • .■antreprenitor» al cărui număr cel puțin moiri; vedere și d-.ut !■-. dr»,;cq din faptul că ei* sunt nicuii neagă competenți* • prejudiciați să »*''p ur ...în special* pune t lutul. rc a-. pe bază personală, trebuie să- l păstreze < ; ci m;» mentul numărului lor, un vot formal » , dm. o idee a-.-.cm c mipcorc ! é! '• meniu foarte eterogen:. prin dr c lor sau prin condițiile lor. v, * un sens nm- mecanic: taurul : .*. votul c ms y/.': *t t-:!t* > * » u ■ ri-tiqi®
de parti-; în luptă, care caută să găsească un compromis, nici nu * : p- ï ctiratcii tique de * • ordine * • [.S'.'. •. /¡.

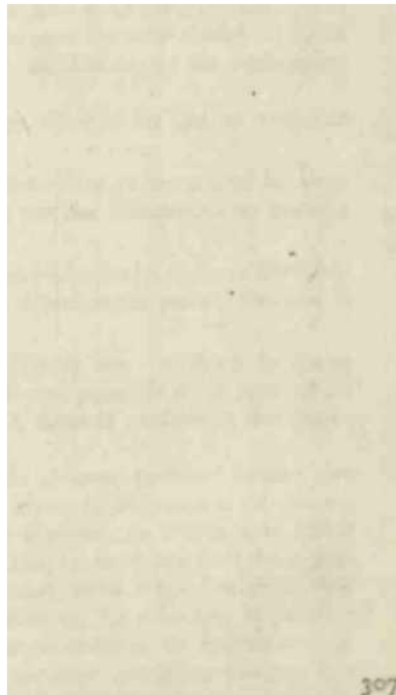
2. Buletinul de vot este bine adaptat pentru a fi „în ordinea în care încep semnele ” . este constituit din elementul » -o.ialcmcnt aproximativ cp.rnx: ; de exemplu, de » •cul» muncitor», cât și în timpul •. k « » •ms'*iL ». Nirr *.: - nn t* „lu t"-:np" al luptelor dintre corpurile umane oferă prototipul. Cuvântul lui ... - *
a corporațiilor di.n-rcntc:, votează cu majoritate, nu - >u j r* .*mn di dar.'.T care a reprezentat! • ci ..ton, c.; • ««.ac-mt, de cor .it party»
uh. rimă pu an:« i. Deja intrarea *. ••:» » « i.'.paç*•:. • »1 il.* .mii maturizează problema: generalul tău ri :1c, puterea lor de a vota » nu este limitată mecanic . Situația se complică atunci când aici reprezentanții < 1 * țăran* și «artiir.n » ¡■'cuvent intervin. Nu poate deloc cita tr indu • pnr buletinul de vot când pn c don. a spus ; • vup ncut «et! * entre re taker* intră • ■ c. Eu ne < aib! !<p.iriu::c • cu votul unui co -.mit» garantat- d • trav .il *ij;m.. • că» . ..:. » j • nr . • ajutor i .i. »
către "a transporta, antreprenorul" io. p'• ..-.n:-. ai ;nt, ei, 1,. t . i'.i.mr » t lcr. t'émen: . de ci.' • i< plu» indi r . font .il >: lean î. i d. ru e.

Pe de altă parte, perioada criminalității va aduce o ■ >mm . iripu» între muncitorii din *.c. «■ consiliu-. » față proletară *. Aceasta va duce la o paralizie c!; nivelul n» în» cn*. 1», daunările cedează în toate evenimentele; tou: • urtcc*. un a politic, ; r ■ t: the.. . the . sunt i. ... r. . : c'cit I.; *t* -o;, i: ' jp . ■ ' " • <
înmormântare ■.ucutii' este ii t .vor. bien,' nt d. u -c .. * ttc «••••nu: ;t l - n; ih.ir.ic ar exista d'ai le r. pentru» rpi simțitor» al* plății. u . c.'ntt. ce-.x dre ouvrict*. În orice c..:., orice compoziție a unei astfel de * * >ip. rp: nu « strict revoluționară» echivalează în cele din urmă cu a oliri un n > . * .-c of " tripatouiUcr les cire" r iption clectora • (ILm •'*'! " •
un alt rorrt.e.

3. The: *: • «.s .rcpreie: leii «statului» prof. .0 •. '. » i' •
lui i ro, ele nu sunt p • 1; .. •.. \ î p (¡uc de H iisaî; 1 1 d< pc iv ;t
tcchmc »-ce 1 rmique, c>. . va fi extrem de serie;;*: ». .'»!.'»• . • ns t. c mare me turc, cev «viața d-parti ». Atâta timp cât acest p: p xa n'- .t
pa. dorin -c, noi nu pc.tj •; —, r. tur !!cmrn.t, că t 1 r . ■ ent 1 1
al ct.i:» preferă rionneb .-.•./.•n-;.] poate « ' rn . : .: ;. 1 •
"Aceasta: ; . u * nfr< pr.i • — da;-.t noua eonr
1 ird'limd ..: r :"
— » Acest,; vil 1, c..'.::'.-..:ue lcd .... ».• creat la centrul de date și 'ex;-,
'ent 1
r. c. cb •..!■■ - r. . LJ , , ; r ; . . ; ... p..; ˉ ' L. v -
punct economic *e r, politica devine "c* n mie. Pe c* * '• chaud«*, cm poate p;o:*i cr. vlăstar 1 masă proprie d * valet. , de*. p. mn» ' t
diferite*. Cele...televizoare nu rămân nimic altceva decât ceea ce sunt.

„Atât reprezentarea parlamentară autentică, cu aria sa de interes politic din partea indivizilor, cât și un partid plebiscitar care decurge din aceasta, cu propriul său cor, care, și corurile moderne de reevaluare, rai<> ;i >'!!<' de insulă. r, ntanti <' ir.t... - acesta este cazul *lui ;,* a fost specific Occidentului; atât de multe fapte care sunt relevate doar prin dezvoltarea, care a avut loc aici, a ordinii și a"
și care a dat naștere, numai aici și din Evul Mediu, la pr cuncur. !>■- < oraș* » și de;. « ordine » », rc.v *tl rc^::.rn,* de* « burghez » și de-, * . b- ta.rc» », n-au existat niciodată în afară de aici.

CHAMTHI! XV

Comenzi și clase

I. CONCEPT»

£ x-2. *Situație Dusse, dusses.*

[177] § 1. Numim „situație de clasă” creșterea succesului care, într-un regim economic dat, rezultă din gradul în care și din dreptul de utilizare, conform regulilor, un individ poate poseda (sau nu) un bun sau un serviciu, ... unul dintre următoarele: a) procurarea sau chiria.
sau venit..; noroc [care trebuie evaluat »sau* »groapa principală») (<<• a 1 capacitate* de a obține acest lucru. bunuri, (A) ale sinelui. condiție exterioară* a vieții, (r) a: 1 destin personal.

Prin „clasă” înțelegem orice grup de indivizi care se află în aceeași situație de clasă.

si) O clasă va fi considerată un „clasă de poziție” în măsura în care situația clasei este în mod clar determinată de diferențele de poziție ale viziunii.

b) **O clasă va fi numită „clasă de producție” atunci când șansele de îmbunătățire a pieței bunurilor sau serviciilor determină situația sa de clasă.**

c) **Vom numi „social cia” mulțimea de situații tic ale unui în cadrul căreia o schimbare este un '. au po .1 .c cl re pr t într-o manieră tipică; imagine, pentru o anumită persoană, într-o succesiune de generații .**

Pe baza acestor trei categorii de c. :t, poate c 1 •' societăți de indivizi ..'...ni t. . interese ale c.. »c ('r • >'. cr ..ce . Dar nu este cazul: ¡1 situație .;. de ct < • ? indică în clica-mciT.cs că d .et u de tait, [carx , - . - lioni de interes', tipici, egali (sau analogi.*), în k .q« • n ... <. t izolat este plasat, precum și altele, numeroase - În j nepe, r-ul dispunerii cu r al tuturor, feluri de l cm de co.. 0: >mati >r>, r. .. de p.itri.noincs, de mijloace de protecție «n, de servicii, cou-. c ...... .a • tot atâtea rații ale clauzei pa...cu'.:crc. și -eu' complet < t - d

calificarea » celor neputernici*. <k cei care au doar munca lor pentru orice sprijin și nu au nu..-. Dacă • <uuri'.c-ul lor « cor. ploi. tit <: o M:U. 'ion de ■ unificator. P..v ■ avut de ur.c la cealaltă »situație în care p'u* avea mai puțin ușoară^ și revocabilă; unitatea cia. -c « *oc:Jc » »'afirmă acest fapt într-un mod variabil .

Există situația principală a unui fruct . *Se consideră* în mod pozitiv privilegiat .

a) achiziționarea de bunuri la un preț ridicat (împovărat de costuri ridicate), în vederea cumpărării,

3) situația de monopol și posibilitatea de a realiza o politică monopolistică planificată privind vânzarea ,

y) acumularea șansei * de a construi o avere din surplusul șomerilor ,

5) valorificarea șansei de a acumula capital prin economii și, prin urmare, a posibilității de a investi acest fond prin împrumuturi de capital și, prin urmare, de a dobândi controlul asupra pozițiilor de conducere (în cadrul companiei) ,

[178] «) ' uix] privilegii (de educație) legate* de condiția .;ï;rA). p >ur atâta timp cât ei» *au pe.. ux.

A. Clasele, secțiunea* de putere , ion pozitiv privilegiat*, au de obicei pe cea de rentier. Poate fi :

n) creditor* al omului* (de exemplu, creditor* al lui „clavc”),

b) rentieri ai fondurilor mici,

c) rentierul minetului*,

d) arendaș. de instalații* (deținerea* instalațiilor și uneltelor de lucru*c ■).

c) rentierul navei* .,

f) pre cur*. și no* în.mcnt : a) împrumutat de vite ; JS) recuperatori de cereale;
7) creditorul creditului ;

g) "cr" direct al activității comerciale.

B. Clasele privilegiate negativ ale lui ¡Hi .se , ¡on includ de obicei:

a) și x care "au obiect* al lui p)•. ..... 1 (the; i.on-hb:c*, ci. infra xf " ordine" [.Sic; ?j]),

b) d. dec' J (/>/• *'dar.i* ...1 sens antic),

c) debitor»,

d) „ sărac*”.

Există două tipuri de "J rc", există " cia c* average*", care poate depinde de costurile unui ANUMIT TIP , fie de un bun, fie de o anumită perioadă.

și cine profită de pe urma acestui lucru. Unii dintre ei pot fi „manageri de producție" (antreprenori privați) ;
secret* cu privilegiu negativ). Dar* nu toți* îl au : . (p. funcționar* public).

Articulația lui ; cl.i- •.<•:. lui jx» .-.c - u-ui nu se aplică numai ele «d; : o niq .<• », adică nu duce la o reacție adversă , *artă* dec ' -
și să di. revoluție* a cia» c.. Ck .'.-c p<> • d.mtc, puternic privilegiat •
poate iarna, de exemplu, deținător* de om, se freacă de < •' ,.
mai puțin privilegiați să ierneze, de la an la an și nu ,
vent »an* că nu există nicio opțiune de c!....< it» nt ; solidaritate (de exemplu, împotriva* neliberilor*). Doar opinia * celor c !
de pu: - c • ion astfel:, (vârf :

i° proprietar de pământ, pământuri, / proletari sau

a [0] creditor / debitor* (»auvent p«tri< en* inatil! .rn'.ilb c i.trc ;
în '.allé.. la țară sau p-ctir* ait .. . în t: .!• . în vil!), jx-ut < ' -
luptă revoluționară*, care nu au neapărat ca scop instaurarea unui nou regim în acest moment , ci mai degrabă redistribuirea puterii * (revoluția clasei evreiești).

Darr. Statul» din I d. un Stat Unit, statul al ' >*r* ■ ■•'r *¡'.h*
(Alb »an* octava) vi*-à-vu de* pk-.nu- r. cnit a < plt < : ■■
1. !> sente d'>pp hi m de e! .<-... Kiltul / *r tr.* je : • n< <>:< / '- au. Negru* că plantatorii sunt adesea capabili»! în situația lor, «ment , patriarhal. Antichitatea oferă principiul luptei dintre di-cla a și po édai.t'., «aceleași <|tir> Cei ai »ntsgoni mce. t,it; [pretor] . și del heur», sau prwpri t ire» . xacier» și d ..

§2. *.-¡i!* Principala • funcție a uneia dintre aceste elemente este o formă de *a formula* o teorie *;*

a) acceptarea gestionării mijloacelor de producție de către membrul clubului ;

t 5) salvează RDC de șansa sa de profit prin influențarea justiției economice a grupurilor politice și de altă natură.

A. L<-. c -. de producție; osit.vcn.cnt prï-d.; c» tipic; 1 nt cei de* ci repreneur.-. :

a) comercianți
b) **armator*,**
r) antreprenor industrial,
d) **control agricol.c r,**
<•) bancher și antreprenor* t n..cicr și c..-. éci.éar.t:
/) membru*, d . pradă. n* lil ntic* * prevăzut* cu u x c-. ■'•r. e sau de o remarcabilă școală * (admis. medici -• [1] „c*").

[179] muncitor* pouéda.ax de* calități, mu iop (1 .r^;.: inculcat* sau învățat*).

n Trf,< « de producție privilegiată negativ. »un tipic ' . literaturi.
dan» U deviat de la calitatea lor. :
mentul constituie* această lucrare ;

a) sp -cialii •»

¿) qualifiés.

c) necalificat .

(Eu ... ¿ două tipuri ... clasele de producție] există și clase de producție , cum ar fi meșterii independenți și meșteșugari independenți. Și, în plus, [se poate adăuga] foarte des...

(a) funcționarul (public sau privat):

Categoria M 1.1 menționată în A *b* și se lasă lucrătorii care posedă calități excepționale , monopolistice (personale, inculcate sau învățate) [Ai;].

0,4 J *c.* Clasele *sociale* sunt :

o) clasa muncitoare în ansamblu, pe măsură ce procesul de muncă devine mai automatizat ,

3) mica burghezie și

T) intelectuali și specialiști (tehnicieni, angajați comerciali și alții , funcționari publici, posibil foarte diferiți social unii de alții, în funcție de cheltuielile efectuate pentru instruirea lor),

O) clasa „posedatorilor” și a celor care sunt privilegiați prin educația lor .

Concluzia neterminată a *Capitalului* Karl Marx a trebuit să se ocupe de problema unității proletariatului , în ciuda diferenței sale calitative . Importanța crescândă a muncii specializate , ai cărei ucenici sunt relativ pe termen scurt , este decisivă din acest punct de vedere . Se întâmplă încă ca aceste aptitudini să fie adesea apreciate prin calități monopolistice (se așteaptă ca ele să aibă un randament mai mare după cinci ani !) . Anterior , obiectivul ca toți ocupanții săi să-l atingă era „ ur -pcoisic” (întreprinderea independentă) . Dar „ posibilitatea de a-l realiza” devine din ce în ce mai puțin probabilă. De la „ucția” la * Ur-iti'-in*. ca interdicție pentru un ca și pentru , * creșterea "va spune clauza socială . Regatul Unit al ITCC . , cvmmi») ci: relativ 11 mai ușor. Cu cât mai mult . și mai mult », în clasa a, cu atât mai mare - t achi te *tu:it* - al n. ¡n. de tn» s strece i >n de » n¿- rații. ¡<a cia < Y U de» cl mees ale nion.cr <n special [j ■ ' 1. angajat«) sic» bmqu. și ale» companiei* prin acțiune* [și pentru]., t nc- tiunn.urss ale* cciiclun.* iupéri<ur».

Acțiunea colectivă , jovializată, este cea mai ușor de creat.

tí) împotriva unui adversar *direct* de interes* (lucrător împotriva antreprenorilor, nu împotriva actorilor interni, care primesc venituri din munca lor, nu mai mult de un an și nu ca persoană privată,

b) uniquement si un grand nombre d'individus sont dans une situation de classe semblable, typiquement *de masse*,

c) quand il y a possibilité technique de réunion facile, en particulier dans la communauté de travail concentrée en un lieu (communauté d'atelier),

d) seulement lorsque des chefs proposent des buts faciles à comprendre, qui sont, en règle générale, imposés ou interprétés par des individus n'appartenant pas à la classe (intellectuels).

§ 3. *C'c.r:.' :i. (înclinare.* iiiiicn.." r.. ;),

j- Noua ppclon* <condiție> ph ' *chf!* ; y) un pd.i *c* p< .î:?f sau negativ al lui < -nA ruf-o/; >aici cel indicat într-o manieră sigură, FUII'l • iur:

u) calea vieții, prin cunoașterea

5) adică tv; de instruire formală, [nrticu! en] ' *!r:* (<) cmpiriqixa sau (.) 1 ti nnd», tt h p< dar de? forma* de viață corespunzătoare ”,

r) prestigiul celui care se ocupă de el sau prestigiul profesorului

În practică, condiția este exprimată mai ales prin:

G) conr.u'tium- ul ,

¡.) similar;.- calitate, posibil

y) adesea însușirea monopolistică a profitului privilegiat sau aversiunea față de anumite tipuri de profit,

(tSo) •”>) insulă* convenție» („tradiție< >”) alta, legată» A 1 pe litic .1.

Condiția poate fi bazată pe o situație de il -c rt.iin • sau echivocă. Dar nu este determinată de la sine *:* puterea , banii și spiritul antreprenorial nu *le* califică *drept* reale , *deși* ar putea duce la aceasta *;* defectul averii nu invocă o dispăruție în sine . deși poate <enduit. I) pe de altă parte, o ■ audiție poate pune capăt unei situații de cia '.c sau o poate determina -• td<-, *aa» atâta timp cât » v identifică. »milionul de dolari al unui ofițer, al unui șef de echipă, al unui student, determinat« de averea lor, poate fi extra- •: ■ un H diferit care le diferențiază condiția, întrucât modul de viață creat de 1Juc.1tion a avut aceeași considerație față de elementele care decid condiția cuiva.

Numim „ordine ” [, S'Mn </] o pluralitate de indivizi care, în cadrul unui GRUP , revendică efectiv *a)* o contraprestație articulată și e) un monopol specific condițiii lor.

Se crede că ordinele se nasc :

") în primul rând, „1 un mod de viață adecvat , în special, de tipul «c (ordine bazate» pe modul de viață sau pe pr feui 1),

al doilea rând, a unei carisme ereditare, a unei revendicări de pre - Upc acceptate, în virtutea originii încolțite (ordine bazate pe mu. ancc), sau una monopolistică a ordinii politice sau intermediare (ordine politică sau hierocratică) .

-c opoziția unei ordini bazate pe na» <n *r* f. r' .'nr/) cr, în general , o formă de însușire (ereditară) a» pnv -

'. • > de către un comerciant de tablă sau de o persoană fizică . grajd de » »ihincei. în special de. c tar.ee» de b., • . '.i pentru:; .leu de ordine [.S'r.;/. A/u.'.fa •]. 'fouie *fort,* ai .1 d'oui: . . . la însușirea monopolistică a puterii de comunicare. ! -n. rit c* șanse de achiziție.

Este vorba despre faptul că randamentele producției cresc în afara „terenului” orientat de piață, al comenzilor» (5/7] și •• pentru... și prăbușire din acoperirea nu este obligatorie. Referitor la producție: <,: { > »¡t*. de nevoie, de caracter patrimonial, că această 5.0.1 liturgică [A ;jr /,'ttr/.-]. fcod.de, sau lice .1 o condiție uoci.de. Nu. să numim " de ordine:.", o societate care "se articulează pe clivajul ordinii; "societate " de cla-.,.c.", o societate care este de preferință articulată în jurul clivajului dr» cla:;»c8. Clasa a 1-a avea cel mai apropiat cuvânt de "ordine", cel mai îndepărtat . Nucleul acestor ordine este constituit cu grijă de " ciile de posturi donate ".

Orice „societate de ordine și organizații este *guvernată* de regulile modului de viață; prin aceasta , creează o condiție de consum « economic irațional » și duce astfel la libera formare a pieței prin însușiri monopolistice și posibila eliminare a poziției libere a propriei capacități de profit . Vom discuta acest lucru mai târziu.

AN N F. X 1

*Ordrti gufrrirrt** (A],

[1S:1 I. :

i. J ir/ ///*. Eu în re,.'c ge: printr-un pact de foc! ';té pirtk în special în ceea ce privește punerea ei.

\in i li *tri iiiit r ?<• irtycriNt* (the. " *t/iltnr* *• » çr.i *tu trutlr tbir-tntca* [n.'.'ti] • • iclon la loi ':>[' dan* 14 ver n I ; pim ancienne) par le- «ci me.. t de fidélité avec l • atim » : mite tnilitain .; cheval dc<tim '•• a 11 «. eu. • (din I'. -'e* nique le nom, en :mand vriùcmb! le: : /A ;• •.), Imitație poate a lui < byx titmc-. (vezi mai sus).

triplul A fongirx, libia Eranc . I < * Dacă . H.

lava c-.'. • '..icnt dan > *iruiltt ; b)* jurisdicție specială (Art. 1010): r) amendă în c de: moi.; ¡ac împotriva unui competitor: ;non* »/) interviu la masa curții civice de către d« conccr. • p itieu'i cedează în I, r) parte, nici c . il al curții civice;/) prt '.Vrmûcl dir.» I * a. rc» de • :\.<cm, h"*n te* și barează rvitr dom-.'i pic.

•. „M-UL" A APĂRUT ÎN secolul al VIII-lea . Genea propoziției este o formă simplă, parțial în sens invers, în parte în sens invers. Idu. în *sine;* și : lc *rritr* ;m *„riait* " . Eu • conu/icru .-.ont în parte funcții! i.rcs d cour, în parte de:; rwttbh» < xterkurs.

Intrarea m* h *Iru* hx. d dt dr ta une Lr;.;c me c de I A T li* c ..! i coi it m ciaic și primit la curte; pentru acest r >n; r:é- tary. y au trimis din ce în ce mai mult copilul lor?..

II. *radth' nnrh:*

I. *.ct f. *c;tr ti'c* dtj roi: rr;;'r sau p . *au>iii ('* • Icmcnt către el în Eavicre), turfoi* le* t l<* /.•¿rex; prin urmare, dublu *..cr&lh*

3. Eu •: .-libr» . rj/ 'ir/r, două puncte •. 1. r A I '.'.c -un' .• *ft* braț. milit drrmcr.t. În caz de pradă ; în mod normal, el „cheamă ;l /k". ¡, <■•■* the dr<> t d. ; arme și abilitatea .•* de a primi d.

IÙ. *i-Mç:«*

Sunt liber * de rt ; investesc orașul cu braț de o mocirlă . e, p vezi, p la; «ncigrxcur ux, «erre ou rente* rrç :* d al en ■ ilnnt er scapă de ordine , de virulența fidchlé și de OIK icnce * de 17. ' -¿ .r al Pierderii.

*. 1^» pi,. '» « r»r t«t :c-.t *r» î -• » : |> u *'f* — Eu'-» * . • la >• tl . <r C' .» f '• ■» •' » O'.trr» .4» »n, » * ¡14 iu, r • r l.; l *'t* • « . ■ k» acele «KJU •>*», (H tr u i.rr.t CJ th» a-.rrr» pw »

Qualification d'ordre, mode de vie chevaleresque et formation militaire de cour. Cette condition préalable est initialement issue, par la différenciation des *milites* et des ministériaux du seigneur, surtout des vassaux libres (concept celtique). Originellement, ordre professionnel et ordre [*Stand*] déterminé par le mode de relation avec le seigneur.

Inversement, avec l'appropriation des fiefs : qualification selon le charisme *héréditaire* par la vie chevaleresque des *ascendants* pour l'élévation aux fiefs.

Ordres guerriers [B].

A. *Hommes libres* [*Gemeinfreie*] :

1. Les *compagnons* de guerre charismatiques : groupement de la *maison des hommes*. Admission après examen d'ascèse héroïque et noviciat par l'initiation des jeunes hommes.

S'y opposent : 1° les enfants, 2° les vieillards, 3° les femmes, auxquels s'ajoutent tous ceux qui ne sont pas passés par l'initiation virile.

Mode de vie : sans famille dans le communisme domestique de la maison des hommes, par le butin, la chasse et la fourniture d'aliments par les économies dépendantes (femmes).

Privilèges d'ordre : « écurie [de course] », tenue des armes, travail par

outils, participation [182] à l'équipage de chasse et aux razzias, prérogatives d'aliments (rôtis), participation aux orgies guerrières (cannibalisme) et au culte de la guerre, droit au tribut, disposition de la terre et des esclaves, aussi bien que certains types d'élevage.

Parfois développement de clubs secrets avec le monopole du contrôle (camorristique) des marchandises et de la sécurité. À la fin de la période de maturation : sortie de la maison des hommes, entrée dans la famille (« temps d'armée territoriale »). Une *fois* passé le temps d'aptitude à la milice : retraite, mise à mort ou, inversement, respectabilité comme connaisseur de la tradition magique.

2. Les *compagnons* de guerre traditionnels appropriés.

Opposition : 1° entre ordres guerriers privilégiés négativement : serfs (*Liten*, colons) et esclaves, 2° ordres guerriers privilégiés positivement.

L'homme libre est totalement *astreint* aux armes et — vis-à-vis des privilégiés négativement — le seul à avoir *qualité pour porter* les armes. Il fournit ses armes lui-même (autoéquipement) et doit, par conséquent, pour en être capable, être à l'origine suffisamment doté en propriété *foncière* propre.

Privilèges d'ordre : liberté de choisir son domicile, franchise de l'impôt, capacité de plein droit foncier, participation à la communauté judiciaire, acclamation au couronnement du prince. [...]